Comando

DOUGLAS REEMAN

HMS ROB ROY

MAREA NU ARE PRIETENI SAU DUȘMANI

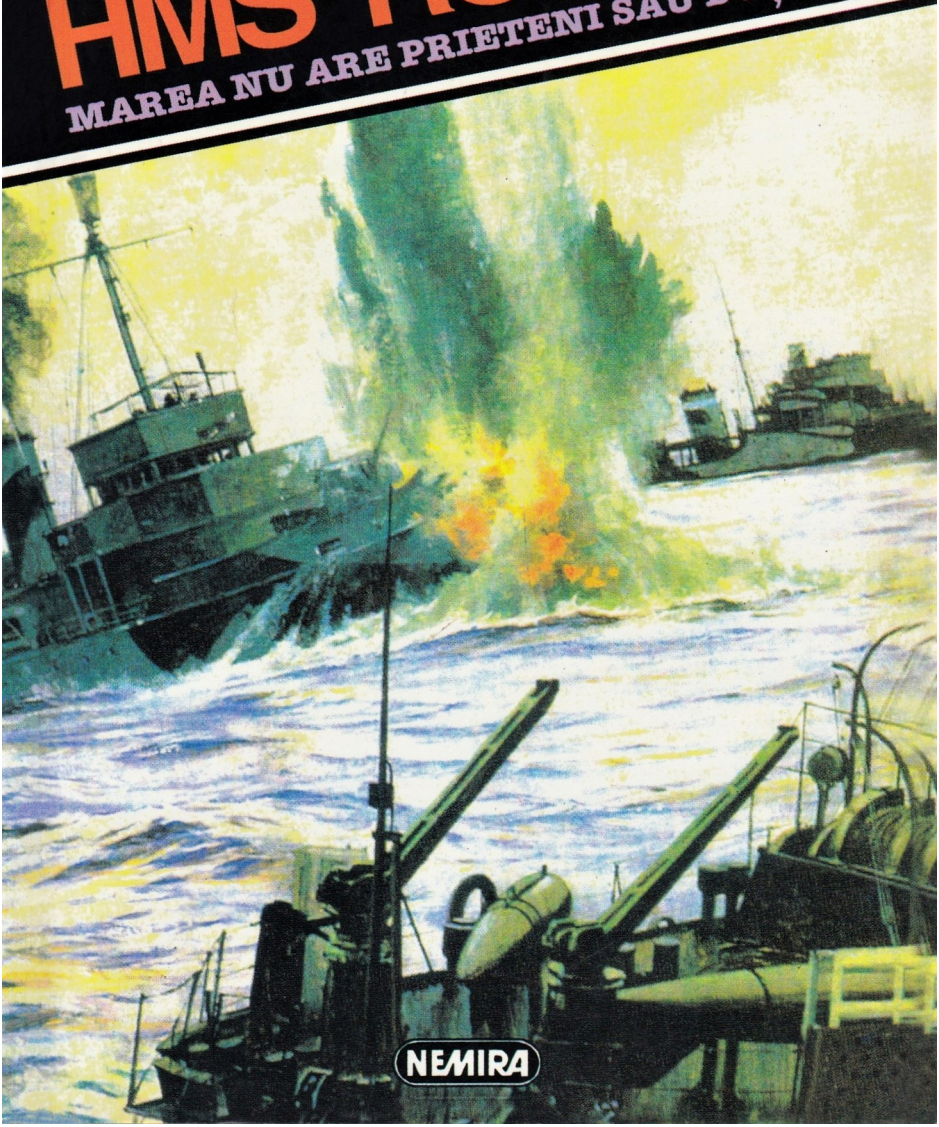

NEMIRA

DOUGLAS REEMAN

MAREA NU ARE PRIETENI SAU DUŞMANI

HMS ROB ROY

NEMIRA 1994

DOUGLAS REEMAN
IN DANGER’S HOUR, 1988

Reeman dovedeşte o cunoaştere profundă a mării şi a oamenilor care îi înfruntă valurile.

THE TIMES

O poveste tulburătoare despre războiul din Atlantic... atât de reală încât simţi mirosul mării şi fumul sufocant al submarinelor germane incendiate.

SUNDAY EXPRESS

Lui Kim, pentru tot ajutorul
şi dragostea pe care le oferă
dezinteresat.

Cu siguranţă, pierderea vieţii nu este atât de gravă
Dar tinerii nu gândesc aşa, iar noi eram tineri.

Inscripţie gravată în 1944 pe monumentul comemorativ din cimitirul ***Old Naval*** *din Vis, în Adriatica.*
Un alt câmp de luptă: acelaşi sacrificiu.

Nota Autorului

Dragarea minelor... un război fără glorie, unde moartea pândea sub suprafaţa mării sau plutea în aer. Un război fără milă sau discriminare. Minele sunt imparţiale şi nu dau nici un avertisment.

Bărbaţii care au luptat în această bătălie au făcut-o ştiind că era una importantă. În fiecare zi trebuiau dragate toate canalele pentru că altfel căile de comunicaţie ale ţării ar fi fost întrerupte, iar mărfurile vitale nu ar fi putut ajunge acolo unde era nevoie de ele.

Erau o amestecătură de tineri şi marinari bătrâni; mulţi dintre ultimii îşi petrecuseră o bună parte din viaţă trăgând năvoadele cu peşti; majoritatea celorlalţi fuseseră elevi înainte de război.

Pentru a menţine deschise căile navale, preţul a fost plătit de patru sute de dragoare de mine şi în decursul acestei lupte au murit cinci mii de ofiţeri şi de soldaţi.

D.R.

1. Ofiţerii

Deasupra portului Dover cerul era de un albastru spălăcit, iar strălucirea soarelui de după-amiază crea o iluzie de căldură şi pace. Doar câte un norişor pufos purtat de briza răcoroasă din sud-est, dar nici una dintre acele prea familiare dâre de condensare, care trădează tăcutele lupte aeriene, sau flăcările punctiforme indicând prăbuşirea în Canal a unui prieten sau inamic.

Era la începutul lunii aprilie a anului 1943 şi portul, la fel ca vremea, părea că se odihneşte. La cheiuri nu erau ancorate prea multe vase de război; majoritatea acestora se adăposteau în porturile mai sigure, *după colţ*, cum spuneau marinarii, pe Tamisa sau Medway, ori la baza Harwich de pe Coasta de Est.

Aici liniştea nu dura prea mult. O întrerupeau raidurile surpriză ale bombardierelor şi avioanelor de vânătoare, sau sosirea asurzitoare a marilor obuze lansate de la Capul Griz-Nez care cădeau în oraş, sau peste vreun convoi aflat pe lângă coastă încercând să-şi croiască drum prin Canal.

Lângă unul dintre cheiuri stăteau alături două dragoare din flotilă, ale căror steaguri se ridicau şi se agitau în bătaia vântului, constituind pete vii de culoare pe fundalul mohorât al vaselor vopsite în culori de camuflaj. Erau gemene iar un „om de uscat“ le-ar fi putut confunda cu nişte fregate reduse ca dimensiuni.

Etrava dreaptă, suprastructura spartană a punţii de comandă şi singurul coş le făceau să arate eficiente, deosebindu-se de vasele de escortă doar prin talmeş-balmeşul de echipamente de dragare şi bigi aflate chiar pe duneta scurtă de la pupă.

La bord nu erau semne vizibile de viaţă. Duminică după-amiază, o zi în care cei de cart mai făceau mici reparaţii, iar ceilalaţi aveau o şansă să se odihnească după săptămâni de dragare a minelor mortale, adesea în apropierea coastei franceze.

Dover Castle, care în subsolurile blindate adăpostea comandamentul, stătea de strajă deasupra portului şi a împrejurimilor: în acest punct, inamicul se afla doar la douăzeci de mile depărtare – un gând şocant, dacă mai exista cineva căruia să i se amintească acest fapt.

În cabină lui din dragorul mai depărtat de chei, căpitanul-locotenent Ian Ransome, deschise un hublou lăsând blândele raze de soare să se joace pe faţa lui. Era bine că nopţile lungi rămăseseră în urmă, chiar dacă aici, în compensaţie, riscurile ar putea fi mai mari. Îşi miji ochii să studieze porţiunea din oraş vizibilă din cabina sa. O zonă dărăpănată, sfidătoare, aflată chiar la marginea cartierului *Hellfire Corner* (Focul Gheenei), după cum îl numeau ziariştii. Gura lui se destinse încet într-un zâmbet. *Shit Street* (Strada Căcatului) după cum îl porecliseră marinarii. Zâmbetul îl făcu să arate mai tânăr, ca şi cum de pe faţa lui s-ar fi îndepărtat o umbră.

Îşi văzu imaginea oglindită în geamul lustruit al hubloului şi îşi trecu degetele prin păr. Acesta era negru şi cu toate că iniţial nu fusese ondulat, cumva, între timp se încreţise. Prea multe zile şi nopţi petrecute acolo sus pe puntea de comandă deschisă, în

vaporii săraţi şi bătut de vânturi. Se întoarse şi îşi studie cabina. Mică dar spaţioasă în comparaţie cu cuşeta din spatele punţii de comandă, unde putea să fure o oră de somn şi totuşi să fie gata într-o secundă atunci când sirenele de alarmă smulg oricui inima din piept.

Văzu calendarul aşezat pe micul birou şi îşi reaminti iarăşi totul. Patru aprilie 1943. Se afla la comanda acestui vas, vasul său, de exact un an.

Se uită în jur, urechile lui căutând vreun sunet cunoscut care să-l distragă. Dar vasul era liniştit şi singura urmă de viaţă provenea de la murmurul îndepărtat al generatoarelor lui Chief.

Ransome se aşează la birou şi observă setul de mesaje care-l aşteptaseră la întoarcerea la Dover. El ştiuse că se vor afla în port în această zi. Cu siguranţă ar fi ciocnit împreună solemn un pahar, probabil ar fi invitat şi pe unii din marinarii încercaţi, să înveselească ocazia.

Vestonul său atârna neglijent pe celălalt scaun din cabină, cu cele două benzi şi jumătate şerpuitoare din fir de lame auriu de pe mâneci. Corpul de Rezervişti Voluntari ai Marinei Regale Britanice (R.N.V.R.). Un corp al marinei înfiinţat doar pentru durata războiului; pentru amatorii care erau acum adevăraţii profesionişti. Pe pieptul tunicii, deasupra buzunarului era o singură panglică albastru cu alb. Crucea Pentru Servicii Remarcabile. Pentru vitejie, spuseseră ei. Zâmbi iarăşi, dar un zâmbet mai trist decât înainte. Pentru supraveţuire, era mult mai aproape de adevăr. Îşi ridică manşeta jerseului gri, pescăresc şi se uită la ceas. Era aproape timpul. Asta îl făcu să se simtă rău. Tulburat. Probabil că un an însemna prea mult pe o navă. Sau motivul era activitatea sa? Se îmbarcase pe un dragor aproape imediat după ce se înrolase în marină la declanşarea războiului.

Întinse mâna şi deschise un dulăpior, iar sticla nedesfăcută de Scotch păru că-i face cu ochiul, reflectând razele de soare. O păstrase pentru azi.

Cocheta cu ideea de a o desface chiar acum şi la dracu cu tot restul. Poate mai târziu. Poate chiar o să-l invite pe căpitanul navei surori *Ranger* să bea împreună. Chiar în momentul în care gândea asta ştia că nu o va face.

Cu gesturi bruşte, furioase, începu să-şi umple una din pipe cu

tutun dintr-un bol găsit într-un magazin de vechituri din Plymouth.

Nimeni nu avusese vreo vină. Se mai întâmplase şi înainte. Şi alţii vor mai muri din cauza unei neatenţii momentane. Lipsă de vigilenţă? Cine ar putea spune?

De multe ori s-a spus că raidurile aeriene neaşteptate sunt mult mai periculoase atunci când un vas se îndreaptă spre port.

Tocmai asta făceau ei după săptămâni de dragare, doar cu pauze foarte scurte pentru realimentare cu carburant şi muniţie. Nu avea importanţă cât de pricepuţi deveniseră oamenii lui, tot mai erau câţiva care se gândeau la o permisie pe ţărm, la o bodegă veselă în spatele perdelelor de camuflaj unde măcar câteva ore vor putea visa şi se vor umfla în pene.

David Rule fusese un secund excelent din toate privinţele. Nu încercase niciodată să-şi câştige popularitatea fiind blând, dar chiar şi când pedepsea vreun marinar reuşea să termine ziua fără ranchiună.

Ransome ştia că el nu fusese totdeauna un om cu care să te înţelegi uşor; făcea chestia asta de mult timp. În război chiar şi şase luni pot fi o eternitate, iar Ransome draga mine de trei ani. Adică atunci când nu era nevoie de el pentru escortă, pentru salvarea supravieţuitorilor unui convoi sau orice altceva ar putea visa un ofiţer superior. Dar firea veselă a lui Rule, lipsa de scrupule de care dădea dovadă atunci când era nevoie, făcuse ca ei să devină o echipă sudată.

Ransome privi emblema vasului aflată pe batardoul alb, HMS [1] *Rob Roy*, construită de armatorul John Brown în docurile de pe Clyde, chiar cu doi ani înainte de invadarea Poloniei de către nemţi, înainte ca vapoarele să fie asamblate la repezeală, aproape peste noapte, în încercarea de a contrabalansa pierderile îngrozitoare de vase şi echipaje. Încuviinţă din cap ca şi cum David ar fi fost cu el, aşa cum ar fi trebuit să fie.

Împreună făcuseră din micuţul *Rob Roy* cel mai bun dragor din grup.

De-abia se luminase de ziuă când draga scosese o mină. Ransome, aflat pe puntea de comandă, se uitase spre pupa în timp ce echipa de dragare a lui Rule oprise gruia şi unul dintre ajutoarele şefului de echipaj strigase că mina în derivă se agăţase

[1] Her Majesty’s ship – Nava Maiestăţii Sale (n.tr.).

de o epavă sau o parte dintr-o epavă. Dumnezeu cu mila, erau multe epave care împânzeau fundul mării în apropierea oricărui port.

Trecuse doar un minut în care toţi ochii fuseseră aţintiţi pe forma obscenă, sferică, a minei şi lampa de semnalizare de pe vasul care se oprise lângă ei începuse să funcţioneze, astfel încât uruitul asurzitor al avionului care se năpustise în picaj îi făcuse pe câţiva să creadă că mina explodase. Avionul ieşise din nori, probabil întorcându-se dintr-o misiune deasupra insulei; nu vor afla niciodată. Răpăitul mitralierelor şi al tunurilor, apoi un alt uruit când avionul se ridicase iarăşi printre nori îndreptându-se spre casă.

Nici măcar nu avuseseră timp să tragă în el cu tunul Oerlikon, nici gând cu armamentul principal. Totul se terminase în câteva secunde, iar David zăcea pe moarte, sângele lui subţiindu-se în vârtejul de apă care fierbea peste pupă în timp ce dragorul lua viteză ca să se îndepărteze de mină, ce urma să fie anihilată de către trăgătorii de pe traulerul care îi urma întotdeauna atunci când dragau.

Dn fericire David murise înainte ca vasul să ajungă în port la locul de ancorare. Obuzul care-l doborâse îi pulverizase un umăr şi jumătate din faţă. Ceilalţi se aleseseră doar cu câteva zgârieturi.

Telefonul ţârâi strident pe birou, iar Ransome trebui să-şi adune gândurile ca să accepte faptul că vasul era conectat la centrala de pe ţărm.

Îi răspunse vocea unei femei, o Wren[1] de la S.D.O.[2]

— Locotenentul Hargrave se va îmbarca pe *Rob Roy* conform ordinelor, sir[3].

Ransome privi emblema navei. Trebuia să treacă peste asta. Un nou ofiţer secund? Ce dacă?

— Sunteţi acolo, sir?

Ransome îşi dădu iarăşi pe spate părul rebel.

---

[1] Denumire generică folosită pentru o femeie înrolată în cadrul Serviciului pentru Femei al Marinei Regale (WRNS) (n.tr.).

[2] Comandamentul superior al flotilei (n.tr.).

[3] În armata britanică *sir* este folosit întotdeauna când un inferior se adresează cuiva cu grad superior (n.tr.).

— Da. Iartă-mă. – Oare cum arată ea? – Cred că am mâncat prea bine.

Ea râse.

— Unii o duc bine, sir.

Apoi închise telefonul.

Ransome mai încercă o dată. Se privi în oglinda mică de deasupra patului. Cearcăne, riduri de oboseală care păreau să-i strângă gura. Se apropie mai mult şi îşi atinse perciunii. Fire albe. Îşi îndreptă spatele şi încercă să-şi zâmbească. Observă că ochii cenuşii nu erau atinşi de zâmbet.

Oftă. Cu voce tare, se adresă cabinei mici:

— Nu-i de mirare. Mă simt al naibii de bătrân!

Ian Ransome avea doar douăzeci şi opt de ani.

Locotenentul Trevor Hargrave răspunse la salutul celor doi marinari şi înjură încet în barbă. Într-o mână ducea o valiză grea, iar pe celălalt umăr, sacul cu masca de gaze şi casca de protecţie. Chiar şi marinarii care în mod normal făceau tot ce puteau ca să evite să salute pe oricine, aveau o plăcere nebună să facă asta când ofiţerul avea mâinile ocupate.

Hargrave era înalt, avea trăsături regulate şi ochi albaştri, ceea ce le făcuse pe Wren-urile de la bază să-l studieze în timp ce trecea. Tremură uşor privind vasele ancorate şi o şalupă a serviciului de Salvări Aero-Navale pregătindu-se de plecare de la unul din cheiuri. Chipul lui foarte bronzat îşi spunea propria poveste. Se întorsese în Anglia de şase luni, dar chiar şi acum, în aprilie, i se părea că este foarte frig faţă de întinderile strălucitoare ale Oceanului Indian şi ale Pacificului de Sud.

Se gândi la puternicul crucişător care-i fusese casă mai mult de un an. Fusese folosit drept conducător de escortă pentru convoaiele de cursă lungă, majoritatea transportând trupe şi toate echipamentele şi vehiculele de care ar fi putut avea nevoie când ajungeau la teatrul de luptă: Simonstown, peste ocean la Ceylon, sau în jos spre Australia şi Noua Zeelandă. Ei se aflau acolo pentru cazul în care vreun pirat sau vreun crucişător doritor de moarte – sau glorie – se ivea să atace convoiul, înainte să fie vânat până la distrugere. Chiar şi o singură unitate inamică mai serioasă ar fi putut să ţină convoaiele pe loc timp de câteva săptămâni; până şi

zvonul că prin zonă ar fi aşa ceva era destul de înfricoşător.

Dar de fapt văzuseră puţin din adevăratul război. Doar şiruri lungi de nave comerciale supra-încărcate, care beneficiau câteodată de o escortă care să le asigure apărare antiaeriană în locurile dubioase, unde ar fi putut să forfotească submarinele germane şi japoneze.

Era ca şi cum războiul fusese ţinut la distanţă. Crucişătorul reacţionase în concordanţă şi în lumea lui disciplinată existaseră puţine diferenţe faţă de zilele de pace. Dineuri în careu, petreceri vesele pe insule, chiar şi câteva regate cu australienii când se aflaseră pe ţărmurile lor.

Îşi reaminti exasperarea sa când se dusese la Londra să protesteze împotriva noii sale numiri. *Un curs de dragare*. Încă mai putea să vadă amuzamentul reţinut de pe faţa comandorului din prăfuitul birou al Amiralităţii.

Încercase să descopere pe unde se găsea tatăl său, dar se lovise de un zid de piatră. Deşertul Vestic, Scoţia – nimeni nu ştia sau nu voia să-i spună. Undeva în străfundurile minţii avea convingerea că tatăl său se afla cumva în spatele acestei numiri.

Hargrave se opri şi privi de-a lungul vechiului dig de piatră. Cursul luase sfârşit. Nu luna viitoare. Acum.

Simţi briza agitându-i mantaua albastră de ploaie. Totul în jur arăta obosit şi dărăpănat. La fel ca oraşul cu casele bombardate şi magazinele cu vitrinele acoperite cu scânduri. Ca Londra cu sirenele de alarmă tânguitoare şi oamenii neîngrijiţi, cozile la raţii şi multe, multe uniforme. Francezii liberi, norvegieni, polonezi, olandezi – lista era fără sfârşit, ca şi când ar fi încercat să reflecte dominarea inamicului asupra Scandinaviei şi a Europei.

Îşi miji ochii când observă cele două dragoare. Din acest unghi le vedea aproape proră la proră. Ca şi când s-ar fi odihnit, sprijinindu-se unul de altul.

Privirea lui se opri pe dragorul dinspre larg şi simţi cum inima i se strânge şi mai tare. Citise tot ce putuse găsi despre *Rob Roy*, dar văzându-l în lumina plăpândă a soarelui suferi totuşi un şoc.

Observă cicatricele din vopsea. Acostând în întuneric sau probabil manevrând lângă un alt vas ca să ridice supravieţuitorii. Hargrave ştia destul de multe despre istoria lui *Rob Roy*. Fusese chiar şi la Dunkerque, de unde făcuse câteva traversări,

întorcându-se de fiecare dată acasă încărcat cu soldaţi extenuaţi.

Îi remarcă numărul de flotilă, J.21, vopsit pe bord şi dunga subţire care înconjura singurul coş şi care-l desemna drept vasul comandant al flotilei. Asta însă nu-i aduse nici o alinare.

Îşi mai recapitulă încă o dată în minte toate detaliile navei. Nu-i trebuise mult să le înveţe; la urma urmelor, nu se asemăna cu un crucişător. Avea două sute treizeci de picioare de la etravă până jos la pupa, un deplasament de 815 tone şi armamentul constituit din două tunuri de patru inci, două tunuri Oerlikon de douăzeci de milimetri şi câteva mitraliere grele. Începu să se îndrepte spre vas de-a lungul digului; cu cât se apropia, cu atât i se părea mai mic, şi totuşi, înghesuit în coca lui simplă, era un echipaj de optzeci de ofiţeri şi marinari. Asta nu părea posibil.

Ajunse la pasarela scurtă care ducea la nava de lângă chei. Văzu că numele ei era *Ranger* şi fusese construită în 1937, în acelaşi an ca *Rob Roy*. Anul îl făcu să tresară. Ce sentimente ar fi avut despre marină dacă ar fi ştiut că va ajunge aici?

Când venise timpul să părăsească marele crucişător, îşi depusese cererea pentru a fi detaşat la submarine. În afara celorlalte aptitudini, era un bun navigator şi în timpul acelor lungi escortări pe oceanele îndepărtate avusese destule prilejuri să-şi perfecţioneze cunoştinţele şi să se folosească din plin de cabina de navigaţie.

După un interviu scurt, cererea lui fusese respinsă. Căpitanul său îl informase simplu că fusese considerat necorespunzător pentru submarine. Ce dracu însemna asta? Imediat ce i se va termina această însărcinare va face iarăşi cerere şi se va asigura că va vorbi cu cine trebuia. Se purta copilăreşte şi o ştia. Dacă nu, distrugătoare? Privi puntea dragorului şi văzu santinela care-l privea cu o uşoară curiozitate. Oricum, acesta nu schiţă nici o mişcare ca să-l ajute la valiză.

Când Hargrave coborî pasarela abruptă şi salută, santinela îi răspunse nepăsător. Dintr-un motiv sau altul, acest fapt îl irită.

Hargrave se răsti:

— Mă duc la bordul lui *Rob Roy*. Privi cu înţeles spre centura lejeră şi pistolul greu băgat în teacă. Nu ai de gând să mă legitimezi?

Dar sarcasmul nu avu nici un efect asupra santinelei.

— Sunteţi noul ofiţer secund al lui *Rob Roy*. Ezită şi apoi adăugă, atât de lent cât şi-a putut permite: *Sir*.

Pe când Hargrave traversase puntea, sosirea lui fusese observată. Atât maistrul timonier cât şi santinela se pregătiseră şi-l aşteptau.

Urmară saluturile, apoi timonierul şef spuse:

— O să vă pun bagajul în cabina dumneavoastră, sir.

Hargrave privi în jur. Nava părea supraîncărcată cu echipamente şi utilaje învălmăşite. Dar cele două bărci, una dintre ele o balenieră, arătau destul de bine, iar clopotul vasului era proaspăt lustruit.

Cuvintele maistrului timonier îl făcură să se întoarcă.

— Mai bine am aştepta până fostul secund îşi strânge lucrurile, replică el.

Omul îl privi curios.

— Problema asta-i rezolvată, sir.

— Bine, mulţumesc.

Marinarul arătă cu degetul spre o uşă de oţel.

— Careul ofiţerilor este acolo, sir. E timpu’ pentru ceai.

Hargrave îşi spuse cu amărăciune că ceva mai tare i-ar face mult mai bine.

Imediat ce secundul păşise în interiorul culoarului, maistrul timonier îi spuse însoţitorului său:

— Cam snob, nu?

Marinarul rânji.

— Şefu’ o să-l halească la dejun.

Timonierul şef îşi frecă îngrijorat bărbia.

— Aşa sper şi eu. Apoi adăugă: Nu m-am gândit vreodată că voi simţi lipsa unui ofiţer, dar vechiul Jimmy era un tip de treabă.

Tăcură amândoi şi aşteptară să se schimbe cartul.

Hargrave coborî o scară abruptă şi se întâlni cu un subofiţer îmbrăcat în alb, care verifica după o listă nişte cutii cu biscuiţi.

Acesta îi adresă un zâmbet strâmb.

— Bună ziua, sir. Sunt Kellett, subofiţer steward. Mă ocup de căpitan şi de careul ofiţerilor. Urmă iarăşi un rânjet. În ordinea asta, ca să zic aşa. Vreţi să vă odihniţi, sir?

Hargrave încuviinţă şi dădu la o parte perdeaua groasă verde de la intrarea în careul ofiţerilor.

Ca pe majoritatea vaselor mici, acesta se putea împărţi în două dacă era necesar, printr-o altă perdea lungă. Partea dinspre tribord era sala de mese cu un bufet în perete, având în faţă un tambuchi spre cămară. Deasupra bufetului era agăţat un tablou spălăcit al Regelui. Hargrave observă că sticla tabloului era crăpată. Celălalt compartiment arăta confortabil, însă părea doar o debara în comparaţie cu careul ofiţerilor de pe crucişător. Bănci de-a lungul pereţilor şi câteva scaune căptuşite, cu pielea învechită dar bine lustruită, ca şi cum s-ar fi bucurat că erau fără husele de pânză care se puneau în mod normal pe mare.

Mobilierul era completat de un raft pentru scrisori, o vitrină pentru revolvere, un mic şemineu cu grătar şi o banchetă lungă.

Hargrave îl privi pe ofiţerul care stătea sprijinit de perete, cu tunica descheiată, dezvăluind un pulover nu prea curat. Era un locotenent RNVR, dar învăţişarea lui îl făcu pe Hargrave să-l privească mai mult decât s-ar fi cuvenit. Era foarte blond, iar sprâncenele lui arătau aproape albe în contrast cu ochii negri. O faţă lungă prelungă, cu pometii înalţi, semănând cu una dintr-un portret vechi.

Locotenentul puse jos o carte flendurită intitulată *Doar pentru Bărbaţi* şi îi întoarse privirea. Era aproape un contact fizic. Aproape insolent.

— Sunt Philip Sherwood, ofiţer însărcinat cu dezamorsarea minelor (R.M.S.O.), un adaos nou la vasul comandant. Asta părea să-l amuze. Se simt mai în siguranţă cu mine la bord.

Apoi arătă neglijent spre altă siluetă tolănită într-un fotoliu, pe care Hargrave o remarcase. Ofiţerul era relaxat şi dormea adânc cu gura larg deschisă, ca o gaură, iar Hargrave observă cu dezgust că dinţii lui falşi se aflau într-un pahar. Omul era bătrân şi avea o înfăţişare bolnăvicioasă, iar pântecul mare i se revărsa peste centură. Era total chel şi se părea că nu are gât deloc.

Locotenentul îşi continuă explicaţiile pe acelaşi ton coborât.

— Cel de colo este domnul Alfred Bone, ofiţerul cu armamentul – Tunarul. Zâmbi blând: Se potriveşte numele, nu crezi? Când Hargrave nu spuse nimic, continuă: pur şi simplu aşa *simţim* noi. Zâmbi iar când bătrânul gemu zgomotos: E bine intenţionat, dar e ignorant ca un rahat.

— În stilul ăsta îi bârfeşti de obicei pe colegii tăi?

Sherwood răspunse răspicat:

— De obicei.

Subofiţerul intră în cabină cu o tavă cu ceşti cu ceai, iar Tunarul se trezi la viaţă ca şi cum ar fi răspuns unui semnal neauzit. Din două mişcări buimace îşi goli paharul de gin şi îşi puse proteza. Îl văzu pe Hargrave şi bodogăni gros.

— Bun-venit la bord.

Treaz, arăta şi mai bătrân.

Perdeaua se dădu într-o parte şi de după ea îi privi un om în salopetă albă.

— Sunt John Campbell, şeful mecanic.

Schiţă gestul să întindă mâna, dar văzu că-i plină de unsoare, deci şi-o retrase.

— Probabil că eşti noul secund.

Hargrave se duse până la banchetă şi studie emblema vasului de deasupra şemineului gol. Se potrivea foarte bine pentru un vas cu asemenea nume. Un cap de leu purtând o coroană veche şi dedesubt mottoul familiei MacGregor. *Sunt de sânge Regal*.

Hargrave ştia că avusese un start prost la bord şi nu înţelegea de ce. Îşi reaminti ceva ce citise în copilărie, cum clanul Campbell luase pământurile clanului MacGregor şi îi alungase pe aceştia.

Se întoarse cu faţa la ceilalţi şi spuse:

— Probabil că nu prea te simţi la locul tău aici, şefule?

Campbell sorbi din ceai.

— Mă descurc.

Stewardul se învârti prin cabină de parcă ar fi simţit răceala dintre ofiţeri.

— Să vă iau mantaua, sir.

Hargrave îşi dădu jos mantaua şi întinse mâna să ia o ceaşcă. Ceilalţi priviră fix la benzile drepte de pe mâneca lui.

Sherwood fluieră uşor.

— Dumnezeule, să fiu a’ naibii, un ofiţer de carieră!

Hargrave se întoarse brusc şi observă pentru prima dată că Sherwood purta o medalie pe care nu o recunoscu. Îşi aminti cum se prezentase, R.M.S.O. Ei erau cei care dezamorsau minele când acestea ajungeau pe ţărm sau în porturi.

Se hotărî să ignore remarca lui Sherwood.

— Nu ţi-a fost niciodată frică să dezamorsezi o mină?

Sherwood îşi luă cartea.

— Simţi frica doar când ai şi altă alternativă.

Genele spălăcite îi coborâră peste ochi.

Şeful mecanic, ofiţerul-inginer cu însuşirile şi experienţa căpătate de o viaţă, simbolizate printr-o singură bandă aurie, spuse încurcat:

— Din careu mai fac parte doi sublocotenenţi, ăă, Number One[1].

Păruse să ezite când pronunţase titlul şi Hargrave simţi că Sherwood îl privea iarăşi.

Şeful mecanic continuă:

— Bob, sau ar trebui să spun *Bunny* Fallows, este ofiţerul cu artileria şi Tudor Morgan ajută la navigaţie. Şi desigur, mai există aspirantul nostru, Allan Davenport. Zâmbi trist: Verde ca iarba.

Sherwood vorbi din spatele cărţii:

— Şi, bineînţeles, cel care-i cu toţi a' naibii, „doar-ostilităţi", cu excepţia celor doi lupi de mare de aici. Naiba să mă ia dacă ştiu *unde o* să începem!

Şapte ofiţeri care vor mânca, vor scrie scrisori, vor râde sau vor plânge în acest spaţiu mic. Nu vor putea exista prea multe secrete aici.

Subofiţerul numit Kellett spuse:

— Mă scuzaţi, sir, dar Căpitanul ar vrea să vă vadă chiar acum.

Hargrave îşi luă chipiul şi îşi netezi părul încă decolorat de soare.

În timp ce ieşea din careu îl auzi pe Campbell exclamând:

— Într-una din zile, Philip, o să zici ceva ce-o să regreţi.

— Până-n ziua aia…

Hargrave nu auzi şi restul.

— Pe aici, sir, spuse stewardul. Nu vă faceţi probleme cu cabina dumneavoastră. Vă aduc eu tot ce mai aveţi nevoie.

Îi indică o uşă etichetată *Căpitanul*, la câţiva metri de careul ofiţerilor. Mai încolo, de după o uşă etanşeizată, Hargrave auzi zornăit de veselă. Probabil careul subofiţerilor. Mici cutii de oţel sudate într-o singură carcasă.

Kellett îşi îndepărtă o firimitură de pe jacheta albă şi spuse

---

[1] Apelativ pentru ofiţerul-secund (n.tr.).

încetişor:

— Vasul ăsta a trecut prin multe în ultimul timp, sir. Unii dintre ei sunt puţin cam nervoşi. Îşi coborî privirile când Hargrave se uită la el. Repetă: Am trecut prin foarte multe, toţi.

Porta-vocea începu să pârâie, apoi glasul unui ajutor de nostrom sparse liniştea.

— Auzişi acolo? Serviciul de cart la adunare! Ordinul se referă şi la cei pedepsiţi! Echipele de pompieri la exerciţiu în cinşpe minute!

Hargrave încuviinţă spre Kellett. Cel puţin asta era la fel peste tot. Ciocăni la uşă. Probabil după ce va face un tur al navei se va simţi mai bine.

Dar oricât încerca, nu putea să-şi înlăture din minte imaginea siajului impresionant al crucişătorului când despica valurile sub stelele Oceanului Indian.

— Intră!

Acum următorul pas. Deschise brusc uşa.

După prima sa întâlnire cu Ransome în acea după-amiază însorită de aprilie, Hargrave se întrebase adesea la ce se aşteptase. Probabil la toate, sau poate la nici unul din lucrurile pe care le văzuse când intrase în cabina mică ţinându-şi chipiul sub braţ.

Bineînţeles că Hargrave ştia câte ceva despre noul său căpitan şi îşi spusese că nu avea chef să fie sub comanda unui ofiţer pe care Sherwood l-ar descrie sarcastic drept „doar-ostilităţi“.

Ransome petrecuse aproape tot războiul dragând mine şi câştigase între timp o Cruce pentru Servicii Remarcabile. Vasul pe care-l comandase înainte de *Rob Roy*, un veteran din Marele Război, lovise o mină într-o noapte în Marea Nordului. Îşi pierduse aproape toată teuga şi ar fi trebuit să se scufunde atunci şi acolo. Doar cu un ultim perete de etanşeizare întărit, dar prin care se infiltra apă pe la fiecare nit, Ransome reuşise cumva să-l aducă în port. Vasul acela fusese reparat în şase luni şi apoi, cu un nou echipaj, continuase activitatea de dragare. Cu trei luni în urmă lovise altă mină şi explodase, provocând moartea echipajului. Ghinion? Sau se întâmplase asta pentru că Ransome nu mai era pe puntea de comandă?

În timp ce Ransome strângea nişte hârtii de pe scaunul de rezervă, Hargrave îl studie cu prudenţă, apoi cercetă cabina ca să afle toate informaţiile posibile despre acest om de care s-ar putea să depindă la următorul pas spre o numire mai bună.

Ransome era mai tânăr decât se aşteptase – o faţă interesantă, plină de viaţă, poate obosită, dar oboseala nu masca agerimea omului şi căldura neaşteptată din zâmbetul lui când îi arătase scaunul.

— Stai jos. Scuză dezordinea. Totul a fost făcut în grabă.

Privi în sus spre planşeu când deasupra se auziră nişte tropote. Echipele de pompieri pregătindu-se pentru o altă noapte în port, având şanse mari să aibă parte de unul sau două raiduri aeriene. În seara asta va apărea şi luna. Favorita bombardierelor.

— Mi-e teamă că ai nimerit la treaba cea mai grea, continuă Ransome. Ţi-am văzut dosarul de la cursul de dragare de mine – cred că te-ai descurcat bine. Bănuiesc că-i o mare diferenţă faţă de un crucişător. Nu aşteptă un răspuns: O să te obişnuieşti curând. Presupun că i-ai cunoscut pe câţiva dintre ofiţeri? Îşi ridică ochii, calmi şi nemişcaţi, ca ai unui trăgător care-şi ajustează linia de ochire. În general sunt băieţi buni.

— Locotenentul RNVR, Sherwood – Hargrave încercă să nu clipească în timp ce căpitanul îl studia fără pic de emoţie –, tocmai mă întrebam…

— Probabil că nu seamănă cu cei cu care erai obişnuit.

Îşi coborî privirile şi începu să-şi umple iar pipa pe care o avusese în mână când intrase Hargrave.

— Sherwood nu face parte din efectivul normal, dar este un fel de experiment. Nemţii au început să folosească metode mult mai sofisticate ca să ne facă munca mai primejdioasă. Avem nevoie de un expert care poate să dezasambleze o mină sau un detonator şi probabil să ne economisească timp şi vieţi. Îl privi pe Hargrave prin fum ţinând chibritul deasupra scrumierei. – Este un om curajos, dar există o limită pentru oricine. Avea nevoie să se întoarcă pe mare şi pentru asta-i sunt recunoscător.

— Medalia aceea, sir.

— George Cross. Ransome se lăsă pe spate şi privi fumul plutind spre hubloul deschis. A stat călare pe o nenorocită de mină magnetică imensă şi a dezamorsat-o.

Hargrave îşi aduse aminte de ostilitatea lui Sherwood.

— Bănuiesc că mulţi de soiul lui…

— De soiul lui? Ochii cenuşii îl fixară iarăşi: Ar fi trebuit să-ţi spun. Mina se afla lângă nişte cisterne cu combustibil. Brusc se aplecă. Şi dacă te deranjează să activezi alături de ofiţeri voluntari ar trebui să-mi spui chiar acum. Am mare nevoie de un secund. Ochii lui se înăspriră, căpătând culoarea mării înainte de furună. Dar nu chiar atât de mare. Asta-i o flotilă formidabilă şi intenţionez s-o păstrez aşa!

Hargrave privi în altă parte.

— Eu doar voiam să spun…

Ransome îşi trecu degetele prin părul rebel.

— Las-o baltă. Probabil că pentru tine e şi mai greu. Rangul are privilegiile lui. Nu-mi stă în obicei să mă folosesc de ele. Zâmbi. Adică, vreau să spun în mod normal.

Se întoarse brusc când cineva ciocăni la uşă. Hargrave nu putu să vadă cine era, dar Ransome se ridică în picioare şi spuse:

— Scuză-mă. Unul dintre marinari. Îl trimit acasă. Îşi privi pipa care se stinsese. Familia lui a murit aseară într-un raid asupra Londrei. Eu a trebuit să-i comunic asta de dimineaţă bietului copil.

Trecu pe lângă scaun şi, când dechise uşa, Hargrave zări imaginea fugară a unui marinar foarte tânăr, îmbrăcat în cea mai bună uniformă, cu o tresă aurie de artilerist pe braţ. Era foarte palid, ca un copil înspăimântat.

Îl auzi pe Ransome spunând:

— Ei, gata, pleacă, Tinker, maistrul-instructor a pregătit totul pentru tine.

Hargrave îl auzi pe tânăr suspinând, apoi Ransome ieşi din cabină şi închise uşa în urma lui.

Hargrave privi în jur şi încercă să şi-l imagineze pe căpitanul crucişătorului rezolvând o asemenea situaţie. Nu reuşi. În schimb examină cabina în amănunt, în timp ce urechile lui recepţionau sunete şi ordine din afara pereţilor de oţel care în curând aveau să-i devină foarte cunoscuţi.

Pe birou se aflau câteva pipe şi o scrisoare scrisă de mână. Privirea i se mută către peretele interior, pe care se afla o variantă mai mică a emblemei vasului. Alături, se găsea un desen în creion, înrămat. Exact sub el se afla un sac impermeabil de

genul acelora folosite de marinari pentru bani şi documente în cazul în care vasul era scufundat, iar Hargrave îşi dădu seama că acesta era pentru tablou.

Îl studie mai cu atenţie. Înfăţişa un tânăr îmbrăcat în pulover şi pantaloni, stând cu spatele la o cocă de vas parţial construit. Pe fundal se mai vedea încă o ambarcaţiune. Probabil vreun şantier naval. Tânărul ţinea în mână o pipă. La fel cum de-abia îl văzuse pe căpitan făcând. Desenul era doar un pic mai complex decât o schiţă, dar îi comunică multe lucruri. În partea opusă se afla o fotografie înrămată a unui tânăr aspirant. Arăta exact cum ar fi trebuit să arate Ransome mai demult, dar nu era el.

Uşa se deschise, şi apoi se trânti.

Ransome se aşeză pe scaun şi îşi privi fix pipa.

— Isuse Cristoase, cât de multe mai putem suporta?

Apoi privi fotografia.

— Fratele meu mai mic. Poza a fost făcută pe *King Albert* – zâmbi pe neaşteptate; atmosfera din cabină se schimbase iarăşi – acum un milion de ani. Azi e ditamai sublocotenentul!

Pentru câteva clipe Hargrave îi văzu pe amândoi. Băiatul şi schiţa, ca o singură persoană.

— Eu mă uitam la desen, sir, spuse el.

— Oh, acela. Ransome împinse câteva hârtii de-a lungul biroului. Mâine voi fi plecat toată ziua. Căpitanul-locotenent Gregory – arătă cu pipa stinsă –, care-l comandă pe *Ranger*, va prelua comanda în absenţa mea. Am lăsat aici toate documentele privitoare la celelalte vase din flotilă; două dragoare mici şi un trauler. Sunt pe mare cu un grup din Portsmouth. Un exerciţiu obişnuit. Dar noi vom rămâne aici ca să terminăm câteva reparaţii. Asta dacă ţara nu este invadată sau dacă nu se anunţă vreun transport de Scotch, caz în care vom pleca pe furiş ca să-l capturăm!

Deveni serios.

— De asemenea, aş vrea să te uiţi peste hărţi. Noi nu avem la bord un adevărat navigator; treaba asta ne va privi în principal pe mine şi pe tine.

Hargrave se simţi pe un teren mai sigur.

— Am fost asistent de pilot înainte.

Ransom îl privi câteva secunde.

— Mii de mile de ocean, corect? Dacă atunci când ajungeai la destinaţie aveai o abatere de o milă, o corectai repede, bănuiesc?

— Da, sir.

Ransome încuviinţă încet.

— În activitatea noastră te poţi înşela doar cu treizeci de iarzi. Mai mult de atât – îşi scutură în palmă tutunul nears – eşti mort.

Schimbă iarăşi subiectul.

— Bătrânul tău e contraamiral, mi se pare?

Hargrave încuviinţă.

— M-am dus să-l văd.

Ransome îşi privi pipa, apoi se decise s-o schimbe cu alta. *Te cred că te-ai dus*, îşi zise el. Hargrave se apropia foarte mult de aşteptările sale, deşi fusese surprins că pentru înlocuirea lui David fusese desemnat un ofiţer de carieră. Doar dacă Hargrave fusese găsit necorespunzător, având în vedere faptul că submarinele erau o armă de elită în marină. Oare cineva de sus, de exemplu tatăl lui, vedea activitatea de dragare ca o şansă pentru o promovare rapidă?

— Presupun că-ţi doreai un distrugător, nu-i aşa?

Această întrebare îl făcu pe Hargrave să roşească, dar Ransome îi zâmbi.

— Ştiu că *eu* asta am vrut. Ultimul lucru pe care-l doream era riscul să-mi explodeze curul pe un dragor. Făcu un gest vag. Dar este important. Bănuiesc că ţi-au băgat asta pe gât la baza de pregătire, până când ţi s-a făcut rău. Dar este adevărat. Fără noi nu navighează nimeni. Dacă noi dăm greş, ţara va fi împinsă spre înfrângere. Chiar aşa, simplu. Zona de dragare înconjoară toate insulele, o rută neîntreruptă în care inamicul aruncă toate afuriseniile la care se poate gândi. Tyne, Humber, Tamisa, de la golful Liverpoolului până la Strâmtoarea Dover, dragăm în fiecare zi, indiferent ce s-ar întâmpla. Aici nu există moarte sau glorie, nici un fel de linie de bătălie cu steaguri şi fanfare.

Ochii lui căzură pe fotografia fratelui său şi simţi cum i se încordează muşchii. În ultima scrisoare, Tony fusese foarte mândru. Fusese numit la Forţele Uşoare de Coastă pe o vedetă torpiloare. Dumnezeule, mama lor va fi încântată când va afla vestea.

— Noi dragăm mine, adăugă Ransome. Este o luptă care a

început după Dunkerque şi nu se va opri până… Ridică din umeri: Doar Dumnezeu ştie.

Până la urmă se decise, deschise uşile dulăpiorului şi puse pe birou sticla de whisky şi două pahare.

Hargrave îl privi cum rupea folia de sigilare. Avea stomacul gol, îşi petrecuse ultimele ore în trenuri, dar ceva îl făcea să înţeleagă că băutura semnifica mai mult decât un gest. Era importantă pentru Ransome.

Ransome agită whisky-ul în pahar:

— Ei bine, Number One?

Hargrave zâmbi.

— Voi încerca să fiu un secund bun.

— Vei face mai mult decât atât.

Se încruntă atunci când telefonul sună şi înşfăcă receptorul, în timp ce de pe vas se auzeau voci şi uşi trântite.

— Mesaj de la turn, spuse el încet. Ticăloşii tocmai au deschis focul.

Hargrave descoperi că sărise în picioare şi că avea mâinile încleştate. Se simţea de parcă ar fi fost gol, sau pe post de momeală neajutorată.

— Au observat străfulgerările de la Capul Gris-Nez. Durează patruzeci de secunde până ajung obuzele.

Hargrave privi în jos şi văzu că paharul din mâna lui Ransome era gol.

Atunci când se auzi uruitul, fu ca o undă de şoc, ca şi când cineva ar fi bătut în corpul navei cu un berbec.

Ransome aşteptă; urmară patru explozii, undeva în partea îndepărtată a oraşului.

— Străfulgerările sunt singurele avertismente, spuse el. Câteodată pe mare poţi să auzi căderea fiecărui obuz, dar numai după ce a explodat. Îşi mai turnă încă un pahar de Scotch simplu. Ticăloşii.

Nu se mai auziră alte explozii, dar când Hargrave privi prin hublou văzu o coloană îndepărtată de fum ridicându-se pe cerul senin. Ca o pată scârboasă. Asta însemna alte suferinţe. Ca şi cea a marinarului pe nume Tinker.

Îşi ridică paharul. Whisky-ul era ca o uşurare binecuvântată.

— Pot să vă întreb unde veţi fi mâine, sir?

Ransome privea fotografia fratelui său.

— La înmormântarea predecesorului tău.

Hargrave privi spre uşă, dar se aşează pe scaun când Ransome spuse:

— Stai, te rog. Eu sărbătoresc ceva. Astăzi se împlineşte un an de când sunt la comanda acestui vas.

Îşi ridică paharul şi aşteptă ca Hargrave să ciocnească. Apoi spuse încetişor.

— Mi-aş dori…

Hargrave văzu fugarul norişor de disperare din ochii cenuşii ai lui Ransome. Ca ceva prea intim pentru a fi destăinuit cuiva. Totuşi aşteptă, dar Ransome spuse:

— În memoria lui David.

Hargrave bănui că acesta fusese numele predecesorului său.

Ransome simţi cum whisky-ul îl arde pe gât, dar nu îi păsă. Pe mare nu bea niciodată şi doar foarte rar în port. După ziua de mâine, David, ca toate acele chipuri care fuseseră secerate, se va estompa undeva în memorie.

Se gândi la tânărul Tinker, la faţa lui descompusă şi pătată de lacrimi când îl ascultase, având nevoie de el. Un permis de călătorie, o cartelă de alimente pentru drumul spre casă. Doar că el nu mai avea nici o casă. Ca o navă frumoasă care loveşte o mină şi începe să se scufunde. Un sfârşit la toate.

Îşi privi încruntat paharul.

— Eu nu – nu vreau să mă duc. Dar trebuie. Înţelegi tu, el era prietenul meu.

Mai târziu, în timp ce-şi despacheta lucrurile, în noua cabină, se gândi la prima discuţie cu căpitanul.

Nu, nu fusese nimic din ce se aşteptase. Nici Ransome nu semăna cu ceea ce mai întâlnise înainte.

Pe când noaptea se lăsa peste Dover Castle, sirenele de alarmă începură să sune, iar oamenii de peste tot se grăbiră spre adăposturi sau se ghemuiră sub scări împreună cu cei dragi şi cu animalele de casă.

La bordul dragorului *Rob Roy*, Ian Ransome se aşează la birou cu capul sprijinit pe braţe şi dormi pentru prima dată în câteva săptămâni.

2. …şi marinari

Locotenentul Hargrave nu a fost singurul care s-a îmbarcat pe dragorul *Rob Roy*, înainte ca acesta să primească iarăşi ordinul de a ieşi în larg.

În următoarea după-amiază de luni, mohorâtă de o burniţă fină care făcea navele ancorate să lucească precum sticla, marinarul-simplu Gerald Boyes stătea pe dig şi privea vasul pe care urma să se îmbarce.

Şeful patrulei care-l escortase de la poartă îi arătă nava cu bastonul şi îi spuse cu importanţă:

— Are un palmares bun. A dragat mai multe mine decât ai mâncat tu, băiete, cine calde.

Boyes încuviinţă, dar era prea politicos ca să sugereze că digul portului era probabil cel mai apropiat punct de mare unde ajunsese vreodată şeful patrulei.

Boyes era un tânăr de optsprezece ani, slăbuţ şi palid. Avea un soi de fragilitate care acum, când privea spre noua lui casă, părea în dezacord cu expresia hotărâtă de pe faţa lui.

În timpul şcolii fusese un visător şi de obicei gândurile i se îndreptaseră spre mare şi spre tainele Marinei Regale. Părinţii săi zâmbiseră indulgent, iar mama sa îşi pusese speranţele în banca locală, unde tatăl lui Boyes lucrase aproape toată viaţa. În timp ce majoritatea oamenilor pe care-i cunoştea el în modestul oraş Surbiton de la periferia Sudului Londrei fuseseră înmărmuriţi de iuţeala evenimentelor, Boyes privise declaraţia de război oarecum ca pe o salvare.

În timpul adolescenţei petrecute într-un liceu respectabil, despre care tatăl său spunea din când în când că „meritase toţi banii care-i plătise“, Boyes îşi găsise scăpare în revistele *Hotspur*, *Rover* şi *Adventure*. Arareori existaseră numere în care să nu fie măcar o povestire despre marină, în special despre ofiţerii de pe impresionantele distrugătoare.

Boyes se înrolase voluntar în marină imediat după ce împlinise şaptesprezece ani. Mama lui, observându-i îndârjirea, fusese copleşită de mândrie.

— O să vezi tu, Gerry, în curând o să fii ofiţer. (Nu suporta să i

se spună Gerry.) Cu educaţia şi cunoştinţele tale – va fi o mare nevoie de băieţi ca tine.

La început instrucţia fusese grea, dar Boyes văzuse totdeauna o lumină călăuzitoare în spatele disciplinei şi a limbajului spurcat, care pentru un timp îl făcuse să roşească până-n creştetul capului. Până când realizase că de fapt ţinta era inocenţa sa. Studiase apariţiile întâmplătoare ale ofiţerilor. Unii păreau destul de bătrâni, probabil reactivaţi din rezervă, iar alţii, cu singura bandă ondulată de pe mânecă, păreau ca nişte tineri lorzi.

Mama sa avusese dreptate dintr-un anumit punct de vedere. El fusese catalogat oficial drept Candidat C.W. [1], un potenţial ofiţer, şi trimis pentru trei luni pe mare, pe un distrugător lustruit, nou-nouţ. Iarăşi cu totul altă lume, lucrând alături de marinari duri şi experimentaţi care în general îl lăsaseră în pace cu accentul lui aşa zis stilat şi chiar îi toleraseră eforturile de a se integra. La sfârşitul celor trei luni, petrecute în principal în şi în jurul bazei Scapa Flow, pregătindu-se să escorteze şi să protejeze imensele cuirasate de acolo, fusese trimis la Hove în Sussex unde ar fi trebuit să-şi înceapă pregătirea de ofiţer după câteva scurte interviuri. Fusese extraordinar de emoţionat şi chiar îi întâlnise pe unii dintre băieţii care se înrolaseră odată cu el, câţiva chiar din propriul său cartier. Totul se terminase acolo. Încă îi era imposibil să înţeleagă de ce. Sfârşitul fusese foarte brutal şi nedrept.

Comandantul îi spusese doar atât: „Poate vei avea o altă posibilitate mai târziu“. Păruse că-i pare sincer rău de tânărul palid cu ochii luminoşi şi aprinşi. „Avem nevoie de voluntari în acest război. Înţelegi, nu putem fi toţi ofiţeri.“

Beneficiase de o scurtă permisie acasă înainte să se întoarcă la bază pentru îmbarcarea pe un alt vas. Mama lui fusese mâhnită. Sau poate se simţise umilită, ruşinată, de eşecul lui? Tatăl său mormăise sever: „Greşeala lor, fiule, nu a ta“. Nici una din reacţii nu îi fusese de mare ajutor. Boyes se întorsese la baza din Chatham şi aproape imediat auzise de cerinţa acută de oameni pentru operaţiunile de dragare.

După cum remarcase un subofiţer vesel de la oficiul de înrolare: „Bravo ţie, băiete, înrolează-te în marină şi vei vedea

---

[1] Prescurtare de Ia Commissions and Warrant Department of Admiralty – Departamentul Amiralităţii de Acordare a Brevetelor şi Împuternicirilor (n.tr.).

lumea asta. Oferă-te voluntar pentru dragoare şi o s-o vezi pe cealaltă!“

Cu o abnegaţie de necrezut, Boyes intrase la cursul de dragare de mine pe vasul amenajat special pe ţărm, HMS *Lochinvar*. Fie nevoia de a-şi demonstra sieşi că poate, fie dorinţa de a muri în mijlocul pericolului, nu ştia care fusese motivul şi nici nu-i păsa.

Cum se simţea? Nu-i era frică şi nu era nici măcar în culmea fericirii. Doar bucuros că se *deplasa* iarăşi, făcea ceva care-i va şterge ruşinea. Îi auzise pe bătrânii marinari discutând despre dragarea de mine. Adevărat curaj, spuseseră ei. „Nu m-ai prinde pe *mine* în regimentul ăla nenorocit…“

Boyes se întoarse, dar patrula plecase. Îşi ridică sacul, mica valiză, masca de gaze şi ordinul de numire, pe care trebuise să-l scoată de multe ori pe drum ca să demonstreze de ce călătorea. Trenul întârziase câteva ore pentru că un raid aerian cauzase o deraiere pe undeva. Se înghesuise în trenul supraaglomerat cu soldaţi şi marinari adormiţi, în aerul încărcat cu fum de ţigară şi glume fără perdea.

Boyes traversă pasarela spre vasul din interior. Fiind perioada fluxului, traversarea era destul de uşoară.

Santinela îl ajută la bagaje şi zâmbi când Boyes îi spuse că era noul înlocuitor.

— N-am fi bănuit niciodată, nu-i aşa, Bert?

Maistrul timonier arătă spre *Rob Roy*.

— N-ar trebui să te-mbarci pe el, prietene, îi ucide pe toţi!

Amândoi râseră de parcă ar fi fost un banc grozav.

Boyes ajunse până la urmă pe puntea udă a celuilalt vas şi văzu un maistru-principal privindu-l de lângă micuţul pupitru rabatabil al timonierului şef.

— Ei bine, nu-i aşa fiule? Ce suntem toţi acum?

Avea un accent Cockney pe care ai fi putut ascuţi un cuţit, şi Boyes nu înţelese ce i se spusese. Dar recunoscuse torpilele încrucişate şi cârma de pe reverele omului şi aerul său de o autoritate jovială. Era maistrul-instructor, un fel de zeu pe orice navă de război mică.

— Sunt marinarul-simplu Boyes, sir.

Sprâncenele maistrului-instructor se uniră, formând o linie

neagră deasupra nasului borcănat.

— Nu-mi spune *sir*, fiule. Zi-mi Cox'n[1]. Io conduc vasul ăsta. – Zâmbi. – Adică io şi Bătrânul.

Deveni serios.

— Eşti încartiruit în Careul Trei. Făcu un semn spre un marinar care stătea lângă balustradă. Condu-l jos. Apoi adă-l înapoi la mine să-i arăt vasul şi să-l instruiesc.

Boyes îl privi recunoscător. Maistrul-instructor avea în el ceva liniştitor. Chipul său arăta de parcă luase parte la multe încăierări, dar ochii îi erau limpezi şi destul de prietenoşi.

Maistrul-principal Joe Beckett, maistru-instructor pe *Rob Roy*, întrebă neceremonios.

— Vârsta?

— Optsprezece, sir… adică Cox'n.

— Doamne. Altu' care-i prea tânăr să-şi cumpere porţia de tărie. Ţi se face greaţă.

Beckett privi silueta care era condusă spre teugă. Deja pierdut. Se încruntă. Dar nu pentru mult timp. Nu pe acest vas. Aici nu era loc pentru pasageri.

Observă că noul secund se apropia şi îi trecu prin minte ideea să-l evite prin spatele coşului, dar oftă şi stătu pe loc. Ei doi vor trebui să conducă vasul. Se gândi la noul flăcău, Boyes, trimis să înlocuiască un marinar care obţinuse o avansare şi fusese înscris la un curs de pregătire specială pe ţărm.

Aşa era marina. Doar sosiri şi plecări. Se uită spre pupă, la locul unde vopseaua nouă strălucea şi unde fusese doborât fostul Jimmy-Number One. Pentru unii existau doar plecări.

Joe Beckett se gândea la propria sa intrare în marină. Se născuse într-o familie cu şapte copii, în Hackney, estul Londrei. Totdeauna se gândise că fusese o mare minune că mama şi tatăl său găsiseră timp să-l conceapă. Tatăl său stătea mai mult în închisoare decât afară, iar doi dintre fraţii săi începuseră furtişagurile la Marks, Spencer's şi Woolworths aproape imediat după ce primiseră prima pereche de ghete. Probabil că până acum erau la fel de bine cunoscuţi la pârnaia din Hackney ca şi tatăl lor.

Deci Joe Beckett se înrolase în marină la vârsta de şaisprezece

---

[1] Cox'n – prescurtare de la coxwain – maistru-instructor (n.tr.).

ani. Se descurcase bine, în ciuda câtorva degradări şi *admonestări* pe un vas sau pe altul. Acum avea treizeci şi şase de ani, unul dintre „bătrânii ticăloşi“ după cum i se spunea pe la spate. Când te gândeai mai bine, asta era o glumă bună. Copilăria sa fusese dură şi lipsită de dragoste. Dar asta-l învăţase să-şi poarte singur de grijă, iar faţa lui şi pumnii plini de cicatrici o arătau oricui era destul de prost să-i pună la îndoială autoritatea. Acum, fiind maistru-instructor, atinsese apogeul carierei sale. Aici pe dragor conducea aproape totul. Un cuvânt şoptit de el la urechea potrivită putea să mute un om dintr-un punct de observaţie mizerabil într-un alt post, călduţ. Mai bine de jumătate din echipajul navei era prea tânăr ca să-şi poată cumpăra singur băutura. Asta era o situaţie destul de dificilă. Romul, tutunul şi „linguşelile“ erau moneda forte a punţii inferioare. La urma urmelor nu se deosebea mult de situaţia de la pârnaie. Iar el, ca maistru-instructor, era responsabil şi cu disciplina, un fel de judecător şi poliţist în acelaşi timp. Ce mult i-ar fi plăcut chestia asta babacului!

În timpul alarmelor de luptă, a intrărilor şi ieşirilor din port, precum şi în oricare altă ocazie când experienţa lui de marinar şi cunoştinţele cu greu dobândite erau necesare, Beckett se afla la cârmă, la bine şi la rău. Fusese scufundat o dată, rănit o dată şi de trei ori recomandat pentru decorare. Ca şi Crăciunul, şi asta încă era pe drum.

Îl privi pe secund oprindu-se să stea de vorbă cu aspirantul Davenport. Spre deosebire de alţi a.p.v.-işti, Beckett îi admira în general pe rezerviştii din Marina Temporară. Mulţi dintre ei, ca ex-căpitanii de pe traulere din Rezerva Marinei Militare, erau marinari profesionişti, iar alţii, ca Bătrânu, de exemplu, făcuseră altceva înainte să se înroleze. Aceştia nu erau atât de mândri încât să nu pălăvrăgească despre cealaltă lume, care probabil dispăruse pentru totdeauna.

Nu era încântat de noul Jimmy. Rigid şi în plus venit de pe un afurisit de crucişător. Când Beckett fusese marinar pe un mare crucişător, fusese pedepsit prea aspru pentru că-l lovise pe un subofiţer şi-l aruncase peste bord. Din fericire asta se întâmplase în Grand Harbour, Malta, unde aveai mai mari şanse să te otrăveşti decât să te îneci. Crucişătoarele, ca portavioanele şi

cuirasatele, erau cazărmi plutitoare. Nu erau locul potrivit pentru Joe Beckett. Bodogăni văzând zâmbetul cuceritor al lui Davenport. La o săptămână după ce aspirantul se îmbarcase pe navă, Beckett ajunsese la concluzia că acesta ar putea foarte bine să constituie motivul pentru degradarea sa chiar până la rangul cel mai de jos.

Chiar şi atunci când se gândea calm la asta, la un păhărel, Beckett ajunsese să creadă că dacă Davenport ar fi navigat cu Bligh pe *Bounty*, revolta ar fi avut loc cu mult mai repede.

Îşi duse mâna la beretă salutându-l pe Hargrave.

— Aţi făcut inspecţie bună, sir?

Hargrave îşi scutură praful de pe mâneci.

— Am fost în fiecare colţişor, de la proră la pupă.

Aspirantul veni mai aproape.

— Să vă arăt radarul, sir?

Beckett încercă să nu-l privească. *Un adevărat ticălos*.

Hargrave se încruntă văzând o pată pe pantaloni.

— *Mulţumesc*.

Beckett adăugă:

— Noul matroz s-a prezentat la post, sir. L-am pus în divizia lu' domnu' Morgan.

Ochii lor se întâlniră.

— Mi-ar plăcea să te consulţi întâi cu mine, Cox'n.

— Nu eraţi aci, sir. Beckett îi susţinu privirile cu răceală. Ca să spunem aşa, ne lipsea un om.

Portavocea sparse starea de încordare.

— M-auziţi acolo! M-auziţi-acolo! *Mai cu viaţă!*

Beckett îşi puse la subsoară hârtiile şi îl privi pe Hargrave îndreptându-se spre puntea de comandă, urmat îndeaproape de aspirant.

— Ţin-te bine să nu cazi! mormăi el. Dumnezeule, niciodată n-am avut mai mare nevoie de o tărie!

Careul subofiţerilor era cam de aceeaşi mărime cu careul ofiţerilor, deşi mai puţin convenţional. La unul din capete se afla un mic bar unde un marinar în tunică albă făcea pe barmanul, iar aliniate pe raftul din spate erau variate suveniruri din tavernele dintre Leith şi Gibraltar. Halbe de bere, scrumiere cu embleme de

taverne sau de băuturi; fotografii ale unor grupuri jucând ţintar, de la regate sau de la vreun chef bun. Mai erau şi câteva afişe provocatoare, unul chiar semnat de o „doamnă“ bine cunoscută din Gosport.

Beckett se aşeză la o masă care de-abia fusese curăţată după cină, ce constase din fasole bătută, cârnaţi conservaţi şi munţi de pâine prăjită făcută din pâinea proaspătă cumpărată din oraş – un adevărat lux.

Îşi privi camarazii. El şi Dai Owen erau de fapt singurii membri cu rangul de maistru-principal. Restul erau subofiţeri de grad mai mic, conducătorii diferitelor sectoare, coloana vertebrală a fiecărui vas de război. Masefield, subofiţerul însărcinat cu infirmeria, cunoscut ca Pansy, cel care avea oarecare cunoştinţe medicale din echipajul lui *Rob Roy*, stătea aplecat asupra unei scrisori de la mama lui, ascunzând-o de ceilalţi cu o mână delicată, ca un elev la un examen. Topsy Turnham, un om îndesat, cu chipul smead şi cu ochi albaştri jucăuşi, era primul ajutor al nostromului, *Buffer*[1]- ul, legătura directă dintre marinari şi secund. Acesta era absorbit de nişte fotografii ale unei fete cu sâni mari pe care o cucerise undeva. Beckett zâmbi ironic. Nu înţelegea cum de reuşea Buffer asta. Era însurat, avea casă în Chatham, dar de fiecare dată când se afla în port reuşea să se încurce cu cineva. Un subofiţer mecanic sforăia uşor în patul lui din spatele unei perdele pe jumătate trasă; în afară de aceştia, careul era gol. Fără îndoială că Kellett se învârtea ca o dădacă prin careul ofiţerilor, iar ceilalţi erau pe ţărm până la miezul nopţii.

Beckett studie o halbă de bere de pe masă. Acalmia dinaintea unei furtuni de noapte. Ar fi fost aproape bucuros să se afle iarăşi pe mare. Te simţi al naibii de neajutorat ţintuit în port, cu naziştii doar la douăzeci de mile depărtare. Aproape la aceeaşi distanţă ca Margate. Nu prea avea sens să privească problema sub acest aspect.

Îşi zise că acesta era un careu bun. Aveau şi ei momente rele, dar acestea apăreau pe orice vas mic unde trăieşti în înghesuială. Dar pe vapoarele mari erau concentrate toate creierele, pe când pe *Rob Roy* celelalte funcţii cheie erau ocupate de matrozi, unii dintre ei doar nişte ţânci.

---

[1] Buffer – tampon, amortizor (n.tr.).

Beckett îşi ridică brusc privirea.

— Deschide radioul ăla.

Barmanul se conformă, iar vocea rece, precisă a crainicului de la BBC inundă lumea lor mică şi intimă.

„Şi ieri forţele noastre au avansat mai mult spre vest, de-a lungul coastei libiene, ajutate de unităţi din Flota Mediteraneană. Au fost câteva probleme cu nişte puncte de rezistenţă de la periferia oraşului Tripoli, dar înaintarea continuă.“

Vocea crainicului îi aminti lui Beckett de Hargrave. Ar fi putut să descrie un meci de criket. Cu ochii minţii Beckett putea să-l vadă foarte clar. În zilele proaste ale războiului participase la evacuarea armatei din Grecia şi Creta. Vapoare scufundate peste tot, soldaţi epuizaţi, fără nici o acoperire aeriană. O adevărată belea. Văzuse cuirasatul *Barham* explodând şi răsturnându-se după ce un U-boat penetrase ecranul de distrugătoare şi lansase o salvă de torpile. *Barham* fusese primul vapor al lui Beckett înainte de război. Atunci când era un recrut ca Boyes. Zâmbi. Ei, nu chiar ca el.

Prietenul său îl privi de peste masă.

— Îţi depeni amintirile, Joe?

— Mda.

Îşi termină berea şi îi făcu semn barmanului.

— Închide chestia aia, sau găseşte nişte muzică!

Se întoarse spre prietenul său. Îi plăcea de Owen, un om cu o faţă smeadă, inteligentă, axul de rezistenţă al camerei maşinilor. Un tip foarte de treabă. Zâmbi iarăşi. Adică pentru un galez.

— Aproape mi-e frică să mă gândesc la asta, Dai, spuse Beckett. Înaintările astea din Africa de Nord. După toate retragerile şi pierderile. Chiar să fim de data asta în mişcare?

Owen ridică din umeri şi privi spre casă. În curând era timpul pentru turul camerei motoarelor. Nu se cuvenea ca Chief să ajungă acolo înaintea lui.

— Ei bine, în acest ritm, Joe, înainte de sfârşitul lunii ticăloasele de trupe africane ale lui Rommel vor fi cu spatele la mare. Vezi tu, nenorociţii nu mai au unde să meargă.

Topsy Turnham îşi strânse fotografiile şi şi le puse în portofel.

— Ar trebui să-ţi faci un fişet pentru toate bucăţelele tale de fustă! spuse Beckett.

Turnham radie. Atunci când zâmbea era de-a dreptul hidos.

— Eşti gelos, Cox'n? Ce să fac io dacă mă găsesc irezistibil?

Şi el era londonez, din Stoke Newington, nu departe de locul de baştină al lui Beckett.

Masefield îşi ridică privirea de pe scrisoarea mamei.

— Cum e noul Jimmy?

Beckett ridică din umeri.

— Nu-i genul tău, Pansy. Un adevărat aristocrat cu nasu' pe sus.

Owen râmji.

— Poate că-i chiar *genul* lui, vezi?

Beckett cedă.

— Îşi ştie bine meseria. Nu-l poţi prinde cu ocaua mică la nici o chestie de pe vasul ăsta. Dar nu ştiu, Toffs, n-are *căldură*. Un ticălos rece.

Owen schimbă subiectul.

— Azi Bătrânu' e la înmormântare?

— Da. Urăsc înmormântările. Se mai gândi: Bineînţeles, cu excepţia celor de pe mare. Alea-s altfel. Un pic de scuipat şi de lustruială, câteva cuvinte şi hop, prietenu' a plecat pentru o ultimă partidă de înot. O pileală bună şi o haleală după aia, ei bine, poţi să pricepi asta!

Portavocea îi întrerupse.

— Auziţi acolo! Raid aerian, avertizare Roşie. Adunarea echipelor de la armele cu bătaie scurtă. Cei de serviciu la apel!

— *Sods!*[1]

Beckett îşi înşfăcă bereta şi un pachet de ţigări.

— Iar o luăm de la capăt!

Careul se goli, cu excepţia subofiţerului infirmier şi a celui adormit.

Câteva minute mai târziu, cerul de deasupra şi din împrejurimile Doverului se lumină de scânteierile exploziilor, ca sute de stele care atingeau norii şi îi aprindeau parcă din toate părţile. Răsuna duduitul tunurilor antiaeriene de pe faleze şi din interiorul litoralului şi răpăitul mai acut al tunurilor de pe unele vapoare. De fiecare dată când se crea o acalmie se putea auzi

---

[1] Exclamaţie folosită de englezi pentru a-şi exprima enervarea. (lit.: lături, zoaie) (n.tr.).

cunoscutul zumzet al bombardierelor trecând pe deasupra, poate iarăşi în drum spre Londra.

Beckett refuză cu dispreţ o cască, o *urlătoare de luptă*, şi îşi îndesă mai tare boneta pe frunte.

Poate că naziştii erau aproape alungaţi din Africa, îşi zise el sălbatic, dar probabil că în zona asta de război încă nu auziseră de aşa ceva.

Marinarul-simplu Boyes se aşeză la masa de careu şi îşi studie noua casă. Careul Trei era un nume pompos pentru o masă lustruită, cu o banchetă pe o parte şi cu micile cuşete pe cealaltă, pe partea dintre peretele despărţitor al teugii. Mai existau obişnuitele rafturi pline cu serviete, cutii pentru berete şi veste de slavare aflate la îndemână şi două hublouri blocate, bine închise pentru a nu răzbate nici o rază de lumină în bezna de afară.

În capul mesei, matrozul-principal Ted Hoggan, ajutor principal de tunar şi şeful careului, era cufundat în cârpirea unui ciorap, cu ochii încordaţi de concentrare. În careu erau atârnate câteva hamace, posesorii lor, majoritatea marinari de cart, erau în aparenţă în stare să doarmă în ciuda muzicii care urla la difuzor şi a conversaţiei zgomotoase din careul alăturat, unde era în toi un joc de cărţi.

Hoggan îl privi gânditor pe Boyes.

— Poţi să-ţi atârni hamacul de cârligele alea, băiete. Tânărul Tinker e pe ţărm într-o scurtă permisie. Arătă cu ciorapul spre un tambuchi mic şi oval prin care Boyes se chinuise să coboare cu sacul şi hamacul: Când se dă alarma zbori pe scara aia ca un liliac din iad, pricepi?

Boyes încuviinţă. Se schimbase într-un pulover şi salopetă, în aparenţă ţinuta obişnuită, cu excepţia celor care erau de cart în port. Oricum, acestea făceau să i se accentueze sentimentul că-i intrus. Ceilalţi marinari care trândăveau scriind scrisori, povestind sau privind jocul de cărţi, purtau salopete frecate şi spălate atât de des încât căpătaseră o culoare albastră pală, aproape albă în lumina crudă din plafon. Salopeta lui Boyes era încă neagră; culoarea regulamentară. Se concentră asupra mâinii matrozului-principal, un adevărat marinar. Dur, cu faţa bătută de vânt şi cu un şarpe tatuat în jurul încheieturii uneia din mâini.

Hoggan se reîntorsese la cârpit.

— Doar să nu-ţi bagi nasul pe unde nu trebuie şi să faci ce ţi se spune. Dacă vrei să ştii ceva, întreabă-mă pe *mine*, înţelegi? Nu te amesteca cu ofiţerii.

— De ce, ăa, matroz-principal?

— Spune-mi, ’ookey. Bătu uşor în mica ancoră de pe mânecă. Tu eşti Gerry, corect? – Nu îl văzu pe Boyes tresărind. Ei bine, sunt ofiţeri şi ofiţeri, Gerry. Unii-s mai buni decât alţii, bineînţeles, dar în adâncul sufletului, toţi sunt ticăloşi. Zâmbi maliţios. Ar trebui să ştiu. Şefu’ meu îi domnu’ al naibii *Bunny* Fallows, ofiţerul artilerist. Bun ca o plăcintă într-un minut, în următorul, pfu! În special când se oftică.

Un marinar care-şi cosea o teacă din piele nouă, pe care o croise pentru un cuţit formidabil, spuse:

— Ceea ce înseamnă aproape tot nenorocitul de timp petrecut în port! Îl privi amical pe Boyes. Eşti candidat C.W.?

Boyes roşi.

— Ei bine, de fapt nu.

— *De fapt nu*, îl imită celălalt făcându-i pe toţi din careu să rânjească până când Hoggan spuse încet:

— Las-o baltă, Sid.

Marinarul se trase în lungul banchetei şi-i atinse mâneca lui Boyes.

— Nu mi-o lua în nume de rău. Apoi zâmbi. Încă nu ai voie să-ţi cumperi băutură, nu-i aşa?

Boyes clătină din cap. Aceasta era o întrebare pe care o auzea destul de des.

— Ei bine, vii mâine să sorbi câte ceva, Gerry?

Hoggan îi privi, mulţumit că-l acceptaseră pe tânăr. Nu era vina lui că vorbea cum vorbea.

— Mda, spuse el. Fă cunoştinţă cu Sid Jardine. *Un adevărat veteran*, ei? Tre’ să aibă cel puţin douăş’unu! E dat dracului!

Boyes se întrebă dacă era prudent să-şi monteze hamacul. Încă nu se pricepea prea bine la aşa ceva. Nici pe distrugătorul acela imens nu fusese loc destul, mai ales pentru un candidat C.W., un potenţial ofiţer.

Îşi privi cu interes noii camarazi. Majoritatea erau pe ţărm, într-o „scurtă permisie“ după cum îi explicase Hoggan. Probabil că se vor întoarce pe la zece seara, ori tăcuţi, ori beţi morţi. Dacă

veneau după zece erau escortaţi de o patrulă navală. Boyes se întrebă ce ar crede mama lui despre astfel de oameni.

— *Vine ceaiul!*

Un marinar în vârstă cu trei benzi pe manşetă cobora scara cu un ceainic imens.

Hoggan îşi puse jos ciorapul.

— Barca de ceai e alături!

Oare ce soi de ambarcaţiune e asta? se întrebă Boyes.

Marinarul bătrân se uită la Boyes, apoi umplu o cană cu ceaiul tipic marinăresc, aproape galben la culoare de la laptele conservat şi cu atât de mult zahăr încât linguriţa aproape stătea în picioare.

— Ţine, ăsta-i pe gratis, fiule!

Marinarul pe nume Jardine exclamă:

— *Pe gratis*, Stripey? Mă *înşală* urechile?

Din celălalt careu strigă alt matelot:

— Ar fi bine să-ţi ţii salopeta în hamac când pişicherul ăla bătrân e prin preajmă!

Boyes mai auzise şi înainte astfel de persiflări. Luă ceaiul dulce şi greţos şi îi mulţumi bătrânului.

Deja nu-şi mai făcea griji. Fusese acceptat. De-acum înainte totul depindea de el.

Plutonierul-major Wren de la Apărarea Civilă stătea lângă maşina kaki şi-l privea pe tânărul marinar Tinker cercetând buimac ruinele casei care fusese cândva a sa. Era o fată cu înfăţişare severă, cu părul strâns într-un coc sub pălăria cu borul întors pe trei laturi. N-o lăsa indiferentă suferinţa tânărului, dar deja văzuse atât de multe case dărâmate şi căsătorii distruse încât nu mai voia să pună nimic la inimă.

— Bomba a lovit partea din faţă a casei, spuse ea. Făcu un gest cu fişa pe care o ţinea în mână. Au căzut o grămadă de bombe în zona asta. Amândoi părinţii tăi erau în pat. Cred că nu au simţit nimic. Îl privi cum se chinuia în tăcere. Am verificat la Apărarea Anti-Aeriană şi la Urgenţe. – El nu părea s-o fi auzit. Şi la poliţie.

Tinker păşi printre dărâmături şi privi fix un zid gol. Acelaşi tapet în dungi şi dreptunghiul decolorat acolo unde fusese agăţat

un desen. Lângă dulăpiorul cu jucării. Iarăşi îl podidiră lacrimile. Propria lui cameră.

Restul părţii din faţă a casei zăcea la picioarele lui. Auzi în spatele său motorul maşinii şi îşi strânse pumnii. Vacă afurisită, nu mai poate să aştepte! Ce ştie ea?

Îl cuprinse panica. Nu avea pe nimeni şi nici unde să se ducă! Era un coşmar. Toată frica şi tensiunea de pe dragor erau nimic în comparaţie cu asta.

— Trebuia s-o văd, spuse el încetişor.

Ea încuviinţă.

— Foarte bine. Cei de la echipele de salvare au depozitat tot ce au putut să recupereze în caz că…

Nu îşi termină propoziţia.

Tinker îşi aminti de un episod petrecut la o lună după ce se îmbarcase pe *Rob Roy*, când zăriseră un aviator într-o bărcuţă. Se dovedise a fi un neamţ, doborât deasupra Canalului, aproape mort de epuizare şi deshidratare.

Tinker fusese unul dintre mateloţii care coborâse pe reţeaua de grije şi îl trăseseră la bord pe aviator, apoi tot el îi adusese acestuia cafea cu rom. Îşi strânse mai tare pumnii până când durerea îl făcu să-şi revină.

— Mai bine-l ucideam pe nenorocit! şopti el.

Auzi paşi prin ruine şi vocea femeii care rosti brusc:

— Nu aveţi voie aici, domnule!

Tinker se întoarse, iritat şi uimit de o asemenea invadare a intimităţii. Dar îşi holbă ochii şi crezu că inima i se opreşte de tot.

Apoi începu să alerge, iar bereta îi căzu în praf când se aruncă în braţele bărbatului îmbrăcat în haine de muncitor.

— *Tată! Nu poate fi adevărat!*

Plutonierul-major Wren rămase cu gura căscată.

— Dar mi s-a spus că sunteţi mort! Mi-au spus că eraţi amândoi în pat!

Bărbatul strânse tare la piept capul fiului său şi privi fix rămăşiţele casei sale.

— Cu siguranţă că ea era în pat! Dar ticălosul celălalt nu eram eu!

Ridică bărbia fiului său.

— Păcat că n-am ajuns la timp aici. Haide, mergem la unchiul

Jake. Îl întoarse pe tânăr cu spatele la casă. Dar se pare că niciodată n-am fost aici când era nevoie de mine.

Femeia se uită la ei cum se îndepărtau fără să mai arunce nici măcar o privire în spate.

— Nu e vina dumneavoastră, domnişoară. În războiul ăsta nenorocit se întâmplă şi alte lucruri în afară de bombardamente.

Ea se urcă în maşină şi îşi aranjă fusta.

Îşi spuse că remarca şoferului sunase ca un epitaf.

3. Pericole la tot pasul

Căpitanul-locotenent Ian Ransome stătea la biroul său încercând să se relaxeze. Cabina părea goală, aşa cum se întâmpla întotdeauna înainte de plecarea din port. Cărţile erau asigurate pe rafturi, iar discurile sale de gramofon erau puse cu grijă într-un sertar, având între ele ziare. Era o şmecherie pe care o învăţase după ce prima lui colecţie de discuri se spărsese când o mină explodase lângă navă. Acum era îmbrăcat în obişnuitele haine groase pe care le purta pe mare; tresele şerpuite erau atât de tocite încât păreau maronii în lumina veiozei de pe birou.

Afară de-abia se luminase de ziuă, iar apele portului erau agitate de valuri mărunte. Simţi puntea tremurând uşor şi ştiu că Chief controlează totul împreună cu asistentul său.

Se auzi iarăşi portavocea.

— Auziţi acolo! Echipele speciale de serviciu la posturi! Închideţi toate tambuchiurile şi hublourile şi astupaţi toate sabordurile.

Altă plecare.

De fapt cabina părea alta. Întotdeauna i se părea că o lasă în urmă ca o parte a portului. Până când *Rob Roy* acosta sau ancora iarăşi, micuţa cuşetă din spatele timoneriei va fi refugiul său. Purta puloverul său pe gât favorit, iar pantalonii şi-i băgase în cizmele de piele marinăreşti. Ciorapii erau moi, una din perechile groase pe care i le făcuse mama sa. Probabil că asta o ajuta să nu

se gândească aşa de mult la războiul care îi trimisese fiii pe mare.

Ransome se bătu peste buzunare, deşi abia dacă îşi dădu seama de acest gest de precauţie obişnuit. Pipa, punga de tutun şi chibriturile erau acolo. Privi spre uşa cabinei în spatele căreia îşi agăţase haina de doc, chipiul, binoclul şi un prosop proaspăt spălat pe care îl va purta în jurul gâtului.

Privirea îi căzu pe portretul său, pe care-l remarcase şi Hargrave. Îşi aminti iarăşi totul, la fel cum i se întâmplase şi ieri la înmormântarea lui David. Ziua fusese strălucitoare şi răcoroasă în satul din Hampshire unde locuia familia lui David. Ransome nu cunoscuse înainte pe nici unul dintre ei. Se gândi că asta era straniu. De fapt, aşa era războiul. Te împrieteneai foarte bine cu cineva, o legătură aproape la fel de puternică precum dragostea; şi totuşi când prietenul său fusese omorât de un obuz, Ransome realizase că ştia foarte puţine despre el.

Portavocea începu să urle:

— Auziţi acolo! Cartul de port, prima jumătate la prova, a doua la pupa! Pregătiţi-vă pentru ieşirea din port!

Urmă o pauză scurtă; Ransome auzea în portavoce respiraţia ajutorului de nostrom. Părea că e răcit.

— Cartul de la tribord la posturile de apărare!

De data asta se auziră mai multe zgomote, tropote de paşi şi bufnetul surd al unui tambuchi sau bocaport trântit la repezeală. Bărbaţii grăbindu-se spre cunoscutele cutii de metal. Încă neprivindu-se unul pe altul. Probabil gândindu-se la ultimele scrisori trimise acasă. La fel cu a lui, care fusese luată acum o oră de poştaşul marinei.

Încercă să nu se mai gândească la înmormântare şi să şi-l imagineze pe Hargrave dând comenzile de plecare a navei, sau privirile curioase ale marinarilor care încă şi-l aminteau pe David ca secund. Sau multe alte lucruri. Dar nu reuşi.

La înmormântare fuseseră câteva femei de diferite vârste, toate îmbrăcate în negru. Altă surpriză: se părea că mama lui David se remăritase. Asta explica lipsa de asemănare. Preotul vorbise despre sacrificiul lui David; câţiva dintre participanţi plânseseră în tăcere. Printre cei care-l conduseseră pe ultimul drum mai fuseseră doi în uniformă, amândoi aviatori în RAF [1], care

[1] Prescurtare de la Royal Air Force – Aviaţia Regală (n.tr.).

făcuseră şcoala împreună cu David. Arătaseră stânjeniţi – poate ruşinaţi? Cu siguranţă că fuseseră la multe înmormântări ale colegilor lor. Poate data următoare…

Luă desenul de pe perete şi îl ţinu în lumina veiozei. Restul cabinei era în întuneric. Kellett, subofiţerul steward, închisese obloanele când venise să-l trezească, aducându-i o cană cu ceai.

Se întâmplase după înmormântare, când sicriul se afla sub pământul afânat, iar cineva împacheta steagul împrumutat pentru ocazie. Strângeri de mâini şi mama lui David murmurându-i ceva: „Sunt aşa de mulţumită că sunteţi aici, căpitane“. Fraza i se păruse prea formală, dar nu spusese nimic. Într-adevăr, fusese mulţumită, sau se gândise la fiul ei mort, dorindu-şi ca el, nu David, să fi fost de data asta cel ghinionist?

Fata venise cu părinţii ei. O siluetă zveltă, cu părul lung prins în coadă de cal care-i cădea peste jacheta şcolărească.

Inima lui Ransome tresărise. Era imposibil, şi totuşi… Studie iarăşi desenul, amintindu-şi foarte clar cum fata intrase în şantierul naval din Towey al tatălui său, cu blocul de desen sub braţ, oprindu-se să-l mângâie pe motanul Jellicoe, care moţăia în soarele cald de vară pe o barcă răsturnată. Ca şi fata de la înmormântare, probabil că nu avusese mai mult de treisprezece ani. Băgă desenul în sacul impermeabil şi îl puse lângă mănuşile sale.

Dar şcolăriţa se întoarse să-l privească în timp ce mama lui David îi vorbea. De fapt nu era deloc ca Eve. Aproape îi auzi iarăşi numele în gând.

Cum ar fi putut să fie? Acel lucru se întâmplase în cealaltă lume, înainte de război, când fiecare vară fusese plină de soare şi promisiuni. Ultima dată când o văzuse fusese în vara lui ’39. Îşi muşcă buzele. Acum patru ani. Asta, în război, echivala cu o viaţă de om.

Telefonul de deasupra patului ţârâi strident. Cel de pe birou nu mai exista, dispăruse probabil într-un sertar. Simbolic. Legătura cu ţărmul era tăiată. Aproape.

Ridică receptorul.

— Căpitanul…?

Era sublocotenentul Morgan, un galez cu accent foarte pronunţat. Intrase în marina militară pe o cale ocolită. Mai întâi

fusese în marina comercială, unde obţinuse brevetul. Se transferase la marina militară şi trebuise să ia totul de la început. Era proaspăt sublocotenent şi totuşi era calificat în navigaţie, în coordonarea carturilor, iar cu timpul putea să obţină comanda unui vas. Va fi greu de înlocuit.

— Mesaj, sir. *Aveţi permisiunea de plecare*.

— Care-i prognoza meteo? întrebă Ransome.

— Vântul se înteţeşte uşor din sud-est, sir. Nu-i prea rău, nu-i aşa?

Ransome zâmbi şi închise telefonul. Morgan spunea asta aproape despre orice fel de vreme.

Acum putea vibra mai tare, iar el îşi putea imagina celălalt dragor alăturat şi complicata încrengătură de parâme şi tranchete care încă le mai ţineau pe amândouă legate de ţărm.

În curând Hargrave va coborî aici. Oare ce gândea despre noul lui post?

Se gândi la ultima întâlnire cu Eve. Ea venise cu părinţii în Cornwall şi stăteau într-o vilă de pe faleza din Polruan. Pare-se că o închiriau de la un prieten în fiecare vară. Bineînţeles, ştia că era ridicol, încă i se mai întâmpla asta, dar întotdeauna aşteptase cu nerăbdare vacanţele de vară, când turiştii umpleau satele şi porturile şi făceau plimbări pe faleze sau prin ţinuturile mlăştinoase. Întotdeauna ea îşi aducea şi blocul de desen. La început fusese timidă, dar apoi, după ce se împrieteniseră, îi mărturisise ambiţia de a deveni o adevărată artistă. O putea vedea foarte clar, îmbrăcată cu un şort spălăcit şi o cămaşă, cu părul negru, lung, prins la spate şi privindu-l atentă în timp ce el îi povestea despre construcţia navelor. Tatăl său, care se mutase acolo în anii douăzeci de la un mic şantier de pe Tamisa, era proprietarul şantierului şi tot el îl conducea. Fowey, cu sătucul Polruan pe partea opusă a micului estuar, fusese exact locul unde tatăl său dorise să-şi deschidă şantierul, iar cei doi fii trebuiau să preia ştafeta, deşi pe atunci Tom încă era la şcoală... Ransome simţi iarăşi acea înţepătură de gelozie pe care o avusese când îl văzuse pe fratele său plimbându-se şi vorbind cu fata cu picioarele goale. Aceeaşi vârstă; părea normal şi totuşi...

Se ridică în picioare, supărat pe sine că îi permisese amintirii să-l tulbure. Se *simţea* ridicol. Dumnezeule, era cu zece ani mai

bătrân decât ea.

Se gândi la fata de la înmormântare; avusese exact alura Evei atunci când se concentra să-şi fixeze în minte un subiect pe care să-l deseneze mai târziu.

Ransome îşi amintea întotdeauna de ultima întâlnire. Îl conducea la gară cu duba şantierului pe un potenţial cumpărător al unei şalupe de pescuit şi o întâlnise acolo pe Eva cu părinţii ei, aşteptând lângă bagaje. Vacanţa fusese scurtată. Ransome nu ştia sigur ce-l mirase mai mult.

Părinţii ei nu fuseseră neprietenoşi, dar păstraseră distanţa. Fusese mirat că Eva nu-i spusese că tatăl ei era preot; şi nici că plecau în ziua aceea.

Ea era îmbrăcată în uniformă şcolară, pe care el nu o mai văzuse înainte, şi ştiuse că ea nu putea să sufere lucrul ăsta şi că era stânjenită, fiindcă până atunci se priviseră unul pe altul de pe poziţii egale.

— Bănuiesc că data viitoare când ne vom întâlni, oricând va fi asta, vei fi însurat, aşa-i? spusese tatăl ei.

Ransome o văzuse pe Eva privind în altă parte, cu gura tremurându-i. Iarăşi ca o şcolăriţă.

Din depărtare se auzise fluieratul trenului, iar mama Evei spusese:

— Deci ne luăm la revedere, domnule Ransome. Asta-i soarta relaţiilor de scurtă durată.

O observase pe fiica ei şi fusese conştientă de tăcerea ei mâhnită.

— Dragă, ia-ţi la revedere de la domnul Ransome…

Eve întinsese solemn mâna.

— Niciodată n-o să uit…

Tatăl ei privise spre trenul care se apropia.

— O, asta e, prieteniile de ’acanţă – unde-am fi fără ele?

Era nerăbdător să plece.

Ransome îl privise pe însoţitor aranjând bagajele în compartiment. Gura lui rămăsese îngheţată într-un zâmbet idiot. La ce se aşteptase? Şi totuşi inima lui se rugase. *Te rog nu-mi întoarce spatele. Mai uită-te măcar o dată la mine*.

Eva se întorsese brusc de la uşa compartimentului şi alergase spre el, apoi se întinsese ţi-l sărutase pe obraz, roşind ca focul.

— Mulţumesc…

Îl privise, studiindu-i chipul cu ochii deja plini de lacrimi.

— Gândeşte-te din când în când la mine.

Nu o mai văzuse niciodată.

Cineva ciocăni la uşă şi el se răsti:

— Da.

Hargrave păşi peste prag; avea o privire prudentă.

Ransome oftă. *O să creadă că deja sunt năuc. Pe jumătate nebun*.

— Totu-i gata, Number One?

Îl văzu pe Hargrave tresărind, la fel de neobişnuit cu acest titlu cum era şi el să-l adreseze altcuiva în afară de David. Mai observă că secundul purta cămaşă şi cravată.

— Ambele echipe ale cartului de la babord sunt gata de plecare, sir. Cartul de la tribord este la posturile de apărare. Se chinui să zâmbească. Sper că mi-am amintit de toate.

Ransome îşi relaxă corpul, muşchi cu muşchi. Îşi zise că pentru Hargrave situaţia era cu mult mai grea. Dar va învăţa. Sau nu.

Îşi puse jacheta de doc şi îşi îndesă chipiul peste părul rebel.

— Ţi-ar plăcea să-l scoţi tu afară din port?

Văzu totul pe chipul frumos al lui Hargrave. Nesiguranţa, ştiind că toţi ochii vor fi aţintiţi asupra lui. Ştiind în acelaşi timp că nu poate să refuze. Probabil că nu era drept, dar trebuiau să înceapă undeva.

Hargrave încuviinţă.

— Mi-ar plăcea, sir.

Ransome studie din priviri cabina. Oare când va mai pune piciorul în ea? Se gândi la David, la ţărâna care răpăisese pe sicriul simplu. Se sfârşise.

Trânti uşa în urma sa.

— O s-o facem împreună, Number One.

Marinarul-simplu Gerald Boyes îşi croia drum către pupa de-a lungul balustradei, picioarele lui împiedicându-se de inelele de punte şi de alte obiecte fixate cu care nu se obişnuise încă.

Privi spre cer la norii care alergau şi tremură, în ciuda puloverului gros. Dormise bine, cuibărit în hamac, parcă

hipnotizat de scârţâitul slab al celorlalte, şi nu se trezise nici măcar o dată, nici chiar când se reîntorseseră ceilalţi din învoiri şi se aruncaseră în jos pe scări, lovindu-se cu capul de hamace şi înjurând crunt atunci când cineva protesta.

Ceilalţi marinari din echipa de pe dunetă, din care acum făcea parte şi Boyes, stăteau în jurul sabalelor de ancorare şi a imenşilor trancheţi de sfoară care erau pregătiţi să suplimenteze pe cei deja fixaţi între cele două flancuri de oţel.

Îşi spuse că aici nu era nici o asemănare cu careul. Nu cunoştea pe nimeni. Îl văzu pe ofiţerul de pe dunetă, masivul şi formidabilul domn Bone, stând cu mâinile în şolduri şi vorbind cu matrozul-principal. Boyes încercă să se amestece printre celelalte siluete vagi, ori chiar mai bine, să dispară. Îşi zise că ar fi mai bine să nu fie aşa de timid. Mâine şi poimâine o să reuşească să-i cunoască pe toţi. Echipajul distrugătorului pe care-şi făcuse pregătirea pe mare fusese dublu faţă de cel al lui *Rob Roy*.

Un marinar, care stătea sprijinit de uşa de oţel de dedesubtul tunului de patru inci de la pupa, se îndreptă. Avea un receptor la ureche şi luă poziţia de drepţi ca să confirme mesajul primit de la puntea de comandă.

— Am înţeles, sir! Îl privi pe domnul Bone. Reduceţi parâmele de ancorare şi lăsaţi doar cablul de la pupa şi springul.

Boyes era gata-gata să cadă când ceilalţi marinari intrară în acţiune.

Guttridge, matrozul-principal de pe dunetă, un tânăr oacheş cu părul negru creţ, se răsti:

— Tăiaţi odată legăturile alea! Îl ţintui pe Boyes: Eşti nou! Sunase ca o acuzaţie. Ei bine, mişcă-te odată!

Boyes mânui stângaci parâma din jurul celei mai apropiate babale de ancorare şi bereta îi căzu de pe cap.

Domnul Bone era bătrân şi mătăhălos, dar traversă duneta cât ai zice peşte.

— Tu – cum te cheamă?

Boyes reuşi să-i răspundă bâlbâindu-se.

Domnul Bone mormăi:

— A, eşti unul dintre *ei*.

Apoi plecă grăbit.

Boyes auzi strigăte pe măsură ce parâmele de ancorare erau

desfăcute de pe vasul de alături. Se simţea pierdut şi umilit şi simţea că unii dintre ceilalţi îl priveau ironici.

Auzi lângă el o voce aspră, cunoscută:

— Uite, pune-ţi mănuşile astea, Gerry. Era marinarul pe nume Jardine care îl maimuţărise în careu. De multe ori în cablurile astea de ancorare sunt capete de sârmă rupte. Doar nu vrem să-ţi răneşti mânuţele astea delicate ca nişte crini, nu-i aşa? Apoi chicoti. Nu-l lua în serios pe Gunner. Nu înghite pe nimeni!

Scoase cuţitul impresionant, pe care Boyes îl văzuse când îl măsurase lângă noua teacă, şi tăie expert saula.

— Într-o zi o să-ţi povestească despre cum a fost el un erou la Jutland. Îşi coborî vocea când domnul Bone trecu pe lângă ei: Jutland? A fost un nenorocit de picnic în comparaţie cu ce a pătimit ăsta în ultimul an.

Nu se lansă în alte explicaţii.

Puntea începu să tremure şi Boyes văzu springul ridicându-se şi întinzându-se ca un cablu de oţel încordat.

Matrozul-principal Guttridge, poreclit Ţiganu’ de către prieteni, exclamă:

— Isuse, ce are de gând Bătrânul?

— Nu e el, îi răspunse altă voce. Noul Jimmy e cel care ne scoate din radă.

— Slăbiţi springul! se răsti domnul Bone. Fiţi atenţi la cablul de la pupă! Făcu un gest în direcţia gruielor bărcii. Ajutorul principal de nostrom! Mai multe tranchete la pupa! Iute, fir’ar al dracului, iute!

Buffer apăru cu încă alţi câţiva marinari şi Jardine rânji.

— Bietul Buffer, n-o să-i placă asta, să fie muştruluit, în faţa băieţilor! Bănuiesc că aseară iarăşi a făcut-o lată, afemeiat nenorocit!

Boyes îl privi pe Buffer, care stătea agăţat peste parapet să arate unde trebuie să fie agăţaţi trancheţii, în timp ce bordul începea să se îndepărteze de *Ranger*, astfel încât cele două prove păreau că se deschid ca o balama mare.

— Vezi? spuse Jardine.

Privea bucuros la Buffer, care urla la un marinar pentru că nu pusese opritorul potrivit pe un tranchet.

— Dacă pierzi tranchetul ăla, până durează războiul o să tot

plăteşti pentru el!

Părea întors pe dos.

Jardine încuviinţă.

— Orice cu fustă. Omu' ăsta e ca şobolanii din canalizări.

Încă era prea întuneric ca să observe că Boyes roşise.

Matrozul de la comunicaţii strigă:

— Dezlegaţi cablul de la pupa!

Marinarii începură să alerge printre obiectele de pe dunetă, apoi cablul zornăitor fu tras pe navă şi încolăcit ca un şarpe nesfârşit.

Flancul navei încă se îndepărta de celălalt vas, iar când Boyes privi în sus spre puntea de comandă îl văzu pe secund aplecându-se să se uite la spring.

Nu mă interesează cum, îşi zise el. Dar şi eu voi fi ca el într-o zi.

Jos la pupa apa începu să bolborosească şi în aer se ridicară stropi fini, ca un abur.

— Iară suntem pe drum, spuse Jardine.

— Dezlegaţi parâma, sir!

Domnul Bone urmări ultimul cablu cum revine pe navă prin canalul său şi se răsti:

— Du-i mesajul ăsta secundului. Îi întinse matrozului-principal Guttridge o hârtie împăturită. O să avem nevoie de un cablu nou înainte să mai ancorăm. Ar fi mai bine să-l scoatem acum din magazie, corect?

Guttridge rânji arătându-şi dinţii şi, făcând asta, semăna chiar mai mult cu un ţigan. Apoi arătă spre Boyes.

— Tu – mormolocule! Du-i asta lui Jimmy!

Jardine îi făcu cu ochiul.

— Nu te nelinişti, Gerry. Nu au intenţii rele.

Boyes se grăbi de-a lungul dunetei, grijuliu la obstacolele din cale, până ajunse la prima scară spre puntea de comandă. Credea că pricepuse la ce se referise Jardine. Probabil că el, cu felul său de a vorbi şi cu lipsa de experienţă, era un cal de bătaie pentru glumele lor. Mai devreme sau mai târziu se vor îndrepta însă spre un alt nou-venit. În orice caz, îl acceptaseră.

— Unde te duci?

Boyes înşfăcă scara ca să nu cadă când vasul se carenă şi viră

scurt. Cel care-l interpelase era aspirantul pe care încă nu-l întâlnise.

— Am fost trimis pe puntea de comandă, sir.

Printre nori se strecură nişte raze de soare însufleţind luciul punţii de comandă. Dar Boyes îl privea fix pe aspirantul încruntat.

— Doamne sfinte, eşti *tu*, Davenport! exclamă el.

Era uluitor, îşi spuse el, ca în transă. Davenport era cam de vârsta lui, şi învăţaseră la aceeaşi şcoală din Surbiton, chiar fuseseră mult timp în aceeaşi clasă.

Davenport arăta de parcă ar fi primit un pumn în faţă. Înşfăcă braţul lui Boyes şi îl trase în spatele afetului Oerlikon-ului de la tribord, la care un tunar deja se băgase în hamuri şi testa linia de ochire înspre ţărm.

Apoi Davenport îl întrebă nervos:

— Ce cauţi aici?

— Am fost recrutat, răspunse el.

Dar Davenport nu-l lăsă să termine.

— Ai căzut la C.W., nu-i aşa? Apoi începu să vorbească mai repede, ca un actor căruia de-abia i s-a dat scenariul: Te pot ajuta. Dar dacă ei ştiu că am copilărit împreună, va trebui să păstrez distanţa.

Îşi îndreptă spatele când un subofiţer coborî grăbit scara.

— Şi data viitoare să mi te adresezi cu *sir!* Apoi îi strânse iarăşi braţul, iar vocea lui era aproape plângăreaţă. Să ştii, aşa vei avea mai multe şanse.

Apoi coborî pe punte, iar Boyes rămase pe loc în timp ce încerca să asimileze noutăţile. Un prieten sus plasat? Se îndoia; de fapt nici la şcoală nu-i prea plăcuse de Davenport. Şi totuşi…

Ajunse pe puntea de comandă şi înmână hârtia unui ajutor de nostrom. Acesta îi spuse:

— O să am grijă să ajungă la secund. Pe moment atmosfera e cam încărcată pe aici.

Boyes mai rămase să privească puţin puntea de comandă descoperită. Şirul de emiţătoare şi telefoane, un semnalizator-principal urmărind prin binoclu turnul de control, câte un observator pe fiecare parte, câţiva ofiţeri grupaţi în jurul busolei şi ocazional murmur de voci prin tubul acustic dintre puntea de comandă şi timonerie.

Un ofiţer, îmbrăcat într-o haină de doc uzată şi cu binoclul atârnându-i pe piept, trecu pe lângă el. Apoi ezită şi se opri.

— Cine eşti?

Boyes îşi aduse aminte de tirada domnului Bone şi răspunse prudent:

— Marinarul-simplu Boyes, sir.

Ofiţerul încuviinţă, apoi îl cercetă cu nişte priviri pe care Boyes aproape le simţi fizic.

— A, da, înlocuitorul.

Pe neaşteptate îi întinse mâna.

— Bine ai venit pe *Rob Roy*.

Apoi se îndreptă în partea dinspre pupa ca să cerceteze duneta.

— Care dintre ei a fost ăsta? îl întrebă în şoaptă Boyes pe ajutorul de nostrom.

Omul râse.

— Ăsta-i Guvernatorul. Bătrânu'. Îl înghionti destul de tare: Dacă o să trebuiască să te dreseze n-o să-ţi mai strângă mâna.

Boyes de-abia îl auzi. Tânărul ofiţer era *căpitanul*.

Pentru Boyes ziua era deja nemaipomenită.

— Cox'n la cârmă, sir!

Vocea lui Beckett răsună aspră venind din timoneria situată direct sub puntea de comandă.

Ransome clătină din cap spre diferitele siluete ale oamenilor de serviciu şi se îndreptă spre scaunul înalt de lemn fixat pe punte în spatele ecranelor de sticlă.

Simţea cum tot vasul vibrează nervos lângă celălalt dragor, şi mirosul acru al fumului care se ridica din coş şi pe care vântul îl aducea spre puntea de comandă.

Era mai întuneric decât se aşteptase, cerul fiind încă cenuşiu deasupra norilor agitaţi.

Se aşeză pe scaun şi-şi strânse mai tare prosopul în jurul gâtului. Îşi reaminti de o zicală pe care tatăl său obişnuia s-o spună în dimineţi ca acestea. *În aer, primăvară – în vânt, gheaţă*.

Pe puntea de comandă se auzea murmurul portavocilor şi observă cum siluetele cunoscute începeau să capete personalitate. Fără forme în jachetele de doc – dar el îi putea

deosebi chiar şi în beznă.

Semnalizatorul-principal, Alex Mackay, cu bereta fixată bine pe cap cu o bentiţă trecută pe sub bărbie, stătea cu binoclul la ochi urmărind portul pentru semnale neaşteptate. Dar era greu de crezut că vor exista astfel de semnale, îşi spuse Ransome. Imediat ce ieşeau din rada portului vor fi faţă în faţă cu moartea la fiecare milă parcursă. Dar trebuia să accepţi acest fapt. Prin urmare, plecările şi sosirile dragoarelor erau considerate neinteresante. *De rutină*.

Iar dacă aerul se cutremura în urma unei explozii neaşteptate şi-ţi vedeai una din navele din grup aruncate în aer, trebuia să accepţi şi asta. Rugăciunea marinei „Dacă nu ştii de glumă, n-ar fi trebuit să te înrolezi“, părea să acopere aproape toate situaţiile.

Locotenentul Philip Sherwood stătea lângă capătul ca un clopot al portavocii cu timoneria, ţinându-şi mâinile înmănuşate pe balustradă şi bătând uşor din picior pe grătarul bine frecat. Îţi lăsa impresia că era plictisit, indiferent la orice i-ar putea aştepta în afara radei portului.

Sublocotenentul Tudor Morgan, asistentul navigator, stătea ghemuit pe platforma busolei, folosindu-şi momentele libere să examinaze giroscopul şi să-şi ia „relevmente“ imaginare faţă de umbrele întunecate de pe ţărm.

Ransome îşi roti privirile să-l privească pe *Ranger*, reuşind să distingă feţele palide, neconturate, urmărind cum marinarii manevrau lângă parapet cablurile de ancorare şi trancheţii pregătindu-se de plecare.

Deasupra punţii de comandă a lui *Rob Roy* se afla cea mai valoroasă achiziţie, antena radar, ca un gigantic borcan de gem, licărind datorită umezelii de peste noapte sau a burniţei. Era „ochiul“ lor, văzând totul dar nevăzut. Radarul nu fusese nici măcar un vis când *Rob Roy* fusese lansat la apă acum şase ani.

Ransome şi-ar fi dorit să se ridice din scaun şi să patruleze în jurul punţii de comandă, aşa cum făcea întotdeauna înainte de a pleca la drum, dar ştia că Hargrave ar privi asta ca pe o lipsă de încredere. Văzu rotindu-se mitraliera grea montată în spatele coşului, cele şase guri de foc mişcându-se la unison, în timp ce echipajul ei îi testa cătarea şi punerea în bătaie. Câte două tunuri de patru inci şi un Oerlikon de o parte şi de alta a punţii de

comandă completau armamentul lor *standard*. Ransome îşi aminti de mirarea lui Hargrave când îi văzuse pe câţiva marinari curăţând un sortiment impresionant de mitraliere uşoare variind de la Vickers-uri 303 până la două Bren-uri. Fostul căpitan îl condusese pe *Rob Roy* la Dunkerque şi contribuise la salvarea câtorva sute de soldaţi. Când Ransome preluase comanda şi îi pusese căpitanului cam aceleaşi întrebări pe care le auzise şi el de la Hargrave, acesta îi răspunse:

— Se pare că Armata a cam uitat de armele lor când soldaţii au debarcat în Anglia. Apoi îi făcu cu ochiul: Era păcat să le aruncăm, nu-i aşa?

Pe scara dinspre puntea de comandă se auzi un tropot de paşi şi Sherwood bodogăni:

— Dumnezeule, nu ştiam că-i o petrecere în ţinută de seară! Un pic cam prea formal, corect?

Ransome îi aruncă o privire ca să-l readucă la tăcere şi-l văzu pe Hargrave aruncând o ultimă privire pe puntea teugii unde vorbise cu Bunny Fallows, care stătea în postul de observaţie din vârful provei aşteptând ordinele lui Hargrave.

Ransome se întrebă ce gândea Hargrave despre sublocotenent. Cu toate că era doar un ofiţer temporar, nu puteai să-i reproşezi nimic în munca lui. În afară de asta era un adevărat pericol, trăsese Ransome concluzia. Era unul din mica lui echipă pe care nu s-ar supăra să-l piardă.

Fallows de-abia aştepta ca un marinar să facă o mică greşeală, iar vocea lui ascuţită, aristocratică, cădea pe capul omului precum un ciocan. De fapt în Fallows erau două persoane. Pe mare, el era ofiţerul perfect, cu ochii bine aţintiţi pe următoarea treaptă de promovare. În port, adesea bea prea mult şi de câteva ori primise avertismente pentru ultragierea marinarilor atunci când el de-abia se ţinea pe picioare. După cum remarcase ironic şi Campbell:

— Pe puntea de comandă e un mic aristocrat. Dar când e plin cu spirt mi se pare că aud accentul unui barcagiu din Glasgow.

Pentru Campbell era neobişnuit să facă remarci despre oricine. Cu siguranţă că-l catalogase pe Fallow.

Megafonul de pe *Ranger* ţiui strident, apoi Ransome auzi vocea de neconfundat a comandantului, căpitanul-locotenent

Gregory. Se împrieteniseră bine în lunile de când dragau împreună, dar Gregory era un om pe care nu l-ai putea cunoaşte cu adevărat aici nici într-o sută de ani.

— Ai dat aseară vreo petrecere?

Ransome privi spre Hargrave, care discuta cu Morgan, aplecaţi deasupra mesei cu hărţi acoperită cu o copertină. *Chiar* că îi lua lui Hargrave prea mult timp. Deja *Rob Roy* ar fi trebuit să treacă de estacadă. Chiar şi simpla menţionare a acestui amănunt l-ar putea intimida pe secund şi poate l-ar descuraja să ceară sfaturi într-o situaţie critică. Pentru toţi.

Vocea de la megafon adăugă:

— Bănuiesc că nava ta s-a lăsat pe fund din cauza sticlelor de vin. Pot să-ţi dau un ghiont dacă vrei!

Câţiva dintre marinarii de pe *Ranger* rânjiră cu gura până la urechi.

— Nemernic dobitoc! mormăi locotenentul Sherwood.

Hargrave traversă puntea de comandă.

— Gata de desprindere, sir.

Părea că nu remarcase tărăboiul de alături.

— Continuă, Number One.

Încercă să-şi mai aranjeze poziţia în scaun. Era un sentiment straniu, neplăcut, pe care nu-l avusese niciodată. Ca şi cum ţi-ai lăsa maşina nouă pe mâna unui necunoscut.

— Desprindeţi parâmele cu excepţia cablului de la pupă şi a spring-ului!

Pe teugă, siluetele întunecate parcă se treziră la viaţă, iar Ransome auzi hârjâitul cablurilor pe punţile de oţel şi, dinspre dunetă, lătratul înfundat al lui Gunner, domnul Bone. Duneta era domeniul său personal atunci când vasul ancora sau pleca din port.

— Fiţi atenţi la parâme şi trancheţi!

Hargrave părea chiar mai înalt stând pe grătarele de la tribord şi urmărind activitatea de pe ambele nave. Avea de gând să facă vasul să pivoteze folosindu-se de flancul lui *Ranger* ca de o balama. În faţă nu avea destul spaţiu ca să facă o întoarcere simplă. Marinarii se grăbeau la pupa cu trancheţi de rezervă, iar Topsy Turnham, Buffer, ameninţa cu moartea pe oricine ar fi zgâriat vopseaua nouă.

— Atenţie! Hargrave făcu un gest către Morgan. Alertează timoneria.

Ransome se aplecă să privească puntea de la teugă, profilându-se în lumina slabă ca un vârf de lance palid.

Bunny Fallow îşi duse mâinile la gură.

— Liber la provă.

Hargrave îi aruncă lui Ransome o privire scurtă, dar el nu se întoarse. Hargrave aşteptă să i se liniştească respiraţia.

— Uşor înapoi stânga!

Puntea răspunse instantaneu, iar în spatele provei apa începu să fiarbă. Springul rămas preluă tensiunea sub privirile lui Buffer şi a unui matroz-principal, fiind întins de toată greutatea navei. Apoi începu să urle.

— Slăbeşte acolo! Fii atent la nenorocitul de tranchet!

Prova începu să se rotească, depărtându-se de celălalt vas dinspre care se auziră urale ironice înăbuşite.

Şi mai departe şi mai departe, până când cele două nave formau un unghi cam de patruzeci şi cinci de grade.

Ransome îşi drese glasul şi îşi dădu seama că îşi strângea pipa stinsă atât de tare încât o va rupe dacă Hargrave nu va opri vasul.

— Opriţi motoarele! strigă Hargrave. Eliberaţi pupa!

— Totu-i liber la pupa, sir!

Ajutorul de nostrom care ţinea receptorul de pe puntea de comandă îşi linse buzele. Probabil că împărtăşea neliniştea lui Ransome.

Hargrave încuviinţă.

— Ambele motoare încet înainte. Banda stânga.

Ransome spuse fără să ridice tonul:

— Motorul din stânga înapoi, Number One.

Privirile li se întâlniră şi Ransome zâmbi.

— Ştiu din accidentele de-abia evitate anterior că acest cot e mai strâns decât pare.

Hargrave se aplecă spre portavoce, dar îşi menţinu privirile pe Ransome. Ca şi când ar fi vrut să vadă care-i erau adevăratele gânduri sau dacă remarca fusese o critică.

— Uşor înapoi stânga!

Apoi auzi răspunul lui Beckett.

— Motorul stâng uşor înapoi, sir. Cârma douăzeci la stânga!

Nava se mişcă foarte încet în umbra digului, în timp ce în umbrele din spate, celălalt dragor îşi dezlegase deja parâmele, elicele lui învolburând apa, transformând-o într-o spumă albă strălucitoare în constrast cu digul bătut de vreme.

Ransome încuviinţă.

— Preiau eu comanda, Number One. Se duse apoi la portavoce: Ambele motoare încet înainte. Urmează balizele, Cox'n.

Îl privi pe Hargrave.

— Mai bine s-o laşi în seama omului de la cârmă. Joe Beckett este cel mai bun. Poţi să pierzi minute preţioase dând şi repetând ordinele. Îi atinse mâneca. Simţi jacheta lui Hargrave rece ca gheaţa. Te-ai descurcat bine.

Hargrave se uită fix la el.

— Mulţumesc, sir.

Apoi se auzi la megafon:

— Alinierea pentru ieşirea din port! Atenţie pe puntea de sus, privirile la tribord!

Când Ransome privi iarăşi, *Ranger* se afla în urmă la pupa, cu bordurile începând să lucească pe măsură ce lumina devenea mai puternică. Pavoazul, peticit, zdrenţuit şi îmbâcsit de fumul coşului, flutura agitat pe vergă şi deja majoritatea cablurilor şi a trancheţilor dispăruseră, puse în magazie până data viitoare.

Ransome îşi ridică binoclul puternic şi studie linia unduită a ţărmului. Sud-estul Angliei, asupra căruia se aruncase aproape tot ce-ţi puteai închipui. Atacuri prin surprindere, bombardamente, obuze – şi înfometare, de câteva ori, când convoaiele fuseseră aproape nimicite în Atlantic.

— Dar nu invadat.

— Sir?

Hargrave îl privi.

Ransome se uită în altă parte. Nu-şi dăduse seama că gândise cu voce tare.

— Nu se sfârşeşte niciodată, spuse el. Dragăm în flecare zi, chiar şi dacă nu avem ce să dragăm.

Zâmbi trist când îşi aminti doamnele în negru de la înmormântare şi şcolăriţa în uniformă, cu o geantă de mască de gaze pe umăr.

— Pentru că, aşa cum a spus cândva Regele, altfel cum am şti că nu-i nimic acolo?

Pupa se ridică, făcându-i pe marinarii de pe teugă şi sunetă să se clatine ca nişte beţivi care aşteaptă barca ca să-i preia din învoire. Era ca şi cum marea i-ar fi căutat în rada portului, ca să-i ducă unde le era locul.

Ransome se duse la repetitorul giroscopului dându-şi seama că nu mai avea chef de vorbă. Dar mai spuse:

— Rupeţi rândurile din posturile de port. Exerciţii de alarmă şi testarea tunurilor peste cincisprezece minute.

Îl auzi pe Morgan şoptind în spatele lui. Când vor face prima întoarcere. Cursul care trebuia urmat. Să se verifice pe hartă ultimele epave. Deasupra capetelor lor radarul îşi continua veghea tăcută, iar odată ajunşi în apele adânci, Asdic-ul va începe să mătură adâncimile de sub chila lui *Rob Roy*.

Ransome trăise această experienţă de foarte multe ori şi totuşi ea era de fiecare dată nouă. Simţi mirosul de cacao cu lapte, „kye“ după cum îi spuneau băieţii, şi stomacul i se contractă. Dormise ca un mort, iar acum regreta whisky-ul pe care-l băuse ca să-l ajute să adoarmă.

Pe când cobora de pe platforma busolei, mâna i se frecă de micul tablou din buzunarul jachetei de doc. Dacă ceva nu va merge bine în această misiune, desenul va fi în siguranţă.

Încerca să nu se mai gândească la înmormântare şi la tânărul Tinker trimis în permisie pentru motive personale.

La capătul scării apăru un marinar tânăr care începu să discute cu ajutorul de nostrom. Un chip nou.

Din spate îl auzi pe Hargrave întrebând:

— Întotdeauna marinarii sunt îmbrăcaţi aşa după ce ieşim în port?

Morgan dădu să răspundă, dar Sherwood i-o tăie scurt şi incisiv.

— Cum? Fără săbii şi medalii, Number One? Vocea lui era chiar mai tăioasă când se întoarse. Ăsta nu-i un crucişător. În munca noastră nu există misiune fără primejdii.

Ransome se încruntă. Între cei doi se crease o animozitate destul de adâncă. Va trebui să facă ceva în privinţa asta. Dar mai întâi se duse la tânărul marinar, care se părea că adusese un

mesaj pentru puntea de comandă.

— Cine eşti?

Nu era o adresare prea cordială, dar numai atât reuşise.

Cele două dragoare ieşiră în formaţie din rada portului, stindardele lor zdrenţuite făcându-le să pară în mod ciudat *vulnerabile*.

Se reîntoarseră la război.

4. Câmpul de luptă

Ransome se răsuci pe jumătate în scaun şi luă o cană aburindă de la ajutorul de nostrom. Opt şi un sfert. La ora asta era ceai. În timp ce-l sorbea simţind cum fierbinţeala lui dulceagă îi alungă ultimele rămăşiţe ale whisky-ului, privi orizontul înclinându-se încet dintr-o parte în alta, ca şi cum l-ar fi împins pe *Rob Roy* înapoi spre ţărm. Se pare că la urma urmelor va fi o zi mai bună, îşi zise el. Încă erau pete mari de nori, dar cerul era azuriu, iar când se uită spre ţărm văzu soarele strălucind pe faleze şi razele scânteind în ferestrele caselor. Hoteluri în zilele de demult, acum cazărmi, cu fiecare om dinăuntrul lor fiind fără îndoială conştient de cât de aproape se afla duşmanul. Dar chiar şi aşa, totul părea foarte liniştit, cu excepţia unor aerostate de baraj, probabil spre Walmer şi Deal. Ca nişte balene leneşe, stând tolănite în lumina soarelui.

Simţi puntea ridicându-se şi coborând şi-şi dădu seama că era surescitat, chinuit de un fel de nerăbdare de a revedea restul flotilei. De fapt, era doar jumătate din grupul complet, din moment ce dragoarele din flotilă lucrau în aceste ape, în primul rând ca să susţină celelalte ambarcaţiuni, foste traulere de pescuit şi şalupe de dragare mult mai mici, poreclite „Mickey Mouse“.

Atunci când se întrunea toată flotila de opt nave, îl aveau la bord şi pe Ofiţerul Superior. Acum acesta trebuia să se mulţumească cu sediul de pe ţărm, un fost han trist de vacanţă

ale cărui geamuri explodaseră de atâtea ori încât acum erau acoperite cu placaj şi saci de nisip.

Zâmbi când se gândi la Ofiţerul Superior. Comandorul Hugh Moncrieff, un adevărat lup de mare de la Rezerva Marinei, era întotdeauna o companie plăcută, dar Ransome era bucuros că ieşirile acestuia pe mare la bordul lui *Rob Roy* erau acum rare. Fusese la comanda acestui vas până i-l predase lui Ransome. Chiar şi în timpul celor mai simple manevre simţeai peste tot ochii lui Moncrieff, comparând fără îndoială, amintindu-şi cum ar fi făcut el. Moncrieff se rugase de atâtea ori să fie retransferat pe mare, încât până şi Amiralul Flotei de Distrugătoare începuse să se enerveze.

Ransome privi în jurul punţii de comandă. Hargrave avea cartul de dimineaţă şi cerceta preocupat harta. Aspirantul Davenport stătea lângă el, ostentativ, învăţând de la cei mai buni. Ransome se gândi că era neobişnuit de tăcut. Sublocotenentul Morgan privea drept în faţă, mereu în alertă. Ceilalţi, un semnalizator şi doi observatori, cercetau marea, în lung şi în lat, binoclurile lor măturând câte un arc de cerc bine stabilit, în timp ce deasupra, radarul care deja localizase flotila pe un curs convergent veghea împotriva a orice le-ar putea scăpa celorlalţi.

Nava era la posturile de apărare, cu armele cu bătaie scurtă permanent pregătite şi cu restul marinarilor lucrând pe puntea superioară, în timp ce echipa de dragare era ocupată cu pregătirea balizei şi a otter-ului pentru a le coborî odată ce începea dragarea. Şi-l putea imagina pe domnul Bone dirijând operaţiile, deşi aceasta va fi treaba lui Hargrave când se vor pune cu adevărat pe treabă. Oare cum ajunsese Bone pe dragoare? se întrebă el. În mod normal dragoarele nu aveau la bord un artilerist pentru torpile, deci probabil se oferise voluntar. Un om dur, inflexibil, care ar fi trebuit să se afle acasă cu nepoţii.

Hargrave veni lângă el.

— În cinci minute schimbăm direcţia, sir.

— Foarte bine.

Ransome îşi luă binoclul când îi văzu pe unii din marinarii de pe teugă oprindu-se şi aplecându-se să privească în partea stângă a provei.

— Când am intrat de cart, câţiva din marinarii care nu sunt de

serviciu, lălăiau pe punte, iar unii chiar dormeau lângă coş ca să le fie mai cald. Ridică din umeri. Eu credeam că ar fi trebuit să fie bucuroşi că pot să profite de careurile pe jumătate goale.

Ransome se ridică din scaun şi îşi ajustă binoclul puternic. Deoarece era reflux, obiectul la care se uita era mai aproape de suprafaţă, ca un submarin fragil, abandonat.

— Aruncă o privire, Number One.

Hargrave îşi luă binoclul său de pe masa cu hărţi şi privi concentrat în punctul indicat.

Ransome îi studie profilul.

— Acela-i distrugătorul HMS *Viper*, o vechitură din clasa V&W din Primul Război.

Îşi aminti de greaţa pe care o simţise când trecuse prima dată pe lângă epava scufundată; atunci marea fusese chiar mai coborâtă. El se aflase pe primul său dragor, un vechi trauler Grimsby cu un căpitan RNR [1] care părea să-şi găsească din instinct drumul prin Canal.

Ransome se auzi spunând:

— A lovit o mină şi s-a scufundat în cincisprezece minute.

Aşteptă ca Hargrave să-l privească, apoi continuă:

— Când am părăsit portul m-ai întrebat despre „ţinuta obişnuită“ a marinarilor, nu-i aşa? Şi chiar acum te miri de ce preferă să tremure pe punte în loc să se ducă dedesubt? Ofiţerul comandant al lui *Viper* a fost un om grijuliu. Şi-a trimis jumătate din echipaj la cabine să se schimbe în uniformele de gală pentru permisiile pe ţărm. În felul ăsta ar fi economisit timp. Poţi să vezi cât de aproape era de radă când l-a lovit mina. Nu îşi ascunse amărăciunea: Săptămâni întregi a trebuit să trecem la reflux pe lângă epava aia, până când scafandrii Marinei Regale au putut să-şi croiască drum în ea. Puteai să le vezi feţele la hublouri, cu braţele mişcându-se în apă ca şi când încă ar fi încercat să iasă afară. Distrugătoarele alea vechi n-aveau tambuchiuri de siguranţă, iar hublourile erau prea mici ca să ieşi prin ele.

Hargrave îşi coborî binoclul. Ca şi când văzuse scena cu propriii săi ochi.

— Eu – îmi pare rău, sir. Mi-aţi răspuns la ambele întrebări.

Mai târziu, când celelalte nave apărură la orizont,

---

[1] Royal Naval Reserve (Rezerva Marinei Regale) (n.tr.).

semnalizatorul-principal Mackay urcă pe puntea de comandă şi luă locul asistentului său. De parcă ar fi ştiut dinainte. Mulţi dintre marinarii cu experienţă erau aşa. Oamenii ca Beckett şi ajutorul principal de nostrom. Întotdeauna se aflau prin preajmă când însuşirile lor deosebite erau necesare.

Mackay îşi folosi luneta veche. Fusese a tatălui său. Acesta, la rândul său, fusese şef semnalizator în marina comercială.

— De la *Firebrand*, sir. „Începusem să ne simţim singuri.“

Ransome privi coloana de fum ce se ridica pe măsură ce primele nave se apropiau. Erau poreclite *Smokey Joes*, şi nu era de mirare. Şi ele supravieţuiseră celuilalt război, fiind aproape ultimele vase de război cu cărbuni care încă mai pluteau.

— Transmite pentru *Firebrand*, spuse el. *Luaţi poziţiile stabilite*. Apoi gura lui se îndulci doar puţin. – *Urmaţi-l pe tata*.

Hargrave îl privea.

— Vasul pe care l-aţi comandat înainte era unul dintre acestea, sir?

Ransome încuviinţă. Încă mai putea să simtă impactul devastator când mina explodase la jumătatea teugii. Era ca şi cum ar fi fost făcut knock-out, deşi nu-şi putea aminti să fi auzit explozia.

Răspunse încetişor.

— Da. *Guillemont*. Ochii săi erau distanţi în timp ce privea celelalte dragoare care începeau să parcurgă un arc larg. Nave bune, în ciuda cărbunelui. Ca şi *Rob Roy*, pot să atingă şaptesprezece noduri, cel puţin cu vânt din spate. Zâmbi, iar încordarea i se risipi: Şi n-am pierdut niciodată vreun om.

Hargrave privi, percepându-i durerea pentru vasul care se scufundase sub comanda altui căpitan. Fuseseră salvaţi doar doi oameni. *Adică vrei să spui că tu n-ai pierdut nici un om*, gândi el.

Ranome îşi ridică binoclul şi aşteptă ca şi al treilea vas să apară la orizont.

— *Firebrand* şi *Fawn* sunt gemene, iar nava din spate este *Dryaden*, un trauler care a fost cândva islandez.

— Îmi închipui că-s puţin cam înghesuite, sir?

Pe neaşteptate, nu dorea ca Ransome să se oprească, să-l îndepărteze aşa cum făcuse de dimineaţă.

Ransome studie liniile perfecte ale lui *Dryaden*, etrava ei

înaltă şi o teugă care ar înfrunta orice fel de mare, chiar şi un uragan.

— Aia e un pur-sânge, Number One, nu ca vechiul meu hârdău. De pe ăla pur şi simplu au scos peştele şi ne-au pus pe noi la bord. Nu semăna deloc cu *Dryaden*. A fost capturată de la islandezi când patrulele noastre au prins-o făcând contrabandă cu motorină şi provizii pentru submarine. Încuviinţă iarăşi. Adevăraţi artişti, constructorii ei.

Hargrave îşi aminti desenul în creion din cabina lui Ransome.

— Asta era meseria dumneavoastră, sir?

— Tatăl meu este proprietarul unui şantier. Eu începusem să mă pricep la proiectare.

Auzi vocea fetei ca şi cum ar fi fost purtată de vânt. *Arată-mi ce faci tu. Te rog*.

— Determină iarăşi poziţia noastră, Number One, apoi efectuează schimbarea de direcţie, spuse el. Făcu un semn cu mâna spre paravanele de sticlă pătate cu sare. Noi conducem, iar ceilalţi urmează în eşalon. Ransome se strădui să zâmbească. Exact cum ai învăţat la pregătire, nu?

— Dar *Dryaden*, sir?

Ochii lui deveniră duri.

— Ea pune balizele ca să marcheze înaintarea noastră. Este poreclită *nava-sânge*. Nu-i nevoie să-ţi pui imaginaţia la grele încercări ca să înţelegi asta, nu-i aşa?

În timp ce Hargrave se întorcea la hărţi, Ransome ascultă raportul radar, apoi observatorul de la tribord strigă:

— Ambarcaţiune rapidă la Verde patru-cinci, sir!

Tunurile cu bătaie scurtă se rotiră să prindă ţinta în cătare până când portavocea de la tunuri urlă:

— La loc comanda! Pe toţi sfinţii!

Ransome privi provele joase care ridicau în aer aripi înalte de spumă. Vedete-torpiloare, care se întorceau din cealaltă parte îndreptându-se spre bază, probabil la Felixtowe. Oare câte se scufundaseră?

Încercă să nu se gândească la Tony, care întotdeauna fusese cel grăbit. Să cadă de pe un cal, să se răstoarne cu o iolă, pentru el fusese un joc formidabil. Ascultă uruitul grav, animalic al motoarelor. Pentru Tony acesta va fi un joc cu totul şi cu totul

deosebit.

Îl auzi pe semnalizatorul-principal spunând dispreţuitor:

— Ia uite-i cum se duc, băieţii magnifici!

Ransome se întoarse.

— Poate buni-la-toate. Vocea lui era puţin nervoasă. Noi suntem doar cenuşăresele, deci hai să ne apucăm dracului de treabă!

Se ridică brusc din scaun, supărat pe sine şi ştiind de ce, mâhnit de durerea care se oglindea pe chipul lui Mackay.

Se aplecă deasupra portavocii.

— Cox'n?

— *Sir?*

Ca de obicei Beckett era la post.

— Amândouă jumătate înainte!

Apoi Beckett repetă ordinul.

— Amândouă motoarele jumate înainte, sir. Turaţiile unu-unu-zero.

Ransome se duse la indicatorul busolei giroscopice, privi prin cadranul în V în timp ce stabiliza busola cu reglajul azimutal.

— Jumate bandă dreapta.

Ignoră răpunsul lui Beckett în timp ce privea culoarea pâlpâitoare a steguleţului balizei intrând în raza vizuală.

— Timona. Îşi linse buzele. *Nu trebuie să-mi pierd capul. Amintirile urâte aduc moarte*. Încetişor!

Probabil că acolo, jos, Beckett se uita la indicatorul busolei rotindu-se în timoneria închisă.

— Încetişor, sir, cursul zero-doi-zero!

Ransome de-abia vedea următorul steguleţ al celei de-a doua balize, în spatele primei. Clipele de răgaz.

— Cârma zero-doi-doi.

Îşi îndreptă spatele.

— Thomas, cheamă echipa de dragare de la pupa! Apoi se întoarse spre Hargrave: Eşti gata?

Hargrave îşi trase bereta pe frunte. Cel puţin renunţase la cămaşă şi cravată şi acum purta un pulover alb.

— Oricând, sir.

Zece minute mai târziu Ransome transmise semnalul. *Fixaţi draga la tribord*.

În timp ce semnalizatorul-principal şi ajutorul său priveau steagurile desfăşurându-se pe vergă, Ransome spuse fără afectare:

— N-am vrut să te jignesc, Mack.

Se întoarse să vadă celelalte nave confirmând mesajul, aşa că nu observă plăcerea de pe faţa lui Mackay şi nici dezaprobarea aspirantului Davenport.

Ransome cercetă şi cerul. Dacă vremea era bună pentru dragat, la fel era şi pentru avioane. Iniţial unul dintre dragoare lansa un baraj de baloane pentru eventualitatea când erau atacaţi de un singur avion de luptă sau de un bombardier în picaj.

Dar metoda avea şi neajunsurile ei, deoarece baloanele constituiau o ţintă clară pentru tunurile gemene de partea cealaltă a Canalului.

Apoi se gândi la chipul lui Hargrave când îi spusese depre *Viper*.

Jos pe punte se auziră tropote de paşi, în timp ce echipamentele grele erau trase la pupa de echipa lui Buffer. La vinciul mare, subofiţerul maşinist şi domnul Bone vor privi plasa de dragare, cu speranţă sau cu groază, depinzând de starea sufletească în care se aflau. Hargrave se afla printre experţi. Ar trebui să se descurce bine.

Se aşeză înapoi în scaun în timp ce Morgan prelua cartul.

Şi de ce nu? Nu ar fi trebuit să te înrolezi etc, etc.

Ajutorul de nostrom puse jos receptorul.

— Draga a fost lansată şi funcţionează, sir!

Ransome îşi luă pipa. Acum începea aşteptarea.

Subofiţerul „Topsy“ Turnham bătu din mâinile înmănuşate şi spuse voios:

— A mers strună, sir!

Hargrave privi plutitorul bombat, în formă de torpilă, cu micuţul său steag plutind nepăsător pe apă. Trebuia să recunoască că totul decursese mult mai uşor decât îndrăznise să spere. Privi în jur la echipa de dragare care asigura echipamentele, iarăşi neavând nevoie de nici o indicaţie sau vreun ordin de la cineva. Iar asta constituia de fapt adevărata deosebire, trase el concluzia. La cursul de dragare toţi fuseseră novici. Pentru fiecare manevră pe ţărm sau pe mare îşi

schimbaseră tot timpul locurile între ei, întâi primind, apoi dând ordine, îndurând confuzia şi comentariile caustice ale instructorilor.

Pe *Rob Roy*, lăsarea la apă a plasei de dragare mersese ca un ceasornic. La început plutitorul greu Oropesa, care trebuise să fie ridicat peste parapet, apoi coborât cu grijă. Toţi marinarii disponibili fuseseră chemaţi la pupă să ajute, iar Hargrave ştia că orice eroare de judecată ar putea însemna în cel mai bun caz o mână zdrobită sau, mai rău, braţul cuiva ar putea fi strivit între plutitor şi parapetul vasului. Apoi urmase placa otter, un dispozitiv greoi care semăna puţin cu o poartă de fermă cu cârlige şi lame de retezare şi, în final, la capătul dinspre navă al plutitorului, era *zmeul* care, ca şi otter-ul, folosea la fixarea plasei de dragare sub apă la adâncimea dorită şi în acelaşi timp devia plasa faţă de navă la patruzeci şi cinci de grade.

Acum, după ce baloanele negre fuseseră atârnate în vârful catargului şi pe varga de la tribord, pentru a indica oricărui străin pe ce parte se drage, *Rob Roy* şi însoţitoarele lui erau la post pe trasee întrepătrunse, în eşalon.

Nava înainta acum mai greu, ceea ce nu era deloc surprinzător din moment ce trăgea la pupa cinci sute de iarzi de cablu gros.

— Cum este când vremea e rea, Buffer? întrebă Hargrave.

Subofiţerul îşi frecă bărbia cu dosul mănuşii, scoţând un sunet aspru.

— Riscant, sir. Când plasa prinde ceva trebe să fii cu ochii-n patru. Nu poţi să vezi nimic, de să-ţi bagi degetele în ochi, iar afurisita poa' să ajungă chiar sub punte până să-ţi dai seama!

Îi făcu cu ochiul subofiţerului maşinit, care controla vinciul puternic.

— Uite, Bătrânu' Nobby a sărit în aer de pe ultimul lui vapor. Îşi ridică vocea deasupra zarvei. A aruncat nava în aer chiar sub curul tău, nu-i aşa, Nobby?

Celălalt subofiţer îi zâmbi forţat.

— Ar fi putut fi şi mai rău.

Hargrave se gândi la lumea disciplinată a crucişătorului. Era imposibil s-o compari cu aceasta, printre oameni care se părea că nu luau în serios dezastrele şi moartea. Cel puţin nu pe faţă.

Hargrave îşi întoarse privirile la plutitorul Oropesa, care părea să salte pe apă ca un delfin jucăuş. Văzuse vedetele torpitoare care se întorceau din misiune, tot aşa cum văzuse şi o escadrilă de Spitfire-uri care se ridicaseră ca nişte şoimi, înainte să intre în formaţie şi să se îndrepte spre Franţa, spre duşmani. Luptau, ripostau.

— Şi facem asta toată ziua, Buffer?

Turnham îl privi, bucurându-se de disperarea ofiţerului.

— Da, toată ziua, sir. Mergem în direcţia asta, punem balizele în caz că vreun prostănac vrea s-a scurteze prin canalul dragat şi nu-l nimereşte, apoi ne întoarcem şi-l mai dragăm o dată.

Hargrave ar fi dorit să-şi ţină gura şi să nu-şi afişeze nesiguranţa punând întrebări. Dar Buffer era un marinar profesionist, un activ de şcoală veche, deşi nu prea ai fi crezut asta văzându-l în jacheta peticită, cu tresele roşii spălăcite şi cu o beretă care arăta de parcă ar fi dormit cu ea.

— Şi noaptea? persistă el.

Turnham gesticulă sălbatic spre un marinar care încolăcea neatent un cablu.

— Nu aşa, nătărăule! Cum ţi-am arătat eu! Apoi păru că îşi aminteşte întrebarea lui Hargrave: Păi, câteodată tre' să dragăm noaptea. Rânji amintindu-şi de altceva: Acum câtva timp nişte yankei barosani ne-au vizitat flotila şi unu' dintre ei a zis că în curând va trebui să ştim să dragăm în întuneric beznă. Clătină din cap: Bătrânu' i-a aruncat o privire obraznică şi i-a zis: „Noi facem asta de câteva luni, Sir".

Hargrave ştia că Buffer era mai în vârstă decât Ransome. *Bătrânu*' parcă nu se potrivea.

— Totu-i asigurat, sir, strigă matrozul-principal.

Turnham încuviinţă.

— E un marinar bun, sir. Are gura cam mare, dar ştie dragarea ca pe buzunarele lui.

Hargrave auzi paşi pe punte şi-l văzu pe ofiţerul artilerist grăbindu-se la pupa, iar în urmă, unul din echipa sa încerca să ţină pasul cu el.

Îşi spuse că-i va trebui destul de mult să se înveţe cu Bunny Fallows. De exemplu acum. Peste părul roşu tuns scurt purta o

ţipătoare caschetă balaclava [1] pe care era aplicat un iepure croşetat. Părea total nepotrivită pentru un ofiţer care încerca să fie mai sever decât orice ofiţer artilerist de pe insula Whale. În acelaşi timp Hargrave îşi dădea seama că dacă Fallows n-ar fi bun în branşa sa, „Bătrânul“ s-ar descotorosi de el. Totul era un amalgam straniu.

Turnham îi văzuse privirea şi ghicise la ce se gândise. I-ar fi plăcut să adauge şi el câte ceva, dar era mai bine să nu-şi forţeze norocul. Nimeni de pe puntea inferioară, şi în special din careul subofiţerilor, nu-şi pierdea timpul cu Fallows. O femeie aprigă l-ar rupe pe nemernic în două.

— În curând vom avea un pic de distracţie, sir, spuse în schimb.

Era prima oară când Hargrave auzea de aşa ceva.

— Chiar?

Turnham aproape îşi linse buzele.

— Peste şase zile vom da şi o mică petrecere. Ochii îi străluciră de o bucurie anticipată. Mai straşnică decât o luptă de cocoşi!

Hargrave se întoare şi privi spre puntea de comandă când văzu că lampa de semnalizare începu să transimtă ceva spre celelalte nave.

— Au zărit o epavă, spuse el.

Turnham se duse la pupa şi strigă echipei lui:

— Pregătiţi-vă lângă vinci, epavă în faţă!

Matrozul-principal pe nume Guttridge îl privi mirat.

— Totdeauna mi s-a părut că nu ştii să citeşti mesaje Morse, Buffer.

Turnham rânji arătându-ţi dinţii:

— Nu pot, Ţigane. Dar noul Jimmy poate!

Telefonul ţârâi în colivia lui de sub tun, iar marinarul de la comunicaţii strigă:

— De pe puntea de comandă, sir. Epavă în faţă!

— Ştim asta, puiule! Secundul ne-a zis!

Hargrave îşi înfipse mâinile în buzunare şi privi în altă parte.

---

[1] O căciulă de lână care acoperă tot capul şi gâtul, lăsând libere doar porţiuni din faţă, purtată pentru prima oară de soldaţii din Războiul Crimeei (n.tr.).

Locul lui nu era aici. Nu trebuia să-şi îngăduie să cadă în capcană. Şi totuşi îşi dădea seama că plăcerea evidentă a lui Turnham, când aflase ceva înainte să i se comunice de pe puntea de comandă, îl făcea să simtă contrariul.

Epava nu prezenta nici un pericol pentru plasa de dragare; era prea mică şi prea fărâmiţată.

Turnham privi rămăşiţele jalnice plutind de o parte şi de alta a navei: scânduri rupte, unele arse, câteva colace de salvare, pete mari de motorină şi un scaun de punte solitar.

— Bănuiesc că-s de la ultimul convoi, sir, spuse el. Îşi umbri ochii şi adăugă: Totuşi, nu-s morţi, mulţumesc lui Dumnezeu. Pe vasul ăsta n-aveam loc pentru cadavre. Probabil că i-a cules corveta din ariergarda convoiului.

Se schimbară carturile, iar echipelor de servanţi de la tunuri li se aduseră supă şi sandvişuri în timp ce treaba continua, aruncându-se câte o nouă baliză pentru fiecare sector dragat.

Din când în când pe deasupra treceau avioane, probabil unele dintre ele inamice, dar azi nimeni nu se sinchisea de linia zigzagată a dragoarelor.

Hargrave ştia că era studiat de cei care lucrau în jurul lui, şi încercă să nu arate nici un fel de emoţie sau mirare când îşi dădu seama de amploarea acestui război necunoscut lui. Prea multe catarge şi suprastructuri ale vapoarelor care fuseseră minate, bombardate sau torpilate atât de aproape de ţărm. Epavele erau marcate pe toate hărţile, dar când le vedeai în realitate era cu totul altceva decât să faci o corectură în evidenţele amiralităţii. Unele dintre ele se zbătuseră să ajungă în apele puţin adânci ca să nu blocheze canalul dragat, altele plutiseră alandala, arzând sau abandonate, presărând canalul ca nişte pietre funerare.

Când şi când, Turnham îi arăta câte o epavă pe care *Rob Roy* încercase să o ajute sau de pe care culeseseră supravieţuitori.

Hargrave era înmărmurit să descopere că se simţea trişat, ca şi când toate promisiunile şi pregătirile de la Dartmouth şi de mai târziu, când servise pe două crucişătoare, fuseseră o totală irosire de timp. Că până se îmbarcase pe această navă lentă şi prost înarmată nu văzuse nimic şi nu făcuse nimic folositor.

Epave, catarge ca nişte piloni şi balize verzi îndoliate care marcau vapoarele aflate la adâncime – şi aici era un teatru de

luptă cu nimic mai prejos faţă de cel din Atlantic.

Apoi îl auzi pe marinarul de la comunicaţii strigând:

— Mesaj de pe puntea de comandă, sir. Scoateţi draga.

Hargrave îl privi făsă să-l vadă. *Tot ce facem noi este să curăţăm mizeria şi să lăsăm altora lupta*.

Până la asfinţit dragaseră canalul de şase ori, fără să găsească nici o mină. Pentru Hargrave fusese o zi lungă, foarte lungă – şi prima lui lecţie.

Ian Ransome îşi frecă spatele înfofolit de spătarul scaunului de pe puntea de comandă şi începu să şteargă lentilele binoclului pentru a suta oară. Pe puntea de comandă descoperită era cumplit de frig, iar în lumina lunii filtrată de nori văzuse că părul observatorului de la tribord era răvăşit de vânt ca iarba de pe un deal. Ca majoritatea celor de cart, observatorul refuzase cu dipreţ să poarte ceva pe cap. Unii dintre marinari jurau că acoperitoarele atenuau unele semnale vestitoare de pericol, iar alţii oricum detestau căştile de protecţie, nedând importanţă ordinelor Amiralităţii. Cam cu şase luni în urmă *Rob Roy* fusese atacat prin surprindere de un avion, iar singurul lor rănit fusese un matelot care-şi spărsese nasul în marginea căştii însoţitorului său care se aplecase să se adăpostească.

Ransome se străduia să-şi reţină un căscat. Era trei dimineaţă, sau cam pe acolo, iar vasul era încă în stare de alertă. Noaptea, datoria lor era să patruleze canalul dragat, nu să caute mine, şi să stea de veghe împotriva oricui ar fi încercat să se furişeze şi a avioanelor cu paraşutişti.

Partea cea mai rea se sfârşise. Acum o oră primiseră şi confirmaseră semnalul scurt de recunoaştere din partea unei flotile a unui convoi ce se îndrepta spre est. Era uimitor când te gândeai mai bine. Un convoi înaintând cu greu în jurul lui North Foreland, fără lumini, fiecare navă ghidându-se orbeşte după umbra celeilalte, iar în curând vor trece pe lângă el venind dinspre est. Din cauza îngustimii canalului dragat între ţărm şi propriul lor câmp imens de mine, convoaiele vor trebui să se intersecteze. Fără lumini, doar câteva fiind prevăzute cu radar, şi totuşi Ransome îşi putea aminti doar de o singură coliziune serioasă.

Ascultă duduitul lent, înăbuşit al motoarelor şi şi-l imaginã pe Campbell şi pe oamenii lui în lumea lor intens luminată. Aproape tot restul echipajului era pe punte, înghesuit în jurul afeturilor tunurilor şi a elevatoarelor pentru obuze, încercând să rămână treji şi rugându-se să vină mai repede următorul ceainic cu „kye“ şi nişte sandvişuri umede.

Fawe şi *Firebrand*, cele două „Smokey Joes“, se întorseseră la bază să-şi reîncarce magazia de cărbuni; vor reveni mâine.

Acum *Rob Roy*, cu viteză redusă şi urmat de umbra vagă a siluetei lui *Ranger* şi de traulerul arctic *Dryden* undeva la pupa, îşi continua patrularea în zona cunoscută sub numele de Able-Yoke, un triunghi imens din North Foreland care domina intrarea în cele două râuri principale, Tamisa şi Medway.

Comandantul escortei convoiului care se îndrepta spre vest îi raportase că aveau o navă rătăcită, un cărbunar cu balast. Nu putea să se lipsească de nimic ca să-l supravegheze, deci după ce „dădea colţul“ trebuia să-şi facă reparaţiile la timp ca să se realăture convoiului.

De sub copertina mesei hărţilor se văzu o vagă sclipire de lumină şi Ransome îl auzi pe sublocotenentul Morgan explicându-i ceva noului venit, marinarul-simplu Boyes. Acesta se afla în echipa sa şi era evident că Morgan considera că recrutul îşi va petrece mai cu folos perioada de alarmă ajutând la hărţi decât învârtindu-se în jurul elevatoarelor de muniţie încă nefamiliare lui. Fără îndoială, Boyes era interesant şi inteligent şi chiar dacă şansele lui pentru un brevet temporar fuseseră anulate de observaţia seacă: *Nu are încredere în sine. Şanse mici să devină un candidat corespunzător*, s-ar putea să fie folositor pe puntea de comandă.

Locotenentul Sherwood era ofiţerul de cart. Ransome dorea ca ofiţerii să-şi schimbe în mod regulat posturile astfel încât să cunoască toate situaţiile posibile pe navă. *Pentru orice eventualitate*. Dar nu era bine să se gândească prea mult la asta.

Acum Sherwood vorbea la portavoce.

— Atenţie la direcţie. Cârma unu-nouă-unu.

Apoi urmă confirmarea aspră a lui Beckett.

Sherwood era un om ciudat. Se ferea de relaţii prea cordiale. Bietul David fusese acela care se înţelesese bine cu el, dar nici el

nu reuşise să se apropie prea mult. Sherwood era un singuratic în mai multe privinţe. Părinţii şi surorile lui fuseseră ucişi în primele luni ale războiului, în timpul unui raid aerian. Deşi el nu vorbise niciodată de asta, Ransome bănuia că aceasta era motivaţia îndârjirii cu care-şi făcea munca şi a înrolării ca voluntar pentru cea mai periculoasă armă dintre toate.

Din micul compartiment al pilotului automat din cadrul timoneriei se auzi vocea aspirantul Davenport, prin intermediul altei portavoce.

— Ploterul către puntea de comandă.

Sherwood mormăi:

— Puntea de comandă.

— Baliza C.7 la travers tribord, o milă, sir.

— Foarte bine. Sherwood se uită în jur după Morgan. Ai notat?

Totul era ca de obicei. Ransome dorea să se ridice şi să umble pe punte ca să-şi pună în mişcare sângele şi să-şi încălzească picioarele. Dar orice mişcare le-ar putea perturba concentrarea. Şi totuşi, dacă rămânea în scaun s-ar fi putut să aţipească. Se mai întâmplase şi altă dată.

La travers pâlpâi lumina slabă a uneia dintre geamandurile care încă marcau canalul. Multe fuseseră stinse pe durata războiului şi chiar neajutoratele nave-far fuseseră nimicite de avioanele de vânătoare inamice, astfel încât o mare parte dintre ele fuseseră retrase din acţiune. Cele care mai rămăseseră erau o binecuvântare şi probabil că fuseseră lăsate în pace de inamic deoarece îi erau şi acestuia folositoare.

Părea că vasul nu avea nici o direcţie şi nici un scop, aşa cum se mişca lent în întuneric, singurul semn de deplasare fiind din când în când câte o explozie de picături. Mai erau şi patrule de distrugătoare, bătrâne V&W ca bietul *Viper.* Goeletele şi alte nave vechi, unele chiar cu zbaturi, care pe timp de pace fuseseră pasageri lipsiţi de griji din Brighton şi Margate, erau acum implicate în activitatea anostă de dragare şi patrulare de-a lungul ţărmului.

De ce nu fuseseră ei pregătiţi pentru aşa ceva?

— Radarul către puntea de comandă.

Surprinzător, era vocea lui Hargrave.

Ransome ridică receptorul.

— Căpitanul.

— Cred că am prins pe ecran nava rătăcită, sir. Verde patru-cinci, două mile.

— Ţine-mă la curent, Number One, spuse Ransome.

Ar fi trebuit să-l zărească pe rătăcit mai repede; fără îndoială, dacă s-ar fi aflat pe unele din noile distrugătoare aşa s-ar fi întâmplat. Dar aici, în canal, cu umbrele şi paraziţii care se reflectau de ţărm, erau norocoşi că vedeau măcar ceva.

Deci Hargrave îşi folosea timpul liber să se familiarizeze cu sistemele de apărare ale navei. Era un început.

— Bunts, pregăteşte semnalul de recunoaştere, spuse Ransome. Avertizează tunul „A”.

Auzi vocea tăioasă a lui Fallows confirmând ordinul primit de pe puntea de comandă şi şi-l imagină stând lângă tun cu pălăria balaclava ridicată.

Probabil că acum celălalt convoi se strecura pe lângă coasta Suffolk-ului. Chile pline care se îndreptau spre alte porturi unde încărcătura urma să fie tranferată în vapoare mai mari, pentru următoarea parte a cursei cu obstacole. Atlanticul, „abatorul“ după cum îl porecliseră marinarii, sau mai departe spre sud – Oceanul Indian sau oriunde altundeva.

Convoiul ar putea aştepta să se furişeze noaptea prin strâmtoare sau, dacă era destul de rapid, ar putea risca asta în lumina zilei sub ameninţarea avioanelor, a tunurilor de la Cap Gris Nez şi a tuturor pericolelor.

Ransome se ridică din scaun şi se duse în partea cealaltă a punţii de comandă. La fiecare pas picioarele îi erau străpunse de ace de durere. Înjură în surdină, aşteptând să-i treacă crampele. Se sui pe chesonul de oţel în care se aflau rachetele de semnalizare, astfel încât binoclul său să se afle deasupra paravanului de sticlă murdar. Simţi vântul în obraji şi în jurul gâtului asprimea prosopului, acum umed de la picăturile de apă ridicate de navă.

Încă nici o urmă a vasului rătăcit. Şi totuşi luna strălucea printre nori, desenând din când în când o dungă argintie la orizont.

Deasupra punţii de comandă, Hargrave se aplecă peste umărul operatorului şef al radarului şi privi linia rotitoare de

lumină până când îl durură ochii. Ecranul semăna cu o peliculă proastă, filmată sub apă, îşi zise el. Punctele mici pâlpâitoare şi petele abundau, dar deja învăţase să deosebească conturul coastei, neschimbat cu excepţia faptului că tremura în lumina stranie, ca şi când ar fi fost pe cale să se dezintegreze.

— Cu noile echipamante poţi să deosebeşti fiecare baliză, fără să conteze perturbaţiile, spuse operatorul Booker.

Vocea lui era domoală – neo-zeelandez din Wellington. Oare cum o fi ajuns aici? se întrebă Hargrave.

Apoi Booker adăugă:

— Urmăriţi vasul, sir. Arătă cu un creion. Aproape a ajuns la baliză. Mai bine i-aţi spune Bătrâ… Căpitanului adică. Hargrave ezită.

— Baliza pare prea mare.

Booker chicoti:

— Marchează o epavă, sir. Suprastructura petrolierului *Maidstone*.

Privi lista de epave şi de marcaje deosebite din canal, iar ochii îi străluciră verzi în haloul fosforescent pâlpâitor.

— Păi, câteodată, în timpul refluxului…

Amuţi când Hargrave înşfăcă receptorul.

— Radarul către puntea de comandă.

Parcă trecură ani până când Ransome îi răspunse.

— Sir, baliza de semnalizare a epavei de la Verde patru-cinci. Am prins pe ecran suprastructura…

Ransome răspunse calm.

— Imposibil, Number One, acum este flux.

Apoi Hargrave îl auzi strigând:

— Proiectil luminos! Verde patru-cinci! Distanţa patru mii de iarzi.

Booker privi fix ecranul, apoi exclamă:

— Isuse, sir! Se mişcă!

Probabil că E-boat [1] se învârtise prin preajma balizei de avertizare, aşteptînd un timp după ce convoiul trecuse. Sosirea vasului rătăcit luase E-boat-ul prin surprindere, atfel încât acesta se îndepărtase repede de geamandură, sfâşâind tăcerea nopţii cu

[1] Denumirea dată vedetelor-torpiloare nemţeşti în Al Doilea Război Mondial (Enemy torpedo-boat) (n.tr.).

duduitul motoarelor Daimler-Benz.

Ransome izbi cu pumnul în balustradă.

— *Deschideţi focul!*

Tunul de sub puntea de comandă avu un recul violent şi câteva secunde mai târziu, cu ecoul exploziei încă rostogolindu-se peste ape, proiectilul luminos îşi împrăştie lumina orbitoare în zonă, transformând noaptea în zi. Şi totul se văzu limpede; siajul în zigzag al E-boat-ului care se îndepărta cu viteză mare de ţărm şi cele două împroşcături când torpilele loviră apa şi se îndreptară spre neajutoratul cărbunar.

— Toate tunurile, foc!

Aerul parcă se comprimă în răpăitul tunurilor şi al mitralierelor grele. Apoi cerul se umplu de dârele luminoase ale trasoarelor, întâi de pe vasul lor, apoi şi de pe *Ranger*, care se năpusteau spre E-boat-ul rapid.

Exploziile fură atenuate de distanţă, dar coloanele de apă care se ridicară lângă cărbunar spuneau totul.

— Radarul către puntea de comandă! E-boat-ul virează la zero-şapte-zero! Pierdem contactul!

Ransome îşi înfundă mâinile în buzunare. Luna se ivea dintre nori, parcă dorind ca nimeni să nu scape ceva din spectacolul complit când racheta luminoasă se va stinge. Cărbunarul se scufunda repede, singurul lui coş frângându-se şi înclinându-se pe o parte, trăgând după el una din bigile de marfă. Se auzea cablul ancorei desfăşurându-se – probabil că exploziile provocaseră asta – iar în lumina arctică a lunii, Ransome văzu perdeaua de fum şi de aburi care începuse să se înalţe. Cel puţin una dintre torpile lovise camera motoarelor. De acolo nu va scăpa nimeni. Se gândi la Campbell; probabil că era cu urechile ciulite, înţelegând situaţia ca nimeni altul. Opărit de viu în timp ce marea năvălea înăuntru.

Ransome se scuturã.

— Montaţi imediat grijele! Semnal spre *Ranger* să ne acopere!

Se aplecă peste portavoce, cu ochii aţintiţi pe pălălaia de flăcări care izbucnise când cărbunarul luase foc.

— Cox’n! Cât de aproape poţi! Amândouă motoarele foarte încet!

— Am înţeles, sir!

Auzi sunetul clopoţelului care marca încetarea focului şi îşi

imagină E-boat-ul fugind ca un asasin. Atingea patruzeci şi două de noduri, faţă de numai şaptesprezece cât putea *Rob Roy*. Simţi cum îl îneacă amărăciunea.

— Fii pregătit să acostezi cu tribordul.

Privi cum celălalt vapor apare din întuneric, cuprins de flăcări. Siluetele mici şi disperate fugind, dar unde? Cel puţin nu era un petrolier. Dacă ar fi fost, toată marea ar fi ars până acum.

Se aplecă.

— Un grad la tribord, Cox'n. Ţine-o aşa.

Îl simţi pe Hargrave lângă el.

— Bravo, Number One.

Îşi menţinu privirile pe celălalt vas, în timp ce marinarii lui alergau spre prova împreună cu Buffer ca să monteze trancheţii în locul de impact. Vor trebui să se mişte repede.

— Eu… Îmi pare rău.

— Nu te mai scuza. Ai văzut ceva în neregulă pe ecran.

Era evident că Hargrave se aşteptase să fie în vreun fel învinuit.

— Opreşte motoarele! comandă Ransome, supraîncordat. Jumătate bandă la stânga!

Acum cărbunarul îi domina la tribord. Se simţea mirosul focului, al vopselei arse, se auzea chiar şi vuietul jubilant al apei care inunda compartimentele. Un vas în agonie.

— Du-te la prova, Number One. Cât de repede poţi. Cărbunarul o să se răstoarne. Adu-i pe nenorociţii ăia la bord.

Minutele se târâiau ca orele. O echipă de pompieri se repezi la prova când flăcările se prelinseră pe sistemele de ghidare ale parâmelor, făcându-i pe unii marinari să se retragă.

— E-boat-ul nu voia să fie observat, îi spuse Ransome lui Sherwood. Ştii ce înseamnă asta?

Trăsăturile palide ale lui Sherwood luceau în lumina portocalie a flăcărilor şi ochii lui sclipeau ca două luminiţe.

— Punea mine, sir.

Ransome se aplecă peste paravan şi îl văzu pe Hargrave semnalizând cu mâinile.

— Amândouă motoarele jumate-înapoi! se repezi el. Cârma la centru!

La început lent, apoi cu bruscă disperare, elicele lui *Rob Roy*

agitară apa transformând-o în spumă învolburată, în timp ce se îndepărta de cărbunarul care se scufunda.

Ransome auzi tunetul echipamentului greu alunecând şi lovind în pereţii navei, văzu etrava bătrână ridicându-se în timp ce vasul se rostogolea. Oricine fusese lăsat în urmă, acolo va rămâne.

Hargrave urcă pe puntea de comandă.

— Opt supravieţuitori, sir. Doi au arsuri grave… subofiţerul de la infirmerie le acordă ajutor.

Priviră împreună vaporul scufundându-se într-o învolburare de apă şi fum înecăcios. Nu avea mult de coborât; lovi fundul mării cu asemenea forţă încât li se păru că dragorul eşuase.

— Opreşte motoarele, spuse Ransome. Apoi adăugă spre Sherwood. – Reia cursul şi viteza iniţială. Privi spre Hargrave. Te simţi bine?

— Unul dintre ei aproape a fost ars de viu, sir. Cum pot ei să…

Se opri atunci când o siluetă întunecată îi înmână lui Ransome o telegramă.

Ransome o ţinu sub copertina mesei hărţilor şi spuse încetişor:

— O să începem să dragăm la cinci, Number One. Văzu uluirea care se oglindea pe faţa lui Hargrave. La ce te aşteptai, la o medalie?

Privi spre rămăşiţele care se ridicau de la cărbunarul scufundat.

Hargrave auzi pe cineva vomând şi ştiu că era tânărul Boyes.

Doar cu câteva momente mai înainte fuseseră în plină luptă, trasoarele sfâşiind noaptea în timp ce sub ochii lor explodase un vas. Acum până şi luna se ascunsese, probabil simţind ruşinea tuturor.

Iarăşi se simţea de parcă ar fi fost trişat. Nu va urma nici o chemare la arme, să înfrunte şi să învingă duşmanul.

Numai mesajul rece. *Începeţi dragarea la 05.00*.

Hargrave se duse lângă scaunul înalt al lui Ransome şi se aplecă peste paravan. Dedesubt, lângă tunul „A“, auzi un servant fluierând în timp ce curăţa ţeava.

După aceea se gândi că melodia sunase ca un bocet.

5. Rudele cele mai apropiate

Săptămânile care urmară îmbarcării lui Hargrave pe *Rob Roy* constituiră un neîntrerupt test al însuşirilor sale şi al răbdării ca secund. Stresul dragării minelor se manifesta pe două planuri; zi după zi rutina nu se schimba: dragau din zori până la asfinţit şi adeseori patrulau în timpul nopţii. Şi totuşi, în timp ce apărea frustrarea şi plictiseala, neliniştea în faţa neprevăzutului era totdeauna prezentă.

Patru zile pe mare, apoi poate una sau două în port, unde spiritele se aprindeau sau unde frica înfrânată erupea în încăierări pe ţărm la beţie, cu inevitabila coadă care urma a doua zi la masa de pedepse a secundului.

Convoaiele îşi urmau drumul prin strâmtori şi în jurul zonei Hellfire Corner, atât de discutată în ziare. Inamicul îşi continua neobositele atacuri aeriene, cu E-boat-urile şi cu bombardierele. Oamenii, de obicei firi voioase, dispăreau în permisii pe motive personale, întorcându-se disperaţi şi cu ochii roşii. În anumite privinţe era rău când se întorceau, deoarece durerea lor, pierderea nevestei sau a familiei, îi făcea să fie puţin neglijenţi atunci când neatenţia putea să însemne moartea pe loc.

Doar de pe celălalt teatru de război, din Orientul Mijlociu, soseau zilnic veşti despre succese şi înaintări, când înainte fuseseră doar retrageri şi haos.

Aproape legendara Armată a Opta, care constituise ultima linie între Corpurile Africane ale lui Rommel şi cucerirea Egiptului, dădea acum lovitură după lovitură. Infanteria înaintase şi luptase pe aproape toată distanţa de la El Alamein, urmând linia coastei prin Libia, până în Tunisia. Nu le putuse sta nimic în cale. Acum, dacă te puteai încrede în buletinele de ştiri, retragerea duşmanului se transformase în debandadă. Fosta imbatabilă armată nemţească a deşertului era încercuită lângă Capul Bon. De acolo nu mai aveau unde să se retragă decât peste apă în Sicilia sau Italia. După toate lunile astea, nume faimoase de localităţi cum ar fi Tobruk sau Benghazi, care schimbaseră ocupanţii atât de des încât se spunea că bieţii locuitori aveau în cafenele ambele portrete, al lui Churchill şi al lui Hitler, nefiind

siguri care era învingătorul, intraseră deja în istorie.

Hargrave privi peste masa de pedepse. Unul dintre cei de la coadă era tânărul marinar Tinker, care se întorsese cu întârziere din permisie după ce avusese o altercaţie cu Poliţia Militară.

Joe Beckett, vânjosul maistru instructor, îi spusese lui Hargrave între patru ochi:

— E un flăcău de treabă, sir, nu ne-a făcut necazuri, da' ştiţi cum e. Taică-su era totdeauna plecat la slujbă, iar maică-sa se distra mai tot timpu' cu un tip de la A.R.P.[1]

Hargrave îi replicase:

— Asta nu-i o scuză. Ar trebui să ştii asta, Cox'n.

Beckett îl privise mânios.

— Pentru că sunt militar activ, asta vreţi să spuneţi, sir?

— Pe de-o parte. Şi fiindcă din partea ta se aşteaptă să păstrezi disciplina!

De-atunci abia dacă îşi mai vorbiseră.

Zvonul de pe puntea inferioară despre permisie, sau „distracţie", cum îi spuse Topsy Turnham, iniţial se dovedise eronat, astfel încât atunci când sosiră veştile despre aşa ceva, se răspândiră pe toată nava ca un tonic.

Hargrave le află primul de la căpitan când urcă puntea de comandă să preia cartul de dimineaţă.

Ransome stătea relaxat în scaun, ca şi când nu l-ar fi părăsit niciodată, lăsând briza caldă să-i răvăşească părul, cu haina de doc descheiată şi studiind cerul. Era ciudat să navighezi în faţa consoartelor tale fără nici un fel de baloane negre grăitoare sau fără plutitorul Oropesa agitându-se deasupra apei în spatele dunetei navei.

Undeva înspre stânga se afla imensul estuar al Tamisei, dar ţărmul în lumina dimineţii era doar o ceaţă purpurie. Acum nu trebuiau să observe tunurile de pe partea cealaltă a Canalului, estimându-le poziţia, şi aveau ceva şanse să fie avertizaţi din timp despre orice atac aerian.

— Ce bine e să simţi soarele, Number One! îl întâmpină Ransome.

Îşi întinse braţele şi căscă zgomotos. Timp de câteva secunde

---

[1] Air Raid Precautions – Măsuri de Apărare împotriva Raidurilor Aeriene (n.tr.).

arătase iarăşi ca un băiat, se gândi Hargrave.

— Şi încă ceva. Ransome îşi băgă mâna în buzunar. Tocmai am primit un mesaj. După ce încheiem următoarea dragare, flotila va intra în şantierul Chatham. Gândeşte-te, în sfârşit o reechipare în toată regula!

Pe chipul lui Hargrave se oglindeau mai multe sentimente. Poate o şansă să-şi vadă tatăl, să obţină un transfer, o misiune diferită în altă parte.

— Astea-s veşti bune, sir. Sper să aibă ecou la masa de pedepse.

Ransome îşi băgă pipa între dinţi şi îl privi cu gravitate.

— Există responsabilităţi de ambele părţi ale acelei mese, Number One. Îşi schimbă dispoziţia împreună cu subiectul. Ar fi trebuit să bănuiesc de ce Boss-ul ne-a scos din Able-Yoke. La dragarea asta vom fi foarte aproape de Chatham.

Hargrave încercă să se concentreze la ce i se spunea. *Rob Roy* şi celelalte nave primiseră ordin să dragheze alt sector al canalului de război, cel de la est de Shoeburynes. Nu li se dăduse nici o explicaţie, iar Hargrave se gândise că mai degrabă aceasta se datora faptului că iarăşi aveau prea puţine dragoare şi nu ca să-l aducă pe *Rob Roy* în apropiere de Chatham.

— Vreau să începem prima dragare la prânz, spuse Ransome. Transmite grupului mesajul ăsta.

— Ceva special, sir?

— Un convoi rapid pe direcţia Sud. R.A.F.-ul întreprinde nişte atacuri pe partea cealaltă ca să-i ţină ocupaţi. Deci, evident, este important. Împrăştie ştirea pe vas, deşi bănuiesc că majoritatea băieţilor ştiau de permisie înaintea mea. De data asta s-ar putea să fie una scurtă, aşa că ai grijă să plece mai întâi cei care stau mai departe. Ceilalţi pot să aibă învoiri locale, deci judecă şi tu, după merit. Dar fără ranchiune de la masa pedepselor, Number One. Îl privi drept în ochi: Ai înţeles?

Hargrave încuviinţă şi urcă pe platforma busolei ca să verifice cursul care trebuia urmat în curentul puternic din vecinătatea coastei. Îl observă pe Morgan cum îl urmărea şi felul în care şi-a coborât privirile când l-a văzut.

Îi făcu semn semnalizatorului.

— Scrie asta, Bunts. Către *Ranger*, şi apoi către restul

grupului.

Privi hula sticloasă care înclina mai puternic vasul în direcţia soarelui.

Nu mă înghit din cauza concepţiei mele despre disciplină, nu-i aşa? Cu cât plec mai repede de pe vasul ăsta afurisit, cu atât mai bine.

Jos în timonerie, sub picioarele lui Hargrave, marinarul-simplu Boyes lustruia cu grijă masa de trasare automată a direcţiei. În timpul zilei, perdelele groase de camuflaj care separau timoneria de restul punţii de comandă erau ridicate. Astfel cabina părea mai mare şi deoarece ferestrele şi hublourile erau deschise, Boyes simţi o nouă atmosferă, destinsă şi voioasă.

Reeves, timonierul şef, un marinar roşcovan cu două trese de merit pe mânecă, privea banda repetitorului giroscopului care oscila câte puţin dintr-o parte în alta, indicând erorile pe care el le corecta imediat din timonă. De fiecare parte a lui stătea câte un telegrafist, care urmăreau tohometrul şi aparatul de control al vitezei şi care pălăvrăgeau în şoaptă, schimbând glume dar atenţi să nu se apropie prea tare de gura portavocii.

Lângă uşa opusă care ducea spre o aripă a punţii de comandă, Topsy Turnham, Buffer, matisa expert o dungă de semnalizare şi bombănea încruntat.

— Pe toţi dracii, nu îi învaţă nimica!

Dar era evident că îi plăcea să-şi etaleze îndemânarea.

Timonierul şef întrebă într-o doară.

— Ce-ai de gând să faci în permisie, Buffer?

Ochii lui Turnham sclipiră.

— Mă aşteaptă o bucăţică drăguţă. Nu îi observă pe ceilalţi făcându-şi cu ochiul. E molcuţă ca o bufniţă fiartă.

Boyes asculta în timp ce se concentra la lustruit *Simţindu-se acceptat*.

— O să mă întorc alt om!

— Fii atent să nu îţi mai dea şi ceva în plus, Buffer!

Toţi izbucniră în râs, până când se auzi vocea lui Hargrave la portavoce.

— Gata cu gălăgia în timonerie! Reeves, prezintă-te la mine când termini cartul!

Reeves îşi plecă fruntea.

— Dumnezeu e mare!

Turnham bombăni şi îşi aranjă chipiul mototolit.

— Lasă-l pe Jimmy în seama mea. Tocmai mi s-a aplecat de el!

Unul dintre transmisionişti rânji:

— Adevărat grăieşti!

Chiar la amiază, cele patru dragoare îşi ridicară baloanele negre şi îşi luară poziţiile în spatele conducătorului, ca nişte oi ascultând de un păstor cunoscut.

Cerul rămăsese senin şi, în afara hulei urâte, marea era nepericuloasă.

Boyes se duse pe puntea de comandă să se alăture la masa hărţilor sublocotenentului Morgan, în timp ce locotenentul Sherwood făcea câteva măsurători la busola giroscopică, pentru a se asigura că *Rob Roy* se afla exact unde trebuia. Boyes înregistra totul, de la zornăitul lămpii Aldis a semnalizatorului-principal Mackay, până la rapoartele constante ale radiotelegrafistului, sau rapoartele de pe dunetă în timp ce draga plutea în spate la tribord.

Dar cel mai des îl urmărea pe căpitan, care din când în când traversa puntea sau urmărea prin binoclu următorul dragor. *Ranger* le semnalizase că îşi pierduse o baliză şi ceruse permisiunea s-o recupereze. Acum îşi montase şi el draga, dar se afla în spatele celor două nave cu cărbuni. La această viteză mică, atunci când se vor întoarce să dragheze în direcţia opusă, fumul negru se va năpusti peste *Rob Roy*.

Îl auzi pe Mackay spunându-i unui ajutor de nostrom:

— Cam depăşisem timpul pentru afurisita de reechipare, noi toţi şi în special eu!

Ransome îşi abandonase haina de doc şi stătea într-o parte pe scaun. Îl văzu pe Boyes privindu-l şi îi spuse:

— Te-ai acomodat?

Boyes încuviinţă şi roşi.

— Da, sir.

Se înroşi mai tare când Morgan zâmbi, iar Sherwood exclamă blând:

— Un adevărat amiral, şi nimic mai puţin!

Ransome surâse.

— Ignoră-l.

Boyes era mut de uimire că i se vorbise astfel şi că până şi Sherwood, despre care se spunea că-i un pic „plecat cu pluta“ părea în stare să-i accepte prezenţa.

— Da, sir, răspunse el. Eu… nu-mi este încă foarte clar ce se întâmplă când draga iese, dar…

Observatorul strigă.

— Mină, sir! La Verde patru-cinci!

Toţi ceilalţi se repeziră la parapet cu binoclurile la ochi, toată veselia spulberându-se.

— Semnalizează grupului, Bunt! Mină la tribord!

Ignoră răpăitul butonului lămpii de semnalizare şi săgeţile de lumină când următorul vas confirmă primirea mesajului. Pe vergă începură să se ridice steguleţele, iar Boyes simţea tensiunea cum îl strânge ca o chingă în jurul inimii şi plămânilor.

— Eliberaţi puntea inferioară! Ransome îşi ridică iarăşi binoclul. Spune-i lui Gunner să verifice toate tambuchiurile.

— Probabil că s-a rupt cablul şi a plutit în derivă. Încă mai are o porţiune de cablu prinsă de ea, spuse Sherwood cu încordare.

— Cox’n la cârmă, sir, se auzi un murmur în portavoce.

Ransome privi mina; văzută prin binoclul puternic, părea imensă şi obscenă. Se afla în limitele plasei de dragare, dar ar fi putut foarte bine să treacă peste ea pe undeva pe la mijloc.

— Semnalizează-i lui *Dryden* să deschidă focul de îndată ce mina e liberă.

Îl văzu pe Boyes privindu-l cu ochii holbaţi.

— Întrebarea ta, Boyes. Uite, asta se întâmplă.

Boyes îşi va aminti mult timp acest răspuns.

Jos la pupă, unde se afla cu echipa lui de dragare, Hargrave se aplecă peste balustradă şi privi mina. Probabil că totul era în imaginaţia lui, dar i se părea că mina se îndreaptă spre *el*.

— Nibby, fii pregătit lângă vinci! spuse Turnham. Apoi adăugă tăios spre Hargrave: Eliberez duneta, sir?

Nu sunase ca o întrebare.

Hargrave încuviinţă şi-l auzi pe matrozul-principal ordonându-le celorlalţi să se ducă la adăpostul suprastructurii.

— *Fawn* o să tragă câteva gloanţe în afurisenie. Dacă nu, „barca-sângeroasă“ o s-o aranjeze, spuse Turnham.

Îşi umbri ochii şi privi în sus la fungile semnalizatoare. Nu se dăduse ordinul să se ridice dragele. Fiind atât de aproape de o mină în derivă, această acţiune le putea fi fatală.

Hargrave îşi simţi gura uscată, ca plină de praf. Nu-şi putea lua ochii de la mină, pe jumătate scufundată, rostogolindu-se lin şi arătându-şi ţepii. Doar o atingere uşoară a unuia dintre aceştia şi…

Mina păru să ezite, apoi începu să se rostogolească într-un dans complicat.

Cineva strigă:

— E liberă, sir!

Turnham îl văzu pe secund oftând profund. „Bine i-a făcut“, se gândi el cu sălbăticie. „Aproape s-a căcat pe el.“

Hargrave nici măcar nu ştia şi nici nu-i păsa la ce se gândea Buffer în acel moment.

El îşi amintea de prima întâlnire cu Ransome, de afirmaţia lui rece despre acurateţea navigaţiei. *Treizeci de yarzi. Mai mult de atât şi eşti mort*. Aproape îi auzea vocea în timp ce privea mina îndepărtându-se lent. Navele fiind în eşalon, fie draga lui *Fawn* va prinde mina, fie trăgătorii vor rezolva treaba. Unele mine, când explodau, produceau o coloană de apă fantastică; altele, după ce erau străpunse de gloanţe, se scufundau în tăcere.

Lampa lui Mackay începu iarăşi să semnalizeze de pe puntea de comandă.

Hargrave se întoarse să citească mesajul. Ceea ce urmă fu înceţoşat, ireal, ca un coşmar.

Explozia îl făcu să-şi piardă echilibrul şi căzu peste un cheson cu muniţie, iar Buffer se prăvăli peste el.

Se chinui înnebunit să se ridice, vag conştient că vinciul ridica draga, că vasul zbura pe creasta unui val ca o talpă de surf.

Privi înnebunit înspre nava de la pupă. Prin fumul învolburat prinse o imagine fugară de table îndoite şi bare rupte; prova vasului dipăruse complet, ruptă de forţa exploziei. Deja se înclina pe spate, iar celelalte vase se împrăştiau ca să evite o coliziune.

— Să plece echipajul bărcii de salvare! urlă megafonul. Ocupaţi-vă posturile lângă grije!

Era deja prea târziu. Hargrave decoperi că, în timp ce se uita la vasul lovit, îşi strângea pumnii aşa de tare încât îl dureau. Unul

dintre ai lor. Partea din faţă a punţii de comandă se scofâlcise ca un carton ud şi îşi dădu seama că liniile roşii ca nişte firişoare de pe pereţi erau de fapt sânge. Probabil că toţi cei de acolo fuseseră sfârtecaţi.

Marinarul de la comunicaţii îi strigă:

— Puntea de comandă, sir!

Hargrave luă receptorul, tremurând din tot corpul, nereuşind să se controleze.

— Îţi vorbeşte căpitanul. Părea că se afla la mile depărtare. I-am spus lui *Ranger* să preia comanda. Du-te cu baleniera şi vezi ce poţi să faci.

Hargrave ar fi dorit să urle. *Pentru numele lui Dumnezeu, de ce eu?* Nu îşi recunoscu vocea când răspunse:

— Foarte bine, sir.

Pe puntea de comandă, Ransome dădu receptorul ajutorului de nostrom. Văzu trăsăturile palide ale lui Sherwood, felul cum privea pupa de parcă fusese lovit de febră.

— Probabil că rămăşiţa cablului minei s-a prins de ceva şi astfel a împins mina în bordul lui *Fawn*. Era o navă bătrână. Dori să ridice din umeri, dar era prea obosit să se mişte. N-a avut nici o şansă.

Ca şi cum i-ar fi confirmat cuvintele, Mackay strigă:

— Se scufundă, sir!

Ransome se duse lângă parapet şi privi carena greoaie a celuilalt vas, care începea să se ridice în mijlocul propriilor rămăşiţe. Etrava deja se desprinsese de tot, iar partea din spate, sau ceea ce mai rămăsese din ea, era deja sub apă. Coşul încă mai arunca fum, de parcă nava ar fi mers cu viteză maximă, în timp ce plutitorul Oropesa se bălăbănea în apropiere ca şi cum ar fi orbit pe neaşteptate.

Văzu baleniera intrând în perdeaua de fum, Hargrave stând lângă velele de la pupa şi Buffer la cârmă.

În jurul cocii ce se scufunda începură să apară bule oribil de mari, în locurile în care oamenii se agitau în stratul de păcură scurs sau pluteau, parcă adormiţi.

Ransome îl cunoscuse foarte bine pe căpitanul vasului, Peter Bracelin, un simplu locotenent. La vară ar fi urmat să se însoare.

Din piepturile marinarilor şi a maşiniştilor care priveau ieşi un

geamăt surd când *Fawn* se scufundă pe neaşteptate, colacii de salvare nefolosiţi şi plutele eliberându-se când deja era prea târziu să ajute cuiva.

— Opriţi motoarele, spuse Ransome. Se uită la Sherwood. Alertează oricum echipajul bărcii cu motor; economisim timp. S-ar putea să mai fie pe acolo nişte nenorociţi.

Sherwood îl privi cu ochii acoperiţi de genele albe.

— Şi apoi, sir?

Deja ştia răspunsul.

Ransome se duse la scaunul său şi îşi încleştă mâinile de el.

Am fi putut fi noi. Ar fi trebuit să fim noi.

— Vom continua dragarea, ce altceva e de făcut? zise el.

Sherwood îi adresă un fel de zâmbet.

— Într-adevăr, sir. Ce altceva?

Când Ransome se forţă să se uite iarăşi, nu se mai vedea decât binecunoscuta vâltoare de murdărie şi rămăşiţe, care marca pieirea altei victime.

— Comunică radio-telegrafistului să pregătesacă un mesaj pentru înălţimile lor.

Privi cum baleniera se opreşte lângă vâltoare, iar de pe ea întindeau mâini vânjoase care-i trăgeau pe supravieţuitori.

Mâine sau poimâine va apărea în ziare obişnuitul comunicat sec, un anunţ care va afecta doar puţini oameni din întreaga lume nebună.

Se va sfârşi ca de obicei: *Rudele cele mai apropiate au fost anunţate*.

Ransome îşi trecu degetele prin păr şi simţi cum mintea i se cutremură.

Nu este de ajuns, dorea el să strige. Dar, la urma urmelor, niciodată nu era.

Comandorul Hugh Moncrieff R.N.R., ofiţerul superior al flotilei, se prăbuşi în celălalt scaun şi îl privi pe Ransome cum turna coniac şi gingerale[1] în pahare.

În jurul lor, vasul micuţ fremăta de sunete neobişnuite; vocile stranii ale muncitorilor şi a maistrului lor; echipamentele care erau ridicate sau trase deoparte cu palane. Unul dintre hublouri

[1] Băutură răcoritoare cu ghimbir (un fel de coca-cola) (n.tr.).

era astupat de zidul danei, în spatele căruia şantierul Chatham se întindea până la cazarmă.

Cele patru vase intraseră în dană în dimineaţa aceea, după obişnuitele manevre întortocheate prin şantier. Acesta arăta mai mult ca un şantier părăginit decât unul în care se lucra zi şi noapte ca să se repare şi să se cârpăcească ravagiile războiului, îşi zise Ransome.

Se aşeză şi împinse un pahar spre Moncrieff.

— Îmi pare rău că e doar un Horse's Neck [1]. Dar la bord nu va exista nici o picătură de Scotch până când reuşesc să vorbesc cu ofiţerul de la aprovizionare.

Moncrieff se lăsă pe spate şi pretinse că examinează paharul. Era puţin cam devreme pentru amândoi să bea, dar ce dracu. Observă stresul oglindit pe faţa lui Ransome, umbrele negre de sub ochii lui cenuşii.

— Noroc! spuse Moncrieff.

Era un bărbat lat în spate, masiv, cu un nimb de păr alb în jurul chipului bronzat. Faţa lui arsă de vânt era o încrengătură de riduri, având în jurul ochilor laba gâştii foarte pronunţată. Îmbrăcat în tunica de marină cu cele trei benzi ondulate aurii, împletite, cu un rând strălucitor de medalii deasupra buzunarului de la piept, arăta a lup de mare din cap până-n picioare. L-ai fi recunoscut drept aşa ceva chiar şi dacă ar fi purtat un costum la patru ace în City.

— Am luat o maşină rapidă imediat ce am primit mesajul, spuse Moncrieff. Mare păcat de *Fawn*. Totuşi…

Nu îşi termină ideea…

Ransome plimbă pe limbă focul coniacului. Se simţea de parcă ar fi coborât pentru prima dată de pe puntea de comandă după ani de zile. Nici măcar nu avusese timp să facă o baie şi să se schimbe înainte ca Moncrieff să năvălească pe punte.

Ransome privi plicul pe care-l pusese deoparte pentru Moncrieff. Raportul complet. Presupunea că va fi îndosariat împreună cu toate celelalte şi apoi uitat. În război era mai bine să uiţi.

— Ai făcut minuni cu *Rob Roy*, spuse Moncrieff. – Dădu din cap

---

[1] Horse's Neck (lit.: gât de cal) – un fel de cocteil făcut din ginger-ale şi o băutură spirtoasă (n.tr.).

cu fermitate. – Isteţ nevoie mare. Văd că n-ai putut să te descotoroseşti de banditul ăla de Beckett? – Îşi ţinea mâna dreaptă adânc înfundată în buzunar, iar cu cealaltă înclina paharul, – Cum e cu individul ăsta, Hargrave?

Ransome zâmbi obosit.

— Se acomodează, sir.

Moncrieff se încruntă, astfel încât cele două sprâncene albe se uniră ca o streaşină de zăpadă.

— Sper că aşa-i. Se uită în jurul cabinei. Dumnezeule, ce mult îmi lipseşte.

Ransome îşi zise că atunci când nevasta lui murise, bătrânul afişase mai puţine sentimente.

Moncrieff era unul dintre acei oameni de care auzeai rareori. Fusese peste tot şi făcuse aproape de toate. Ofiţer de punte pe Linia Maritimă Union Castle; se luptase cu piraţii în Strâmtoarea Malacca, pe vremea când fusese secund pe un vapor cu aburi uzat; navigase în Cursa Fastnet şi luase parte la atâtea campanii obscure încât până şi medaliile lui păreau să facă parte dintr-o lume dispărută de mult.

— Oricum. Părea că se hotărâse: Pe timpul permisiei îl însărcinez cu comanda pe căpitanul lui *Ranger*. El a fost ultimul ofiţer comandant care a beneficiat de o permisie decentă pe ţărm.

Ransome se gândi la căpitanul-locotenent Gregory, căpitanul lui *Ranger*. Se grăbise pe ţărm la câteva minute după ce ancoraseră în Chatham, cu puţin înaintea apariţiei lui Moncrieff.

— Dacă n-ar fi fost nenorocita de baliză *dan* – îi spusese el – *Ranger* ar fi fost în pupa ta, ca întotdeauna. Se uitase în jur cu disperare, ceea ce nu-i stătea în fire. Dumnezeule, am fi fost noi!

Ransome îi replicase:

— Toţi gândim aşa, James, de fiecare dată. Deci uită.

Zâmbi. Uite cine-i dădea sfaturi!

Moncrieff observă zâmbetul vag. Totuşi, i se părea că zâmbetul nu afectase şi ochii. Fiecare om avea limitele lui. Comanda oricărui vas, cuirasat sau vedetă torpiloare, îşi punea amprenta pe ultimele resurse ale unui om. Nesemnificativul dar al permisiei şi-ar putea atinge scopul. Oricum, va ajuta.

— Unde o să te duci, Ian? îl întrebă Moncrieff.

Ransome ridică din umeri.

— Acasă, bănuiesc. Nu mi-am petrecut prea mult timp cu părinţii de când l-am preluat pe *Rob Roy*.

Nu dorea să discute despre asta.

— Sir, aveţi de gând să-mi spuneţi de ce ne aflăm aici?

Ochii vioi ai lui Moncrieff sclipiră şi aproape se pierdură în cutele ridurilor.

— Ian, Ian, ticălos impertinent. Îi întinse paharul gol. Umple-l pe ăsta, ce zici?

Ransome se conformă. În multe privinţe, Moncrieff era mai degrabă un tată decât superiorul său. Dar, Doamne fereşte să fi lovit zidul danei în timpul manevrelor de ancorare. Obervase privirile scrutătoare ale lui Moncrieff în timp ce cercetase vasul, căutând eventuale stricăciuni. „Neglijenţe“ le-ar fi spus el.

Apoi Moncrieff spuse:

— Bineînţeles, e strict secret.

Ochii li se întâlniră.

Ransome aşteptă, întrebându-se cum va reacţiona, pregătindu-se.

— De Mediterana e vorba, continuă Moncrieff. Vom avea nevoie de multe dragoare acolo. Din cauza asta s-au ordonat reparaţiile capitale. Mai târziu nu prea vom avea ocazia.

— Asta nu-i nimic nou, sir.

Zâmbiră amândoi. Apoi Moncrieff adăugă:

— În cazul lui *Rob Roy*, va însemna şi două tunuri noi. Două perechi de Oerlikon-uri, în loc de numai două simple, şi încă alte mici mărunţişuri. Acum nu trebuie să-ţi baţi capul cu asta.

Ransome analiză situaţia. Mai multe tunuri însemnau servanţi în plus. Vasul era deja supraaglomerat. Toate erau înghesuite.

— Tu şi *Ranger* veţi primi şi un doctor. Ransome încuviinţă încet. Doctorii erau rari pe vasele mici.

— Vom ataca, sir? Pe partea cealaltă, pentru început?

Moncrieff se încruntă.

— Eu n-am spus nimic. Ţine pentru tine, dar da, cred că se apropie o debarcare. Părerea mea că în Sicilia.

Se auzi un ciocănit la uşă şi Hargrave băgă capul pe după perdea.

— Intră, Number One.

Moncrieff înclină din cap.

— Bună ziua.

Ca de obicei, nu îşi scoase mâna din buzunar ca s-o strângă pe a lui Hargrave când acesta schiţă intenţia de a i-o oferi.

Ransome observă expresia de pe faţa secundului. Probabil credea că gestul a fost de umilire sau o impoliteţe din partea unui rezervist. De fapt, Moncrieff rareori îşi arăta mâna, cu excepţia ocaziilor când trebuia să salute. Îşi pierduse cele trei degete din mijloc într-un atac aerian la Dunkerque. Mâna lui era ca un şubler grosolan. Oricum, din fericire era stângaci.

Moncrieff spuse fără menajamente:

— Crezi că dragarea este un pic cam degradantă, nu? Apoi clătină din cap. Nu, comandantul tău nu mi-a pus nimic. Am ghicit.

Se încălzi pe tema sa favorită.

— A fost o vreme, la începutul războiului, când rezerviştii erau depăşiţi ca număr de marina activă. Aş spune că pe unele nave aceştia erau priviţi de sus. Ei bine, după cum ştii, din fericire acum situaţia s-a schimbat. Toţi tinerii aceştia alături de care trudeşti s-au înrolat doar dintr-un singur motiv, să se bată cu Neamţu' – nu ca să-şi construiască o carieră frumoasă şi confortabilă, nu-i aşa?

— Eu nu privesc aşa situaţia, sir.

— Bine. Moncrieff îşi privi paharul gol. Pentru că dacă asta crezi, îţi amintesc că fără băieţii din Rezervă şi moşnegii ca mine, blestematul de Hitler şi-ar fi ridicat steagul acum doi ani pe Palatul Buckingham!

Lui Ransome îi fu milă de Hargrave şi îl întrebă:

— Ce doreai, Number One?

Hargrave se agăţă de întrebare ca de un colac de salvare.

— A sunat la telefon pastorul bazei, sir. Privi spre Moncrieff. În legătură cu slujba funerară pentru *Fawn*.

Moncrieff se ridică în picioare.

— Da, am uitat. Bănuiesc că nu strică să-i adresăm Domnului câteva cuvinte. Totuşi, astea nu-l pot ajuta pe bietul Peter Bracelin.

Se întoarse şi-l privi pe Ransome.

— Ian, ţi-ai câştigat odihna de cincizeci de ori. Deci, foloseşte-

o. Pierde-te. Lasă-i pe ăştia pe mâna mea.

Întinse mâna teafără şi o strânse blând pe cea a lui Ransome.

— Şi nu-ţi fă griji cu *Rob Roy*. Acum el e ruda mea cea mai apropiată.

Urcară împreună pe punte şi priviră ambulanţa militară îndepărtându-se de la prora. Ultimii supravieţuitori de pe *Fawn*, care muriseră în timp ce vasul urca pe Medway.

În total, *Fawn* pierduse treizeci de oameni din echipaj.

Lucraseră împreună timp de multe luni – o viaţă întreagă într-un război. De ei îşi vor aminti cu tristeţe. Tot aşa şi de *Fawn*. Ransome salută când Moncrieff trecu greoi peste pupa. Bietul şi bătrânul „Smokey Joe“.

— Trimite-i pe oameni în permisie, Number One. Cox’n şi furierul şef or să te ajute. Ei ştiu ce trebuie făcut.

— Mă întrebam, sir…

Ransome îl privi calm. *Debarcare*. Era ca şi cum ar fi văzut cuvântul scris cu vopsea strălucitoare, cu litere de o milă înălţime. *Locul* nu conta prea mult. Singura problemă era doar *cum*.

— Mi-e teamă că trebuie să uiţi, dacă te pregăteai să mă întrebi de permisie, Number One. În absenţa mea am aici nevoie de un ofiţer bun. Şi, ei bine, hai s-o recunoaştem, Number One, eşti la bord doar de foarte puţin timp. Corect?

Hargrave zâmbi jalnic.

— Am înţeles, sir.

„Mă îndoiesc“, îşi zise Ransome.

— Sunt zece zile. Să văd ce pot face pentru tine.

În seara aceea Ransome părăsi nava. Nu semăna cu nici o altă ocazie similară. Nemărginirea, nemişcarea, vocile şi rutina zilnică erau ca oricare alte amintiri.

Stătu în lumina asfinţitului şi îşi privi nava. Mâine va fi ridicată într-un doc uscat.

Ransome se întoarse şi se grăbi spre porţi. Dar asta va fi mâine.

6. Întâlniri

I se părea că trenul de pe linia principală din gara Waterloo a aşteptat ani de zile până a plecat. Spre deosebire de prima etapă a călătoriei de la Chatham, când trenul fusese ocupat în general de marinari, acum acesta era aglomerat până la refuz cu reprezentanţi ai celor trei arme.

Gerald Boyes se considera norocos că ocupase un loc la geam, deşi din cauza plaselor anti-explozive care acopereau ferestrele nu prea vedeai nimic afară; dar cel puţin era înghesuit doar dintr-o singură parte. Era un tren prevăzut cu culoar, dar şi acesta era aglomerat. Boyes realiză că nu văzuse urcând nici măcar un civil. Aceştia probabil nu putuseră face faţă năvalei nebuneşti a militarilor grăbiţi să nu piardă nici un minut preţios al permisiei; de asemenea, unii încercaseră să profite de masa mare de soldaţi ca să treacă de barierele controlorilor şi ale poliţiei militare, fără să se observe că nu au bilet.

Cineva spuse că la Londra tocmai fusese un raid aerian surpriză. Altcineva se plânse că trenul era prea aglomerat ca să se urnească. Boyes îşi privi însoţitorii; ciudat, toţi erau marinari, dar nu cunoştea pe nici unul. Niciodată nu înceta să se mire că aceştia puteau să adoarmă imediat, oriunde şi fără efort.

Avea o permisie de şapte zile. Stomacul i se strângea şi de emoţie şi de incertitudinea acestei vacanţe neaşteptate. Încercase să doarmă în timpul călătoriei lente şi zgâlţâitoare de la Chatham prin oraşele de pe Medway, până la Londra.

Situaţia era cu totul alta faţă de ultima lui permisie, când fusese plin de speranţe că va obţine un grad militar. Încă simţea dezamăgirea mamei sale, de parcă el ar fi aruncat o pată ruşinoasă asupra ei şi a familiei. Dar evenimentele din ultimele săptămâni îl schimbaseră, deşi nu putea să înţeleagă cum. Când încercase să doarmă în tren nu obţinuse nici un fel de linişte, ci retrăise oribilul moment când o văzuse pe *Fawn* explodând şi dezintegrându-se. Supravieţuitorii ridicaţi la bord, unii dintre ei tuşind şi icnind, negri de cărbune şi motorină, alţii având arsuri atât de cumplite încât dorise să-şi întoarcă privirile. Când era copil îşi imaginase întodeauna că moartea în luptă are demnitatea ei.

Nu existase aşa ceva pe *Rob Roy* în timp ce Masefield, subofiţerul de la infirmerie, cu chipul lui ca o mască, îngenunchease printre ei dezinfectând rănile şi pansându-le.

Unul dintre muribunzi îl privise pe Boyes când el adusese pansamente de la infirmerie.

Faţa îi fusese complet opărită, rămânându-i teferi doar ochii holbaţi şi rugători. În acea secundă Boyes nu simţise frica. Dorise să-l ajute pe muribund fără să ştie cum. Gunner trăsese peste faţa bărbatului o haină mânjită de sânge şi rostise: „Nu se mai poate face nimic pentru omul ăsta“. Dar până şi el fusese mişcat.

Boyes îşi privi uniforma. Data viitoare se va strădui să-şi cumpere un bluzon de marinar şi pantaloni evazaţi pe măsură, aşa cum purtau adevăraţii marinari. Îşi roti bereta în mâini, după ce se asigură că era singurul care nu dormea. Se descotorosise de bereta regulamentară care avea brodată în frunte doar „H.M.S.“ O ţinu astfel încât să cadă pe ea lumina după-amiezii, chiar şi prin geamul murdar şi acoperit cu plasă. Pe aceasta o cumpărase de la matrozul cu aprovizionarea al lui *Rob Roy*, pe care unii îl porecliseră Jack Dusty (Prăfuitul), şi era brodată cu fir auriu.

Simţi cum îl trece un fior. *H.M. Minesweeper* [1]. Mândrie, un sentiment de cutezanţă, nu, nu era nici unul dintre ele. Sau se înşela?

Boyes îşi ridică privirea şi văzu o fată în kaki privind înăuntru. În spatele ei mai era încă una.

— Nici aici nu sunt locuri, spuse ea. Dumnezeule mă omoară picioarele! Îi studie pe marinarii adormiţi. Parcă ar fi morţi!

Boyes se ridică ţinându-se de plasa de bagaje când trenul se clătină trecând peste primele macaze.

— Ia-l pe al meu.

Fata în uniformă A.T.S.[2] îl privi cu suspiciune, apoi spuse:

— Un adevărat gentleman, nu? Îi adresă un zâmbet obosit, apoi se aşeză pe banchetă. Dacă aş putea ţi-aş da o medalie.

Boyes se chinui să iasă pe culoar, unde oamenii se ţineau de barele de sub geamuri sau stăteau chirciţi pe valize. La capătul coridorului uşa toaletei era deschisă şi Boyes văzu câţiva soldaţi

---

[1] Dragorul Maiestăţii Sale (n.tr.).

[2] Auxiliary Territorial Service – Serviciul Teritorial Auxiliar (doar pentru femei) (n.tr.).

aşezaţi în jurul veceului şi jucând cărţi cu pasiune.

— Să ştii că nu glumeam. Biata Sheila e pe drum de câteva zile.

Boyes se întoarse spre cealaltă fată de la A.T.S. Purta fustă şi bluză de uniformă, iar bereta îi era îndesată peste părul creţ şi negru. Era drăguţă, cu un zâmbet jucăuş pe buze. Mâinile îi erau frumoase şi se ţinea cu amândouă de bară în timp ce trenul lua viteză.

— Te-ai uitat bine, marinare?

Boyes simţi cum roşeşte puternic.

— Iartă-mă, eu…

Privirile ei se ridicară spre boneta lui şi fata fluieră uşor.

— Dragare – asta faci?

El încuviinţă, simţind cum încă îi ard obrajii.

— Da. Dorise să pară nonşalant, chiar nepăsător. E o armă ca oricare alta.

Ea strâmbă din nas.

— Pot să-mi închipui.

Avea ochi frumoşi. Nu albaştri, ci mai degrabă violeţi. Trase concluzia că este mai mare decât el. Cu un an sau doi. Dar cine nu era?

Îl întrebă pe şleau:

— Te duci înapoi?

Boyes clătină din cap.

— Nu. Am permisie.

— Norocosule. Eu tocmai am terminat-o.

Avea un accent pe care el nu-l putea identifica. Deci o întrebă prudent:

— De unde eşti?

— Păi, de fapt din Woolwich. Îl privi provocator. Da’ de unde credeai?

— Iartă-mă…

— Nu te mai tot scuza. Aşa vorbesc eu. Ca tine… suntem diferiţi, O.K.?

Boyes pierdea repede teren.

— Familia ta… cu ce se ocupă?

Ea îl studie iarăşi. Era doar cineva cu care-şi omora timpul. Nu se vor mai întâlni altă dată. Şi totuşi ştia că el nu semăna cu

ceilalţi pe care-i întâlnise. Nu pentru că îi cedase Sheilei locul, sau pentru că vorbea corect şi cultivat. Dar totuşi deveni prudentă. Nu iarăşi. Era prea repede.

— Tata lucrează la docuri. Câştigă bani buni acum, în timpul războiului. Mulţi se irosesc, dar asta-i viaţa, nu-i aşa?

— Pot să te întreb unde mergi?

Ea ridică din umeri.

— În parc, lângă Kingston. Ştii unde?

El încuviinţă.

— Locuiesc în Surbiton. Destul de aproape.

— Fac parte din personalul unei baterii de tunuri anti-aeriene. Doamne, mi-aş dori să fiu una din afurisitele alea de Wren-uri. Aş da orice să văd marea în fiecarea zi în loc de o mulţime de servanţi mitocani şi de încornoraţi! Râse. Te-am şocat?

— N-nu. Bineînţeles că nu.

Privi pe fereastră. Era imposibil. Deja ajunseseră.

Se repezi.

— Mă numesc Gerald Boyes. Poate că…

Ea îi atinse braţul, apoi îşi coborî privirile.

— Sunt Connie. Se uită pe lângă el, apoi spuse: Trebuie s-o trezesc. Şi noi coborâm aici.

Următoarele momente se pierdură în confuzia opririi trenului şi a scurgerii pe peron a unui val imens de uniforme.

— Sunt aici doar de o lună, spuse ea repede. Înainte am fost în nordul Londrei. Bănuiesc că tu cunoşti bine locurile astea?

Cealaltă fată exclamă:

— Unde mi-e nenorocita de beretă?

Connie râse şi arată spre geanta cu masca de gaze.

— Acolo, gâsco!

— Văd că au trimis camionul Chevy să ne aştepte, spuse Sheila.

Apoi se trase direct într-o parte când Boyes spuse:

— Uite aici adresa mea. Dacă vreodată vrei…

Ea îndesă bucata de hârtie în buzunarul de la piept.

— Eşti total lipsit de scrupule! Dar pe neaşteptate ochii ei deveniseră calzi, vulnerabili. Poate. O să vedem, nu?

Cele două fete se grăbiră spre un camion cu prelată de camuflaj, unde alte femei în uniformă A.T.S. îşi aranjau deja

bagajele şi pachetele de acasă.

Boyes coborî încet panta de pe peron. În afară de mulţimea de uniforme locul nu se schimbase prea mult. Parcă era mai dărăpănat, dar aşa se întâmplase peste tot.

Va merge pe jos acasă, încercând să se îmbărbăteze când va urca dealul St. Mark's, la fel cum făcuse şi în dimineaţa aceea în drum spre şcoală, când visase să se înroleze cât mai repede în marină.

Ştia biserica de pe deal aproape de o viaţă şi cântase în corul ei la insistenţele mamei sale.

Dar în dimineaţa aceea totul fusese altfel. Când trecuse de ultimele case se uitase după turnul şi clopotniţa bisericii, care reprezentau în zonă un punct de orientare. Dar în picioare mai era doar clopotniţa; restul fusese distrus de o bombă nemţească. Îi lăsase impresia unei invazii, a faptului că a fost asaltat de ceva obscen. Tremură, aşa cum făcuse şi când *Fawn* dispăruse sub ape.

Apoi îşi apucă valiza şi păşi în lumina soarelui. Se mai întoarse o dată să se uite după camion, dar acesta intrase deja pe strada principală, iar lui i se păru că le aude pe fete cântând o melodie soldăţească.

O fată adevărată. Şi care-l plăcuse.

Îşi privi imaginea într-o vitrină şi îşi aranjă bereta într-un unghi mai şmecheros.

Marinarul s-a întors acasă.

Locotenentul Philip Sherwood se opri pe treptele clubului şi aşteptă să i se obişnuiască ochii cu întunericul. Inspiră adânc, ca un fermier care se întoarce pe pământurile lui; Londra rămânea tot Londra chiar şi în timpul războiului. Bombardată, distrusă şi raţionalizată, traficul târându-se în sus pe James's Street spre Piccadilly, cerul nopţii fiind deja străbătut de razele proiectorelor, nimic din toate acestea nu putea să-i răpească personalitatea.

Zâmbi vag. Ca şi clubul vechi, pe care tocmai îl părăsise şi unde cinase singur în sala lambrisată cu portrete de bancheri severi şi oameni de afaceri.

Tatăl său îl înscrisese acolo ca membru cu mulţi ani în urmă, când îşi terminase liceul şi plecase la Cambridge. Şi bunicul său

fusese membru.

Chiar azi îl întrebase pe un servitor bătrân dacă clubul fusese bombardat vreodată.

Bătrânul, în fracul cu nasturi de alamă stil Pickwick, îi adresase un zâmbet strâmb, în timp ce privea spre nişte membri bătrâni ai clubului, care dormeau în fotoliile lor, cu feţele ascunse de ziare.

— Domnule Sherwood, credinţa mea este că Hitler n-ar îndrăzni!

Domnule Sherwood. Până şi această formulă de adresare părea veche şi demodată. Sherwood avea douăzeci şi şase de ani şi se înrolase în marină încă de la început. Tatăl său dorise ca el să mai aştepte puţin. Firma nu ar mai fi funcţionat fără un tânăr în consiliul de conducere. Oricum, războiul se va termina până la Crăciun. Asta se întâmplase acum patru ani.

În holul elegant de la intrarea clubului atârna un candelabru imens, stins acum din cauza camuflajului şi a economiei de curent. Dar era un candelabru care odinioară fusese mândria cluburilor din Londra.

Fusese făcut, sau „construit“, cum le plăcea celor din breaslă să spună, de una dintre cele mai vechi firme de candelabre: Sherwood’s.

Se prăbuşise în timpul primului bombardament-fulger incendiator şi devastator, care se abătuse asupra Londrei. Partea cea mai proastă era că toţi se aflaseră acolo, tatăl său, mama sa şi cele două surori, ajutând după program la împachetarea obiectelor vechi, de valoare inestimabilă, care urmau să fie trimise la ţară pe durata războiului. Întreaga stradă fusese distrusă, iar incediul fusese atât de îngrozitor încât pompierii nu reuşiseră să se apropie destul de mult ca să salveze pe cineva.

Încă îi era greu să accepte că viaţa se putea schimba atât de complet şi necruţător. Sherwood lăsase afacerile familiei sale în mâinile unui avocat care fusese prietenul tatălui său şi ale unui văr din Scoţia pe care de-abia îl cunoştea. Nu putea să suporte să se întoarcă la casa părintească din afara Londrei, în suburbiile liniştite. Compania Sherwood ţinuse întodeauna un apartament mic în Mayfair, pentru clienţii străini şi ocazii speciale. Printr-un miracol, până acum acesta scăpase şi de bombardamente şi de

rechiziţionarea pentru vreun războinic de birou din Whitehall, deci Sherwood stătea acolo ori de câte ori reuşea să ajungă la Londra. Pentru foarte mulţi, metropola era un oraş înnebunitor; pentru Sherwood era o adevărată evadare şi ar fi putut fi şi o insulă pustie dacă te luai după atenţia care o acorda celor din jur.

O sirenă de alarmă îşi începu vaietul de noapte, ridicând şi coborându-şi glasul sub vuietul traficului, dar aproape nici un trecător nu-şi înălţă privirile spre cer. Totul era prea obişnuit. Dacă te gândeai la raiduri puteai doar să-ţi provoci frică şi disperare. Trebuia să mergi înainte.

Sherwood putea să facă abstacţie de miile de militari de tot atâtea naţionalităţi care umpleau cinematografele, cârciumele şi sălile de dans, căutându-şi plăceri de moment. În schimb, îi remarca pe oamenii care-şi vedeau de treburile zilnice aproape neobservaţi. Oameni care plecau în fiecare zi la birou sau la magazine cu ce mijloace de transport mai funcţionau după raidul din seara precedentă, fără să ştie măcar dacă locul lor de muncă mai există. Şi la sfârşitul programului se întorceau acasă cu aceeaşi frică teribilă de a-şi găsi locuinţa distrusă în timpul absenţei lor.

Aceştia erau adevăraţii eroi, se gândea el. Fără curajul lor sub bombardamente, toate bătăliile navale şi toate tancurile din lume n-ar putea să apere prea mult această insulă.

Pe neaşteptate se gândi la Hargrave, la prima lor întâlnire în careu. *Confruntare*. Întrebarea lui despre frică şi propriul său răspuns că aceasta se năştea doar când aveai o alternativă. Era teribil de adevărat, dar cum putea cineva ca Hargrave să înţeleagă?

Sherwood ştia că era iraţional. Cândva încercase să se înfrâneze. Acum nu-i mai păsa.

După ce familia sa fusese nimicită, se reîntorsese pe vasul său şi se oferise voluntar pentru dezamorsarea minelor. Se afla pe *Rob Roy* cam de nouă luni. Atunci când se oferise voluntar pentru ceea ce se considera a fi cea mai periculoasă treabă dintr-un război, nu se aşteptase să supravieţuiască atât de mult.

Gândurile lui mai stăruiau în acel punct. Aici era partea ciudată. El nu se prefăcea. Într-adevăr, nu simţea frica. Presupunea că într-o zi fie va claca total, aşa cum se întâmplase

cu alţii, fie că va face o greşeală stupidă, care, cât ai zice peşte, va rezolva totul.

Din cadrul unei uşi păru că alunecă o siluetă întunecată, apoi auzi vocea unei fete.

— Bună, iubitule, vrei s-o facem?

Sherwood îşi înteţi paşii, supărat că a fost deranjat în singurătatea sa.

Ea insistă:

— Orice îţi doreşti, şi sunt curată!

Sherwood simţi un miros de parfum ieftin şi transpiraţie.

Se răsti:

— Dispari!

Ea urlă după el.

— Ticălos nenorocit! Sper să te ucidă!

Sherwood se răsuci pe călcâie.

— *Ce-ai spus?*

Auzi tocurile ei înalte răpăind pe asfalt în timp ce alerga printre trecători, dispărând apoi printre ei.

Sherwood porni mai departe mult mai încet, cu mâinile adânc băgate în buzunarele hainei de ploaie.

Poate că ar fi trebuit să meargă cu ea. Aproape râse tare. Probabil că aventura s-ar fi sfârşit la Rose Cottage, cum era poreclit spitalul de boli venerice al ofiţerilor.

Privi în sus şi văzu micuţele străfulgerări ale focurilor antiaerienei. Mute de la distanţa asta. Proiectoarele cercetau în jurul norilor; totul părea destul de inofensiv, ireal. Se întâmpla undeva în sudul Tamisei.

— Iarăşi începe, se auzi o voce. Hai să găsim un adăpost.

Mulţimea părea să se împrăştie, iar Sherwood observă că trecea prin faţa Ritz-ului, vizavi de Green Park. Se plimbase adesea acolo cu surorile sale.

Îşi strânse pumnii în buzunare. *Termină. Au murit. Nu le poţi aduce înapoi*...

Bum-bum-bum, binecunoscutele zgomote ale exploziilor de bombe, acum tot mai aproape. Alte victime, alte dărâmături în locurile unde străzile supravieţuiseră timpului.

Ca în ocaziile când fusese trimis să se ocupe de minele paraşutate în oraşele aglomerate, sau în porturile marine.

Întodeauna străzile erau eliberate dinainte. Doar pancarta „Bombă neexplodată“, asistentul său şi o dezolare totală. Ca şi când orice fiinţă vie fusese alungată de acolo.

Niciodată nu scăpase de sentimentul că deranja. Atmosfera de *Marie Celeste* [1] a meselor pregătite din raţiile preţioase lăsate calde pe masă, scrisori pe jumătate citite sau parţial scrise. Pervazurile şemineelor, cu pozele înrămate ale celor dragi îmbrăcaţi în uniformă. Fii, soţi, iubiţi. Şi întodeauna dedesubtul stricăciunilor evidente, imensa, mortala mină agăţată de o paraşută.

A deranja. Acest cuvânt exprima totul mai bine decât oricare altul. Despre asta era vorba în război.

— Un moment, sir, auzi o voce fermă.

Un poliţist cu cască de protecţie ieşi din postul lui de observaţie, baricadat cu saci de nisip. Sherwood îl privi în semiîntuneric şi văzu că în cască se reflectau nişte explozii. Era ciudat, dar nu te puteai obişnui să vezi un caraliu londonez cu cască de protecţie.

— Da?

— Raid aerian, sir, spuse sergentul. În curând va ploua pe aici cu schije. Nu e bine să umblaţi pe străzi. Bereta dumneavoastră nu le va opri.

Sherwood se gândi la vasele pe care le văzuse explodând sau fiind nimicite, la *Fawn* şi la supravieţuitorii ei tragici.

— Aşa-i războiul, răspunse el.

Merse mai departe şi polţistul murmură pentru sine.

— Altu’ care face pe eroul!

Pe când Sherwood ajunse pe strada unde se afla apartamentul companiei, bănui că raidul avea o destinaţie ceva mai îndepărtată, City-ul sau poate Estul Londrei.

Auzi căderea îndepărtată a bombelor şi binecunoscutul uruit al clădirilor care se năruiau. În timp ce urca scările spre apartament, străzile se umplură de alte zgomote. Era ca o simfonie nebunească, se gândi el. Vuietul maşinilor de pompieri, ţiuitul ambulanţelor, taxiurile uruind pe străzile lăturalnice; fără pasageri de data asta, ci trăgând pompe mici, căci făceau parte din forţele

[1] Navă găsită în Triunghiul Bermudelor, de pe care echipajul dispăruse fără urmă (n.tr.).

auxiliare de pompieri. Era ca şi cum toată Londra îşi aduna forţele contra inamicului. Nimeni nu era scutit. Şi totuşi, când o altă dimineaţă plină de fum va dezvălui ruinele, aceiaşi oameni obişnuiţi vor merge la treburile lor zilnice. *Luau lucrurile aşa cum erau*.

Sherwood îşi aruncă bereta pe pat şi se pregăti pentru noapte. Dintr-un dulăpior scoase o sticlă de gin, un pahar şi o lămâie – o delicatesă – pe care o adusese de pe navă.

Apoi îşi puse jacheta pe un scaun şi studie apartamentul. Fiind situat în Mayfair, bănuia că valora o avere. Dar era destinat unor oaspeţi care veneau şi plecau fără să le pese prea mult de decor. Apartamentul era anost, fără personalitate.

Înghiţi jumătate din conţinutul paharului şi se strădui să nu tuşească. Apoi stinse luminile, trase la o parte perdelele de camuflaj şi se aşeză confortabil într-un fotoliu să urmărească desfăşurarea raidului aerian. Auzi din când în când zgomotele produse de căderea schijelor pe acoperiş sau pe stradă şi se gândi la avertismentul poliţistului.

Pe strada neluminată trecu în viteză o altă ambulanţă, sirena ei ţiuind violent. Un suflet îngrozit se va trezi într-un pat de spital. Se strâmbă şi mai luă o înghiţitură. Sau nu se va mai trezi.

Nu-şi amintea când adormise, dar se trezi brusc, mintea limpezindu-i-se instantaneu, în ciuda ginului. Reflexele lui vibrau ca acelea ale unui animal sălbatic.

Pentru un moment crezu că blocul fusese lovit de o bombă sau de o bombă incendiară. În faţa geamului observă pâlpâiri de flăcări, apoi auzi o bufnitură şi îşi dădu seama că îl trezise ceva similar. Focurile se aflau la o mare depărtare. Zgomotele păreau că vin din apartamentul alăturat. Trase perdelele, după care auzi o bubuitură în perete, urmată de ţipătul unei femei; apoi vocea unui bărbat, vagă şi neintiligibilă, dar plină de ameninţare.

Sherwood ieşi în fugă din apartament, dorindu-şi să-şi fi luat şi o armă. Probabil că alături era o tâlhărie, vreun hoţ care fusese prins asupra faptului. Nici nu ştiuse că celălalt apartament era locuit. Ajuns pe palier se opri să-şi tragă sufletul şi să măsoare distanţa până la uşa închisă.

Apoi, gândindu-se foarte puţin la posibilele consecinţe, se năpusti în uşă. Aceasta se deschise, iar încuietoarea zbură atât de

violent prin cameră încât cei doi dinăuntru îngheţară ca nişte figurine dintr-o lume de ceară.

Sherwood era obişnuit să ia decizii într-o fracţiune de secundă. Nu era nevoie să fii genial ca să-ţi dai seama ce se întâmpla acolo. Pe podea zăcea o tunică de ofiţer de stat major cu petliţe roşii pe guler, iar masa era plină cu sticle. Scena era clară.

Mai întâi Sherwood îl privi pe bărbat, un individ masiv cu o expresie sălbatică, îmbrăcat cu pantaloni şi cămaşă kaki, ai cărui ochi aproape îi ieşiseră din orbite de surpriză şi apoi de furie când îşi dădu seama ce se întâmplase.

Femeia zăcea rezemată de perete cu un picior îndoit sub ea, cu bluza ruptă pe un umăr, iar lângă gură avea o pată de ruj sau de sânge, ca şi cum ar fi fost lovită foarte tare.

Sherwood înregistră toată situaţia. Ea era foarte atrăgătoare şi aproape înnebunită de spaimă. De asemenea, observă că purta verighetă.

— Ajută-mă, te rog! strigă ea.

Sherwood descoperi că era atât de calm încă îi venea să râdă. Şi nu din cauza ginului.

— Al cui este apartamentul? întrebă el.

— Ce dracu te interesează pe tine? Bărbatul se repezi spre el. Eu locuiesc aici şi…

Sherwood se întinse şi o ajută pe femeie să se ridice.

— Te simţi bine?

Dar îşi menţinuse privirile asupra ofiţerului.

Ea îşi încălţă un pantof care se rostogolise sub un scaun.

— Am venit pentru că el trebuia să-mi povestească despre… Ezită. Despre soţul meu…

Bărbatul se înfurie, apoi râse:

— Ştia de fapt despre ce-i vorba!

Păru să-şi dea seama că Sherwood era parţial îmbrăcat în uniformă.

— Eşti un nenorocit de marinar?

Sherwood spuse încetişor:

— Du-te alături. Uşa e deschisă. Intră fără probleme. Vei fi în siguranţă acolo până se termină raidul.

— Cum îndrăzneşti să intri aici şi să-mi dai ordine! Când termin cu tine…

Dar nu reuşi să-şi ducă la capăt ameninţarea.

Sherwood lovi puternic, nimerindu-l pe individ în stomac. Ceea ce urmă fu ca explozia unui sac, se gândi el. Omul pur şi simplu se îndoi, vomitând şi icnind cu faţa contorsionată de durere.

— N-ar trebui să bei atât de mult, amice, spuse Sherwood.

Apoi ridică un scaun şi îl sfărâmă pe umerii ofiţerului, aşchiile şi bucăţile de lemn zburând în toate direcţiile.

Era conştient de două lucruri. Că femeia îl trăgea de braţ, implorându-l să înceteze. Şi că el ar fi dorit să continue să-l lovească până îl omora.

Ea nu opuse nici o rezistenţă când o conduse în apartamentul său.

— Fă-te comodă, spuse el. O să încerc să chem un taxi, sau dacă vrei te duc pe jos până acasă.

Îl auzi pe ofiţer împleticindu-se în celălalt apartament, spărgând un pahar şi apoi trăgând apa la toaletă.

— Vezi? spuse el. O să trăiască. O privi cum se aşează în fotoliul de lângă fereastră. Vrei să-mi povesteşti?

Ea nu-l asculta şi încercă să-şi tragă bluza ruptă peste umăr.

Sherwood îi ridică haina şi geanta de pe podea, unde le aruncase după ce el trântise uşa. Probabil că bărbatul spusese adevărul: ea venise acolo ca să se distreze puţin, iar distracţia scăpase de sub control. Era foarte drăguţă, îşi zise el, şi cam de vârsta lui. Luă o batistă şi începu să-i şteargă colţul gurii. Femeia tresări de durere, dar nu se îndepărtă.

— Mi-am pierdut soţul cu câtva timp în urmă, spuse ea cu glasul stins. Îşi privi mâinile, străduindu-se din răsputeri să nu-l privească în ochi. În deşert. Vorbea cu propoziţii scurte, parcă făcând parte dintr-un comunicat oficial. Era la infanterie. La început mi s-a spus că-i dat dispărut. Apoi au descoperit că el a fost… – privi în altă parte – ucis în acţiune.

— Înţeleg.

Sherwood stătea nemişcat lângă ea, batista însângerată fiind ca un talisman între ei.

— Continuă.

— L-am întâlnit pe Arthur… – vocea ei tremură când pronunţă numele – bărbatul din apartamentul alăturat, când regimentul său se afla în Dorset, oraşul meu. Îl cunoscuse pe soţul meu şi de

curând mi-a telefonat să-mi spună că acum este la Londra şi că a aflat ceva despre moartea lui.

Sherwood încuviinţă. Observase că ea nu pronunţase niciodată numele soţului ei. Ca şi cum dacă l-ar fi pronunţat cu voce tare, după cele întâmplate, i-ar fi distrus chiar şi amintirea. Amintirile erau tot ce avea ea acum. Aşadar, la urma urmelor, el nu era singurul căruia i se întâmplase aşa ceva.

— Deci, bineînţeles, am… am venit cu trenul. El mi-a spus că vor fi şi alţii aici…

Brusc îşi ridică privirile, uitându-se în ochii lui.

— Credeam că o să-l ucizi.

Sherwood zâmbi.

— Acum îmi doresc s-o fi făcut.

— Vezi tu, intenţionam să-mi caut o cameră la un hotel.

Sherwood se gândi. Se părea că raidul se îndepărtase, dar tunurile antiaeriene încă mai bubuiau iar vehiculele de urgenţă se auzeau mai puternic ca niciodată.

— N-o să poţi să-ţi găseşti nimic acum. O studie nepăsător. Stai aici. Văzu că ochii ei se măresc de nelinişte şi adăugă: Nu-s probleme. Apartamentul ăsta e proprietatea companiei tatălui meu.

— Dar dacă află?

— E mort. Sherwood se ridică brusc. Deci înţelegi…

O privi iarăşi şi văzu că plângea în tăcere.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama…

Sherwood îl auzi prin perete pe ofiţer gemând. *Pun pariu că nenorocita de nevastă-sa habar n-are de ce e în stare*.

— Uite, îţi spun ce o să facem. În seara asta dormi aici. Eu pot să aţipesc în fotoliu, sau să-mi găsesc alt adăpost dacă preferi.

Ea privi peretele.

— Nu. După ce ai făcut, eu…

Sherwood îi îndepărtă cu un gest cuvintele.

— Cred că la Ritz încă se mai poate mânca bine. Aici nu am nimic.

Ea privi iarăşi peretele.

— Dar el? Nu o să cheme poliţia şi o să ai necazuri?

— N-aş crede. Ar ieşi un scandal prea mare. Încercă să-şi ascundă amărăciunea. Şi oricum, nu-s străin de necazuri.

— Nici nu vreau să mă gândesc la ce crezi despre mine.

— Cred că eşti o doamnă foarte drăguţă – spuse Sherwood cu blândeţe –, dar prea vulnerabilă pentru cei de soiul lui Arthur de alături.

Ea îşi aruncă pantofii din picioare, iar Sherwood simţi o împunsătură de invidie pentru bărbatul care o cunoscuse şi care murise în deşert. Îl putea invidia chiar şi pe ticălosul de alături, care încercase să o violeze.

— Eşti foarte bun cu mine, spuse ea. Şi-ţi mulţumesc pentru ce ai spus.

El zâmbi şi-i întinse mâna:

— Sunt Philip Sherwood.

Ea văzu jacheta lui atârnată pe scaun.

— Marină. Mă bucur.

El nu întrebă la ce se referea. Poate spusese asta pentru că soţul ei mort, care o iubise şi o cunoscuse, dar care făcuse greşeala să se însoare în timpul războiului, fusese la o altă armă.

Sherwood se duse în bucătăria mică, în timp ce ea folosea baia. Apoi o auzi băgându-se în pat. Îşi zise că probabil aici era o altă lume faţă de Dorset. Dacă mai urma un raid aerian? Poate vor fi găsiţi împreună, aşa cum o descoperiseră pe biata mamă a lui Tinker.

Mai goli încă un pahar cu gin. *Şi ce dacă? Nimeni nu trăieşte veşnic*...

Emoţiile, tensiunea ultimelor luni şi ginul îşi făcură laolaltă efectul şi în câteva minute dormea profund, cu capul pe masa din bucătărie.

Nu auzi vuietul sirenei care anunţa încetarea pericolului şi nici nu o simţi pe fată când veni în bucătărie şi îi acoperi umerii cu o pătură.

Amândoi învăţaseră multe despre ei înşişi, chiar dacă nu şi unul despre altul.

7. Când te duci înapoi?

Ian Ransome se opri în faţa porţilor şantierului şi îşi dădu jos chipiul, lăsând briza răcoroasă dinspre canal să-i alunge disconfortul călătoriei. Deasupra Capului Gribbin, acolo unde acesta împingea în mare ca bastionul unei fortăreţe antice, se vedea o părere de negură; poate un semn al unei veri timpurii.

Se întoarse şi se uită la porţile de sârmă deformate şi apoi mai sus, la pancarta mare care anunţa: *Edward Ransome şi Fiii*, *Constructori de Ambarcaţiuni*. Firma începuse să se cojească şi Ransome simţi puţină tristeţe pentru tatăl său.

Încerca să se descurce cât de bine putea şi, după zgomotul de fierăstraie şi ciocane care venea dinspre şantier, era treabă berechet. *Edward Ransome şi Fiii*. Acum unul dintre ei draga mine, iar celălalt făcea Dumnezeu ştie ce cu torpilele şi tunurile aducătoare de moarte.

Păşi pe poartă şi se uită cu mare uimire la activitatea intensă din jur. Nu mai existau iahturi graţioase sau şalupe de pescuit bondoace, ci osaturi de vase care semănau mai degrabă cu nişte cutii de ouă decât cu ceva plutitor.

— Am cam decăzut, nu-i aşa, domnule Ian? auzi o voce.

Se întoarse şi strânse mâna aspră a maistrului şantierului, Jack Weese. Bătrân şi totuşi parcă fără vârstă, acesta era o parte integrantă a şantierului, ca orice structură şi grindă din interior. Ransome ştia că trebuia să fie bine trecut de şaizeci de ani, dar părea exact acelaşi dintodeauna. Vânjos, cu umerii căzuţi de la aplecarea îndelungată asupra tuturor tipurilor de ambarcaţiuni, de la bărci la iahturi rapide, purta un şorţ alb fără pată şi, bineînţeles, bereta lui de pânză. Ultima era din când în când schimbată la Crăciun, când una dintre progeniturile sale îi dăruia alta nouă.

— Nave de desant – comandă de la infanterie, spuse el. O privi cu dezgust pe cea mai apropiată, cu ochii mijiţi în lumina puternică. Oribile chestii. Totuşi, ne câştigăm pâinea.

— Nu ştiam că voi le construiţi, Jack.

Weese ridică din umeri şi îl privi îndelung.

— Dumnezeu să te aibă în pază, domnule Ian, astea se asamblează peste tot, de aici până la Lostwithiel. Pentru al Doilea Front, oriunde o să fie ăsta.

Ransome îşi potrivi paşii după ai lui Weese, în timp ce acesta îi arăta diferitele faze de construcţie şi toate figurile noi care

fuseseră angajate să lucreze la navele de desant.

— Ăştia nu ştiu ce-i aia o ucenicie, spuse el dispreţuitor. Doar să le dai un ciocan şi cuie, cam asta-i tot ce ştiu! Apoi adăugă: Arătaţi un pic cam torpilat, dacă-mi permiteţi.

Ransome zâmbi.

— După cum ai spus, Jack, e o pâine.

Se opriră lângă un chei mic şi Ransome întrebă:

— Unde-i *Maggie May?*

Acesta era un remorcher vechi, foarte mic, pe care tatăl său îl folosise mai întâi pe Tamisa, apoi aici, pentru treburi locale; să remorcheze barje cu cherestea pentru şantier, sau să mute ambarcaţiuni în dane la care se ajungea cu greu. Întocmai ca Jack, şi el făcuse încă de la început parte din şantier.

Îşi aminti spaima mamei sale, în zilele pe care Churchill le poreclise „Zilele Negre“, când descoperise că bătrânul remorcher lipsea din şantier.

Cineva de la paza locală de coastă îi spusese:

— Domnu’ Ted a ieşit pe mare cu bătrâna, coniţă. Ştiţi că întodeauna a dorit asta.

Ransome îşi aminti de mândria şi dragostea pe care o simţise când auzise veştile.

Tatăl său se dusese cu micul remorcher, ajutat de câţiva pescari din Fowey şi Polruan şi, bineînţeles, de Jack Weese, într-un loc pe cealaltă parte s canalului, numit Dunkerque. Încă mai era un miracol că supravieţuiseră, şi în plus mai aduseseră şi vreo cincizeci de soldaţi în două traversări.

— Ai tăi l-au rechiziţionat pe *timp nelimitat*, spuse Jack Weese încetişor. Sper să aibă grijă de el.

Vorbea ca un om care a pierdut un prieten bun.

Ransome încuviinţă.

— Dar ce s-a întâmplat cu…

Weese se înveseli şi zâmbi, mijindu-şi ochii.

— *Barracuda* ta? Dumnezeule, m-am luptat mai tare pentru ea decât pentru nenorocita de pensie!

Păşiră printre grămezile de fiare ruginite şi rumeguş, până când Ransome văzu chila lungă odihnindu-se pe butuci, cu puntea şi suprastructura acoperite de o prelată peticită.

Barracuda fusese visul lui. Era un velier mare cu motor, cam

de patruzeci şi şase de picioare, în care va putea face croaziere şi dacă va fi necesar va locui la bordul lui când va veni vremea.

Când nu lucra la planuri pentru tatăl său, aprofundând tainele viitoarei meserii, Ransome îşi petrecea timpul liber şi nopţile lungi de vară meşterind la velierul lui. Carena, coca şi ceva din lucrările din interior fuseseră completate pe când Ransome fusese chemat să facă uz de cunoştinţele acumulate la pregătirile pe timp de pace de la R.N.V.R. De atunci *Barracuda* rămăsese acolo şi într-adevăr, Weese contracarase toate încercările lacomilor agenţi ai Amiralităţii, care cercetau porturile din Marea Britanie căutând vase care ar fi putut fi folosite de marină. Un fel de gaşcă de asalt, după cum îi numise Weese, care nu trebuia tolerată la Fowey.

Agenţii insistaseră să rechiziţioneze cele două motoare diesel ale *Barracudei* ca să le folosească pe vreo şalupă de război, dar restul era încă în siguranţă.

Wesse îl privi când se aplecă sub prelată, retrăind toate acele zile de vis când venise aici. Ransome îşi plimbă mâinile peste bordajul curbat de lemn. Bătrână, dar o barcă adevărată, o pur-sânge. Fata venise aici să-l privească, să stea cu el şi să deseneze. Îşi îndreptă spatele şi privi dincolo de port, la satul Polruan de pe malul celălalt. Casele micuţe, cârciuma de lângă debarcader, unde bacul minuscul se agita necontenit. O dusese o dată la cârciumă. Era pe atunci prea tânără ca să intre înăuntru, dar stătuseră de vorbă pe băncile de lângă debarcader. O fată zveltă, ca un spiriduş cu părul lung, şi care înfulecase un pateu de Cornwall de parcă fusese un simplu biscuit. Îşi aminti de ochii ei când îl ascultase; genunchii ei erau de obicei zgâriaţi, sau aspri de la explorarea ţărmului şi a acestui şantier.

— Amintiri, domnule Ian?

— Câteva, Jack.

Weese îl aşteptă să lege la loc prelata.

— Când vă duceţi înapoi?

Ransome rânji. Toată lumea te întreba asta, imediat ce veneai în permisie.

— O săptămână. Atât pot să-mi permit.

Vocea lui interioară îi spuse: *Am nevoie de ea*.

— Azi domnul Ted este în Golful Looe Bay, spuse Weese. Se

întoarce până la asfinţit. – Privi profilul lui Ransome. Acum o săptămână a fost torpilat un cargobot la Knight Errant Patch. Marea a aruncat pe plajă lemne care-s bune. Ar fi păcat să le irosim.

Ransome îl bătu pe umăr.

— Mai demult ai fost jefuitor de epave!

Ezită, apoi întrebă pe neaşteptate.

— Îţi aminteşti de fetiţa care obişnuia să vină aici în vacanţe? Desena – şi o făcea destul de bine.

Weese încuviinţă.

— Îmi amintesc de ea. Parcă taică-su era popă, nu-i aşa? Ochii îi deveniri visători. A mai venit aici. Încerca să îşi amintească data, deci nu văzu tulburarea din ochii lui Ransome. – În aceeaşi vilă ca de obicei. Arătă cu bereta spre Polruan: Domnul Tony, fratele dumneavoastră, probabil că ştie mai multe. Cred că au mers împreună la un dans la St. Blazey, când s-a înrolat el.

Ransome îşi puse cu grijă chipiul şi încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Ce *Dumnezeu am?* Eve era de vârsta lui Tony. Dar oricum îl durea.

— Mă duc acasă s-o văd pe mama.

Îşi luă geanta măştii de gaze care conţinea câteva lucruri, dar nici o mască de gaze, şi îi întinse lui Weese o cutie cu tutun.

— Pe gratis, Jack! Tuşeşte bine pe socoteala mea!

Weese o luă, dar îl privi cu nesiguranţă. Îl ştia de când era mic, mai întâi pe Tamisa, apoi aici în Cornwall.

Pe vremuri, unii dintre băieţi făcuseră nişte comentarii în legătură cu asta. Că se îndrăgostise de o fetiţă, ceva de genul ăsta. Weese nu îşi dăduse seama că mersese mult mai adânc.

Şi acum asta. Îl studie pe Ransome ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată. Pe dedesubt era aceeaşi persoană. Prietenos dar rezervat; când era mic fusese destul de timid în comparaţie cu fratele său.

Acum uită-te la el, îşi zise. Luptându-se în afurisitul de război, un căpitan cu propriul său vas, dar încă acelaşi puşti nesigur care-şi dorise propria sa barcă.

— Socotesc că Vicarul ştie mai multe. Au fost prieteni la cataramă în timpul ultimei vizite.

— Mulţumesc, Jack. Ne vedem mâine.

Ransome închise geanta. Îşi dorea să fi adus cu el desenul Evei. Acesta reprezenta tot ce deţinea el, probabil tot ce va deţine el vreodată.

În timp ce trecea încet pe lângă binecunoscutele case scăldate în lumina soarelui de după-amiază, se gândi la cargobotul torpilat, la modul nepăsător în care Weese îi povestise de el. Deci chiar şi aici, războiul nu era niciodată departe. Poate chiar acum comandatul unui submarin îşi croieşte drum printr-un câmp de mine, privind prin periscop întinderile verzi ale uscatului. Gândindu-se probabil la propria lui casă, oriunde era aceasta.

Mama sa arăta mai bătrână, îşi zise el, dar îl strânse în braţe cu aceeaşi vigoare.

— N-ai deloc carne pe oase, fiule! Ăia nu te hrănesc prea bine!

Ransome zâmbi. Altă neînţelegere, gândi el. Se spunea că bucătarii din Cazarma Chatham aruncau în fiecare zi mai multă mâncare stricată decât raţiile întregului oraş.

Ea nu-şi mai găsea locul, fericită să-l aibă acasă.

— Rezolv eu *asta* în curând!

Ransome văzu cele două fotografii de pe poliţa şemineului vechi, unde iarna ardeau buşteni şi la gura căruia tatăl lor le spunea poveşti cu fantome.

— Ai veşti de la Tony, Mom?

Ea nu se întoarse, dar el văzu cum i se încordează umerii.

— Câteva scrisori, dar am auzit de la unul dintre prietenii lui că flotila sa… sau cum se numeşte, a fost trimisă în Mediterana.

Ransome încercă să-şi păstreze calmul. Cu asta se sfârşise cu siguranţa.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că războiul e pe sfârşite acolo, spunea mama sa.

Ransome îşi luă pipa. Zona Mediteranei era pe cale să erupă iarăşi. Cum ar putea el să arunce măcar o aluzie că şi *Rob Roy* va pleca în curând acolo?

Ea se întoarse şi îl cercetă din priviri.

— Cum e, dragă? Atât de rău pe cât se spune? Mă gândesc la amândoi tot timpul.

Îşi lăsă capul în jos, iar el o luă în braţe s-o aline când curajul ei se nărui.

Mai târziu în aceea seară, Ransome stătea la masă în faţa

unei cine gigantice împreună cu părinţii, când războiul îşi făcu iarăşi simţită prezenţa.

Tatăl său dăduse drumul la radio ca să asculte ştirile. Erau cam tot aceleaşi pe care Ransome le auzise înainte să părăsească vasul. Până la sfârşit, când crainicul cu vocea seacă de la B.B.C. citi un anunţ scurt: „Secretariatul Amiralităţii regretă că trebuie să anunţe pierderea Vasului Maiestăţii sale *Fawn*. Rudele cele mai apropiate au fost anunţate“.

Trecu mult timp până când vorbi cineva. Apoi tatăl său spuse sec:

— Era una dintre ale tale, Ian? Îmi pare foarte rău.

În timp ce noaptea cobora peste micul port, Ransome urcă scările până în camera sa şi privi perdelele noi, pe care probabil mama sa le pregătise pentru vizita lui, pentru ca odaia să arate ca şi cum el n-ar fi plecat deloc.

Îşi schimbase uniforma cu una din cămăşile vechi şi nişte pantaloni de flanel. Se întinse pe pat şi stătu aşa mult timp, cu fereastra deschisă ca să asculte briza şi murmurul certăreţ al unor pescăruşi care îşi făcuseră cuib pe acoperiş.

Se gândi la *Fawn*, la o altă adunare, undeva, cu femei în negru.

Probabil că va adormi şi va visa cum soarele îl bate pe spate în timp ce lucrează la coca velierului său. Poate că în vis ea va veni iarăşi.

Locotenentul Trevor Hargrave stătea la micul birou al lui Ransome şi frunzărea ultimele mesaje şi ordine de la Amiralitate. Epave şi câmpuri de mine care trebuiau re-verificate sau trecute pe hârtii, noile regulamente despre uniforma Wren-urilor, proiecte pentru camuflarea navelor, instrucţiuni pentru echipele de pompieri şi pentru serviciul de înmormântare. Erau fără de sfârşit.

Ascultă vorbăria în surdină care se auze în portavoce, hohotele de râs de la un program de radio, o altă emisiune comică pentru a mai atenua stresul războiului.

Era ciudat să simtă iarăşi cum vasul se mişcă uşor, după ce stătuse ridicat în docul uscat, cu punţile pline de cabluri electrice şi ţevi, în timp ce şantierul efectua în grabă reparaţia carenei şi a chilei înainte de a-l pune iarăşi pe apă. Mâine va fi remorcat la

cheiul de înarmare, pentru redotare şi pentru alte inspecţii ale ofiţerilor însărcinaţi cu înzestrarea cu armament.

Acum, cel puţin, erau iarăşi o navă, punţile fiind eliberate de muncitorii în salopete care păruseră mai mult că-şi pierd timpul şi că beau ceai decât că lucrează.

După cum comentase cu obidă Campbell:

— Dacă ceva nu e fixat bine, cerşetorii ăştia îl fură!

Întreaga flotă ştia despre raţiile de supravieţuire furate de pe plutele Carley şi din bărci în timp ce o navă se afla pe şantier. De asemenea, circulau poveşti şi mai urâte despre marinarii morţi prinşi sub apă după ce au fost torpilaţi şi care erau jefuiţi de ceasuri şi de alte obiecte personale înainte de a fi eliberaţi din capcană.

Hargrave privi în jurul cabinei până când ochii i se opriră asupra desenului. Era nesemnat şi totuşi avea sentimentul că reticenţa lui Ransome de a face vreun comentariu în legătură cu el îi dădea o valoare mai mare.

Echipajul navei se afla ori în permisie acasă, ori în învoire pe ţărm, rămânând la bord doar câţiva de cart, din motive de siguranţă. Mâine vor fi trimişi la soţiile şi mamele lor următorii marinari. Dar, dat fiind faptul că echipajul era aşa de tânăr, majoritatea se vor duce la părinţi.

Se gândi să se ducă la careul ofiţerilor. Vor fi acolo Bunny Fallows şi probabil Chief. Ceilalţi erau plecaţi. Lipsea chiar şi domnul Bone, a cărui casă se afla în apropiere, la Gillingham.

Dar se decise că nu era cazul. Campbell era destul de prietenos, însă cam închis în sine. Fallows, ei bine... Îşi opri aici gândurile.

Ciocănitul la uşa cabinei constitui o uşurare binevenită. Era subofiţerul maşinist Clarke, un bărbat tenace, de nădejde, despre care se spunea că supravieţuise scufundării ultimului vapor fiind aruncat peste bord, după ce explozia îi omorâse aproape toţi camarazii. Era singurul subofiţer rămas la bord, împreună cu matrozul principal Reeves, şeful timonier, ca să-l asiste.

— Ce este, subofiţer?

Clarke păşi precaut peste prag şi îşi scoase bereta.

— Marinarul-recrut Tinker, sir.

Hargrave îşi fixă în minte chipul indignat al tânărului.

— Nu s-a întors încă din permisie? I-am spus ofiţerului comandant că…

Clarke clătină din cap.

— Nu, s-a întors la bord, sir. Cere permisiunea să vă vadă, sir. Personal.

— O să-l primesc mâine, când mă ocup de cereri şi pedepse, după ce plecăm de la chei.

Clarke îl privi încăpăţânat.

— Spune că-i urgent, sir.

— Tu ce crezi?

Clarke ar fi dorit să spună că i-ar fi dat un picior în fund tânărului dacă n-ar fi considerat reală neliniştea lui. În schimb rosti:

— Dacă n-ar fi fost important, nu v-aş fi deranjat, sir.

Dădu să plece.

Hargrave se răsti:

— Încă n-am terminat!

Clarke îl privi calm. Suferise prea mult – şi se străduise prea mult în fiecare zi să ascundă asta – ca să-i mai suporte pe ofiţerii ca Jimmy, care doreau să facă totul ca la carte.

— Credeam că aţi terminat, sir.

— Nu fi impertinent. Ştia că nu ajunge niciunde: Fie, adu-l acum, bine?

Clarke se retrase şi îl găsi pe marinarul tânăr aşteptând pe coridor. Îmbrăcat cu cea mai bună uniformă arăta chiar mai neajutorat, îşi zise el. Tinker era un băiat bun, întodeauna voios şi doritor să înveţe. Sau aşa fusese cândva. Toată nava aflase despre cum ţinuse mama lui casa deschisă în timp ce tatăl său era plecat. Nimeni nu glumea pe tema asta. În marină erau prea mulţi bărbaţi care-şi puneau întrebări despre fidelitatea celor de acasă. Mai ales cu toţi yankeii şi polonezii cu sânge fierbinte care viermuiau prin ţară.

— Te primeşte.

Clarke îi aranjă lui Tinker „mătasea“ bine călcată, legată sub gulerul albastru.

— Păstrează-ţi calmul, fiule. Spune-i doar ce mi-ai zis şi mie şi fără insolenţe, înţelegi? Altfel ajungi la pârnaie şi n-o să-ţi placă! Îl lovi uşor pe braţ ca să-şi mai îndulcească avertismentul. Nici mie

nu mi-ar plăcea.

Tinker încuviinţă.

— Aşa o să fac, domnule subofiţer.

Intră în cabină şi aşteptă lângă birou. Îşi zise că secundul arăta mult mai tânăr fără beretă pe cap.

Hargrave îl privi.

— Ei bine, ce s-a întâmplat?

După ton, parcă mai adăugase: *de data asta*.

— Tatăl meu, sir, spuse Tinker. Parcă şi-a pierdut minţile de când… de când… Îşi coborî ochii. Dacă aş putea să fiu cu el. Doar pentru câteva zile în plus. O să mă revanşez mai târziu, promit.

Hargrave oftă.

— Dar de-abia ai fost în permisie. Vrei să convingi pe altcineva să-ţi cedeze ţie permisia?

Tinker era rugător.

— Marinarul Nunn s-a oferit, sir. Acum el nu mai are unde să meargă.

Hargrave se încruntă. Altă problemă. Poate casa bombardată, sau nevasta infidelă.

— Înţelegi tu, nu-i de competenţa mea să-ţi ofer ceva în plus faţă de ordinele în vigoare. Poate mai târziu…

Băiatul privi covorul, cu ochii strălucind de lacrimi şi de furie reţinută.

— Am înţeles, sir.

Hargrave îl privi plecând şi se strâmbă. Mâine va da un telefon la Apărarea Civilă şi va vorbi cu ofiţerul superior de acolo, doar dacă nu…

Aproape sări în picioare când sună telefonul de pe birou.

Înşfăcă receptorul.

— Da? Secundul.

Se auziră câteva clicuri, apoi o voce.

— Trevor, în sfârşit te-am găsit!

Hargrave se aplecă de parcă şi-ar fi imaginat că la pupitrul de comunicaţii se afla o Wren care asculta conversaţia lor.

— Sunt alături, la R.N.B.[1]. M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să vii aici la cină. Sunt o serie de persoane aici pe care aş vrea să le întâlneşti. Foarte influente, înţelegi ce vreau să spun?

---

[1] Royal Navy Barracks – cazarmă a marinei (n.tr.).

— Problema este că sunt la comandă aici. Privi în jurul cabinei de parcă ar fi fost prins în capcană. Căpitanul este…

— Nu mai spune nimic. Predă comanda unuia dintre inferiori. Dumnezeule, e doar la o aruncătură de băţ, omule!

Nu-i stătea în caracter tatălui său să fie aşa de grosolan. Probabil că băuse cu prietenii. Hargrave simţi cum îl cuprinde invidia şi nevoia să se afle printre ofiţeri de carieră ca să-şi elibereze mintea de corvoada şi stresul dragării.

— Dacă vreun mic Hitler încearcă să devină incomod – continuă tatăl său – spune-i să mă sune. Chicoti răguşit. Dar acum să ceară cu vice-amiralul Hargrave!

Hargrave înghiţi în sec.

— Felicitări, adică vreau să spun…

— Îţi povestesc la cină. Trebuie să mă grăbesc.

Legătura se întrerupse.

Hargrave se lăsă pe spate, cu mâinile la ceafă. Deci, la urma urmelor, nu se terminase totul. Ciudat, dar nu se aşteptase ca tocmai tatăl său să-i vină în ajutor.

Afară pe coridor subofiţerul Clarke spunea:

— Ei bine, am încercat, Tinker. Te duci în careul tău, nu?

Clarke privi silueta subţire îndreptându-se spre scară. Bietul şi disperatul băiat. Apoi privi mult mai mânios uşa.

Neliniştindu-se puţin, îşi închipui că a rostit cuvintele tare, fiindcă uşa se deschise imediat şi secundul ieşi din cabină.

Hargrave îl văzu pe Clarke şi îi spuse:

— Eu voi fi pe ţărm la R.N.B. în seara asta. Sublocotenentul Fallows va face inspecţiile împreună cu tine.

— Am înţeles, sir. Mai încercă o dată: Dar despre tânărul Tinker, sir?

— Uite ce-i, subiectul e încheiat. Poate că-i tânăr, dar înţelege regulamentele la fel de bine ca unul cu trei trese. Şi cu asta am pus punct, subofiţer!

Se îndreptă spre pupa, spre cabina lui.

Clarke încuviinţă uşor:

— Asta-i *al dracului de adevărat*, sir. El vine să-ţi ceară ajutorul, iar tu-i spui să-şi pună pofta în cui. În timp ce te duci să te îmbuibi la popota ofiţerilor de la cazarmă!

Să fi fost maistrul cu instrucţia aici, se gândi el. Acesta

probabil că l-ar fi trimis pe puşti la ţărm fără să ceară permisiunea cuiva. Dar el era singurul care putea face aşa ceva.

Clarke se duse în careul lui şi îi spuse camarotului:

— Dă-mi o tărie! Nu-mi pasă ce, şi nici de unde. Doar adu-mi!

Omul nu se sinchisi să-i amintească subofiţerului că era doar patru după-amiază.

Clarke strigă în urma lui.

— Şi poţi să-mi ţii tovărăşie! N-am chef să beau acum singur!

Camarotul se întoarse cu un ulcior cu tărie, care, bănuia Clarke, fusese furată cu grijă din alte sticle.

Deja se simţea mai bine.

— Mulţam fain.

Celălalt rânji.

— Tocma' am auzit că domnu' Bunny Fallows deja-i criţă.

Clarke înghiţi pe jumătate.

— Cristoase. Ar trebui să mă duc repede la pupa. Jimmy e pe ţărm în seara asta.

Îl găsi pe Fallows în careul ofiţerilor, tolănit pe bancheta tapiţată de lângă şemineul stins, cu un pahar mare în mână şi cu faţa aproape tot atât de roşie ca şi părul. Era doar un tinerel, probabil că nici nu avea douăzeci şi unu de ani. Dumnezeule, se gândi Clarke, probabil că la vârsta mea va arăta ca o epavă umană.

— Da, ce doreşti?

Clarke şi-ar fi dorit ca Chief, propriul lui şef, să fi fost acolo. El nu-şi pierdea firea niciodată şi niciodată nu-i punea pe maşinişti să facă ceva ce el nu făcuse de un milion de ori.

— Complimentele secundului, sir, şi…

Fallows rânji îngăduitor.

— Haide, omule, scuipă! Asta nu-i o curte marţială, ce dracu!

Deja îşi pierdea accentul snob, observă Clarke. *Mare păcat că nu te judecă pe tine*, gândi el.

— În seara asta merge pe ţărm, sir. Privi cum conţinutul paharului dispare dintr-o singură înghiţitură. Eu trebuie să fac inspecţiile cu dumneavoastră.

Fallows se gândi câteva secunde.

— Asta e, se poate! Oricum, în seara asta ducă-se dracului toate! Îşi bătu paharul gol. Dar mâine-i altă poveste, nu?

Chicoti uşor.

Clarke oftă uşurat. Beat sau treaz, putea să se înţeleagă cu sublocotenentul roşcat. Se aşteptase să izbucnească furios, aşa cum o făcea de obicei. Aşa ceva nu ar fi putut suporta, mai ales după comportarea lui Jimmy.

Se retrase şi îl auzi pe Fallows urlând după camarot.

Mai târziu, după o cină copioasă cu plăcintă de oaie şi cartofi prăjiţi, subofiţerul Clarke stătea singur în careul lui, cu un pahar lângă el, scriindu-i nevestei sale la Bromley.

Şeful timonier ciocăni la uşă şi spuse:

— Încep să se întoarcă învoiţii, subofiţerule. Par destul de liniştiţi. Să-i spun ofiţerului de cart?

— Drace, nu! Vin chiar eu.

Se întinse după beretă şi după lanterna puternică. Ultima era folositoare pe un vapor camuflat; de asemenea, se dovedea bună la potolirea învoiţilor beţi.

— Bunny al nostru e beat turtă, adăugă el. Dumnezeu ştie ce-o să spună Jimmy.

Reeves rânji.

— Cui îi pasă?

Ieşiră pe punte. Era aproape întuneric, iar punţile superioare, pânzele vasului şi coşurile se proiectau pe cer ca nişte umbre negre diforme.

Marinarii care se întorceau devreme din învoire vor fi ori faliţi, ori deziluzionaţi de ospitalitatea părăginitului Chatham. Un oraş al marinarilor, unde proprietăresele cereau bani buni pentru privilegiul de a dormi într-un pat, o cană de ceai slab, o felie de pâine şi o ploscă înainte de a se întoarce la cazarmă. Cei care erau încartiruiţi pe vapoare preferau să se întoarcă devreme. Ca şi oamenii de pe *Rob Roy*; era casa lor.

— Am fost puţin mirat de Tinker, spuse matrozul-principal Reeves.

— Eu nu.

— Nu, eu mă refeream la faptul că Fallows i-a permis să coboare pe ţărm după ce ai zis tu.

— Cum?

Şeful timonier se retrase un pas.

— Credeam că ştii. – Se strădui să zâmbească: Nu-i treaba ta.

Bunny este ofiţerul de cart.

Clarke privi spre prova unde începuseră să apară primele siluete nesigure pe picioare.

— Nu mă gândeam la asta. Puştiul mă îngrijorează.

Reeves ridică din umeri.

— Ei, tu i-ai spus să nu meargă şi tot aşa a făcut Ted Hoggan, şeful careului lui. Deci ce poţi să mai faci, te întreb?

Marinarii care se întorceau din învoire priviră în jur pe puntea întunecată, ca să se asigure că nu era prezent acolo nici un ofiţer, apoi continuară să se îndrepte spre careurile lor. Unul dintre ei spuse răguşit.

— Păsărică aia pe care ai agăţat-o, Fred, era aşa de nasoală! Ştiu că niciodată n-ai fost pretenţios, dar Dumnezeule, ce *mutră!*

Celălalt bombăni.

— Când aţâţi focul, nu te uiţi la nenorocitul de şemineu, nu? Aşa că!

Reeves gemu.

— Marinari, i-aş împuşca!

Când Hargrave reveni până la urmă la bord, era miezul nopţii. Fusese aproape un triumf să-şi petreacă seara cu prietenii tatălui său. Amândoi erau comandanţi de flotă, iar unul dintre ei era bine cunoscut pentru apariţiile sale în presă şi la jurnalele de actualităţi.

Chiar şi gândul întoarcerii pe *Rob Roy* păruse nesemnificativ.

Înainte să plece din cazarmă, tatăl său îi vorbise între patru ochi.

— Noi suntem o adevărată familie de marinari, Trevor. Dacă totul ar fi fost normal, lucrurile ar fi putut să fie altfel, dar trebuie să ne gândim la viitor, nu?

Prin „lucruri“, Hargrave ştia că tatăl său se referă la faptul că el mai avea trei fiice. El era singurul băiat, care trebuia să urmeze tradiţia familiei.

— Războiul este îngrozitor, ştim asta, Trevor. Dar când o să se termine, toţi ceilalţi se vor reîntoarce la adevăratele lor meserii – marina va fi doar o amintire, o experienţă de care vor fi mândri.

Se aplecase şi îl bătuse pe genunchi. Respiraţia lui mirosea a coniac şi trabucuri.

— Deci trebuie să folosim timpul în beneficiul nostru şi,

bineînţeles, al marinei. De asta vreau ca tu să obţii o comandă, nu să te pierzi pe un afurisit de crucişător, nu înţelegi? Ai fost găsit necorespunzător pentru submarine şi nu pot să spun că îmi pare rău, dar nu ai timp să acumulezi experienţă în altă parte decât pe un vas mic ca *Rob Roy*. Ca ofiţer executiv de carieră, te vei remarca. Ai răbdare şi îţi promit că îţi dau o şansă să fii stăpân pe propria ta punte de comandă peste câteva luni!

După discuţia cu cei doi comandanţi de flotă şi după cele spuse de tatăl său, se simţise de parcă ar mai fi crescut cu câteva picioare. Presupunând că putea să supravieţuiască, iar asta se aplica pe orice navă, avea promisiunea tatălui său că-l va susţine.

Spre mirarea lui, îl găsi pe Chief singur în careul ofiţerilor, bând cafea neagră.

— Credeam că rămâi pe ţărm în noaptea asta, Chief.

Campbell îl privi rece.

— Atunci mare noroc că m-am răzgândit, nu-i aşa?

— Ce s-a întâmplat?

Campbell se ridică şi se duse la şemineu.

— Trebuie să-mi fac inspecţia. Nu e treaba mea, Number One.

— Uite… Hargrave simţea cum îi creşte iritarea. Aici nu-i un sindicat afurisit, cel puţin nu încă! Orice ofiţer ar trebui să fie capabil de…

— Aici nu-i o problemă de capacitate. Campbell îl privi furios. Nava asta are o reputaţie bună, toată lumea ştie asta. M-am întors la bord şi l-am găsit pe ofiţerul de cart beat criţă, vărsându-şi maţele peste bord, iar ofiţerul comandant se afla pe ţărm, la cazarmă! Deci fii bun şi nu-mi mai ţine *mie* predici despre competenţă!

— Cred c-am spus amândoi destule! se răsti Hargrave.

Chief se îndreptă spre uşă.

— Şi că veni vorba, marinarul-simplu Tinker a dispărut.

Apoi plecă, lăsând perdeaua să fluture în urma lui.

Hargrave se trânti pe un scaun.

— Porcăria dracului!

Îl văzu pe camarot privindu-l de lângă tambuchiul spre cămară.

— Un Horse’s Neck!

— Baru-i închis, sir.

— Atunci deschide-l!

Privi fix tavanul. Nimic nu trebuia să-i strice buna dispoziţie. Tinker dezertase. Poate că era inevitabil. Va discuta despre chestia asta cu subofiţerul Clarke.

Luă paharul de la camarot.

— Mulţumesc.

Omul îl privi neliniştit.

— Chitanţele domnului Fallows, sir.

— Ce-i cu ele?

— Nu a semnat pentru băuturi, sir.

— Înţeleg.

Chipurile distinse ale amiralilor de la cină începură să se estompeze, să se şteargă.

— Lasă-le la mine.

Doar câteva luni şi toate acestea vor rămâne în urmă. Mâine se va ocupa de Bunny Fallows. Dar acum putea să aştepte.

O comandă a lui. Când adormi, gândul acesta încă îl mai obseda.

Ian Ransome se privi în oglindă şi îşi aranjă automat cravata. Casa părea atât de tăcută încât parcă ar fi aşteptat plecarea lui.

Tatăl său stătea în cadrul uşii, ţinându-şi soţia de umăr.

— Şase zile, Ian. Asta-i tot ce-ai avut.

Ransome îşi privi chipul în oglindă de parcă ar fi privit un marinar cu o cerere.

Lucrase din greu la *Barracuda* şi vremea se menţinuse frumoasă, iar în fiecare seară, după ce fusese la „The Lugger“ să bea o halbă cu tatăl său, se prăbuşise în pat şi dormise neîntors. Ceva ce nu crezuse că este posibil.

Apoi primise telefonul. Era solicitat să se prezinte la bord. Îşi vizitase velierul pentru ultima dată şi îi atinsese coca cu afecţiune, chiar cu dragoste.

Bătrânul Jack îl urmărise cu atenţie. *I se frânge inima*, gândise el. *De data asta nu vrea să se întoarcă*.

Ransome ar fi dorit să le povestească totul părinţilor săi, dar ştia că ar fi clacat dacă ar fi făcut-o, iar asta ar fi putut s-o dea gata pe mama sa.

Acum, în uniforma bine călcată, cu singura decoraţie albastră

cu alb, cu o cămaşă apretată pe care mama sa i-o spălase şi i-o călcase, îşi reluase rolul. Ofiţerul de marină. Căpitanul lui *Rob Roy*.

— Fără îndoială că cineva s-ar putea descurca cât timp eşti plecat, nu-i aşa? spuse iarăşi mama sa.

Tatăl său încercă să schimbe subiectul.

— O să te duc la gară cu furgoneta. Nu încalc regulile de raţionalizare a combustibilului. Trebuie oricum să duc nişte echipamente.

Ransome îşi studie camera, aproape aşteptându-se să-l vadă pe bătrânul motan Jellicoe. Dar acesta murise de mult şi era îngropat alături de celelate animale dragi, în locul pe care-l aleseseră pe când erau copii.

Îşi aminti că avusese acelaşi sentiment când îşi părăsise cabina ca să urce pe puntea de comandă, în ziua aceea. Şi atunci privise în jur. *O fi pentru ultima oară?* Aşa cum fusese pentru *Guillemont* şi *Fawn*?

Apoi se întoarse către părinţi şi le zâmbi.

— Atunci să plecăm. S-ar putea să mă întorc repede.

Mama sa îl privi.

— Ţi-am împachetat câteva sandvişuri.

— Mulţumesc.

Îi privi cu afecţiune, cu disperare. Se întorcea. *Nu vreau să plec*.

Se gândi la telefonul pe care-l primise, la vocea străină a unui ofiţer din Chatham.

Îl descoperiseră dis-de-dimineaţă. Un marinar tânăr, lucrând ore în plus în urma unei pedepse, inspectase adăposturile anti-aeriene, verificându-le pe fiecare în parte, să se asigure dacă becurile funcţionează. Se pare că fugise la porţile principale, să-l cheme pe ofiţerul de gardă, aproape înnebunit de groază.

Într-unul din adăposturile subterane lungi, se urcase pe o bancă, apoi simţise că cineva îl privea.

Se întorsese şi dăduse cu ochii de marinarul simplu Tinker. Acesta spânzura de o bârnă din tavan.

— Nu uitaţi să-mi scrieţi, spuse Ransome.

Îşi sărută mama şi ieşi din casă fără să se uite înapoi.

8. O zi plină

Comandorul Hugh Moncrieff stătea la masa de lucru din biroul său temporar de deasupra şantierului şi pufăia intens din pipă.

— Frumos din partea ta că ai venit, Ian. Când ai ajuns?

Ransome stătea lângă fereastră, primind pe faţă căldura soarelui. Acum nu simţea oboseala, dar aceasta îl lovi mai spre seară. Privi un distrugător uzat aflat într-un bazin din apropiere, curăţat de aproape toate echipamentele, îndurând jignirea unei reechipări rapide şi a transformării într-o navă de escortare pe distanţe lungi. Cândva un distrugător zvelt, pe care vârsta şi serviciul activ îl îmbătrâniseră. Acum, lipsit de toate. Deasupra punţii lui de comandă plutea un mare nor de praf de rugină, iar aerul vibra de bubuitul maşinilor de nituit.

— Dis-de-dimineaţă, sir, răspunse el. Ieri a fost un raid deasupra Plymouth-ului. Toată reţeaua de căi ferate a fost dată peste cap.

Se gândi la Hargrave, la cum stătuse acesta în faţa biroului din micuţa cabină; arătase ostenit şi neobişnuit de palid, ca şi cum nu ar fi dormit de la moartea lui Tinker.

Moncrieff spuse încet:

— Într-un fel, mă aşteptam să-mi ceri transferul lui Hargrave.

— N-a fost numai vina lui, sir. – Oare asta gândea cu adevărat? – Împrejurările, ghinionul, un pic din fiecare. Nu o să-l nenorocesc din cauza asta.

— M-am gândit că o să spui asta, sau oricum, am sperat. Cât ai fost în permisie, am mai pierdut două dragoare. În zona Coastei de Est. Deci vom avea un deficit şi mai mare de ofiţeri şi marinari experimentaţi.

Ransome zâmbi.

— Ăsta-i un mod de a privi lucrurile, sir.

— Singurul mod, Ian. Dacă vom continua în ritmul ăsta… Nu îşi termină ideea. În schimb se înveseli şi spuse: Încă ceva: flotila a fost refăcută la efectivul complet.

Ransome se întoarse să-l privească.

— Nou-veniţi?

Moncrieff îşi deşertă pipa.

— Ca să spunem aşa, amândoi sunt străini: unul e din Marina Olandeză Liberă, celălat e norvegian. Mi s-a spus că amândoi sunt destul de experimentaţi. Îţi dau mai târziu toată hârţogăraia. Ochii îi străluciră. Încă este un secret, dar după ce se termină perioada de permisii, o să vă îndreptaţi spre vest.

— Pot să vă întreb unde, sir?

— Nu poţi. Chicoti: Să nu uit: ţi-am făcut rost de ceva Scotch. De-acum ar trebui să fie la bordul lui *Rob Roy*.

Deveni iarăşi serios.

— Băiatul ăla, Tinker. Probabil că oricum ar fi făcut-o.

— Ştiu asta, sir. Dar avea nevoie să vorbească…

— Şi tu te învinovăţeşti că n-ai fost aici. Dumnezeule, Ian, tu conduci o navă, nu eşti doică pentru oricine din echipaj. Tinker este tot o victimă de război ca oricare altul. Când mă gândesc la unele lucruri care se întâmplă când suntem pe mare, îmi vine să vărs.

Ransome zâmbi.

— Acum spuneţi-mi de oamenii care-mi vin în plus.

Bătrânul lup de mare rânji cu gura până la urechi.

— Un subiect mai neutru, nu? Păi o să ai un doctor. La fel şi *Ranger*. Pentru artilerie mai primeşti încă patru servanţi şi trebuie să-ţi spun că azi soseşte şi un nou sublocotenent.

Ransome îl privi.

— Şi ce să fac cu toţi ăştia, sir? Să îi înghesui într-o cală?

Moncrieff trase spre el un registru destul de uzat şi se încruntă. Ransome bănui că probabil se luptase şi cu ceilalţi căpitani cu aceeaşi hotărâre.

— Aspirantul tău, Davenport, va pleca peste câteva luni, când va primi prima bandă şerpuită, nu-i aşa? Fără îndoială că atunci noul numit va fi folositor. Observ că cel puţin doi dintre matrozii-principali urmează să fie promovaţi şi încă alţi câţiva aşteaptă cursurile de pregătire avansată pe ţărm. Îşi agită sever pipa spre el. În ritmul ăsta vei fi bucuros pentru fiecare om experimentat pe care poţi să-l păstrezi. Se construieşte un întreg lot de dragoare, care să înlocuiască pierderile, iar astea vor behăi şi ele după marinari bine pregătiţi. Aprovizionare şi cereri – la asta se reduce totul, prietene!

Ransome privi iarăşi pe fereastră. Bineînţeles că avea

dreptate. Alte vapoare, chipuri noi, dar acelaşi război nimicitor pentru care trebuiau să se pregătească.

Şi-l imagina pe Fallows aşa cum îl văzuse acum o oră. Cu chipul foarte grav, dar destul de sigur de sine. Ştia foarte puţine despre moartea lui Tinker, aproape nimic etc., etc.

Nu, Tinker nu-l abordase în legătură cu o permisie şi în orice caz înţelesese că secundul deja i-o refuzase.

Ransome îşi punea întrebări în legătură cu asta, dar Fallows îşi declinase foarte repede orice responsabilitate.

— Încă mai ai gânduri negre, Ian?

Ransome zâmbi către geamul prăfuit. Bătrânul Moncrieff îi putea citi gândurile. Ar fi bine să-l aibă alături de ei când vor pleca spre Mediterana.

— Oh, doar mă gândeam, sir.

— Secundul s-a dus la R.N.B. să-l vadă pe tatăl său, acum vice-amiral, nimic mai puţin! Oricine ar fi făcut-o. La urma urmelor, dacă intervenea vreo urgenţă, există ultimul triumf al ştiinţei, telefonul. Îşi bătu pipa de degetele groase. Chief era la bord, tot aşa şi sublocotenentul Fallows, iar Gunner trebuia să se întoarcă dis-de-dimineaţă. Apoi mai erau cei de cart, plus un subofiţer foarte experimentat.

Ransome îl privi cu drag. Fără îndoială că-şi făcuse bine temele.

— Ştiu asta, sir. Bănuiesc că-i greşeala mea.

Moncrieff se uită semnificativ la ceas.

— Peste un minut trebuie să vină comandantului lui *Dryaden*. Dar o să-i spun şi lui aceleaşi lucruri, iar pe şeful lor maşinist îl trimit la un curs de promovare binemeritat şi chestia asta nu o să-i placă nici lui prea mult. Îşi întinse mâna stângă. Greşeala ta, Ian? Îl privi scrutător. Asta te face cel mai bun dintre toţi ai mei.

Când ajunse la navă, Ransome se hotărâse să mai vorbească o dată cu Fallows, să încerce să mai afle alte amănunte.

Rămase câteva minute pe dig studiindu-şi mica navă, şi privirile lui înregistrară cele două afeturi duble ale tunurilor Oerlikon de douăzeci de milimetri, un vinci suplimentar la pupă şi o bigă puternică înlocuind-o pe cea veche. Vopsea proaspătă, chiar şi o altă barcă nouă agăţată de gruie. Nu era nici o îndoială că cei de la şantier făcuseră pe dracu în patru. Probabil că

Moncrieff era responsabil de asta, deduse el.

Traversă repede pasarela abruptă şi salută, apoi privi fişa de serviciu de lângă masa timonierului şef. Se părea că în afară de locotenentul Sherwood şi Chief toată lumea era la bord.

Îl salută pe timonierul şef, matrozul principal Reeves, cel rumen în obraji şi care întruchipa ideea civililor despre un adevărat marinar, cu lanţul lui de argint şi fluierul de semnalizare atârnând de despicătura salopetei.

— Totu-i în ordine, Q.M.[1]?

Reeves îl privi precaut.

— Totul, sir. Noul doctor se află la bord şi sublocotenentul se va îmbarca în după-amiaza asta, mai devreme decât ne aşteptam.

Ransome îl privi în ochi.

— Dar Tinker?

Marinarul se foi.

— Tuturor ne pare rău de el, sir. Era un băiat de treabă.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— A cerut să i se dea o permisie să stea cu tatăl lui, acum când maică-sa e moartă.

Ransome aşteptă.

— Şi?

— Păi, a fost refuzat, sir. Cum i-am spus şi secundului după ce am fost anunţaţi, când Tinker a mers pe ţărm, eu eram pe pasarelă. L-am întrebat unde se duce şi el mi-a spus că are o învoire; vedeţi, el nu era de cart, sir. Mi-a spus că Bun… adică domnul Fallows i-a dat permisia.

— Şi nu te-ai gândit să verifici?

Revees înghiţi în sec.

— Era un pic cam dificil…

Revăzu chipul congestionat al lui Fallows când coborâse mai târziu în careul ofiţerilor ca să-i spună ce s-a întâmplat. Subofiţerul Clarke fusese cu el.

Sublocotenentul îşi ieşise din minţi de furie, încât abia putuse să se ridice.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Stai drepţi când vorbeşti cu un ofiţer, fir-ai al dracului!

De fapt, Fallows fusese singurul care nu putuse atunci să stea

---

[1] Prescurtare de la quartermaster – maistru-timonier (n.tr.).

drept.

— Nu l-am văzut pe *nenorocitul* de Tinker şi nici nu i-am dat învoire să se ducă pe ţărm, înţelegi?

Reeves fusese foarte uimit când îi auzise vocea. Ca cea a unui maşinist scoţian la un chiolhan.

Ransome încuviinţă.

— Cum era îmbrăcat? Ţi-a spus ceva?

Reeves se încruntă.

— Am văzut că n-avea nimic la el în afară de masca de gaze, sir.

— Şi de aceea ţi-ai închipuit că are o învoire pe ţărm?

Reeves îl privi în ochi.

— Mai era ceva, sir. Mi-a spus: „De fapt lor nu le pasă, nu-i aşa?“ sau cam aşa ceva, sir. Îşi coborî privirile, nesuportându-le pe cele ale lui Ransome. Îmi… îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult, sir.

Ransome se uită la mica flamură care flutura deasupra radarului.

— Cred că m-ai ajutat, Reeves. Acum nu mai fi preocupat de asta, O.K.?

Reeves privi în urma lui şi exclamă:

— Cristoase, ce mai om!

Îşi studie mâinile, aşteptându-se să le vadă cum tremură. Poate că era tânăr, dar căpitanul ştia orice amănunt afurisit de pe vasul ăsta.

Când se dădu semnalul de program de voie, barca-de-ceai deja împărţea căni cu ceai contra cost sau la troc, săpun pentru firma de curăţătorie care curăţa un guler albastru de marinar mai bine decât orice gospodină, tutun sau „căciuliţe“ şi bineînţeles păhărele de rom pentru cei care erau destul de vârstnici să-şi cumpere singuri tăria.

În jurul mesei curate a Careului Trei, marinarii stăteau tăcuţi. Îşi sorbeau ceaiul dulceag, privindu-l pe Ted Hoggan, şeful careului, care punea pe masă cele câteva lucruri personale ale marinarului mort. Nu erau prea multe, se gândi Boyes stând înghesuit între Jardine şi un marinar pe nume Chaky White, care de câteva luni, de când participa la dragări, căpătase un tic nervos la un ochi. O beretă nouă brodată cu fir auriu, un cuţit lung

– sau „dirk“ [1] după cum erau poreclite – o cutie făcută de mână din care Hoggan, fiind şeful, scosese câteva scrisori personale şi o fotografie a lui Tinker de când era copil, făcută pe H.M.S. *Gange*.

Era pentru prima dată când Boyes se întâlnea cu aşa ceva. Putea să simtă importanţa momentului pe chipurile celorlalţi, care în general erau oameni duri şi căliţi şi care avuseseră parte de experienţe pe care el le putea doar bănui.

Jardine se aplecă spre el şi îi şopti:

— O să adunăm câţiva bănuţi pe chestiile astea, înţelegi? Aşa noi ne vom alege cu ceva care să ne amintească de băiat şi familia sa va primi ceva ca să-i ajute la… ei bine, *probleme*.

Boyes încuviinţă şi îşi deschise buzunarul de la cingătoare, unde îşi ţinea banii.

Jardine văzu hârtia de zece şilingi şi spuse repede:

— Nu aşa mult, Gerry băiete! Tre’ să fie simbolic. Nu-i momentu’ să ne arăţi câţi bani ai.

Hoggan bătu în masă.

— Ei, băieţi, avem aici o cutie foarte bună – ce aud?

Şi continuă astfel până când masa rămase liberă. Boyes îşi studia cuţitul pe care-l cumpărase cu doi şilingi. Era exact ca al său şi totuşi părea mai special; aparţinuse unui băiat ca el, pe care-l văzuse doar câteva minute înainte de-a pleca să moară.

Matrozul-principal Hoggan deşertă pe masă cutia de tablă şi numără conţinutul cu mare atenţie.

— Patru lire şi şase peni, băieţi. Îi privi pe fiecare în parte: Ce credeţi?

— Bătrâna lui a mierlit-o, spuse cineva, iar după cât se pare, de atunci taică-su e cam plecat cu pluta.

Boyes le privi expresiile, aproape aşteptându-se ca ei să râdă sau să comenteze această prezentare a situaţiei, dar toţi erau foarte serioşi.

Hoggan încuviinţă.

— Asta gândesc şi eu, Dick. Puse monezile înapoi în cutia de conserve. O să le păstrăm. Îşi privi lumea: Careul Trei pentru următorul dintre noi, nu?

Toţi aprobară şi îşi goliră cănile ca şi când ar fi fost un fel de salut.

---

[1] Pumnal lung purtat pe vremuri în special de scoţieni (n.tr.).

Hoggan se uită la Boyes şi îi zâmbi trist.

— Ai învăţat ceva, puştiule?

Boyes încuviinţă.

— Da, mulţumesc, Hookey.

De data asta nimeni nu îl maimuţări.

Hoggan îl bătu prieteneşte pe braţ.

— De-acu' înainte, Gerry, poţi să iei dulăpiorul lui Tinker şi să-ţi agăţi hamacul de cârligele lui.

Boyes îi privi pe ceilalţi şi nu ştiu ce să răspundă. Un lucru atât de simplu, ar putea spune unii, dar pentru Boyes era de parcă i s-ar fi decernat o medalie.

Ca şi cum ar fi vrut să pună capăt comemorării, portavocea începu să urle:

— M-auziţi acolo? M-auziţi acolo? Gata cu repausul, marinari, treceţi la treabă!

Tinker fusese simpatizat în careu, de fapt pe tot vasul. Dar Boyes realiză cumva că numele lui nu va mai fi pomenit.

Ofiţerii de pe *Rob Roy* discutau sau trândăveau în micuţul careu al ofiţerilor, aşteptând prânzul, evenimentul zilei. Locotenentul Hargrave stătea pe un scaun de piele uzată şi privea un exemplar din *Daily Mail*, dar ochii lui aproape nu se mişcau.

Era încă înmărmurit de uimire că Ransome îi acceptase raportul. Nu omisese nimic, chiar recunoscuse că se considera vinovat, deoarece nu-l lăsase pe Tinker să meargă pe ţărm.

Ransome îl ascultase fără să-l întrerupă, apoi îi spusese:

— Data viitoare vei şti mai bine ce să faci. Dacă asta poate fi vreo concluzie, eu cred că oricum s-ar fi sinucis. Conform raportului tău complet, şi cred că sincer, mi se pare că ai acţionat corect.

Hargrave gândea că atunci ei doi se apropiaseră cel mai mult cu putinţă. Dar nu avea nici o îndoială care ar fi atitudinea lui Ransome dacă avea să se mai întâmple ceva asemănător.

Îi privi pe ceilalţi stând cu paharele în mâini, plictisiţi de şederea în şantier, aşteptându-şi camarazii să se întoarcă din permisie.

Chief tocmai se întorsese; purta cea mai bună uniformă, total diferită de salopeta obişnuită de mare, sau de tunica veche cu

benzile zdrenţuite şi splălăcite.

Bone, Gunner, stătea tolănit pe banchetă şi contempla o halbă mare de bere, iar scăfârlia îi lucea în lumina lămpii din plafon. Pentru că, deşi nu se mai aflau într-un bazin uscat, hublourile erau încă orbite pe o parte de zidul docului şi de *Ranger* pe cealaltă parte.

Hargrave se uită intens la Fallows, până când sublocotenentul îi întoarse privirile înroşindu-se, apoi îşi feri ochii. Cu atât mai bine, îşi zise Hargrave. Fallows bea acum suc de roşii. Cel puţin Sherwood era încă în permisie. Deci pentru un timp nu vor exista fricţiuni. Ochii lui Hargrave scânteiară de furie. *Dacă iar o să fie cu nasul pe sus, o să i-o retez, erou sau nu*. Auzi vocea incisivă a aspirantului discutând cu Chief perspectivele de promovare în rang pe care le avea.

Campbell îşi păstra inexpresiv chipul vioi.

— Bănuiesc că fiind un tip de şcoală veche, vei urca repede treptele, nu-i aşa, aspirantule?

Davenport oftă.

— Păi, bineînţeles, asta ajută. Tatăl meu dorea să mă înrolez în armată. Apoi adăugă destul de vag: De fapt, într-unul din regimentele tradiţionale ale familiei.

Campbell se uită la Hargrave, apoi se duse la el.

— Bem ceva, Number One?

Se priviră unul pe altul ca nişte duelişti, apoi inginerul spuse:

— Dacă tu vrei să uiţi totul, eu pot.

Se aşeză pe scaunul alăturat şi îi făcu semn subofiţerului Kellett.

— Încă un Horse’s Neck sau orice altceva pentru secund! Îl privi pe Hargrave cu curiozitate. Ce-a spus bătrânul?

Hargrave puse jos ziarul.

— Nu prea multe. În tonul vocii i se citea foarte clar mirarea. Cred că în locul lui îmi ieşeam din pepeni.

Chief rânji.

— Ei bine, nu eşti în locul lui, *sir!* Îşi ridică paharul. Pentru un nou început, oriunde ne va duce acesta.

Hargrave se aplecă.

— Ai auzit ceva?

Campbell privi spre Davenport, care încerca să-i capteze

atenţia lui Fallows.

— Câteodată aş vrea să-l bat măr pe snobul ăla mic şi pompos! Păru să-şi amintească întrebarea şi se bătu cu paharul pe nas. Am câţiva prieteni pe la depozite. Au început să pregătească şorturi şi uniforme pentru vreme caldă.

Hargrave zâmbi.

— În cazul ăsta poate mergem în Oceanul Arctic.

Râseră amândoi.

În acel moment sublocotenentul Morgan, care era de cart, trase perdeaua şi intră cu un tânăr ofiţer care avea pe mânecă o singură bandă ondulată.

Hargrave se ridică să-l salute pe noul venit.

— Eşti sublocotenentul Tritton? Eu sunt secundul.

Observase că Morgan şi noul venit fuseseră adânciţi în conversaţie când intraseră în careul ofiţerilor. Probabil că se cunoşteau dinainte. Caracteristica marinei.

Tritton privi în jur. Avea un chip plăcut, tânăr, cu un zâmbet firesc şi inocent.

— Sunt bucuros că mă aflu aici, sir. Privi spre Morgan. Am fost mus pe ultimul său vas. De fapt ăsta-i unul dintre motivele pentru care m-am oferit voluntar pentru dragare.

Fallows remarcă iritat:

— Nu te bucura încă!

Bone îl privi de după halba de bere.

— Cum te cheamă?

Pentru Gunner întrebarea era deosebit de prietenoasă; probabil că-i făcuse foarte bine vizita acasă.

— De fapt mă numesc Vere.

Bone încuviinţă compătimitor.

— Da, cam straniu nume!

Tritton îşi privi prietenul.

— Toţi cunoscuţii îmi spun Bunny (Iepuraş).

Hargrave îl auzi pe Fallows înecându-se cu sucul de roşii şi spuse:

— Bine ai venit la bordul lui *Rob Roy*. Ciudat, deja aveam un Bunny în careu.

— Adevărat, sir! Ochii lui Tritton erau ca nişte farfurii. Păi, bineînţeles, noi ne înmulţim rapid.

Morgan îl bătu pe Fallows pe spate.

— În ordine, Bunny? Ai înghiţit, nu?

Lângă pupitrul şefului timonier, Beckett auzi râsetele şi pe neaşteptate se gândi la Tinker. *Ticăloşi fără inimă*.

Buffer, grăbindu-se pe puntea laterală, veni lângă el şi-i zâmbi radios. Beckett îşi spuse că acesta semăna din ce în ce mai mult cu o maimuţă.

— E vremea să bei ceva, Cox'n. O să-ţi povestesc despre puicuţa pe care am agăţat-o în permisie.

Beckett rânji.

— De ce nu?

Tinker fusese uitat.

Locotenentul Sherwood deschise uşa compartimentului şi privi cu dezgust ocupanţii. Apoi încercă alături şi, spre surpriza lui, acolo era liber un loc pe bancheta din colţul dinspre coridor. În marină înveţi să-ţi preţuieşti intimitatea chiar şi când pui capul pe o masă, cu bereta trasă pe ochi.

Se trânti pe banchetă şi îşi ridică gulerul impermeabilului. Era dis-de-dimineaţă şi avea încă în faţă o lungă călătorie obositoare prin oraşele de pe Medway până la Chatham.

Când părăsise apartamentul din Mayfair fusese răcoare, chiar destul de frig. Pentru prima dată sirenele de alarmă nu tulburaseră liniştea nopţii, iar baloanele de baraj, plutind mult deasupra metropolei asediate, străluceau în lumina slabă a soarelui, deşi la sol era încă întuneric beznă. Sherwood plecase devreme ca să aibă timp să meargă pe jos la gara Waterloo. Nu îşi dăduse seama cât de mult îi slăbise viaţa pe navă condiţia fizică. Se gândi la femeia pe care o lăsase întinsă în pat, dormind de parcă ar fi fost moartă. Poate că tocmai asta îşi va dori când se va trezi.

Sherwood îşi închise ochii când ofiţerul de aviaţie de vizavi îi zâmbi, ca şi cum ar fi vrut să deschidă conversaţia.

Se gândi la noaptea lor de dragoste. Încă nu era sigur cum începuse. Probabil că în cazul ei, totul fusese doar o uşurare. O dusese prin hoteluri şi restaurante despre care ea doar auzise. Chiar şi un general de stat-major se întorsese uimit să-i privească, atunci când un şef de sală i se adresase respectuos lui Sherwood.

Asta îi reamintise de celălalt ofiţer de stat-major pe care-l doborâse cu un scaun. Încă nu putea să creadă că el se schimbase atât de mult.

Lucrând aproape tot timpul la graniţa autodistrugerii, dezamorsând mine şi câteodată bombe imense cu acţiune întârziată, se învăţase să-şi golească mintea de orice altceva în afară de problema imediată şi de cea care va urma. Îşi alungase chiar şi frica pentru sine şi pentru ceilalţi.

Pur şi simplu se întâmplase. Nu ştia exact când şi din ce motive. În ultima seară se întorseseră pe jos la apartament, prin Berkeley Square şi apoi pe Hill Street.

Ea nu-i povestise nimic despre soţul ei, iar el nu mai vorbise despre familia lui.

Odată ea îl surprinsese privind candelabrul din restaurantul unui hotel, după care el îi povestise despre companie.

Ea îl privise cu atenţie, de parcă ar fi vrut să reţină fiecare amănunt al chipului lui.

— Philip, ce-o să faci când se va termina războiul?

Se auzise răspunzându-i:

— Să se termine? O să ţină ani şi ani. Încerc să nu mă gândesc la asta.

La un moment dat mâinile lor se atinseseră peste masă, iar el îi ţinuse degetele, aşa cum probabil ar fi făcut soţul ei.

Poate că asta declanşase totul, se gândi el.

Seara trecută, când se întorseseră în apartament, stătuseră în mijlocul camerei fără să vorbească.

Apoi el remarcase:

— Încă n-au sunat sirenele. De data asta o să dormim bine.

Ea nu fusese în stare să-l privească în ochi.

— Nu dormi în bucătărie. Nu în seara asta, Philip.

Asta fusese tot.

Apoi el o îmbrăţişase fără dorinţă, îi ridicase bărbia s-o privească în ochi şi văzuse cum la gât îi bătea pulsul, ca o mică creatură prinsă în capcană.

Totul pornise ca un foc de paie şi la sfârşit îi lăsase pe amândoi goi în pat, extenuaţi şi fără respiraţie. El o făcuse să sufere; nu mai avusese un bărbat de când soţul ei plecase departe. Ea strigase şi de durere şi de o plăcere nebună la care

nici unul dintre ei nu se aştaptase. Doar o dată, când adormise pe umărul lui, ea îi rostise numele. *Tom*. Era un secret pe care Sherwood îl va păstra.

Mai târziu el stătuse la fereastră aşteptând primul semn al zorilor. Clinchetul coşului unui lăptar, bocănitul cizmelor unui poliţist pe stradă. Se gândise că în timp ce ei făcuseră dragoste în camera aceea, muriseră probabil mii de oameni. Dar asta se întâmplase altundeva.

Se gândi cu disperare: *Nu trebuie s-o mai văd. Nu pot. Acum orice legătură m-ar face neglijent şi neatent. Şi i-ar putea face rău şi ei*.

Numele ei era Rosemary. Era mai bine să plece acum, în mod brutal şi final. Avuseseră fiecare un moment preţios. Acestea erau rare în război.

Ransome se sprijini într-un umăr şi îşi îndreptă cămaşa de pe piept. Cu obloanele bine închise, pentru încă o noapte lângă chei, aerul părea lipicios şi nemişcat, în ciuda ventilatoarelor din tavan şi a brizei dinspre Medway.

Se uită la teancul de registre şi dosare la care lucrase aproape fără pauză, dar nu-şi putea găsi nici o mulţumire în ceea ce făcuse. Ca şi când ziua ar fi fost goală.

Rapoarte ale şantierului care trebuiau verificate şi semnate, mesaje de citit, ordine ale Ofiţerului de Stat Major al Dragoarelor, de la autorităţi şi mai înalte ale Amiralităţii, care toate trebuiau examinate; *traduse* era o exprimare mult mai corectă.

Veniseră şi plecaseră maiştrii de pe şantier şi propriii lui şefi de departamente, de la secund până la Wakeford, responsabilul cu corespondenţa, cândva profesor de fizică la liceu; toţi vizitaseră această cabină ca să-i sporească sau să-i diminueze volumul de muncă.

Acum terminase. Redactase chiar şi o scrisoare personală pentru tatăl lui Tinker, deşi se întreba dacă aceasta va avea vreo importanţă. Oare procedase corect cu Hargrave? Nu conta ce-i spusese lui Moncrieff. El totuşi mai avea nişte dubii.

Dar celelalte zvonuri deveniseră realitate. În curând *Rob Roy* şi flotila sa se vor îndrepta spre Mediterana, spre un război real, unde va fi nevoie de fiecare fărâmă de îndemânare şi rezistenţă

ca să ducă la bun sfârşit treaba pentru care fusese proiectată această clasă de navă de război. Nu va fi de ajuns doar să se acomodeze cu situaţia, o bătălie a plictiselii punctată din când în când de moarte violentă şi distrugeri. Acum nu era timpul să dezbini echipele formate. Îl cunoscuse pe noul sublocotenent, Tritton, un tinerel plăcut care probabil privea partea periculoasă a dragării de mine ca pe ceva fermecător. S-ar putea ca Fallows să plece în curând, când i se va anunţa promovarea. Probabil va deveni secundul altcuiva. Mai bine ei decât eu, se gândi el. *Dar îşi cunoştea meseria*. Într-un război asta era vital, principala cerinţă. Peste un an vor fi şi mai mulţi amatori nerăbdători, de-abia instruiţi, care să umple golurile lăsate de Fallowşii din această lume.

Se gândi la conversaţia scurtă pe care o avusese cu locotenentul doctor Sean Cusack R.N.V.R. Acesta se deosebea de aşteptările sale. Dacă navele mici erau sau nu destul de norocoase să aibă un doctor la bord, acesta, de obicei, nu era mai mult decât un student la medicină cu trese pe mâneci. Şi-l imagină pe Cusack aşa cum stătuse după-amiază în faţa lui, pe celălalt scaun. Trecut de treizeci de ani, cu chipul măsliniu, aproape oacheş, şi cu cei mai vioi ochi albaştri pe care-i văzuse el vreodată.

La întrebarea lui Ransome, îi dăduse răspunsul:

— Mă săturasem de spitalele marinei, de peregrinarea dintr-o cazarmă în alta. Sunt în marină, aşa că de ce nu pe o navă, m-am întrebat eu? Chicotise când văzuse surpriza de pe faţa lui Ransome. Presupun că-i de vină irlandezul din mine. Apoi adăugase cu aceeaşi candoare: Şi presupun că-i mult stres într-o asemenea activitate, nu?

Se lăsase pe spate în scaun, cu capul înclinat într-o parte, ca o pasăre la pândă. Îl făcuse pe Ransome să se simtă în defensivă, fără apărare.

— Cred că aşa este, îi răspunse el. Înclini să crezi că moartea e singurul inamic, că poţi să faci faţă la orice altceva ca un fel de zeu. Când descoperi că nu poţi, te răneşte, eşti vulnerabil.

— Ca puştiul Tinker, despre care am auzit. Ochii albaştri clipiră. Poate că aş fi reuşit să-l ajut. Am ceva experienţă în domeniul ăsta.

Ransome inventase o scuză şi noul doctor plecase.

Deschise dulăpiorul şi scoase una din sticlele de Scotch primite de la Moncrieff. Îşi turnă într-un pahar şi adăugă puţin sifon. Primul în acea zi. Se întrebă oare ce ar fi gândit Cusack despre asta?

Simţea vasul tăcut şi liniştit; doar paşi ocazionali pe punte şi pârâiturile trancheţilor de frânghie dintre bord şi *Ranger*, care se afla lângă ei.

O flotilă completă, cu alte chipuri noi, alte caractere diferite pe care trebuia să le cunoască şi să le înţeleagă.

S-ar putea să acţioneze împreună cu flota, să ia parte la debarcarea care nu trebuia să eşueze. Dacă eşua, toate sacrificiile care trăseseră o dâră însângerată de la Dunkerque la Singapore, din Norvegia până-n Creta, ar fi fost în zadar. Nu va mai exista o a doua şansă. Dacă-şi puneau înapoi piciorul în Europa, în orice loc, trebuiau să avanseze. Astfel, nu se va pune problema unei retrageri, a unei „regrupări strategice“, aşa cum le descriau optimist corespondenţii de război. Deoarece aceasta ar însemna o înfrângere inevitabilă. Se gândi la părinţii lui, aşa cum îi văzuse în permisie. Nu, nu trebuia să eşueze.

Se auzi un ciocănit la uşă şi doctorul îl privi, ochii lui înregistrând totul, teancul de hărţi şi dosare care umpleau biroul şi parte din podea.

— Şi eu care am stat şi m-am distrat cu noii camarazii, sir!

— Care-i problema, Doc? Nu-ţi place cabina?

Cusack păşi în lumină.

— Ce dobitoc sunt! Am uitat complet, datorită emoţiilor îmbarcării pe vas! Îi întinse o scrisoare. Asta mi s-a dat la poartă ca să v-o înmânez. Cu siguranţă că aţi fi primit-o mai repede dacă ar fi fost încredinţată unui orb!

Îl privi pe Ransome cum ia scrisoarea şi o examinează curios.

— Eu socotesc că-i scrisul unei femei, sir. Acum plec să termin de despachetat şi să-l învăţ pe ciudatul meu infirmier câteva realităţi ale vieţii.

Ransome se uită la scrisul de pe plic. Era adresat corect c/o G.P.O.[1] Londra, dar expeditoarea îl înălţase în grad, la căpitan-comandor. Mama sau soţia cuiva care încercase să eludeze

[1] General Post Office – Oficiul poştal central (n.tr.).

regulile sau birocraţia.

— Mulţumesc, Doc, îi spuse. Încă ceva înainte să pleci.

Privirile doctorului se îndreptară pline de speranţă spre Scotch, dar Ransome îl întrebă:

— Eşti din nordul sau din sudul Irlandei?

Cusack se prefăcu ofensat.

— Nici un adevărat irandez nu vine din nord, sir!

Apoi plecă repede.

Probabil că situaţia va fi altfel cu el la bord.

Ransome se uită la ceasul de pe perete. O să se culce devreme, după ce va bea un păhărel pe *Ranger*, sau se va plimba pe dig să-şi limpezească gândurile.

Mâine vor sosi ordinele de plecare.

Privi scrisoarea nedeschisă şi observă că fusese expediată din Plymouth.

Ceva îl făcu să ia cuţitul şi să o deschidă.

Mai întâi întoarse scrisoarea la ultima pagină şi atunci îşi simţi şira spinării străbătută de un fior rece. Era semnată: *Cu stimă, Eve Warwick*.

Vasul, grijile lui, totul păru că se îndepărtează în timp ce o citea foarte încet şi atent. Ar fi trebuit să-şi dea seama, chiar dacă nu mai văzuse scrisul ei; ar fi trebuit să ghicească, chiar dacă nu se încrezuse prea mult în soartă.

De pe fiecare pagină ieşeau în evidenţă propoziţii, de parcă ar fi fost luminate pe dedesubt. *M-am tot gândit la tine de când ne-am văzut ultima oară. Am fost îngrijorată de soarta ta mai mult decât am putut să mărturisesc cuiva. Am fost să văd barca ta nostimă. Mi-am imaginat că stăm acolo în soare şi că tu răspunzi la toate întrebările mele stupide. L-am văzut pe fratele tău, Tony*.

Ransome îşi ridică paharul la buze, dar era gol.

Doream să ştiu cum te descurci, ce faci.

Ransome o citi a treia oară. Putea să-i vadă zâmbetul dar şi tristeţea.

O dată sau de două ori privi desenul de pe perete. Ea se afla în Plymouth unde tatăl ei era acum preot. Se uită la dată. Îi trebuiseră câteva zile să ajungă aici.

Se încordă în scaun amintindu-şi cum trenul fusese oprit de un alt raid asupra Plymouth-ului.

Cei de acolo erau obişnuiţi cu raidurile. Ca Londra şi Coventry, Portsmouth şi Liverpool.

Dar nu-şi putea îndepărta neliniştea din gânduri. Acum ştia cum era să fii îngrijorat în legătură cu cineva care se afla în bătaia focului, ca orice militar.

Îşi analiză sentimentele, fiind mirat şi recunoscător că nu se mai simţea prost din cauza… ezită asupra cuvântului. *Dragoste*. Cum se putea întâmpla aşa ceva?

Până la urmă, cu întrebarea rămasă încă fără răspuns şi cu scrisoarea stând deschisă în lumina veiozei, Ransome îşi făcu timp să-şi umple pipa cu tutun.

La urma urmelor, fusese o zi plină.

9. Victime

Cele trei săptămâni care urmară după plecarea dragoarelor din Chatham au fost cele mai pline şi probabil cele mai înnebunitoare pe care Ransome şi le putea aminti.

Vasele navigaseră spre vest prin Canal, evitând un bombardament concentrat şi neaşteptat al bateriilor de coastă din Cap Gris Nez şi ajunseseră până la urmă la Falmouth. Acolo, se alăturaseră restului flotilei, prima dată când se reuniseră împreună după câteva luni.

În afară de vasele nou-venite, dragorul olandez *Willemstad* şi foarte folositorul trauler greu *Senja* de la Marina Norvegiană Liberă, celelalte nave erau destul de cunoscute. Dar în timpul în care fuseseră despărţiţi, avuseseră loc transferuri, promovări, în unele cazuri şi câteva decese, ceea ce însemna chipuri şi caractere noi cu care trebuia să te familiarizezi.

Comandorul Hugh Moncrieff, la înălţimea reputaţiei sale grozave, îşi ţinuse turma ocupată în timpul fiecărei ore din zi şi de multe ori şi în timpul patrulării de noapte. Navigaseră în jurul lui Land’s End intrând în Bristol Channel, unde Moncrieff îi pusese să efectueze toate exerciţiile şi manevrele consemnate în cărţi şi

multe altele pe care, în aparenţă, şi le imaginase la faţa locului. Fusese în elementul său. Îl convinsese chiar şi pe Comandantul Operaţiunilor din Vest să le împrumute un submarin, care să joace rolul unui ipotetic U-boat german şi să penetreze sistemul de apărare al flotilei.

Jumătate din efectivul lor efectuase dragări, restul desfăşurase atacuri repetate asupra submarinului până când acesta ieşise la suprafaţă şi le semnalizase: *Mi-aţi dat o migrenă. Nu mă mai joc cu voi!*

Probabil că echipajul fiecărui vas îl blestemase pe Moncrieff până când urechile acestuia luaseră foc, dar Ransome simţise cum se reîntorsese vechea mândrie şi poate sentimentul că dragoarele nu mai erau cenuşăresele flotei.

Se gândi că pentru cei doi căpitani străini trebuie să fi fost chiar mai dificil. Şi norvegianul şi olandezul erau îndemânatici şi experimentaţi, dar fuseseră mult mai obişnuiţi cu escorte locale, decât să obţină victorii într-un câmp de mine.

Aşa cum remarcase Moncrieff odată:

— Nu contează, Ian, ei au un avantaj asupra noastră.

Ransome ştia la ce se referise el. Ca toţi militarii care-şi părăsiseră ţările în faţa invaziei germane, ei doreau doar să lupte, să-şi elibereze ţara şi să-i revadă pe cei dragi.

Era greu să-ţi imaginezi ce ai simţi dacă ai şti că nevasta şi familia se află în Europa ocupată. Dacă Gestapoul prindea de veste că ei activau alături de Aliaţi, existau puţine dubii despre ce se putea întâmpla. Bubuituri în uşă înainte de ivirea zorilor. Umilire, agonie, uitare.

Flotila chiar găsise timp să facă exerciţii împreună cu Armata, sprijinind navele de desant într-o invazie falsă de-a lungul coastei galeze, repetând semnalele pentru o închipuită escadrilă de bombardiere.

— Seamănă pe zi ce trece cu un afurisit de circ! cum se plânsese Beckett.

Apoi, când Moncrieff păruse satisfăcut, flotila se reîntoarse la Falmouth.

Ransome îi scrisese Evei Warwick, dar fie că ea nu avusese timp să-i răspundă, fie că acum se răzgândise: nu mai primise nici o scrisoare. În Falmouth se hotărâse să-i telefoneze la numărul

din scrisoarea ei. Presupusese că era al parohiei şi aşteptă, plănuind şi repetând, ca un aspirant adolescent, ce să spună dacă receptorul era ridicat de mama ori de tatăl Evei.

În realitate nu reuşise să ia legătura cu ei. Se gândise la raidurile aeriene şi sunase la controloarea centralei telefonice.

Aceasta îi răspunsese obosită:

— Telefonul este desfiinţat. Când el insistase, ea se răstise: Ştiţi sir, este război!

Curios, dar Moncrieff fusese acela care, fără să ştie, îi oferise o soluţie.

— Ian, am fost chemat la Comandamentul Flotei în Plymouth. Încercase să-şi mascheze nerăbdarea din ce în ce mai mare. În aparenţă e un pic de agitaţie pe acolo. Azi am fost întrebat dacă suntem pregătiţi de plecare. Eu le-am răspuns că Dumnezeu să-l ferească pe căpitanul care nu e gata!

Deci zvonul căpăta din ce în ce mai multă substanţă.

— De data asta-i pe bune, adăugase Moncrieff. Vreau să vii cu mine. Fiind secundul meu, s-ar putea să-ţi fie folositoare călătoria. Eşti obişnuit cu dezastrele şi realităţile războiului; în buncărele centrului de comandă totul este privit doar ca o simplă statistică.

Ransome îl lăsase pe Hargrave la comandă. Nu îl mai avertizase iarăşi despre responsabilităţi. Dacă nu învăţase lecţia, nu o va şti niciodată.

— Se pregăteşte ceva, sir? îl întrebase Hargrave politicos.

— Da, Number One. Încă nu pot să-ţi spun, dar dacă mai ai de scris nişte scrisori, îţi sugerez să rezolvi problema asta.

Poate că Hargrave ştia deja; oare nu-i spusese nimic tatăl său?

Pentru călătorie, lui Moncrieff i se dăduse o maşină de personal şi un şofer Wren, iar în timp ce se grăbeau pe drumurile înguste şi apoi pe şoseaua principală spre St. Austell, Ransome era conştient de cât de aproape se afla de casa unde-şi petrecuse doar cele şase zile ale permisiei sale.

Probabil că Moncrieff îi citise gândurile.

— Voi petrece cel puţin două zile cu Ofiţerul cu Contrainformaţiile de la Statul Major, Ian. Poţi să-ţi iei ceva timp liber. S-ar putea să treacă mult până o să mai ai o permisie.

Ransome resimţise o oarecare vinovăţie. *S-ar putea să nu mă*

mai întorc niciodată. Ştia că de data asta nu putea să plece fără ca măcar să încerce să o vadă pe fată.

— S-ar putea să profit de asta, sir, spuse el.

Răspunsul îl făcuse să se simtă şi mai vinovat.

Moncrieff dormi aproape tot drumul, trezindu-se brusc când maşina se opri în faţa unui han unde aranjase să ia prânzul. Fata de la volan refuză invitaţia la masă şi Moncrieff spuse:

— Drăguţă, mititica.

Ransome se gândi că şeful său nu arătase niciodată mai melancolic.

Ajunseră la Plymouth la timp pentru ceai şi, în timp ce Moncrieff se duse să se anunţe la ofiţerul de Stat major de gardă, Ransome profită de avantajul că era liber şi îşi începu căutările.

Străbătând oraşul, fu înmărmurit de amploarea dezastrului. Cvartale întregi fuseseră rase, iar străzile erau marcate doar de bordurilor trotuarelor şi de pavaje, restul fiind doar un deşert fumuriu, acolo unde cândva oamenii se născuseră, merseseră la şcoală şi învăţaseră să răzbească în viaţă.

Un agent de la apărarea civilă îl îndrumă spre Codrington House, adresa pe care i-o dăduse ea, şi îl asigură că scăpase de bombe. *Până acum*... Ransome îl întrebă de ce era atât de sigur că o anumită clădire supravieţuise printre atâtea altele.

Omul îl privise cu curiozitate.

— Păi, e un fel de casă de prim ajutor – ca un spital, nu-i aşa?

Până la urmă ajunse acolo cu un taxi. În vremurile de dinainte de război casa trebuia să fi fost foarte frumoasă, cu o alee de pietriş care şerpuia printre stejari, până la intrarea cu coloane, şi o fântână în jurul căreia maşinile, şi cândva trăsurile, îşi făceau intrarea şi ieşirea.

Acum iarba era neîngrijită şi pereţii scorojiţi, iar în timp fântâna se umpluse cu frunze uscate. Intrarea, cândva impresionantă, era aproape ascunsă de barierele de saci de nisip.

O femeie cu înfăţişare severă, îmbrăcată într-un taior cenuşiu, îl privi intrând, apoi îl întrebă:

— Pot să vă ajut cu ceva?

Întrebarea sunase ca: *Ce vrei?*

Ransome era în impas.

— Am înţeles că familia Warwick locuieşte...

Ea îşi schimbă imediat atitudinea şi mimica, înlocuind-o cu un zâmbet de bun venit.

— Oh, Preotul Warwick? Bineînţeles! Vă aşteaptă?

— Ei bine, nu.

Ransome privi în jur când pe lângă ei trecură trei femei în capoate, însoţite de o asistentă obosită.

— Ce se petrece aici?

Ea îl studie: privirile coborâră de la medalia de pe piept până la tresele de pe mânecă. Se gândi că arăta prea tânăr pentru amândouă.

— Preotul Warwick are aici şi o îndatorire oficială pe lângă cele religioase. Făcu un gest cu mâna spre mica procesiune care dispărea acum printr-o altă uşă. Copii evacuaţi, familii sinistrate, oameni care au pierdut totul… Ridică din umeri: Nu ştiu cum ne-am descurca fără el.

— Aş putea să las un mesaj…

— Prostii. Ridică receptorul. E aici în clădire. Cum vă numiţi, vă rog?

Fata vorbi de la intrare.

— Este căpitanul-locotenent Ransome, doamnă Collins.

Ransome se răsuci şi o privi îndelung. Habar nu avea de când stătuse ea acolo. Ca la acele întâlniri de la şantierul tatălui său. Privindu-l. Ascultându-i cuvintele.

Eve nu se mişcă atunci când el se îndreptă spre ea şi doar când el îşi puse braţele în jurul umerior ei, pe faţă i se oglindiră emoţiile.

— Nu pot să cred. Scrisoarea ta. Acum tu.

O sărută pe obraz, conştient de căldura ei, de atingerea părului ei pe faţa sa. Ca şi celălalt sărut impetuos, când o văzuse plecând. Pentru ultima dată.

— Scuză-mă că am venit aşa, Eve, spuse el. Am avut o şansă şi am profitat de ea.

Ea îl luă de braţ şi îl conduse iarăşi spre uşă. Păsările încă ciripeau, iar vârfurile copacilor erau scăldate în lumina soarelui.

Dorea să o mai privească o dată, dar ea se ţinea de braţul său ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice.

— Am visat că o să se întâmple aşa, spuse ea. Am vrut să-ţi scriu. Ridică din umeri: Cred că mi-a fost frică. Dar când am

obţinut adresa ta, m-am hotărât. Am stat ore întregi în faţa colii de hârtie. Se răsuci, privindu-l în ochi şi ţinându-l de mâini. Mi-era teamă că te-ai fi putut schimba. Când mi-ai răspuns la scrisoare am ştiut… Îşi întinse mâna şi îi atinse părul. Arăţi minunat.

Încordarea vagă din tonul vocii ei trăda minciuna.

— M-am gândit la tine atât de mult, spuse el. Micuţa mea fată în şort şi… coadă de cal.

Ea zâmbi:

— Nu mai sunt aşa.

Ransome o studie pe îndelete. Era ca un vis. Trecuseră patru ani şi totuşi ea nu se schimbase mult. Purta o cămaşă şi o salopetă pătată cu vopsea, acum uscată.

— Dacă aş fi ştiut… spuse ea.

Îţi trecu mâna peste frunte să-şi aranjeze nişte şuviţe rebele.

— Arăt ca dracu!

Apoi râse de uşurare, sau de bucurie, sau poate din ambele motive.

— Cât poţi să stai? Sunt sigură că te vor invita să stai când…

Sus pe scări se auziră paşi şi tatăl ei se grăbi să coboare ca să-l întâmpine.

— Îmi pare bine să vă văd, domnule Ransome – sau ar trebui să vă spun căpitan?

Arăta îmbătrânit, cu faţa trasă şi pometii proeminenţi.

Ransome îi strânse mâna.

— Sper că nu vă supăraţi că am venit?

— Spune-mi Simon, da? Se uită la copaci şi la cele câteva siluete rătăcitoare din jurul casei. Bineînţeles, fac şi eu ce-mi stă în puteri.

Nu mai continuă ideea dar, în schimb, spuse:

— Trebuie să iei masa cu noi. Aici situaţia este puţin cam haotică; aşa-i de când parohia a fost distrusă. Totuşi, slujirea lui Dumnezeu nu poate să aştepte până se repară distrugerile războiului, nu?

Îşi privi fiica.

— Dragă, eşti puţin îmbujorată. Du-te şi spune-le că avem un oaspete la cină.

Ransome încercă să protesteze, dar fără nici un rezultat.

Se plimbară împreună pe iarba neîngrijită, acolo unde cândva

fusese o peluză elegantă. Preotul Warwick purta o robă neagră lungă şi un crucifix mic la gât. Ochii lui erau pretutindeni, cercetând totul aproape cu fanatism.

— E rea situaţia aici?

Warwick se gândi.

— Destul de rea. Oamenii vin fără încetare, căutând speranţă, persoane dragi, şi ei un fel de refugiaţi, în aceeaşi măsură ca şi cei care au înţesat drumurile din Olanda şi Grecia.

Schimbă subiectul.

— Nu te-ai însurat încă? Asta mă miră.

Ransome privi în altă parte. *O iubesc pe Eve. Dintodeauna a fost aşa, şi la fel va fi şi în viitor.*

— În vremurile astea nu ai timp de nimic, spuse el.

Warwick păru satisfăcut.

— Eve a fost o binecuvântare de când mama ei…

Ransome începu:

— Nu a…?!

Warwick îşi înfundă mâinile în buzunarele rasei preoţeşti şi clătină din cap.

— Betty a avut mult ghinion, biata de ea. Mai întâi, parohia a fost bombardată şi ea a suferit un uşor atac. Apoi, mai târziu, s-a dus în oraş la standul ei – îi ajută pe cei de la W.V.S.[1], ştii, vânzând ceai şi mărunţişuri marinarilor, cam aşa ceva. A fost un raid aerian surpriză şi o bombă a căzut în apropiere. Majoritatea soldaţilor care stăteau la coadă ca să fie serviţi au fost ucişi sau grav mutilaţi. Toate astea au afectat-o foarte tare. Încă nu şi-a revenit.

Ransome şi-i imagină pe soldaţii morţi. Probabil că-i afectase şi pe ei.

— Ce face Eve? întrebă el repede.

— Fiica mea? Zâmbi blând. Îşi împărtăşeşte dragostea pentru artă cu unii din pacienţii de aici. Dar poate nu ştiai că ea pictează şi desenează?

Ransome se gândi la schiţa din cabina lui.

— Ba da, ştiam.

— Face lucrări destul de reuşite. Încuviinţă ca să-şi întărească afirmaţia. Dacă ar pleca să se înroleze, aş avea mari probleme,

[1] *Woman Voluntary Service* – Serviciul Voluntar Pentru Femei (n.tr.).

pot să-ţi spun asta.

— Asta vrea să facă?

Warwick păru că nu a auzit întrebarea.

— O să-ţi arăt grădina bucătăriei; ne producem singuri aproape toată hrana.

A fost o cină dificilă, se gândi Ransome. Şi totuşi n-ar fi dorit să se afle în altă parte.

Mama Evei, o doamnă fragilă şi nehotărâtă, care părea că râde mult, dar atunci când o făcea arăta gata să izbucnească în plâns, îi puse întrebări lui Ransome, de la început până la sfârşit.

Şi tot timpul el era conştient de fata care stătea în faţa lui, privirile ei arareori părăsindu-le pe ale lui, în timp ce el încerca să descrie nava şi echipajul lui *Rob Roy*. Cu toate că răspundea la întrebările mamei, se adresa totdeauna fetei pe nume Eve.

Nevasta preotului îşi privi soţul cu dragoste.

— E atât de ocupat, domnule Ransome. Nu se menajează niciodată, face totul doar pentru binele celorlalţi.

Warwick se scutură din gândurile sale.

— Bine că mi-ai adus aminte. În seara asta trebuie să fac două vizite la spital. Se uită la ceas. Pot să vă conduc, comandante?

Pe neaşteptate, Ransome simţi pantoful fetei apăsându-i piciorul şi văzu brusca nelinişte din ochii ei negri.

Se auzi răspunzând:

— Totu-i aranjat. Stau la cazarma marinei din Davenport în seara asta. Mă descurc.

Oare de ce nu era în stare să i se adreseze pe nume, Simon, aşa cum îi ceruse?

— Ei bine, dacă eşti sigur... Îşi băgă ceasul în buzunar. Draga mea, l-am rugat pe portar să se ocupe de camuflaj. Îi zâmbi soţiei sale, dar ochii îl trădau că era deja cu gândul în altă parte. Atunci eu plec. Mi-a părut foarte bine să vă întâlnesc, după atâta timp.

Apoi ieşi.

Ransome o ajută pe fată să strângă masa.

— O masă copioasă, îi spuse doamnei Warwick. M-a făcut să mă simt ca acasă.

Dar ea deja adormise în scaun.

În bucătăria care părea să fie încărcată cu toate tipurile de alimente raţionalizate, de la lapte praf până la carne de vacă, Eve

se întoarse spre el.

— Îmi pare rău. Nu ţi-a displăcut chiar atât de mult, nu?

El o cuprinse cu braţele.

— Bineînţeles că nu. Mi-a părut rău când am aflat despre mama ta. Pe tatăl tău îl afectează foarte mult.

— Oh, ai observat? Îl privi cu tristeţeţe. Mulţi nu şi-ar fi dat seama.

El încercă să râdă.

— Crede-mă, fata mea, când conduci chiar şi un vas mic în această marină de bărbaţi, ori înveţi repede să cunoşti un om, ori te duci la fund!

Ea îi zâmbi.

— Ce-ai spus – sunt într-adevăr *fata ta?* Aşa cum a fost atunci, demult? – Îşi scutură capul, astfel încât părul lung i se răsfiră pe umeri. Nu mai sunt un copil. Te rog nu te purta cu mine aşa.

Apoi îşi ascunse faţa în jacheta lui şi începu să tremure; suspinele păreau să izbucnească din ea ca un potop.

El încercă s-o liniştească, îi mângâie părul, o ţinu strâns în braţe, dar fără nici un rezultat.

Ea îi şopti printre suspine:

— Să nu râzi de mine, dar eu întotdeauna te-am iubit. Mi-era groază să te revăd, gândindu-mă că ai pe altcineva. Se lăsă pe spate şi-l privi, clipind repede ca să-şi îndepărteze lacrimile. Nu ai, nu-i aşa?

— Nu. Bineînţeles că nu.

Răspunsul îi venise atât de simplu, de parcă şi-ar fi strigat dragostea de pe acoperişul casei.

— Sunt mult mai mare decât tine… adăugă el.

Ea îl strânse în braţe şi clătină iarăşi din cap.

— Am nouăsprezece ani. I-am împlinit acum două zile. Deci, vezi, te ajung din urmă!

Ieşiră din grădină, abandonând vasele murdare.

Era o noapte înstelată, iar frunzele erau agitate de o briză caldă. De undeva, de la un radio sau gramofon, se auzea o melodie liniştitoare, iar prin iarbă trecu în fugă un mic animal nocturn, căutând hrană sau poate încercând să nu devină aşa ceva.

Se gândi că în întuneric totul părea cumva natural. Mâna lui

pe talia ei, capul ei sprijinit de braţul său.

În timp ce se plimbau îi povesti alte istorioare despre oamenii cu care lucra. Moncrieff, marinarul de modă veche; Sherwood, care moştenise o faimoasă firmă producătoare de candelabre. Omise amănuntele depre suferinţa lui Sherwood, care îl înnebunea lent. Despre ambiţiile lui Hargrave, mai mult personale decât pentru navă; despre aspirantul Davenport, care se lăuda la toată lumea cu educaţia lui aleasă, când de fapt urmase acelaşi liceu modest ca tânărul Boyes. Sau despre Fallows, care probabil fusese ultima legătură a lui Tinker cu viaţa înainte să se sinucidă. Acum Fallows era cel hăituit, fiindcă nu-şi mai aducea aminte nimic din ce se întâmplase.

Dar mai întâi de toate nu îi spuse nimic despre pericolul pe care trebuiau să-l înfrunte ori de câte ori ieşeau pe mare. Pericolul şi moartea le erau foarte cunoscute celor din Plymouth. De multe secole. De când Drake înfrânsese Armada şi Nelson pornise spre Nil, de când micuţa *Exeter* navigase spre Plymouth după ce adusese la autodistrugere vasul german *Graf Spee*. Şi acum bombardamentele. Chiar şi aici la periferie, printre stejarii seculari, simţeai mirosul clădirilor dărâmate, arse şi umede. O, da, ei ştiau totul despre pericole şi moarte.

— Nu noi am ales momentul, Ian, spuse ea încetişor. Acesta ne-a fost dat. Îl privi, ochii ei reflectând lumina stelelor. Nu a fost alegerea noastră.

Ca la un semnal misterios, amândoi se întoarseră şi priviră casa printre copaci. Era total întunecată, cu toate jaluzelele şi draperiile de camuflaj trase.

— În curând trebuie să mă întorc, spuse ea. Parcă nu dorise să rostească aceste cuvinte. Mamei nu-i place să fie singură când sună sirenele. Acum toată lumea coboară în adăposturi. Îi simţi tremurul şi o strânse mai tare de umăr. Nu ştiu dacă este bine ce fac aici.

— Sunt foarte sigur că da. Începură iarăşi să meargă şi el continuă: Toată ziua de mâine voi fi la Cazarma marinei militare; poate chiar mai multe zile. Şeful meu are câteva întâlniri cu cei sus-puşi.

— Pot să te întreb unde vei fi după aceea?

El privi în altă parte.

— În străinătate. O perioadă. O să-ţi scriu cât pot de des.

— Da, *te rog*. Apoi, pe neaşteptate, vocea ei deveni aspră: Spune-mi ce gândeşti. Împărtăşeşte-mi gândurile tale.

Stătură la intrare şi Ransome se întrebă dacă va găsi vreun taxi. Altfel avea în faţă o plimbare lungă până la bază.

— Nu-mi mai este teamă, Ian. Totu-i atât de frumos. De parcă s-ar fi luat de pe mine o mare greutate. Nici nu poţi să-ţi dai seama.

Apoi privi în lungul aleii.

— Trebuie să mă duc. Altfel mama o să înceapă să se îngrijoreze.

Ransome o întoarse spre el.

— Mi-aş fi dorit să fie zi. Vreau să te pot privi bine.

Ea îşi lăsă capul pe spate, ştergându-şi obrajii cu podul palmei.

— Sărută-mă. *Te rog*.

Ransome abia îi atinse gura. Un sărut fugar, inocent, ca ultima dată în gară.

— O să mă perfecţionez, spuse ea încetişor. Dacă mai stau, o să mă fac de râs.

Ransome se întoarse o dată şi i se păru că ea stă lângă una din coloanele de la intrare. Apoi dispăru.

Începu să se îndepărteze pe alee, ascultând briza murmurând în frunziş, iar când ajunse în vârful dealului simţi răsuflarea mării. *Aşteptându-l*. Aşteptându-l tot timpul. Ca o forţă imensă care putea fi rea sau blândă, după bunul ei plac.

Nu trebui să meargă prea mult; lângă el se opri un jeep al poliţiei militare.

Unul dintre ei îl întrebă:

— Unde te duci, amice? Apoi, când văzu luciul treselor aurite, se corectă: Putem să vă ducem undeva, sir?

Îl lăsară la poarta cazărmii şi se pierdură în noapte, căutând beţivi sau dezertori.

Ransome îşi găsi camera micuţă, unde pe pat se mai aflau încă trusa de bărbierit şi cămaşa de rezervă. Mai apăruse acolo şi o sticluţă, probabil din rezerva de Scotch a lui Moncrieff.

Se aşeză pe pat şi se gândi la chipul ei, la căldura buzelor ei, la ciudatul sentiment de predestinare pe care-l simţiseră amândoi

şi de care acum nu se mai îndoiau.

Privi sticluţa şi zâmbi. Acum nu mai avea nevoie de ea.

Ofiţerul de stat-major de la Operaţiuni, un comandor R.N., îl întâmpină pe Ransome cu căldură.

— Îmi pare bine că ai venit, Ransome. Am sentimentul că deja te cunosc foarte bine. Tu şi flotila ta v-aţi pus amprenta pe hartă!

Ceru să li se aducă ceai şi biscuiţi şi arătă spre o hartă imensă a zonei mediteraneene, agăţată de perete.

— E plăcut să nu mai vezi nici o afurisită de svastică pe coasta Africii de Nord, nu-i aşa? spuse el vesel.

Ransome aşteptă în timp ce o micuţă Wren aduse în cameră o tavă de ceai.

— Va fi Sicilia – spuse ofiţerul de stat-major – dar mi se pare că deja ştiai? Se ridică şi se duse la hartă. O invazie a forţelor aliate combinate, cu un rol vital pentru sprijinul aerian. Degetul lui se îndreptă spre Gibraltar. Deja avem aici o flotă destul de impresionantă. Toţi sunt barosani. N-o să fie de mirare pentru tine că nici măcar ei nu se pot mişca fără ca tu să le eliberezi calea. Cum te face asta să te simţi – mândru?

— Folositor, domnule.

— Principalele flotile de sprijin vor fi combinate, astfel încât să nu apară necazuri, aşa cum s-a întâmplat de prea multe ori în războiul ăsta. Ca toţi ceilalţi, va trebui să fii gata să schimbi rolurile imediat. Ransome, trebuie să ducem infanteria pe ţărm. Îl privi sever. Dacă de data asta sunt respinşi, ei bine…

În loc să-şi continue ideea, sorbi din ceai. După ce aruncă o privire spre ceas, continuă:

— Numai pentru acţiunea asta a fost desemnat un comandant special.

Cumva Ransome îşi dădu seama cine va fi acesta.

— Vice-amiralul Hargrave, spuse comandorul. Băiat bun, îşi cunoaşte meseria.

Ransome se gândi la ce aflase. N-ar fi trebuit să conteze, indiferent cine era persoana. Şi totuşi, într-un fel ştia că nu era aşa. Se întrebă unde era Moncrieff, de ce nu lua parte la această întâlnire?

— Deci fii pregătit pentru ordinele de plecare, Ransome. Vei fi

repartizat pentru un convoi, asta-i tot ce pot să-ţi spun. Zâmbi, căpătând un aer omenos: Cam tot ce ştiu eu!

— Comandorul Moncrieff va fi în continuare comandantul nostru, domnule?

Omul îşi supse buza de jos.

— Ajungeam şi la asta. Moncrieff e un marinar bun, dar…

Ransome se încordă în scaun. Vestea îi va frânge inima bătrânului.

— E obişnuit cu situaţia de acasă, cu Canalul Mânecii şi cu transformarea pescarilor în marinari dragori. Mediterana e altfel. Flotila va fi comandată de un distrugător mic, o navă de stat-major, care vă poate dirija sau apăra în funcţie de situaţia existentă. Îşi mai îmblânzi vocea. Comandorul Moncrieff păstrează comanda până la Gibraltar. Mi-e teamă că asta-i tot.

După aceea, Ransome nu-şi mai aminti prea multe din întâlnire. La ieşirea din cabinetul operaţional îl aştepta un locotenent care-l anunţă că Moncrieff se reîntorsese deja la Falmouth. I se pusese la dispoziţie o maşină şi i se spuse că deja fusese trimis flotilei un mesaj prin care se anunţa ora ajungerii lui acolo. Deci nu mai avea cum să se abată din drum.

Moncrieff dorise să fie singur, să se împace cu decizia.

Aceeaşi Wren care-l adusese stătea acum sprijinită de maşină şi îi deschise uşa când îl văzu apropiindu-se.

Ransome încercă să zâmbească.

— Acasă, James.

Ea îl studie şi-i plăcu ceea ce văzu. Ştia totul despre Ransome; aproape toate fetele din serviciu ştiau.

Lăsând în urmă santinelele care-i salutaseră şi baricadele de saci de nisip, Ransome privi mâinile ei înmănuşate pe volan, conducând imensul Humber cu mare îndemânare pe lângă un convoi de camioane ale armatei.

— De când te-ai înrolat?

Ea îşi suflă nişte şuviţe de păr care-i căzuseră pe ochi.

— De şase luni, domnule. Se vede?

— Nu. Doar mă gândeam la cineva.

Fata se strâmbă. *Păcat*.

— Ştiţi, domnule, fratele meu este pe *Ranger*.

El o privi.

— Cine?

— Sublocotenentul John Dent.

Ransome îşi imaginã imediat omul. O marinã în interiorul unei marine. O familie cu propria-i mândrie şi durere, ca oricare alta.

Ajunserã la Falmouth în timp record. În timp ce el se îndrepta spre docuri, unde-l aştepta o barcã, fata încã îl mai privea.

Când urcase la bord de pe barca cu motor a lui *Rob Roy*, „farfuria plutitoare“, Hargrave îl aştepta împreunã cu echipa de planton, iar comenzile ajutoarelor de nostrom se auzeau peste tot.

Acesta era aspectul muncii sale cu care nu se putuse obişnui şi pe care nu-l putea considera ca de la sine înţeles.

Hargrave îl salutã.

— Bine aţi venit, sir.

Părea relaxat şi mulţumit de ceva.

În timp ce se îndrepta spre cabina lui Ransome, Hargrave spuse:

— Au venit ordinele, sir.

Ransome zâmbi. Probabil cã ofiţerul de la statul-major ştiuse asta chiar şi în timp ce stãtuserã de vorbã. *Poate în eventualitatea în care muream pe drum*.

— Comandorul Moncrieff este la bord, adãugã Hargrave. Iertaţi-mã sir, am uitat.

— Cum se simte?

Hargrave era surprins de întrebare.

— Ãã – cam ca de obicei.

Deci nu spusese nimãnui nimic.

Moncrieff stãtea în cabinã cu picioarele încrucişate şi un vechi jurnal de bord pe genunchi.

Privi în sus şi ridicã din umeri. Gestul îl fãcu sã arate suferind.

— Ţi-a spus?

— Da, sir. Nu pot sã vã spun cât de rãu îmi pare.

Privi mâna mutilatã aşezatã pe jurnalul deschis, ca un şubler stricat. Era vechiul lui jurnal, de pe vremea când încã fusese la comanda vasului.

— Probabil cã amiralul are dreptate. Sunt prea bãtrân pentru lucruri noi. Sunt un marinar, nu un afurisit de robot. Fãrã îndoialã cã noul comandant se va descurca foarte bine. Tot timpul

conferinţe şi întâlniri, genul ăsta de aiureli. Zâmbi aducându-şi aminte de ceva şi adăugă: Ştii ce cred? Din cenuşa conferinţelor de azi se va ridica phoenixul încurcăturilor de mâine! Ordinele tale sunt aici, spuse el apoi. Ai un preaviz de douăzeci şi patru de ore. Aş dori să-i întâlnesc în seara asta pe toţi ofiţerii comandanţi, în cartul de la şase la opt. Nu vreau să dau *importanţă* viitorului meu apropiat. Ştii, încă trebuie să ajungem la Gibraltar.

— Înţeleg.

Ransome privi ceasul.

Moncrieff rânji:

— Fir’ar al dracului, credeam că n-o să întrebi niciodată. Da, tinere, mi-ar plăcea o tărie, *chiar acum!*

Ransome privi în jurul cabinei. Era bucuros că Moncrieff o va folosi în ultima lui călătorie pe *Rob Roy*. Ransome îşi va petrece majoritatea timpului pe punte şi în cuşeta mică din spatele timoneriei.

Dar, oricum, Moncrieff tot amărât va fi, oricât va încerca să braveze.

Mai târziu, cu încă nouă ofiţeri comandanţi înghesuiţi în careu, nu sesizase nici o slăbiciune în entuziasmul agresiv al lui Montcrieff, sau în abilitatea lui de a le spune ce dorea de la ei, la ce se aştepta.

După aceea Montcrieff îi spuse:

— Ian, în seara asta voi fi pe ţărm. Ne vedem cu o oră înainte de ieşirea din port. Îl privi gânditor. Arăţi mai bine. Dar cred că atunci când o să vrei, o să-mi spui de ce.

În seara aceea, până la orele opt, fiecare om din flotilă aflase de ordinele de plecare. Dimineaţă vor fi duşi la ţărm sacii cu scrisori, toţi cenzuraţi cu atenţie, pentru orice eventualitate. După cum spuneau afişele amuzante din toate popotele şi barurile: *Fii ca tata, fă pe mutul!* – sau un soldat acoperind gura prietenei sale în timp ce de sub masă apăreau un Hitler sau un Goering, aproape nedeghizaţi.

După ce se întâmplase în Africa de Nord, nemţii şi aliaţii lor italieni ar trebui să se aştepte la un atac.

Nu puteau să păzească toată coasta, din Grecia până în Franţa. Dar o singură mică aluzie…

Auzi un ciocănit în uşă. Hargrave păşi înăuntru şi-l întrebă:

— Mă întrebam, sir, dacă doriţi să veniţi în careul ofiţerilor? Băieţilor le-ar face plăcere.

Ransome zâmbi.

— Bineînţeles. Mai târziu s-ar putea să fim prea ocupaţi.

Se va duce pe ţărm şi îi va telefona lui Eve de acolo. Îşi va suna părinţii.

Îşi ridică privirea când telegrafistul Carlyon se opri în faţa uşii deschise.

— Intră, Sparks.

— Vin după ce vă luaţi masa de seară, Number One, bine? îi spuse lui Hargrave.

Nici unul dintre ei nu observă expresia de durere de pe chipul lui Carlyon.

Ransome luă telegrama din mâna telegrafistului.

Hargrave zâmbi:

— Să nu-mi spuneţi că ordinele au fost anulate.

Ransome reciti literele ordonate. Era ca şi cum ar fi auzit o voce.

— Este fratele meu, spuse el încetişor. A fost dat dispărut, se presupune că-i mort.

Îşi aduse aminte de vocea ei. Oare fusese doar aseară? *Nu este alegerea noastră*.

Hargrave se uită la Carlyon şi făcu un gest cu capul. După ce marinarul plecă, întrebă:

— Ce pot să fac, sir?

Ransome se gândi la şantierul tatălui său. Părinţii lui fuseseră probabil anunţaţi în timp ce el era cu Eve.

— Ce faci chiar acum, replică el.

Privi jurnalul personal de bord pe care Moncrieff îl lăsase acolo.

— În ultimul timp am văzut o mulţime de oameni ale căror existenţe au fost răvăşite.

Dar în inima lui ţipa: *Nu Tony. Nu el, pentru numele lui Dumnezeu*. Vocea lui era egală şi fără emoţie când continuă:

— Încă mai avem un război căruia trebuie să-i facem faţă. Încă şi mai concret, avem *vasul ăsta* şi echipajul lui de optzeci de oameni, care depind de noi, pentru că nici ei n-au altă alternativă.

Hargrave îl privea înmărmurit. Incapabil să gândească

limpede.

— O să le spun şi celorlalţi, domnule căpitan.

— Nu. O să vin jos, aşa cum am stabilit. Privi bucăţica de hârtie care schimbase totul. Nu-i vina nimănui.

Hargrave încercă să nu privească fotografia înrămată a aspirantului care semăna atât de mult cu Ransome. Doar un copil. Asta făcea ca războiul să năvălească direct în cabină, ca un monstru.

Ransome îşi ridică privirile de pe birou.

— Lasă-mă singur un timp, Number One. Trebuie să dau câteva telefoane.

Uşa se închise încetişor în urma secundului şi i se păru că nava se retrage odată cu el.

Îşi aminti de gelozia stupidă pe care o simţise când Tony se dusese cu ea la dans, de nerăbdarea perpetuă a fratelui său de a obţine totul de la viaţă. Ridică receptorul şi, după multe declicuri, i se făcu legătura cu centrala de pe ţărm.

Ce-o să le spună? O să se aştepte să mă duc acasă, când locul meu este aici, acum mai mult ca oricând...

Trebuie să vorbesc cu Eve. Să-i spun că nu ne putem vedea până...

Îşi trecu degetele prin păr şi privi telegrama până când îl durură ochii.

— O, bunule Dumnezeu, *ajută-mă!* rosti el cu voce tare.

Operatoarea tuşi.

— Numărul dorit sună, sir.

Se întâmpla tot timpul, în fiecare zi. Şi alţii trebuiau să treacă prin asta. Dacă nu-şi putea înfrânge disperarea nu era apt să comande. Oamenii ar muri şi ar putea fi vina lui, pentru că...

Auzi vocea cunoscută şi se îmbărbătă.

— Bună, tată, tocmai am auzit despre Tony...

10. În adâncuri

Marinarul simplu Gerald Boyes se ţinea de masa hărţilor şi privea cum partea laterală a punţii de comandă se scufunda vertiginos în hula puternică. Era ca şi cum procesiunea valurilor mari de culoarea rechinilor urca peste navă, înainte ca *Rob Roy* să-şi ridice jucăuş prova şi să plonjeze peste următoarea creastă. Peisajul era atât de nou şi uluitor încât aproape nu-şi putea desprinde ochii de la el.

Pe puntea de comandă se afla personalul obişnuit de cart, dar se părea că nimeni nu-i acorda nici o atenţie. Făcuse ordine pe masa hărţilor, ascuţise creioanele navigatorului şi verificase becul din guseul mic, care în timpul nopţii era ascuns de un paravan de pânză. Erau pe la mijlocul cartului de dimineaţă şi micuţul vas se ridica şi plonja, din când în când parcă încremenind câteva secunde, înainte de a-şi căuta o nouă poziţie.

Boyes privi scaunul căpitanului aflat în partea din faţă a punţii de comandă, în spatele paravanelor de sticlă. Părea nefiresc să fie gol. Întodeauna Ransome era acolo, aşa cum fusese şi în primele patru zile lungi de la Falmouth până la imensitatea Atlanticului, înainte de a se alătura impresionantului convoi.

Când vapoarele fuseseră adunate ca nişte oi, vânate şi mânate de puternicele distrugătoare şi aşezate în coloane pentru lungul drum spre Gibraltar, Boyes simţise o nouă tensiune şi noi emoţii. Boyes, cu însărcinarea lui de ajutor-navigator, se simţea privilegiat să audă toate zvonurile care circulau în timpul fiecărui cart printre membrii elitei de pe puntea de comandă.

Convoiul era unul dintre acelea care ar fi captat atenţia oricui, îşi zise el, dar şi escorta fusese pe măsură. Un crucişător greu pe lângă distrugătoare şi, chiar în mijloc, un portavion. Nu unul dintre cele mari, ca faimosul *Ark Royal* sau *Illustrious*, ci un portavion scurt şi îndestat, de escortă. Avea o structură de vas comercial căruia i se adăugase o punte de lemn pentru aterizare şi decolare, o *banana boat*, cum erau acestea poreclite de marinarii bătrâni. Dar micuţele portavioane de escortă schimbaseră total situaţia convoaielor destul de norocoase să beneficieze de protecţia lor. Acum nu mai existau acele zone întinse ale oceanelor unde nu puteau ajunge avioanele de sprijin.

A doua zi după ce ajunseseră în larg, un Focke-Wulf Condor, unul din imensele bombardiere marine cu rază lungă de acţiune,

găsise convoiul. Dar la vederea celor trei Seafire-uri care se ridicaseră de pe portavion, fugise foarte repede. Pe când, înainte, acelaşi avion ar fi survolat convoiul zi şi noapte în afara razei de acţiune a tunurilor, îndreptând continuu U-boat-urile spre o ţintă neajutorată.

După acel incident nu mai zăriseră alt avion inamic.

Toate vapoarele din convoi erau mari, incluzând două transportoare de trupe, foste nave de pasageri, şi câteva cargoboturi rapide, având punţile şi calele încărcate cu tancuri, avioane şi alte vehicule. Nu era de mirare că se luaseră asemenea precauţii. Ieşiseră departe în Atlantic, zigzagând neobosit la comenzile iritante ale comandorului, apoi ocoliseră Golful Biscaia şi ajunseseră în sud, în apele mai calde. Câţiva dintre marinari, în special cei care stătuseră pe puntea de comandă, căpătaseră deja un bronz sănătos.

Boyes îi privi pe ceilalţi de pe punte. Locotenentul Sherwood era ofiţerul de cart, asistat de noul sublocotenent Tritton. Semnalizatorul-principal Mackay îl urmărea pe *Ranger*, care menţinea un curs paralel cu ei cam la patru mile depărtare, iar celelalte dragoare se aflau între ele pe două linii.

Era straniu să vezi oceanul atât de gol, se gândi Boyes. Doar ieri convoiul îşi mărise viteza şi le-o luase înainte. Fiecare vas în parte fusese capabil de o viteză mult mai mare decât a dragoarelor, dar stătuseră împreună până când cea mai periculoasă parte a călătoriei fusese lăsată în urmă.

Privind harta care tremura, Boyes văzu că Portugalia neutră se afla cam la două sute de mile la babord; probabil că acum treceau prin dreptul Lisabonei. Era cel mai îndepărtat loc de casă în care ajunsese el vreodată.

Privi iarăşi scaunul gol. Toată lumea aflase despre fratele căpitanului. Din când în când Boyes îl studiase pe Ransome, căutând pe chipul lui semne ale durerii şi neliniştii. Nu observase până acum nimic în afară de rezervă, ceva respectat de ceilalţi ofiţeri.

Se gândi la repetitorul radarului, care se afla în timonerie sub picioarele sale. La cârmă era şeful timonier Reeves, în timp ce Beckett se afla undeva sub punte, rezolvând nişte cereri ale echipajului. Niciodată acestea nu luau sfârşit. Aspirantul

Davenport părea să-l evite tot timpul, ca şi cum fiecare dintre ei ar fi aparţinut unei societăţi diferite. Ceea ce era foarte dificil pe un vas de două sute treizeci de picioare lungime.

Descoperi că iarăşi se gândea la permisia pe care o avusese. Mama lui îi povestise cum îl văzuse pe tânărul Davenport în uniformă de ofiţer. *Atât de elegant, de spilcuit*. Mama lui nici măcar nici nu-şi închipuise cât de mult îl duruse remarca ei.

Şi apoi, tam-nisam, sosise *marea aventură*. Într-o seară sunase telefonul, în timp ce el îşi lua ceaiul cu părinţii.

Mama lui Boyes ţâşnise de pe scaun, iar tatăl lui murmurase:

— Dacă iarăşi mergem la bridge în seara asta, chiar ar trebui să mă prezint la echipa de pompieri ca să scap!

Dar mama sa se întorsese cu ochii întrebători, chiar suspicioşi.

— E pentru *tine*, Gerry! Sunase ca o acuzaţie. O fată!

Boyes se grăbise spre uşă. În spatele său îl auzise pe tatăl lui întrebând blajin:

— Cine era, dragă?

— Cineva care-l cunoaşte pe băiatul nostru. Avea un glas destul de comun…

Boyes nici măcar nu observase.

Fata pe nume Connie păruse foarte sigură şi nonşalantă la telefon. Efectiv, până atunci Boyes nu avusese nici o experienţă cu vreo fată, cu excepţia unui dans la şcoală, o dată pe an. Sosirea lui pe puntea inferioară a unui vas de război îl făcuse să roşească de jenă, chiar dacă cele tot ce auzise era pe jumătate adevărat.

— Deci nu ai nici un program? îl întrebase ea.

— N-nu… Şi-o imaginase pe mama sa ascultând la uşă. De fapt, speram…

Ea râsese.

— Pişicherule!

El simţise că roşea încă o dată.

— Ce spui de un film? La „Regal“ este unul bun…

Când el rămăsese mut, ea adăugase:

— Dar dacă ai ceva mai bun de făcut…

— Nu. Mi-ar plăcea foarte mult.

— Atunci ne întâlnim într-o oră.

Aventura începuse.

Cinematograful fusese aglomerat în principal cu soldaţi şi prietenele lor, deci când peste ecran fusese coborâtă o pancartă scorojită anunţând declanşarea alarmei datorită unui raid aerian, în sală răsunaseră proteste violente „Luaţi-o de-acolo!“ Plus fluierături şi râsete ironice. Ea se sprijinise de el până la jumătatea filmului, când el o luase pe după umeri.

În luminile intense ale ecranului o observase privindu-l. Cu mirare? De curiozitate? Dar Boyes nu ştia nimic despre femei.

După aceea merseseră în piaţa din Kingston, unde armata prevăzătoare trimisese un camion pentru fetele de serviciu, un fel de barcă de permisie care să le aducă în siguranţă la unitate.

Stătuseră acolo, în uşa unei prăvălii, şi pentru trecători fuseseră doar un alt marinar în permisie şi o fată în kaki. Pentru Boyes fusese cu totul altceva. Dar se simţise puţin dezamăgit, nu de ea, ci de el.

O întrebase cu disperare:

— Pot să te mai văd, Connie? Te rog!

Ea îl privise cu ochii strălucitori.

La cinematograf ea se aşteptase la obişnuita luptă, o mână cercetătoare, senzaţia de şoc când mâna o va atinge. Boyes era diferit. Dumnezeule, era atât de diferit!

— N-ai avut niciodată o prietenă, nu-i aşa?

El ezită.

— N-am mai avut.

Ea dorise să-l ia în braţe. Să plângă pentru inocenţa lui, pentru simţul lui demodat al onoarei.

— Dacă vrei, mâine sunt liberă.

Se întâlniseră în după-amiaza călduţă şi se duseseră la un bar de pe malul râului să bea ceva. Îi povestise despre marină, despre navă şi tot timpul ea îl privise, cu paharul cu porto şi lămâie la buze şi ţinându-şi cealaltă mână pe masă lângă a lui. Apoi îl dusese la alt cinematograf, mai mic decât „Regal“, care, pe când el era şcolar, avusese reputaţia de speluncă. Fusese aproape gol, iar ea îl condusese spre scaunele din spate. Acestea erau perechi.

— Probabil că în cartierul ăsta erau o mulţime de îndrăgostiţi! îi şoptise ea.

Într-una dintre pauze el bălmăjise:

— Mâine plec, Connie.

Ea se încordase, în ochi apărându-i brusc neliniştea.

— Deja? M-am gândit…

— Mi-a plăcut foarte mult să fiu cu tine, spusese el. Nici nu pot să-ţi spun cât de mult.

Ea aşteptase ca luminile să se stingă.

— Sărută-mă.

El încercase, însă doar îşi apăsase faţa pe părul ei.

— Iartă-mă.

Ea se ridicase.

— Păstrează-mi locul cald. Mă duc la toaletă. Se aplecă şi îi atinse gura. Ai fi fost dulce. Ai nevoie doar de puţină practică.

Dar nu râdea de el.

Pentru un timp, Boyes îşi imaginase că ea ieşise pe una din uşile de incendiu, dar apoi o văzu grăbindu-se pe culoar şi o simţi aşezându-se lângă el. O înlănţuise cu braţele şi o sărutase iarăşi. Connie îl luase pe după gât şi îl trăsese spre ea, astfel încât gurile le erau lipite, până când ea şi-o deschisese şi îi atinsese limba cu a ei. Apoi îi luase mâna şi şi-o lipise de corpul ei. Îşi desfăcuse jacheta şi el îi simţise greutatea sânilor prin cămaşă şi inima bătându-i ca şi cum ar fi vrut să se elibereze.

— M-am descotorosit la toaletă de sutienul de armată, îi şoptise ea la ureche.

El îi descheiase un nasture de la cămaşă şi atinsese pielea de dedesubt. Apoi alt nasture până când îi ţinuse sânul în mână, simţind sfârcul tare între degete.

Ea gâfâia:

— Nu te opri, Gerry! Of, Dumnezeule!

O simţise agăţându-se de el cu aceeaşi disperare sălbatică, găsindu-l şi strângându-l până abia se mai putuse controla.

Când părăsiseră până la urmă cinematograful şi se îndreptaseră spre aceeaşi piaţă unde aştepta camionul armatei, o luase iarăşi în braţe.

Ea îl împinsese şi-i vorbise cu vocea gâtuită:

— Nu aici! Nu ca toţi ceilalţi! Data viitoare…

Îl sărutase apăsat pe gură, apoi alergase prin noapte spre camion.

După aceea el îşi dăduse seama că nu-şi amintea nici numele

filmului, nici ceva despre el.

Acum, din când în când, se atingea aşa cum o făcuse ea şi retrăia momentul când îşi strecurase mâna prin cămaşa ei.

— Ne cheamă *Ranger*, sir.

Vocea lui Mackay îi spulberă visul, făcându-l să privească puntea de comandă ca un străin.

Semnalizatorul-principal rostea cuvintele concomitent cu sclipirile ca de diamant ale lămpii de semnalizare de peste marea învolburată:

— *Epavă în apă la unu-şase-zero grade*, sir.

Sherwood încuviinţă.

— Ar fi bine să-l anunţi pe căpitan.

— Sunt aici.

Ransome veni la scară, se urcă în scaunul lui şi îşi luă binoclul.

— Care era relevmentul?

Mackay strigă.

— De la *Dryaden*, domnule. Să investighez?

— Negativ. Ransome ignoră zăngănitul lămpii Aldis. Schimbaţi cursul, să ne apropiem. Informaţi-l pe *Ranger*.

— Ce s-a întâmplat?

Moncrieff se bălăbăni greoi de-a lungul punţii de comandă. Arăta de parcă de-abia se trezise.

— Epavă, sir.

Ransome îl privi ca şi cum s-ar fi aşteptat la o contrazicere. *Dryaden* era mai bine echipată pentru astfel de probleme. Acesta era de fapt scopul ei aici.

Dar Moncrieff spuse doar:

— Ţine-o tot aşa.

Boyes se trase într-o parte când Sherwood se aplecă asupra giroscopului.

— Jumate bandă stânga. *Cu grijă*. Cârmeşte la unu-şase-cinci!

În portavoce se auzi confirmarea lui Beckett.

— Cursul este unu-şase-cinci, domnule.

Luase cârma fără măcar să fie chemat.

Boyes se făcu mic, ca nimeni să nu-i ordone să părăsească puntea. Altă dramă. Şi el făcea parte din ea.

— Cu toată viteza, spuse Ransome.

Boyes îl văzu pe Sherwood privind spatele căpitanului şi

ridicând uşor din sprâncene. Dar asta era tot.

În timp ce viteza creştea, nava se îndepărtă uşor de consoartele sale, astfel încât Boyes putu să le vadă dintr-un alt unghi. A treia din linie, *Firebrand*, nava-soră a lui *Faw*, o bătrână „Smokey Joe“, pufăia fum negru pe cerul senin. Din cauza ei avuseseră loc destul de multe fricţiuni cu comandantul escortei convoiului, până când Moncrieff înşfăcase magafonul şi îi spusese acestuia să-şi vadă dracului de treburile lui.

Acum apăru şi Hargrave pe puntea de comandă şi îşi ridică binoclul, să privească peste paravanul de sticlă la rămăşiţele care pluteau în derivă. Resturile altui convoi poate?

Ransome se lăsă pe spate în scaun, încercând să-şi relaxeze şi mintea. De ce îl scosese pe *Rob Roy* din formaţie când traulerul s-ar fi putut descurca? Moncrieff ar fi avut dreptate să-i pună la îndoială decizia.

De fapt, era *ceva* care să-i distragă atenţia. Orice era mai bine decât suferinţa, regretele şi durerea. Ştia că acestea îl măcinau din ce în ce mai adânc şi observase cât de grijulii erau ceilalţi să dispară sau să pară foarte ocupaţi în prezenţa lui. Nu era vina lui, după cum încercase să-i explice secundului. Dar asta nu-i era de nici un ajutor. Se aplecă iarăşi în faţă simţind binecunoscuta uscăciune în fundul gâtului.

— Amândouă motoarele jumătate înainte.

Oare va fi vreodată cineva în stare să însumeze costul războiului pe mare? Vapoare şi oameni, materiale şi speranţe, rolul exact pe care-l jucase soarta pentru prieteni şi inamici.

— Ce credeţi, sir? îl întrebă Hargrave.

Ransome îşi ridică iarăşi binoclul puternic. Totul era mult prea bine cunoscut. Scânduri în derivă şi fragmente de pânze, lăzi, o barcă de salvare răsturnată, toată zona era presărată cu resturi. Îşi reglă binoclul pe barca răsturnată. Pe carena ei se mai vedeau doar literele portului de proveniență: Liverpool. În jurul ei erau multe depuneri. Probabil că plutise în voia curenţilor marini multă vreme, poate câteva săptămâni; ultima rămăşiţă a unei nave sau a unui întreg convoi care căzuse pradă unui U-boat.

Auzi remarca unui observator.

— N-a mai rămas prea mult din aia!

— Ei bine, continuaţi să căutaţi! se răsti el. Mai târziu ne poate

fi folositor orice indiciu!

Se întoarse, simţindu-se rău şi fiind mânios pe neputinţa sa de a rămâne calm.

— Se vede o plută, domnule căpitan, spuse Sherwood. Roşu patru-cinci.

Ransome o găsi, binoclul lui înregistrând scena de parcă ar fi fost chiar acolo. Uruitul unei torpile, sau poate a mai multor, confuzia subită, şocul disperării când vasul se scufundase. Nava aceea ar fi putut transporta explozibil şi fusese dezintegrată înainte ca bărcile să poată fi lansate. Doar o singură plută. Plutind pe suprafaţa apei, de-abia rezistând fiecărui val. Pe ea erau trei corpuri. Întinse, cu picioarele răşchirate, legate de ea, ca un ciudat semnal de alarmă pentru oricine risca să navigheze în Oceanul Atlantic.

— Ambele motoare uşor înainte.

Ransome se ridică în picioare pe grătarele care vibrau uşor.

— Number One, trimite şalupa. Ochii lor se întâlniră. Spune-i şi doctorului să meargă.

— S-a întâmplat ceva, sir?

Ransome şterse lentilele binoclului cu o bucată de cârpă.

— Nimic. Te rog, vrei să te duci cu barca?

Hargrave se îndepărtă şi în curând se auziră ordinele la megafon.

— Adunarea echipajului bărcii! Desfaceţi dispozitivele de prindere! Pregătiţi-vă pentru lansarea bărcii.

Ransome se întoarse să privească mica plută. Probabil că fusese un vapor destul de mare, deoarece avusese la bord personal naval. Îşi fixă obiectivul binoclului pe silueta ofiţerului a cărui mână întinsă atârna în apă. Uniforma îi era pătată şi udă, dar singura linie aurie şerpuitoare de pe mânecă îşi spunea propria ei poveste. Ceilalţi doi erau marinari; unul îşi pierduse un picior şi se părea că fusese tras pe plută de ceilalţi doi.

— *Scoateţi bolţurile! Desfaceţi!*

Baleniera căzu repede pe valul înălţat de prova lui *Rob Roy* şi se roti într-o parte, ţinută încă de o parâmă. Când fu eliberată, vâslele intrară şi ieşiră din apă, iar Ransome îl observă pe Hargrave stând în picioare între velele umflate de la pupa, în timp ce Cusack stătea ghemuit lângă maistrul cu instrucţia, lumina

soarelui reliefând ca pe o pată de sânge materialul roşu dintre tresele lui.

Scena pe care o vor vedea nu va fi deloc plăcută. Ransome privi în jur la ceilalţi şi-l văzu pe noul sublocotenent, Tritton, pipăindu-şi mâneca de parcă el era cel care se afla pe plută. Şi semnâlizatorul-principal Mackay făcea la fel, având pe chip o expresie de milă şi ură. El luptase în Atlantic şi cunoştea prea bine situaţia. Sherwood, având ochii pe jumătate ascunşi de genele pale şi bărbia încleştată, privea busola. Iar Boyes, mezinul, cercetase epava până când îi simţise privirile. Ransome dădu din cap încurajator. Asta era tot ce-i putea oferi. Şi totuşi, Boyes părea să simbolizeze totul la fel de clar ca o rachetă de semnalizare. Toţi aşteptau ca el, căpitanul lor, neavând importanţă cât de tânăr şi nepregătit era, să aibă răspuns la orice întrebare.

— Niciodată nu-i o treabă plăcută, rosti Moncrieff răguşit.

Ransome văzu cum vâslele balenierei se opresc şi cum omul de la provă aruncă atent harponul să prindă pluta care dansa nebuneşte în hulă. Toţi îşi vor ţine repiraţia, încercând să-şi închipuie că scena nu era reală, în timp ce unul dintre ei se va apleca să recupereze medalioanele de identitate de pe acele biete şi degradate cadavre care cândva fuseseră ca Mackay şi Tritton. *Ca mine*.

Cineva, undeva, probabil primise o telegramă: *Dispărut, presupus mort*. Aceste trei medalioane vor spulbera orice speranţă pentru cei care încă credeau în minuni.

— Semnalizaţi balenierei să remorcheze pluta până la navă! spuse el furios. Ştia că vorbeşte prea aspru, dar nu se putea abţine. Pentru numele lui Dumnezeu, cel puţin îi putem înmormânta cum se cuvine!

Şi exact ăsta era lucrul pe care trebuia să-l facă.

Era pentru prima dată după multe zile când Ransome pleca de pe puntea de comandă. I se păru că durează o eternitate până coborî cele două scări, apoi trecu pe lângă afeturile celor două Oerlikon-uri noi şi pe lângă observatorii posomorâţi, ajungând în partea laterală a punţii, lângă balenieră, agăţată iarăşi în gruie, iar umezeala provenită de la recenta excursie se uscase deja în soare. Cât de diferit arăta totul de aici de jos, se gândi el.

Marinarii care nu erau de serviciu se ţineau de montanţii balustradei sau de plutele de salvare similare cu cea pe care o lăsaseră în urmă, împreună cu celelalte rămăşiţe ale războiului. Mulţi îl priveau, unii cu tristeţe, alţii cu chipurile împietrite, dar pe toţi îi cunoştea ca pe propria sa familie.

Totul era la fel ca în celelalte ocazii anterioare şi totuşi diferit. Cele trei forme din deschizăturile parapetului nu mai erau expuse şi lipsite de demnitate, ci acoperite de câte un steag curat. Auzi un sunet acut şi-l văzu pe Cusack scoţându-şi nişte mănuşi de cauciuc. Matrozul-principal Hoggan stătea lângă echipa funerară fluierând uşor, iar şarpele tatuat pe care-l avea la încheietura unei mâini ieşea puternic în evidenţă. Lângă tambuchiul dinspre camera motoarelor se vedeau două chipuri: Chief Campbell şi Nobby Clarke, subofiţerul său care ştia totul despre ce însemna să-ţi pierzi vasul. Şi sublocotenentul Fallows, cu gura ca o linie fină în timp ce prelua comanda echipei. Ransome observase că nu-şi mai purta niciodată pălăria caraghioasă. Era parcă o altă persoană, care încearcă să se regăsească pe sine.

Mai întâi Ransome privi în larg, unde *Dryaden* – care, destul de ciudat, avea cel mai modern Asdic din grup – naviga protector în jurul lor, iar soarele scânteia în binoclurile de pe suprastructura ei. Apoi se uită în sus la puntea de comandă a lui *Rob Roy* şi-l observă pe Hargrave aplecat peste margine şi studiindu-l.

Ransome îşi scoase chipiul şi deschise cărticica. Era aşa de îndoită şi uzată încât se întrebă oare de ce nu-şi procurase una nouă. Cele trei medalioane de identitate păreau că-l privesc fix.

Asta face ca totul să fie diferit. Erau unii dintre ai lor. Probabil fuseseră servanţii unui tun de pe un mare vas de mărfuri. Slujba era pentru toţi cei care pieriseră. *Pentru noi*. Apoi se străduí să recunoască. *Pentru Tony*. În timp ce citea binecunoscuta rugăciune, privi din când în când în sus, ca şi cum şi-ar fi pus la încercare propria putere, propria dârzenie interioară.

Îl văzu pe marinarul Nunn, cel care-şi pierduse toată familia, strângând cu mâinile balustrada, cu faţa golită de orice expresie. Doar ochii lui spuneau totul. Apoi pe tânărul Boyes, care fusese trimis de pe puntea de comandă cu încă un steag, cu chipul tranfigurat în timp ce-şi ţinea mâna încleştată pe noul său cuţit; lângă el era durul Jardine, care-l ţinea pe tânăr de umeri.

Nu, nu-i putea dezamăgi pe nici unul dintre ei. În special nu acum.

Privi în sus spre puntea de comandă şi ultimele ezitări pe care le mai avea începură să se destrame.

Ransome rosti din memorie ultima parte a slujbei de înmormântare.

— Tatăl nostru prea milostiv, încredinţăm în mâinile Tale iertătoare aceste suflete ale fraţilor noştri dispăruţi, şi înmormântăm trupurile lor în adâncuri…

Restul era vag, parcă şters din memoria lui. Când îşi puse chipiul văzu că puntea fusese eliberată şi steagurile împăturite. Se auzea păcănitul telegrafului şi, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un somn scurt, elicele lui *Rob Roy* băteau nerăbdătoare apa, ridicând iarăşi spuma.

În timp ce Ransome se îndrepta spre scara punţii de comandă, îşi imagină cele trei forme acoperite de pânză scufundându-se încet în întunericul etern. În zona asta oceanul avea o adâncime de două mii cinci sute de stânjeni. Apa nici măcar nu se tulburase.

Când ajunse sus, se duse la masa hărţilor şi văzu că Hargrave marcase locul înmormântării pentru oricine ar fi întrebat mai târziu.

Moncrieff era prăbuşit în scaunul său. Când îl văzu, îl cercetă gânditor.

— Te simţi mai bine acum, Ian?

Ransome îl privi.

— Mult mai bine.

Redevenise căpitanul.

11. Poarta

Ian Ransome se apucă strâns de marginea paravanului de pânză al şalupei, când aceasta se balansă nebuneşte în siajul altei ambarcaţiuni. Stropii care-i biciuiră faţa erau surprinzător de reci, în ciuda soarelui dogoritor, şi îl ajutau să-şi îndepărteze oboseala

provocată de dirijarea fiecărei nave din flotilă, la baliza desemnată din radă.

Întregul port părea ticsit de nave, amarate, ancorate sau legate la grămadă una de alta, încât dădeau impresia că nu se vor mai putea mişca niciodată. Şi deasupra tuturor, impunătorul Gibraltar făcea ca şi cele mai impozante vase să pară aproape neînsemnate.

Ransome privi navele în timp ce şalupa se strecura printre ele. Nume celebre, cuirasate şi crucişătoare despre care citise când era copil şi pe care chiar îşi făcuse serviciul militar la R.N.V.R. în timp de pace, în decursul instrucţiei anuale. Îşi zise că era puţin probabil să mai fi existat înainte vreo asemenea concentrare de forţe maritime. Se aflau acolo şi transportoarele de trupe şi navele de desant, toate împestriţate cu uniforme kaki spălate şi întinse să se usuce, ca nişte steaguri anoste.

Aceasta era puterea marinei, maşinăria necesară susţinerii unei invazii.

O vedetă lungă tăie calea şalupei şi îl auzi pe marinarul Suggit, şeful echipei „farfuriei plutitoare“, înjurând printre dinţi. Vedeta purta însemnele unui contra-amiral. Nimic nu trebuia să-i stea în cale. Nu era deloc de mirare că liderii care deţineau adevărata autoritate nu-şi puteau permite să considere oamenii ca pe nişte individualităţi. Pe uscat aceştia erau steguleţe pe o hartă. Pe mare, doar un semn cu numele vasului respectiv. Ca să indice că acesta încă plutea.

Ca la dragarea minelor, se gândi el. Nu ştiai niciodată ce efect aveai asupra întregii panorame a războiului. Îţi îndeplineai sarcinile, îţi jeleai un prieten mort sau camarazii arşi în faţa ochilor tăi. Şi totuşi, în prima linie îţi puteai permite sentimente de compasiune.

— Acolo este, domnule căpitan! spuse şeful echipajului.

Ransome reperă imediat distrugătorul ancorat. H.M.S. *Bedworth*, unul dintre distrugătoarele mici şi rapide din clasa Hunt, care fuseseră construite imediat după declanşarea războiului, să umple golul lăsat de neglijenţele şi economiile din timpul păcii. Nu erau dotate cu torpile şi se întrebuinţau în special pentru escorta convoaielor şi pentru patrulare. Pentru dimensiunile lor, erau supraînarmate cu tunuri de patru inci şi

arme cu mai multe guri de foc, iar *Bedworth* avea chiar şi un pom-pom [1], un tun rotativ care putea să radă chiar şi cel mai rapid E-boat. Micuţul distrugător avea o viteză impresionantă de treizeci şi două de noduri. Se va învârti plictisit în jurul turmei lui de dragoare. Dar oare cine nu se plictisea în preajma lor?

— Atenţie la probă!

Omul de la prova îşi înălţă cangea şi o ţinu deasupra capului în timp ce singura şalupă a lui *Rob Roy* se roti în vânt şi se îndreptă spre scara coborâtă.

Ransome se întrebă dacă Moncrieff mai era încă la bord, sau, ca la Plymouth, plecase deja fără să spună o vorbă.

Destul de jos pe deasupra capetelor urui o escadrilă de avioane Hurricane şi Ransome şi-i imagină pe spaniolii din Algeciras urmărind fiecare mişcare, folosindu-se de neutralitatea lor părtinitoare ca să-şi informeze bine prietenii nemţi.

Pe timp de pace, Gibraltarul fusese un loc de escală favorit al flotei. Pe atunci un port al marinarilor, acum, probabil, pentru tinerii care compuneau majoritatea echipajelor navelor care veniseră aici părea ca Peştera lui Aladdin.

Ransome se gândi la propriul său echipaj. Aproape nici unul dintre ei nu mai ieşise altă dată din apele teritoriale. Gibraltarul nu se schimba niciodată, cu luminile lui strălucitoare şi cafenelele gălăgioase, cu micile lui prăvălii şi tejghele pline, ca întotdeauna, de mărfuri proaste. Dar pentru aceşti marinari tineri vor fi echivalentul comorilor Orientului.

Probabil că acum, mai mult decât înainte, oraşul era înţesat de militari. Ca în Marele Război, când transportoarele de trupe se adunaseră aici pentru carnagiul de la Gallipoli. *Stânca*. Cine o stăpânea, comanda poarta către Mediterana.

Motorul şalupei tuşi şi începu să se rotească în gol când cangea se prinse de scară, lipind şalupa de distrugător.

Ransome urcă repede scara, simţindu-se năclăit de transpiraţie şi nelalocul lui când fu întâmpinat de echipa de primire şi ofiţerul de gardă, toţi îmbrăcaţi în cămăşi şi şorturi albe, arătând ca scoşi din cutie.

Locotenentul îl salută.

---

[1] Tun cu tragere automată de mare cadenţă folosit în special pe nave, montat în vârful provei (n.tr.).

— Fiţi bine venit la bord, sir. V-am urmărit când aţi intrat în port Prefer să observ de la distanţă activitatea dumneavoastră.

Ransome îl urmă spre culoar. Vasul era doar un mic distrugător intens folosit, cam cu patruzeci de picioare mai lung decât *Rob Roy*. Şi totuşi, în mod bizar, îţi dădea impresia că este de două ori mai mare.

Auzi glasul lui Moncrieff chiar înainte de a ajunge la uşa cabinei căpitanului.

— Nu dau nici o ceapă degerată pe ce afirmă, oricine ar fi *ei*. Eu cred că-i de-a dreptul prostesc…

Restul nu se mai auzi când locotenentul bătu la uşă.

Din interior se auzi altă voce:

— Intră!

Locotenetul se strâmbă la Ransome:

— Noroc, sir!

Ransome ştia destul de multe despre noul comandant. *Un ins foarte perseverent*, spunea toată lumea, un ofiţer care-şi desfăşurase întreaga activitate pe distrugătoare, şi care, în ultimul timp, era detaşat la Comandamentul de Operaţiuni Combinate din zona mediteraneană.

Ransome adoptă expresia de rigoare şi intră în cabină.

Comandorul Peregrine Bliss, DSO, Marina Regală, era tânăr pentru gradul său. Avea o faţă pătrată, energică şi părul negru ondulat, care, combinat cu pielea bine bronzată, îi scotea în evidenţă ochii albaştri. Îi întinse mâna, iar când zâmbi i se iviră riduri în jurul ochilor.

— În fine, Ransome. De-abia aşteptam să te întâlnesc. Ia loc.

Apoi privi spre Moncrieff.

— Ne cam certam puţin.

Ca şi omul, stilul său de a vorbi era ca o briză marină. Ransome putea să şi-l închipuie fără nici o dificultate manevrând distrugătorul în mijlocul pericolului, iar subalternii săi agăţându-se de fiecare comandă a sa.

Ransome se aşeză.

— Am venit imediat, sir. O să vă trimit toate rapoartele pe care le-aţi cerut…

Bliss îndepărtă subiectul, fluturându-şi mâna bronzată.

— Drace, pot să mai aştepte. Chiar acum trebuie să ne punem

pe treabă. Nu simţi asta în aer?

— Eu cred că pute! exclamă Moncrieff supărat.

De-abia acum Ransome observă că Moncrieff avea în mâna teafără un pahar mare; era aproape gol.

Ransome privi în altă parte. Dumnezeule, ce se întâmplă cu el? Era doar nouă dimineaţa!

Bliss îi observă privirile şi zâmbi radios:

— Ce spui de un Horse’s Neck, hm?

Ransome se sili să zâmbească.

— Nu-i de mine, sir. La ora asta soarele încă n-a trecut de vârful vergii

Bliss încuviinţă, având în ochi o expresie amuzată.

— Frumos spectacol.

Ransome încercă să rămână calm. Bliss nu avea pahar şi nici intenţia să bea împreună cu Moncrieff sau cu altcineva. Deci ce urmărea? Un mic test să vadă dacă noul subaltern corespunde?

Ransome mai făcu o încercare. Stătea mai prost cu nervii decât îşi închipuise.

— Oamenii mei au lucrat din greu împreună, sir. Până în august o să ne facem treaba ca o artă.

Moncrieff îşi deschise gura, dar Bliss se repezi:

— E rândul meu, cred! Apoi continuă către Ransome: Planurile au fost devansate. Invazia din Sicilia, cu numele de cod „Operaţiunea Husky“, va începe pe 10 iulie. Zâmbetul i se transformă într-un rânjet încrezător. Va avea succes.

— Peste două săptămâni? întrebă Ransome.

Îi privi rânjetul şi-şi aminti cum îi citise lui Tony despre motanul Cheshire din *Alice în Ţara Minunilor*.

Bliss încuviinţă.

— Flotila asta împreună cu toate forţele de coastă implicate trebuie să se asigure că escadrele grele de sprijin se află la posturile lor şi oferă focul de acoperire înainte ca prima navă de desant să-şi coboare rampa!

Prin mintea lui Ransome porniră să se învălmăşească sute de detalii. Simţi că Moncrieff protestase în favoarea lor; de asemenea, mai avea sentimentul puternic că de fapt aceasta fusese din start data fixată. Probabil că înaltul comandament considerase că păstrarea secretului, pentru a evita o scurgere de

informaţii, era mult mai importantă decât pregătirea navelor pentru eveniment.

— Va trebui să ne descurcăm, spuse Ransome.

Bliss îl privi puţin amuzat.

— Mi-a plăcut remarca asta, Ian. Pot să-ţi spun aşa? Doar două zile, pe ţărm, şi o să-i băgăm în cofă pe hitlerişti!

Ransome se relaxă puţin. Observase că rareori Bliss aştepta să i se răspundă sau se aştepta la un răspuns. Dar fără îndoială era foarte energic şi încrezător. Îşi dădu seama cu tulburare că tristeţea pe care o simţise pentru Moncrieff se transforma în milă. Oare cum se potrivea acum phoenixul său în această situaţie?

Se auzi un ciocănit la uşă, apoi intră un sublocotenent. Ca şi ofiţerul de cart, acesta aparţinea R.N.V.R.-ului, deci Bliss, cel puţin în această privinţă, nu avea prejudecăţi.

— Vă rog să mă iertaţi, sir, dar şalupa comandorului deja a acostat.

Bliss încuviinţă.

— Foarte bine. Îi întinse mâna lui Moncrieff: Sper să ne mai vedem, bătrâne.

Ransome era înmărmurit. În afară de nesinceritatea evidentă din vocea lui, nu-i venea să creadă ce auzise.

— Doar nu plecaţi acum, sir?

Bliss nu îi explică pe îndelete.

— Se pare că-s locuri destul de puţine în avioanele disponibile. Înălţimile lor sunt nerăbdătoare să-l vadă pe comandorul Moncrieff preluându-şi fără întârziere noua însăcinare.

Moncrieff se riddică în picioare.

— *Noua însărcinare*, Ian. E un depozit din Orkney! Îşi coborî ochii şi îşi privi prosteşte mâna mutilată. Un afurisit de funcţionar de intendenţă!

Bliss se întoarse cu spatele, studiind peisajul printr-un hublou strălucitor.

— Sperasem să dăm o mică petrecere pentru dumneavoastră, spuse Ransome încetişor. După atâta timp. Să plecaţi aşa…

Moncrieff îşi strânse mâna. Era ca o menghină.

— Nu mai continua, Ian – nu mai suport, înţelegi. Îşi luă orbeşte chipiul cu bordura de frunze de stejar. Doar spune-le celorlalţi… Păru să-şi recapete ceva din vechea lui putere şi

adăugă apăsat: Spune-le că sunt *mândru* de ei! Apoi puterile îl părăsiră; Ransome le văzu stingându-se în ochii lui când continuă răguşit: Ai grijă de navă, da? Bătrânul meu *Rob Roy*.

Se îndreptară spre uşă şi atât Ransome cât şi Bliss salutară când bătrânul coborî în şalupa portului acostată lângă distrugătoare.

În timp ce şalupa se îndepărta spre clădirile albe de pe ţărm, Moncrieff privi înapoi doar o dată. Dar se uită la *Rob Roy*.

— Ultimul de acest soi, n-ar trebui să mă mire, spuse Bliss absent.

Oare vorbise cu dispreţ? se întrebă Ransome.

— Nu există un mod mai frumos de a rămâne în memoria cuiva, aş spune eu, sir, replică el calm.

Bliss nu făcu nici un comentariu până când baleniera lui *Rob Roy* nu se legă iarăşi de scara din exteriorul bordului. Stătu cu picioarele desfăcute şi cu mâinile la spate, privind grav mulţimea de vase adunate în port.

— Ian, mâine îl vei întâlni pe noul vice-amiral. Va dori să discute cu tine şi bineînţeles cu ceilalţi ofiţeri comandanţi. Brusc se întoarse şi-l fixă cu o privire rece: Dar acum eu comand grupul şi capul meu va fi pe butuc dacă doar un singur căpitan va încurca oalele. Am fost destul de clar? Iarăşi, nu aşteptă răspunsul. Eu sunt, cum ai spune tu, *neobişnuit* cu eşecul.

Salută când Ransome coborî în şalupă. Apoi dispăru chiar înainte ca omul de la provă să apuce să o dezlege.

Tot drumul de întoarcere la *Rob Roy* Ransome încercă să-l accepte pe Bliss pentru ceea ce se părea că este. Un om curajos şi capabil; dosarul lui arăta toate acestea şi chiar mai multe. Cunoştea ce înseamnă confruntarea directă cu inamicul şi era evident că experienţa lui, plus pregătirea sa de ofiţer de carieră îl făceau să fie o alegere perfectă pentru însărcinarea pe care o avea.

De asemenea, era lipsit de scrupule; atitudinea lui faţă de Moncrieff şi aluzia despre nemulţumirea sa dacă altcineva ar „încurca oalele“ nu lăsau nimic nerostit. Dar nu puteai să duci acest război după preceptele etichetei navale.

Şi totuşi este altceva. Ransome privi vapoarele defilând pe ambele părţi, cu tunurile rotindu-se pe afeturi şi marinarii lucrând

pe punţi şi suprastructuri. Ca un imens cuib de viespi de oţel aşteptând să fie stârnite.

Încuviinţă lent. *Asta era*. Bliss făcea totul să pară personal, ca şi când nimic şi nimeni nu va fi cruţat ca să-i transforme într-un triumf partea lui din operaţiune.

Ransome zâmbi în sinea sa. În marină, acesta nu era un caz unic.

Mai târziu, în timp ce se afla în cabină, Hargrave veni să-l vadă. Ransome îşi ridică privirile şi făcu semn spre celălalt scaun. Acum se simţea cu total altul, după ce se schimbase în şort şi cămaşă curată. Parcă interpreta un rol. Cât despre Hargrave, acesta părea aproape un străin, aşa, îmbrăcat în alb, deşi era evident că era obişnuit cu această uniformă.

— Aş dori să organizezi pentru mâine o petrecere, Number One, spuse Ransome. Dacă îţi lipseşte ceva, o să semnez câteva chitanţe magice să le duci la ofiţerul cu aprovizionarea.

Hargrave îl privi curios. Nu era numai schimbarea uniformei, se gândi el. Îşi amintea chipul lui Ransome chiar aici în cabină, când citise telegrama care-l anunţa moartea fratelui său şi ceremonia de înmormântare, când cele trei trupuri fuseseră încredinţate mării.

Dacă doar juca teatru, atunci era foarte convingător. Sau era într-adevar în stare să ascundă astfel de lucruri în străfundurile minţii, în numele datoriei? Încă din fragedă adolescenţă lui Hargrave i se inoculaseră aceste precepte, pe vremea când era cadet la Colegiul Marinei Regale din Dortmouth. De fapt, chiar crezuse în ele, aşa cum insistase şi tatăl său că se va întâmpla, cu timpul. Dar nici măcar o dată, de când fusese aspirant şi până ajunsese locotenent, nu se aşteptase să vadă asta în realitate. O vedea însă acum, şi încă la unul care fusese civil până la declanşarea războiului.

Ransome observă privirea şi îşi zise că ar putea să ghicească la ce se gândea secundul.

Atinsese o hârtie de pe birou.

— Asta mă aştepta.

Hargrave încuviinţă.

— A adus-o şalupa pazei de coastă la puţin timp după ce aţi plecat, sir.

— Este de la secretariatul vice-amiralului, nici mai mult, nici mai puţin. În ea ni se „sugerează“ că dacă noi am da o petrecere, ar fi cel mai plăcut şi neprotocolar mod în care amiralul ar putea să-i cunoască pe ofiţerii comandanţi.

Hargrave replică grăbit:

— Sir, tata nu mi-a spus nimic, ăsta-i adevărul.

— Mulţumesc. N-am nici o îndoială. Dar oricum sună ca un ordin, deci pregăteşte petrecerea, bine? S-ar putea să fie ultima pentru mult timp.

Îl privi gânditor pe Hargrave.

— A fost devansată. Peste două săptămâni. Strict secret, dar ar trebui să ştiţi, în cazul în care…

Hargrave îl privi fix. Niciodată nu văzuse situaţia din acest unghi. Că Ransome ar putea să fie incapabil să păstreze comanda, că ar putea fi rănit, chiar ucis, înainte de declanşarea invaziei. Simţi cum sudoarea îl gâdilă pe spate. Cu siguranţă că nu la asta se referise tatăl său când îi promisese o navă a lui.

— Aranjează permisii pentru toţi în afară de cei de cart, Number One, spuse Ransome. Era iarăşi protocolar. Am impresia că doi din echipaj au făcut cerere să mă vadă.

Hargrave încuviinţă. Oare de unde aflase aşa de repede?

— Amândoi au primit veşti proaste de acasă, sir. Nu prea văd ce putem să facem acum.

Ransome zâmbi strâmb.

— Pot să *vorbesc* cu ei. Cel puţin asta pot să fac.

Hargrave se ridică şi dădu să plece.

— Chief doreşte să discute cu dumneavoastră despre noile pompe.

— Vrei să-l rogi să vină acum?

Când uşa se deschise, Ransome se lăsă pe spate şi îşi masă ochii. Niciodată nu se sfârşea. Se gândi la cuvintele lui Bliss. „Acum eu comand grupul ăsta.“ Ar fi trebuit să adauge: „Şi nu cumva să uiţi!“ Ransome îşi reaminti de momentul când primise prima comandă, pe bietul şi bătrânul *Guillemont*. Atunci căutase în dicţionar definiţia cuvântului *comandă*. Fusese o versiune destul de veche şi una din definiţii era: „Să ceri cu autoritate“. I se potrivea foarte bine lui Bliss.

După ce terminase cu Chief şi cu problemele lui referitoare la

piesele de schimb pentru pompele noi, discutase cu doctorul în legătură cu un marinar care trebuia trimis pe ţărm deoarece îi apăruseră primele semne de gonoree şi transmisese câteva mesaje Amiralităţii şi Comandantului Flotei din Gibraltar. Se făcuse seară. Se simţea epuizat. Singurul fapt compensator în legătură cu marinarul ghinionist trimis la clinica de boli venerice era că acesta fusese un recrut care se îmbarcase la Chatham. Cu siguranţă că va rata invazia şi avea toate şansele să sfârşească la închisoarea militară, drept răsplată pentru câteva momente de plăcere dubioasă.

Îşi fumă pipa, îşi luă un pahar de scotch şi ascultă discurile preferate, cu muzică de Händel. Bărcile pentru învoiri îşi frecau turnicheţii de bordul navei şi zgomotul lor se unea cu pălăvrăgeala voioasă a celor care plecau pe ţărm. Apoi se auzi semnalul de părăsire a careurilor şi cuşetelor pentru inspecţie.

În asemenea momente era recunoscător pentru intimitatea sa. Şi-l închipui pe Moncrieff ajungând în Anglia. Fără nave de vizitat şi pe care să se simtă acasă. Cum se va descurca? Navele erau tot ce ştia el, tot ce-i mai rămăsese.

Până la urmă îşi dădu seama că era pregătit. Îşi deschise cu mare atenţie mapa de scrisori pe care mama sa i-o dăruise la ultima aniversare şi îşi luă stiloul.

Îi era chiar mai uşor decât îndrăznea să spere. Nu era ca şi cum i-ar fi scris. Era de parcă ea se afla acolo, ascultându-l, sau pe vechiul şantier naval, unde se părea că soarele strălucise tot timpul.

Draga mea Eve, nu am putut să ne plimbăm, atunci, aşa îţi promisesem, dar mă plimb cu tine în fiecare zi şi suntem împreună...

Sublocotenentul Fallows era singur în careul ofiţerilor de pe *Rob Roy*. Chiar şi cei mai în vârstă, ca Bone şi Campbell, care nu erau prea entuziasmaţi de atracţiile Stâncii, plecaseră pe ţărm, iar la bordul lui *Ranger* situaţia era aceeaşi.

Fallows se hotărî că va merge mâine pe ţărm, probabil înainte de petrecere. Se uită la singura tresă de pe umărul său şi îşi analiză viitorul. Foarte curând va veni şi a doua tresă, dar după aceea? Aveai nevoie de un impuls, de un cuvânt prietenesc spus

în locurile potrivite şi Fallows nu era atât de prost încât să nu ştie câte antipatii stârnise. Dar nu fusese uşor nici pentru el. Nu avea nimic în afară de hotărâre şi tupeu. Chiar şi căpitanul părea să fie satisfăcut de munca lui şi va trebui să redea în raportul său măcar atâta.

Apoi se gândi la ceilalţi. Bone şi Chief nu contau, dar tânărul Morgan se va descurca bine, chiar numai cu pregătirea de navigator. Chiar şi noul-venit, Tritton. Doar când se gândea la numele lui, Fallows clocotea de furie şi umilinţă. *Bunny* Tritton. Părea atât de încrezător în sine. Fallows nu reuşise niciodată să-l cunoască pe Sherwood, dar bănuia că nimeni nu-l *cunoştea* cu adevărat. La prima vedere el ar fi trebuit să aibă totul. Simţi cum furia i se transformă în mânie. Sherwood provenea dintr-o familie prosperă şi ar fi trebuit să aibă lumea la picioare după ce toată familia sa dispăruse. *Să presupunem că familia mea ar fi ucisă*. Fallows înghiţi ginul şi tuşi. Nu căută un răspuns, chiar dacă ar fi fost în pielea lui Sherwood. Sherwood cunoscuse acel stil de viaţă la care Fallows doar visase. Vapoare de croazieră şi iahturi de lux, hoteluri bune şi probabil admiratoare pe oriunde trecea; Fallows îşi putea imagina totul. Cu mediul din care provenea şi în special după ce cochetase cu moartea ca să obţină medalia George Cross, a doua ca importanţă după V.C.[1], ar fi putut obţine o însărcinare sigură şi confortabilă oriunde ar fi dorit. Şi după război n-ar fi trebuit să muncească.

Fallows evită să se gândească la Hargrave. Încă de la început îi simţise dezaprobarea, chiar antipatia. Altul care obţinuse totul pe tavă, indiferent de desfăşurarea lucrurilor. O familie cu tradiţie în marină: tatăl lui era comandant de flotă şi putea chiar aici în Mediterana, să-i ofere o promovare imediat ce *era* posibil – nu, de la el nu va obţine nimic.

Îl văzu pe camarotul de serviciu că-l priveşte. Era un servant pe nume Parsons, care prefera să servească drept steward mai degrabă decât să îndeplinească alte îndatoriri pe vas când nu era la tunul „A“. Ca ofiţer artilerist, Fallows jucase un rol important în a-i obţine acestuia un post călduţ şi folositor amândurora.

---

[1] Victoria Cross – decoraţie acordată militarilor armatelor din Commonwealth pentru acte deosebite de bravură, instituită de Regina Victoria în 1856 (n.tr.).

— Încă un gin, Parsons.

Fallows nu spunea niciodată „te rog“ sau „mulţumesc“ unui subaltern. Considera că era sub demnitatea lui să facă asta.

Parsons luă sticla şi, în timp ce măsura cantitatea de lichid, îl studie pe sublocotenentul roşcat aşa cum s-ar fi uitat un lăptar la un câine rău. Mâine va fi bairam mare. Ted Kellett, subofiţerul steward, va fi ocupat până peste cap. Nu va putea fi în toate locurile odată. Din moment ce vasul va forfoti de ofiţeri care vor bea pe gratis, lui îi va fi destul de uşor să falsifice câteva chitanţe. Vor rămâne câteva sticle de rezervă care se vor „pierde“ şi Parsons ştie unde le putea vinde fără probleme ca să rămână cu un câştig frumuşel.

Puse paharul pe masă. Deci Bunny începuse iarăşi să bea. Asta era ceva. Ofiţerul era un ticălos, unul dintre cei mai mârşavi pe care-i cunoscuse Parsons, dar atunci când era treaz avea ochii unui afurisit de vultur.

— Mă întrebam, sir, începu Parsons nesigur, dacă am putea să punem la punct conturile înainte de petrecere.

Fallows se încruntă, întrerupându-şi gândurile.

— Ce vrei să spui?

Înainte de război Parsons fusese barman într-o cârciumă din Southampton. La fel ca lăptarul cu câinele, şi el întotdeauna putea să observe primele semne rele.

— Nu e vorba de mine, sir, spuse el pe un ton plângăreţ. Ştiţi asta, dar Jimmy ne tot bate la cap cu notele de plată ale careului şi toate prostiile astea.

— Şi?

Fallows îl privi fix. Nu mai băuse de atât de mult timp o tărie încât acum avea gura şi limba amorţite.

Fallows trânti paharul pe masă.

— Despre ce dracu tot latri? Întotdeauna îmi plătesc datoriile… Îşi stăpâni furia şi îl întrebă tăios: Oricum, când s-a întâmplat asta?

— În Chatham, domnule. Aţi avut o zi grea şi Jimmy v-a dat de lucru în plus…

Fallows zâmbi parşiv.

— Nu te mai târî, omule, nu mă impresionezi!

Parsons îşi linse buzele.

— Aveţi o datorie de zece lire, sir.

— Cât? Chiar şi Fallows îşi pierdu calmul stăpânit. La preţuri fără taxe, cum naiba s-a întâmplat asta?

Parsons insistă; acum putea să obţină totul sau nimic.

— În noaptea când tânărul Tinker a venit să vă vorbească, sir, când i-aţi spus…

Nu mai continuă. Nu mai era necesar.

Fallows se ridică şi începu să se tragă de cămaşă ca şi cum i s-ar fi lipit de corp.

— Ce i-am spus?

Parsons îl privi. Timp de o secundă se gândise că a mers prea departe, că-şi alesese prost momentul. Dar acum…

— Tinker v-a rugat să-i acordaţi o învoire, sir, din cauza celor întâmplate.

Fallows se prăbuşi pe banchetă şi îşi pişcă nasul să-şi amintească, să refacă scena în minte.

Era ca un coşmar îngrozitor. Ştia că a fost cumplit şi totuşi nu-şi putea aminti aproape nimic. Fusese hărţuit de o amintire vagă, ciudată, în legătură cu Tinker.

— Aţi ţipat la el, sir, adăugă Parsons.

Fallows îşi ridică privirile.

— Chiar? Acceptarea păru să-l uimească. Apoi ce s-a mai întâmplat?

Lui Parsons de-abia îi venea să creadă, dar vechea lui precauţie îi dădu un semnal de alarmă. De parcă ar fi stat alături de un beţiv care băuse prea mult şi care înşfacă o sticlă, însetat de sânge.

— După cum v-am mai spus, eraţi complet epuizat, sir. Nu ar fi trebuit să fiţi de serviciu.

Fallows încuviinţă mecanic.

— E adevărat. Îmi amintesc, Number One… De-abia reuşi să se stăpânească şi întrebă scurt: Ce i-am spus lui Tinker?

Parsons inspiră adânc.

— I-aţi spus că n-o să meargă pe ţărm, că el era o ruşine pentru navă şi pentru uniforma care-o purta. Chestii de genul ăsta.

Fallows îl privi de parcă pe neaşteptate fusese lovit de amnezie, fiind înfricoşat de ce ar putea să audă sau să facă.

— Mai e ceva?

— I-aţi spus că mama lui era o târfă, sir, şi că moartea era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

Fallows se ridică în picioare şi începu să umble prin careu. Se simţea rău, prins în capcană de coşmarul pe care încă nu şi-l putea aminti.

— Peste câteva secunde trebuie să fac inspecţia. Privi vag spre raftul cu scrisori. Mai întâi trebuie să mă duc în cabina mea.

— Cum rămâne cu banii, domnule?

Fallows începu să caute în portmoneu.

— Cât ai spus, zece lire?

Parsons luă bancnotele. Erau umede de la transpiraţia ofiţerului.

— Mulţumesc, sir. În unele probleme trebuie să ne sprijinim unul pe altul.

Dar Fallows deschisese uşa de la toaleta ofiţerilor şi Parsons îl auzi vomitând neajutorat.

Îşi îndesă bancnotele în portofel şi zâmbi.

— Ticălos afurisit.

Îşi turnă o măsură mare de brandy şi o bău dintr-o singură înghiţitură. După ce completă atent sticla cu apă, adăugă mânios:

— Acum o să ştiţi cum e când te târâi, domnule Bunny!

Vice-amiralul Hargrave apăru pe neaşteptate pe pasarela care-i lega de *Ranger* şi salută echipa de primire în poziţie de drepţi. Rămase puţin pe loc, ascultând muzica şi murmurul vocilor din careul ofiţerilor, apoi spuse:

— Pare a fi o petrecere bună, Ransome.

— Îmi pare rău de primirea pe care v-am făcut-o, sir. Mi-e teamă că ne-aţi luat pe nepregătite.

Amiralul zâmbi.

— Nu mă aşteptam la un pluton şi la Fanfara Marinei – nu-mi prea place protocolul!

Ransome privi silueta zveltă care-l urma pe amiral. Ca şi şeful ei, era îmbrăcată în alb, singurele pete de culoare fiind tresele albastre de pe umeri; ofiţer doi la W.R.N.S.

— Ţi-o prezint pe Rosalind Pearce, ofiţer doi, aghiotantul şi îngerul meu păzitor.

Spunând acestea, râse tare.

Cât de mult semăna cu fiul său, se gândi Ransome. Puţin mai masiv, dar aceleaşi trăsături frumoase, la care se adăuga plusul de încredere pe care ţi-l dă maturitatea.

O privi iarăşi pe fată. Era înaltă, având aproape aceeaşi înălţime cu amiralul; de sub pălăria triunghiulară se vedea părul brunet, iar ochii serioşi erau probabil albaştri.

— Oricum, ea dorea să vă vadă pe voi, lupii duri de mare. Nu trebuia să piardă aşa ceva, nu?

Se priviră unul pe altul. Ransome îşi dădu seama că între ei exista o relaţie mai apropiată, un sentiment de înţelegere.

— Să vă arăt drumul, sir, spuse el.

Careul aglomerat şi oaspeţii se răspândiseră pe culoar şi în cabinele alăturate.

Văzându-şi tatăl, Hargrave îşi făcu loc prin mulţime.

— Bine aţi venit la bord, sir!

Ransome îi observă privirile abătându-se spre fată.

Vice-amiralul Hargrave făcu iar aceleaşi prezentări şi iarăşi se priviră unul pe altul. Ransome bănui că amiralul spunea acelaşi lucru de mai multe ori. Explicaţie sau o formă de apărare?

Hargrave chemă un camarot transpirat care ducea o tavă plină.

— Serviţi un cocteil.

— Arată îmbietor, spuse ea, dar ochii îi erau aţintiţi pe Hargrave.

Poate făcând comparaţia?

Ransome se hotărî atunci când un camarot luă chipiul amiralului, tivit cu multe frunze de stejar. Acolo era adevărata diferenţă. Părul rărit şi ridurile adânci din jurul gurii şi al ochiilor. Uniforma albă, imaculată, cu dublul şir de decoraţii nu reuşea să ascundă nici pântecul uşor bombat.

Vice-amiralul îi atenţionă pe ofiţerii din jurul lui şi spuse:

— În sfârşit, îmi mut cartierul general în Malta, Ransome. Palpitant, nu? După toate dezamăgirile şi blocadele, ne vom întoarce la locul nostru.

— O să-mi pară rău să părăsesc caverna aia de sub Stâncă, care este denumită cu atâtă mărinimie cartierul nostru general, remarcă fata.

Vice-amiralul zâmbi radios.

— Aşteaptă până ajungi în Malta, fata mea! Poate că tunelul ăla deprimant din Lascaris este blindat, dar e ca şi cum ai trăi într-un sistem de canalizare, crede-mă!

— De când eşti sub comanda… amiralului? o întrebă Hargrave.

Ea îl privi gânditoare. În luminile puternice din plafon, ochii ei erau violeţi, foarte relaxaţi, ca de pisică.

— Cred că de şase sau şapte luni.

Avea o voce joasă, foarte modulată. Foarte sigură de sine.

În cadrul uşii apăru un ajutor de nostrom care-i făcu semn secundului.

— Ce este?

Hargrave era iritat de întrerupere, la fel de mult pe cât era de dezorientat. Tatăl său nu-i spusese până acum nimic despre fată. Era superbă, cu înfăţişarea unei actriţe şi, bănui el, cu o inteligenţă foarte ascuţită.

Marinarul strigă încercând să acopere larma:

— Încă un oaspete, domnule! Un civil!

Vice-amiralul chicoti.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, bunul şi bătrânul Jack nu se dezminte niciodată. Apoi, în timp ce întindea mâna spre un pahar, adăugă: De fapt este invitatul meu, o să vă placă de el. Este Richard Wakely. Aţi auzit de el?

Cine n-auzise? Chiar din primele zile; în timpul Războiului Ciudat, după cum îl numiseră cei care nu trebuiseră să lupte, numele lui Richard Wakely fusese pe buzele tuturor. Fiind reporter corespondent al B.B.C.-ului, adusese fiecare aspect al războiului în casele britanicilor. Când Anglia rămăsese izolată, el îmbărbătase flecare inimă cu vorbele lui înălţătoare. Chiar înainte de Dunkerque el făcuse turul primelor linii ale Corpului Expediţionar Britanic, vizitase inexpugnabila Linie Maginot, de unde captivase auditoriul său imens, descriind cât de aproape era inamicul pe Linia Siegfried; „Hunii“, după cum îi numise el. După Dunkerque dispăruse un timp şi îşi continuase emisiunile în S.U.A.

Apoi, când Marea Britanie adoptase o poziţie fermă, iar prietenii şi aliaţii ei se adunaseră din toate colţurile lumii, Richard Wakely se întorsese. Relatase ascultătorilor săi imagini de luptă

dintr-un bombardier Lancaster deasupra Berlinului, sau din Africa, în bătaia puştilor trăgătorilor nemţi, fără să ţină seama de riscurile pe care şi le asuma.

Părea bizar că o asemenea personalitate era pe cale să intre în lumea lor micuţă de pe *Rob Roy*.

Vice-amiralul se trase într-o parte astfel încât să nu-l mai audă şi altcineva.

— Vreau să-l cunoaşteţi deoarece oamenilor de acasă trebuie să li se povestească şi despre lupta voastră. Comportaţi-vă normal. Apoi adăugă tăios: Nu ştiam că vine şi *el!*

Ransome îl văzu pe comandorul Bliss intrând cu Wakely. Îl auzi pe amiral bodogănind:

— Credeam că e la afurisita aia de conferinţă!

Fata îi răspunse cu indiferenţă:

— Probabil că au terminat mai repede, sir!

Apoi îl privi, analizându-i toanele.

Ransome îl observă atent pe Bliss când acesta se salută cu amiralul. Ce era între ei? Vreo animozitate din trecut? Presupusese iniţial că Bliss fusese alegerea amiralului; acum nu mai era atât de sigur.

Apoi strânse mâna lui Wakely. Era surprinzător de delicată şi lipsită de vlagă.

Wakely semăna destul de mult cu cel din fotografii. Înalt, mai degrabă gras decât bine clădit, cu părul rar şi lins şi o faţă rotundă, plină.

— Aşteptam de mult experienţa asta, comandor Ransome!

— E ceva ce mi-a scăpat, sir? întrebă Bliss.

Vice-amiralul ridică din umeri.

— Domnul Wakely a fost de acord să ne însoţească pentru a-şi strânge materialul necesar următoarei serii de emisiuni. Îşi coborî tonul vocii deşi nu era necesar, deoarece larma care scăzuse la intrarea lui Bliss se declanşase iarăşi. *Operaţiunea Husky*.

Wakely zâmbi copilăreşte.

— Tot drumul spre burta moale a Europei, după cum zice Winston!

Bliss încuviinţă aprobator:

— Ne onoraţi, domnule Wakely. V-am ascultat adesea emisiunile.

Wakely sorbi din ceea ce părea a fi o oranjadă şi clipi modest.

— Atunci eu trebuie să mă simt onorat, credeţi-mă.

Bliss încuviinţă din nou, de data asta spre Ransome.

— Toată lumea e aici?

— Toţi ofiţerii comandanţi, sir.

Vice-amiralul îşi tamponă buzele cu o batistă.

— Aş dori acum să vorbesc cu ei.

Între timp Bliss spunea:

— Vom face tot ce putem ca să vă simţiţi bine pe *Bedworth*…

Ransome îşi ridică mâinile şi conversaţia începu să se stingă. Dar îşi alesese un moment nefericit, deoarece astfel vocea amiralului se auzi mult prea tare.

— Richard Wakely va fi la bordul lui *Rob Roy*. Va povesti totul despre dragoare. La naiba, era şi timpul!

Ransome îl văzu pe căpitanul-locotenent Gregory, comandantul lui *Ranger*, care, ca de obicei, fuma ţigară de la ţigară, dându-i un cot prietenului său Stranach de pe *Firebrand*.

Hargrave se aşezase iarăşi lângă fată. Ar alcătui o pereche frumoasă, se gândi Ransome. Oare şi el credea asta? Sau medita la moravurile tatălui său, la mama şi la surorile din Anglia.

Vice-amiralul Hargrave anunţă:

— Veţi intra în curând în acţiune pentru a juca un rol important într-un moment istoric. Sicilia este o trambulină importantă şi ritmul va fi alert şi obositor. Succesul nostru va reprezenta deschiderea celui de-Al Doilea Front, cu tot ce implică acesta, iar rezultatul final, cu ajutorul lui Dumnezeu…

Ransome observă gura perfectă a fetei tremurând uşor, încercând să-şi reţină un zâmbet.

Vice-amiralul concluzionă:

— … va fi până la urmă înfrângerea duşmanilor noştri!

Toţi aplaudară, iar vice-amiralul îi şopti fetei:

— Destul de bine, nu, Ross?

Ea încuviinţă şi aplaudă împreună cu ceilalţi.

Când îl văzu pe amiral privindu-şi ceasul, Ransome se simţi pe neaşteptate recunoscător. Era destul de rău să-l aibă aici pe Bliss cu faţa încruntată, nu mai trebuia ca toţi ceilalţi să observe prăpastia dintre superiorii lor, aşa cum, evident, o sesizase Gregory.

Vice-amiralul strânse câteva mâini.

— Atunci, spre Malta. Ne vom reîntâlni în curând. Îi zâmbi lui Richard Wakely: Ne mai aşteaptă încă mulţi oameni care vor să-ţi soarbă cuvintele!

Wakely îi strânse mâna lui Ransome, având în ochi o expresie visătoare:

— Deja încep să *simt* reportajul. Dădu din cap cu fermitate. Niciodată nu mă înşel.

Ransome îi însoţi până la pasarelă şi se întrebă de ce alesese vice-amiralul să vină la bordul lui *Rob Roy* via *Ranger*. Probabil că nu scăpa niciodată ocazia să vadă şi să fie văzut.

Ofiţerul Wren se întoarse cu faţa spre el.

— Mi-a făcut plăcere, domnule comandor.

Ransome percepu privirea ei ca pe o inspecţie. La suprafaţă era rece şi calculată. Dar faptul că amiralul i se adresase cu numele mic spunea o cu totul altă poveste.

Se întoarse în careul ofiţerilor şi-l găsi pe Bliss adâncit în conversaţie cu câţiva ofiţeri comandanţi.

— Cred că întâlnirea s-a desfăşurat destul de bine, îi spunea lui Hargrave.

Hargrave îşi îndepărtă o scamă de pe cămaşă.

— Toţi oamenii ăştia. Se pare că toată lumea a aflat de invazie.

Ransome se gândi la bugetul din timp de pace, care întotdeauna era considerat secret absolut până când se anunţa în Camera Comunelor. Şi, totuşi, după cum subliniase de multe ori tatăl său, erau sute de persoane care trebuiau să ştie „secretul“. Secretarele, consultanţii financiari şi toţi tipografii care scoteau formularele finale. Ca ofiţerul doi Pearce şi echipa ei, ofiţerii aceştia şi Dumnezeu mai ştie câţi alţii de la Whitehall. Nu există cu adevărat un secret total.

Bliss rosti scuzele de rigoare şi plecă. Părea destul de calm, dar ochii îi erau furioşi, ca în momentul când fusese corectat nepoliticos în problema lui Wakely.

Şalupa îl aştepta în partea dinspre larg şi Bliss se opri să-i zică:

— Dacă ai vreo problemă, spune-mi mie, bine?

Ransome încuviinţă. *Înainte să-i comunici vice-amiralului*, ar fi

putut Bliss să adauge.

— Deci secundul tău e fiul amiralului? adăugă Bliss.

— Da, sir.

Fusese o remarcă inutilă. Bliss ştia aproape totul. Poate că el şi vice-amiralul semănau prea mult.

În careul ofiţerilor se stârni zarvă şi Bliss adăugă scurt:

— Plec. Înainte să înceapă orgia. Mai bine să se dezlănţuie acum, nu-i aşa?

Sunase vag a ameninţare.

Ransome se opri la intrarea în careu lângă subofiţerul Kellett, care părea că-l aşteptase.

— Aş dori să vă ofer unul dintre cocteilurile mele speciale, sir, spuse acesta destul de neliniştit.

Ransome sesiză aluzia.

— Necazuri?

Kellett ridică din umeri.

— Furtună într-un pahar cu apă, domnule.

După perdeaua de la intrare, locotenentul Philip Sherwood se sprijinea nesigur de spătarul unui scaun şi privea sticlos masa de chipuri care umpleau sala. Ajunsese doar cu câteva secunde după plecarea lui Bliss, îmbarcându-se probabil pe *Ranger* de pe şalupă.

Arăta răvăşit şi şifonat, având pe cămaşă o pată de vin ca sângele uscat.

— Ei, ei, şi! O sărbătorire sau un parastas, oare ce este?

Hargrave intenţionă să se repeadă la el, dar Campbell îl prinse de braţ.

— Lasă-l, Number One. Niciodată nu s-a mai comportat aşa.

Sherwood făcu semn unui camarot şi luă un pahar de pe tavă fără să se uite.

— Îmi pare rău că am pierdut petrecerea, am fost altundeva…

Înghiţi băutura şi se bălăbăni în jurul scaunului, încercând să se menţină pe picioare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă să nu verşi paharul! strigă cineva.

— Să nu cumva să scăpăraţi un chibrit sau o ţigară lângă el, că sare vasul în aer! remarcă altcineva.

Sherwood ignoră râsetele şi privi în jur plin de disperare.

Apoi spuse cu o voce surprinzător de calmă:

— Dacă suntem desemnaţi să murim, doar vom spori pierderile ţării noastre; şi dacă suntem sortiţi să trăim, cu cât mai puţini, cu atât vor fi onorurile mai mari…

Aproape căzu şi apoi, când Ransome intră în careu, se răsuci.

Sherwood făcu o reverenţă ironică.

— Hop! Eu… îmi pare rău, *dragă* căpitane, dar sunt puţin amărât…

Locotenentul-doctor Cusack făcu un pas în faţă şi-l prinse pe Sherwood.

— Cred că petrecerea s-a sfârşit, le spuse celorlalţi.

Ransome le studie chipurile, atât de diferite şi totuşi, pe neaşteptate, atât de legate între ele. Afirmaţia lui Sherwood, care suna ca o profeţie, îi făcuse serioşi.

Fiind căpitanul, era doar un simplu oaspete în careul ofiţerilor de pe *Rob Roy*. Nu era nici locul şi nici timpul să ia o atitudine în privinţa comportării lui Sherwood. Nu-l mai văzuse niciodată aşa, dar mâine va trebui să încerce să-şi revină. Altfel…

Îi salută pe ceilalţi şi părăsi careul, dar chiar şi când ajunsese la scară, încă nu se auzea nici un sunet în spatele lui.

Intră în cabina sa şi aprinse lumina. Aceasta părea să cadă direct pe faţa lui Tony.

Sherwood nu era singurul amărât, se gândi el. Şi nici nu va fi ultimul, după ce vor pleca din Gibraltar.

Maistrul cu instrucţia Joe Beckett îşi trase mai mult bereta pe ochi şi se uită în sus la Stâncă; toată aglomerarea de vapoare era învăluită de o ceaţă strălucitoare ca un abur.

Lângă el se afla Buffer, urmărind ultima şalupă de aprovizionare care prelua ultimul sac de scrisori de pe *Ranger* şi *Rob Roy*.

— Alte echipamente pentru Ciocârlie, Topsy? Se uită la câţiva marinari îmbrăcaţi în şorturi şi cămăşi albe curate. În curând vor deveni aceiaşi răpănoşi, nu-i aşa?

Buffer încuviinţă.

— Am auzit că Marea Brânză Albă a fost aseară la bord.

Beckett râânji.

— Mda, şi fir’ar a dracului, ai pierdut ocazia dacă te-ai plimbat

pe Stâncă ca un câine vagabond.

Buffer ridică din umeri.

— Am văzut mai mulţi amirali decât a mâncat tânărul Boyes cine calde!

Dar Beckett îşi savura momentul.

— Dar şi-a adus cu el şi ofiţerul Wren. Îşi ţuguie buzele. Aş prefera să fiu pe ea decât în cartul de la prânz, crede-mă!

Zâmbetul i se strânse de pe buze şi îşi abordă aerul sever de maistru-instructor.

— Şi ce suntem noi toţi, hm?

Noi toţi era un marinar micuţ, costeliv, care fusese îndrumat neceremonios de pe *Ranger* spre pasarelă, iar silueta lui fragilă aproape era îngropată sub hamac, sacul marinăresc şi geanta cu masca de gaze. Uniforma lui nouă nu i se potrivea prea bine.

Buffer gemu teatral.

— Cred că are doişpe ani, nu-i aşa Cox'n?

— Nu mai mult, asta-i sigur!

Îi făcu semn micuţului să se aproprie:

— Cum te cheamă, fiule?

— G-Gold, domnule.

— Gold, ai spus? Ce eşti tu, tricicletă sau aşa ceva?

Noul venit nu înţelese deloc remarca, arătând de parcă ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi în orice clipă.

Beckett se mai îmbună.

— Cred că eşti înlocuitorul ăluia, cum s-o fi numind.

Buffer îşi arătă dinţii de maimuţă.

— Cel care a luat o doză de sculament!

— Nu-l şoca pe flăcău, Buffer! Îl privi sever pe marinar. Ultima navă?

— Asta-i p-prima mea navă, domnule.

Apoi privi puntea aglomerată, vinciurile zdrăngănitoare, comenzile, acţiunile, şi nu recunoscu nimic din toate acestea.

— Eu… eu trebuia să mă îmbarc pe un c-crucişător, sir.

Buffer privi spre mare.

— Pe deasupra mai e şi bâlbâit! La naiba, asta-mi mai lipsea!

Beckett atinse umărul tânărului şi-l simţi cum tresare.

— Nu-ţi fie teamă, Gold. În curând o să te adaptezi, deşi după cum vezi cu propriii tăi ochi, ăsta nu-i un afurisit de crucişător!

Boyes trecu pe lângă ei şi Beckett îl opri ca pe un fulg.

— Uite, Boyes, du-l pe flăcăul ăsta în Careul Trei şi instalează-l. Îi făcu cu ochiul. Un veteran ca tine ar trebui să ştie ce să facă, nu?

Boyes îl ajută pe noul marinar să-şi adune echipamentul. Puntea începu să vibreze şi pe coşul lui *Rob Roy* ieşea deja fum gros.

Vasul se pregătea să plece de lângă baliză. Boyes tremură şi privi în sus la puntea de comandă, aşteptându-se să-l vadă pe căpitan. Dar acolo era doar un semnalizator care trimitea spre ţărm un mesaj cu lampa Aldis.

— Urmează-mă!

Ridică hamacul de jos şi-l conduse pe Gold spre teugă.

Buffer clătină din cap.

— N-are experienţă. Deloc. Ce vor să facem noi?

Beckett îşi făcu în carnet nişte însemnări despre viitorul lui Gold. Maşinăria preluase controlul.

— Să încercăm să-i ţinem în viaţă pe micii nenorocoşi, asta vor! răspunse el tăios.

Boyes îşi aminti de propria sa disperare când intrase în careul inferior. Acum, când toată lumea se afla la bord aşteptând în spaţiul prea mic plecarea, careul era un haos total.

Oamenii se schimbau în uniformele de paradă, deoarece toate navele trebuiau să arate bine, ferchezuite, când părăseau portul, nu numai de dragul comandanţilor de flote, ci şi pentru ochii la pândă ai spaniolilor. Unii dintre ei mai încercau să-şi îndese în dulăpioare sau saci un suvenir obţinut în ultimul minut.

Matrozul-principal Ted Hoggan se părea că era singurul care şedea la locul lui obişnuit din capul mesei, în aparenţă netulburat de viermuiala din jurul său; o stâncă în mijlocul mareei.

— O să-ţi arăt unde să-ţi pui echipamentul, spuse Boyes. Bineînţeles, nu vei avea un loc unde să-ţi atârni hamacul. Nu sunt destule cârlige în careul ăsta.

Gold încuviinţă, apoi tresări când portavocea începu să pârâie:

— Ascultaţi acolo! Marinarii din serviciul special de mare, la posturile voastre! Echipajul şalupei, plecarea! se auzi ordinul nostromului.

Marinarul Suggit, cu gura plină de biscuiţi, începu să urce

scara înjurând printre dinţi:

— Afurisiţi de ofiţeri! Totdeauna mai vor ceva!

Boyes se duse la masă şi aşteptă ca Hoggan să-şi ridice privirile.

— Hookey, avem în nou-venit în careu.

Hoggan îl studie pe noul-venit fără să-şi schimbe expresia.

— Gerry, l-ai pus la curent cu situaţia?

Boyes încuviinţă.

— Cred că da. Se întoarse spre Gold. Când auzi primul sunet de la sirena aia, laşi baltă totul şi fugi ca dracu la postul tău de alarmă, ai înţeles?

Nu îl văzu pe marinarul Jardine, cel care purta la cingătoare un pumnal ameninţător în teacă de piele, făcând ironic cu ochiul, şi nici pe Hoggan care-l aproba.

— Fiul meu, urmează sfaturile tăbăcitului ăsta, spuse Jardine.

Îl bătu pe Boyes pe umeri, aşa cum făcuse şi la parastasul lui Tincker.

— O să te ajute.

Probabil că ar fi izbucnit în râs, dar portavocea îi făcu pe toţi să-şi ridice privirile.

— Către toţi marinarii! La posturi pentru ieşirea din port! Aşezaţi-vă lângă parâme şi trancheţi!

Hoggan îşi aruncă în dulăpior un ciorap parţial cârpit şi îşi înşfăcă bereta.

Îl privi pe Boyes conducându-l pe noul-venit în sus pe scară şi zâmbi cu tristeţe.

— Iarăşi o luăm de la capăt…

Dar deja era singur; toate careurile erau goale.

12. Unul din grupul lor

Sublocotenentul Tudor Morgan îşi ridică faţa de la portavocea spre timonerie şi-şi miji ochii în strălucirea orbitoare.

— Menţin cursul la zero-patru-cinci, sir!

Ransome se duse în partea opusă a punţii de comandă şi se strâmbă când atinse cu braţul gol blindajul de oţel. Era ca o uşă de cuptor.

Îşi ridică binoclul deasupra paravanului şi observă flotila care intra iarăşi în eşalon pentru o nouă dragare, ridicând baloane negre să indice că plasele erau aruncate la babord.

Alinierea lor în formaţie era acum atât de bună, se gândi el, încât parcă erau legaţi de un cablu. Îşi roti binoclul de-a lungul eşalonului de vase vopsite în culori de camuflaj, cu nelipsita pată de culoare de pe steguleţele plutitoarelor Oropesa. Apoi Ransome îşi îndreptă binoclul direct spre pupă. Cât de ireal părea peisajul! Semăna mai mult cu oceanul decât cu vecinătatea Maltei. Dragau din zori, aşa cum făcuseră şi cu o zi înainte; acum erau la jumătatea cartului de dimineaţă. Linia orizontului nu exista, iar vasta întindere de apă era ca un lapte albăstrui, unduind uşor. Cerul nu avea nici o culoare, iar soarele, deşi acoperit de pâclă, strălucea orbitor ca un lingou încins.

Oamenii de la pupă care mânuiau draga şi cei de pe punte erau aproape goi, fiind ori bronzaţi, ori foarte arşi de acest soare neobişnuit, atât de diferit de Marea Nordului şi Canalul Mânecii.

Îţi era aproape imposibil să crezi că ceaţa purpurie, de-abia vizibilă la pupa, era de fapt Malta, şi că în aceste ape se duseseră tot timpul bătălii de la retragerea din Grecia şi începutul real al războiului deşertului împotriva lui Rommel. Fundul mării era împestriţat de epave, vapoare de orice mărime, de la portavioane până la barcaze şi şampane de luptă chinezeşti care fuseseră trimise să sprijine flota şi foarte repede plătiseră preţul pentru asta. Vapoare din marina lui Rudyard Kipling împotriva bombardierelor de luptă şi crucişătoarelor de atac italiene.

Şi acum se părea că războiul nici nu avusese loc. În primele sclipiri ale zorilor trecuseră pe lângă o flotă vastă de traulere dragoare, de soiul acelora care menţinuseră deschise canalele de navigaţie din jurul Marii Britanii încă de la începutul războiului; multe dintre ele erau veterane ale acelui război, de la Dunkerque şi campania dezastruoasă din Norvegia.

Când trecuseră printre traulerele răsfirate, Ransome urcase pe puntea de comandă bându-şi prima ceaşcă de ceai. Dragoarele îi amintiseră de un tablou îndrăgit al mamei sale – o flotilă de

pescuit japoneză având în fundal muntele Fujiyama. Aceeaşi mare şi ceaţă ireală şi vapoarele ca nişte machete deasupra propriilor imagini parcă nemişcate.

Rob Roy menţinea un curs spre nord-est; coasta Siciliei se afla cam la patruzeci de mile depărtare. Doar cu câteva luni în urmă această zonă fusese dominată de Luftwaffe, constituind un câmp ucigător pentru orice vas care îndrăznea să se îndrepte spre Malta cu alimente şi provizii. Peste noapte, aşa părea acum, toată situaţia se schimbase. Malta fusese despresurată şi americanii construiseră în grabă noi aeroporturi, astfel încât să poată fi menţinute zilnic patrulele de avioane de vânătoare.

Îl auzi pe Sherwood discutând cu Morgan, amândoi aplecaţi asupra hărţilor. Formau o echipă bună acum, când erau iarăşi pe mare.

Sherwood îşi ceruse scuze pentru comportarea sa din seara petrecerii. Ransome nu insistase mai mult. Ceea ce îi produsese atunci lui Sherwood acel dezechilibru se părea că era acum sub control. Acesta era unul din motivele necazurilor lui. Era tot timpul încordat ca un arc. Doar dădea impresia că este mulţumit de ceea ce face.

Ransome se uită în spate, la dunetă, şi-l văzu pe Richard Wakely împreună cu cameramanul său discutând cu Hargrave lângă vinciul nou. Îl văzuse cum zâmbeşte punându-şi o cască de protecţie, apoi arătând către cer cu ochii mijiţi, în timp ce cameramanul înregistra momentul. Chiar şi fără să-şi folosească binoclul, Ransome simţea jena secundului în timp ce jocul de teatru continua. Probabil era necesar, dar cumva ieftin lângă marinarii care-i priveau şi care văzuseră de prea multe ori realitatea. Oare acesta era adevăratul motiv pentru care vice-amiralul insistase ca Wakely să fie pe *Rob Roy*? Ca fiul lui să atragă o parte din lumina reflectoarelor, dacă mai rămânea ceva de la Wakely?

Ransome se duse în cealaltă parte a punţii de comandă şi privi prin binoclu în direcţia de înaintare. Marea era liberă, unduind atât de încet de parcă ar fi respirat. Nimic. Nici un pescăruş sau măcar un peşte care să salte din apă.

Dar aici erau mine, sau fuseseră înainte să se desfăşoare această dragare masivă. Mine britanice, italiene şi germane; zona

fusese o veritabilă capcană mortală pentru orice vas prea mare ca să le ocolească. Şi totuşi mulţi sfidaseră câmpurile de mine; submarinele se strecuraseră prin acea pădure tăcută de cabluri cu sinistrele lor globuri de fier, ca să ducă ajutoare în Malta. În port trebuiau să rămână în imersiune pe toată durata zilei, ca să evite atacurile aeriene care puteau să pornească în câteva minute din Sicilia şi Italia. Apoi, noaptea, îşi descărcau încărcătura preţioasă de combustibili şi muniţie, hrană conservată şi orice altceva mai putuseră înghesui în calele lor mici. Chiar şi locaşurile torpilelor fuseseră folosite pentru a transporta proviziile vitale, deşi lăsaseră submarinele fără dinţi pentru călătoria primejdioasă de întoarcere la bază. Multe nu reuşiseră.

Până acum numai *Rob Roy* anihilase douăzeci de mine; *Ranger* dragase de trei ori mai mult. Dacă erai norocos, era cu mult mai uşor decât în Canal, cu mareele puternice şi curenţii turbulenţi. Aici măcar nu erau maree şi dacă prindeai o mină... Dar Ransome nu-şi mai continuă gândurile.

— Încă o oră? întrebă el.

Sherwood îl privi. Părul lui se decolorase şi mai mult de la soare.

— Suntem aproape gata, sir. Privi marea sclipitoare. Nu credeţi că ei trebuie să ştie ce se întâmplă?

Ransome încuviinţă. Probabil că fiecare om din flotilă gândea acelaşi lucru. Inamicul, tăcut şi nevăzut, trebuia să ştie de săptămâni la ce să se aştepte.

— Peste patru zile, zise el.

Se gândi la pachetul de rapoarte şi planuri de la informaţii din cabina sa. Marea era pustie şi totuşi de la Gibraltar şi porturile ruinate de pe ţărmul de nord al Africii, unde *Rob Roy* se alimentase, până la Alexandria, în estul Mediteranei, imensa flotă de nave de desant se aduna pentru asaltul împotriva Siciliei.

— Probabil că sunt mult mai îngrijoraţi decât noi, adăugă el.

Richard Wakely apăru pe scara punţii de comandă; faţa lui rotundă era leoarcă de transpiraţie.

— Ce zi, nu-i aşa, căpitane? Îşi şterse faţa cu o batistă de mătase pătată. Cred că mai trebuie să filmăm câteva cadre până când lumina e bună. Zâmbi radios înspre puntea de comandă. Nu vreau să-mi scape nimic.

Sherwood îşi puse ochelarii negri de soare pe care-i purta adesea pe puntea de comandă.

— Probabil că aţi văzut multe aspecte ale războiului.

Wakely zâmbi grav.

— Da, cred că-i adevărat. Am fost norocos.

— Domnule, v-aţi întâlnit vreodată în deşert cu generalul de brigadă De Courcey? întrebă Sherwood. Pe neaşteptate păru foarte insistent. Alex de Courcey?

Wakely îşi şterse viguros gâtul.

— Nu cred. Dar am întâlnit atât de mulţi oameni încât ştii cum e... Îl privi pe Sherwood pentru prima oară. Îl cunoşti?

— De fapt, a fost un prieten al tatălui meu. Obişnuiau să vâneze împreună.

— Înţeleg. Îi întoarse spatele. Trebuie să plec. Încă mai am multe de făcut. Îşi chemă cameramanul. Unde eşti, Andy?

Când se îndepărtară, Ransome întrebă încetişor:

— Despre ce a fost vorba?

Sherwood îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă cu poalele cămăşii. Avea o privire amară.

— Ştie foarte bine despre cine vorbesc, sau aşa ar trebui. Alex a devenit ofiţer de stat-major după ce a fost mutat de la tancuri. I-a spus totul tatălui meu despre Richard Wakely, în primele zile ale războiului din Franţa, când el era comandant de tanc.

— Înţeleg că nu-l prea agreezi, adăugă Ransome tăios. Hai, omule, spune-ne tot!

Sherwood se uită scurt spre cel mai apropiat observator de pe puntea de comandă. Omul stătea ghemuit lângă binoclul său puternic, având ochii protejaţi de lumina puternică cu o apărătoare de sticlă fumurie. Era greu de crezut că-i poate auzi.

— Wakely este un impostor, un mare mincinos. Nu s-a apropiat niciodată de prima linie. După Dunkerque a fugit în State ca să-şi protejeze preţioasa piele. Îl privi pe Ransome şi îi zâmbi, scuzându-se: Cel puţin aşa mi s-a spus.

Ransome se aşeză în scaunul său, strâmbându-se la atingere.

— Eşti mult prea cinic.

Sherwood se uită spre scară ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă acolo pe Wakely ascultându-i.

— Transmisia aceea faimoasă de la El Alamein. Clătină din

cap. Pun pariu că a făcut-o din apartamentul său de la „Shepheard's“ din Cairo!

Amândoi se întoarseră când semnalizatorul-principal Mackay strigă:

— Mesaj de la *Dunlin*, sir! *Asta-i prada mea, cred!*

Ransome se duse la parapetul celălalt şi îşi fixă binoclul pe apele liniştite.

Urmări străfulgerările lămpii de semnalizare a lui *Dunlin* şi culorile vii ale steguleţelor care se ridicau şi coborau pe vergă.

— Semnalizează-i lui *Dryaden* să se apropie de *Dunlin*.

Ransome ignoră păcănitul lămpii de semnalizare şi freamătul crescând de pe puntea de comandă. *Încă o mină. Ar trebui să fie în ordine*. Îşi fixă binoclul pe graţiosul trauler islandez şi văzu mustăţile crescânde de apă pe care le ridica etrava acestuia când îşi mări viteza, ţintaşii lui fiind deja pregătiţi să anihileze alt ucigaş potenţial.

— Acolo este, domnule! La teuga lui *Dunlin!*

De undeva de la pupă se auziră urale ironice şi Ransome se întrebă dacă operatorul lui Wakely înregistra momentul.

Semnalizatorul-principal Mackay folosea telescopul vechi, iar buzele i se mişcau tăcute în timp ce silabisea alt mesaj.

— De la *Scythe*, sir. *Comandantul flotilei se apropie din sud-vest*.

Ransome aşteptă ca *Dryaden* să se îndepărteze ca să poată privi din nou la pupa.

Deci Bliss venea să li se alăture. Până acum fusese mulţumit să rămână cu principala concentrare de traulere dragoare. Un compliment sau o mustrare, era greu de spus.

— De la *Bedworth*, sir! Mackay îşi îndepărtă picioarele. Se apropie un avion din nord!

Ransome îşi lăsă binoclul pe piept.

— Confirmă primirea mesajului.

Mintea lui păru să intre în alertă, amintindu-şi de cuvintele lui Sherwood. *Ei trebuie să ştie ce se întâmplă*.

— Informează-l pe secund şi spune-i să recupereze imediat draga, continuă el.

Privi la butonul roşu de sub capacul de sticlă; inelul de metal din jurul lui era tocit de atâtea folosiri.

Probabil că ceilalţi s-ar putea gândi că el îşi pierde controlul. Că, în sfârşit, începe să înnebunească. Cu mulţi se întâmplase aşa.

Auzi vag strigătele de bucurie şi răpăitul gloanţelor când trăgătorii de pe *Dryaden* loviră mina liberă şi o trimiseră la fund.

Devenise precaut sau, ca nefericitul căpitan al lui *Viper*, mult prea încrezător, spre ghinionul său?

Nu-şi dădu seama că vorbea tare când exclamă:

— Pot să creadă ce dracu vor!

Apoi apăsă butonul şi auzi ţipătul sirenelor de alarmă izbucnind prin conductele de comunicaţie.

— *La posturile de alarmă! La posturile de alarmă!*

Calmul se sparse, interesul momentan stârnit de anihilarea unei bombe fu uitat şi siluetele în picioarele goale se grăbiră la posturi, înşfăcând echipamentul de camuflaj şi căştile, asigurându-se că vestele de salvare erau bine legate.

Pe tot vasul alarma fu percepută şi Ransome simţi cum nava vibrează când vinciul ridică plasa de dragare aşa cum ridică un pescar un marlin gigantic.

— Armele cu bătaie scurtă sunt pregătite!

— Maistrul cu instrucţia este la cârmă!

— Armamentul principal, pregătit! Ultima fusese vocea lui Bunny Fallows la interfon, şi accentul lui scoţian era foarte distinct.

Atât de multe rapoarte pe un vas atât de mic.

Ransome îşi extrase de sub un cheson bereta albă şi şi-o îndesă pe capul ciufulit.

— De la *Bedworth*, domnule căpitan. *Nu deschideţi focul*.

— La urma urmei trebuie să fie unul dintre ale noastre, murmură Sherwood.

Ransome se înfioră, în ciuda căldurii zăpuşitoare. Dacă exista ceva numit instinct, atunci niciodată nu se simţise mai sigur.

— Avion, domnule! Roşu unu-unu-zero! Unghiul de ochire…

Ransome îşi încleştă mâinile pe binoclu până-l dureră degetele. Nu trebuia să audă restul. Nu era nevoie!

Erau acolo, nu doar două sau trei, ci peste o duzină sau mai multe, înşirate pe cer într-o curbă largă, reflectând soarele ca nişte cioburi de sticlă.

— *Începeţi ochirea*.

Sherwood urmărea prin binoclu aşchiile mici de pe cer. Morgan îşi ridică privirile de pe masa hărţilor.

— Ce crezi, se îndreaptă spre Malta?

Sherwood nu se întoarse.

— De data asta nu. Acum ne vânează pe noi.

— Semnalizează-i lui *Dryaden* să lanseze *acum* balizele, spuse Ransome.

Cineva va trebui să termine dragarea după ce se sfârşea lupta. Urmări avionul conducător care încă nu prinsese formă şi vira îndreptându-se direct spre el.

— Avertizaţi camera motoarelor. Viteză maximă, la semnalul meu.

Concentrarea înfrigurată fu spartă de vocea lui Richard Wakely.

— Ce dracu se întâmplă?

— O să urmeze nişte împuşcături frumoase, domnule. Vom fi atacaţi.

— Mesaj de schimbare a cursului de la *Bedworth*, sir. *Cârmiţi la zero-nouă-zero. În succesiune*.

Ransome încuviinţă.

— Întoarce-o.

De-abia scăpaseră de dezastru. Dacă Bliss nu s-ar fi răzgândit, întreaga flotilă ar fi pătruns într-un câmp de mine, cu drăgile ridicate pe punte şi nefolositoare.

— *Uite-i că vin!*

— *Amândouă motoarele cu toată viteza înainte! Bandă dreapta!*

Ransome simţi grătarele punţii fugindu-i de sub picioare. Avioanele aveau de gând să-i atace pe la pupă şi să folosească din plin strălucirea soarelui. Bătrânul instructor le spusese: „Întotdeauna să fiţi atenţi la Hunul care vine din direcţia soarelui!“ David jos la pupa unde era acum Hargrave, moartea lui subită, femeile în doliu – şi adolescenta care semăna cu Eve.

Îşi blocă mintea împotriva amintirilor. Acesta era scopul vieţii lui. Nimic altceva nu avea importanţă.

— Timona! *Atenţie!*

Îl văzu pe Morgan ghemuit în spatele repetitorului

giroscopului, având lângă el un ajutor de nostrom cu una din puştile Lewis pe care le „împrumutaseră“ de la infanterie. Chiar şi bucătarul era probabil pe punte, cu echipele de avarie sau gata să-l ajute pe doctor. Pe *Rob Roy* nu existau pasageri.

Pe neaşteptate se gândi la Moncrieff şi la ultimele lui cuvinte despre nava pe care o iubea mai mult decât orice. Ransome se ţinu de balustrada de sub paravane în timp ce viteza continua să crească şi vasul vibra din ce în ce mai puternic.

— Haide, bătrânico! Pentru el, dacă nu pentru mine!

Bineînţeles că inamicul aflase. Distrugerea dragoarelor însemna că nu va mai fi nici o debarcare, cel puţin până când nu vor fi gata s-o respingă.

— Ce să fac, pentru numele lui Dumnezeu? strigă Wakely plin de spaimă.

Sherwood zâmbi, ridicând rigla de calcul care căzuse de pe masa hărţilor.

— Ce-ar fi să ne cântaţi un imn înălţător, domnule?

Timoneria păru să se micşoreze când uşa fu închisă şi toate obloanele trase, cu excepţia celor de observaţie.

Boyes se aciuă într-un colţ lângă masa ploterului, privind în toate direcţiile şi încercând să-şi imagineze ce se întâmpla, ce însemna urletul neşteptat al alarmei.

Aspirantul Davenport stătea aplecat asupra ploterului şi făcea nişte corectări pentru o nouă hartă. Transpiraţia îi lipise cămaşa de spate şi picura de pe bărbie pe hartă. Ca de obicei, Beckett era la cârmă şi ajutoarele de timonier mânuiau telegrafele pentru motoare şi turaţie. Un curier stătea ghemuit lângă receptorul telefonului de urgenţă şi prin portavocea de lângă capul lui Beckett, Boyes auzea aproape tot ce se spune pe punte.

Îl auzi pe căpitan comandând viteză maximă; urmară mişcările mecanice ale celor doi marinari de lângă cârmă şi apoi răspunsul aspru al lui Beckett:

— Amândouă motoarele înainte cu toată viteza, sir!

Prin interfonul deschis îl auzi vag pe Fallows:

— Toate tunurile armate cu muniţie semiblindată perforantă…

Apoi intervenţia căpitanului, tăioasă, dar fără urme de nelinişte.

— Iertaţi-mă, sir, am vrut să spun explozivă!

Beckett îşi întoarse faţa de la gura portavocii.

— Bietul Bunny şi-a pierdut controlul!

— Ce credeţi, sir, câţi sunt? şopti Boyes.

Davenport îl privi sălbatic.

— De unde dracu să ştiu? Tacă-ţi fleanca şi aşteaptă ordinele!

Boyes descoperi uluit că tirada lui Davenport nu-l impresionase. În aceeaşi secundă îşi dădu seama că nu-i era teamă. Asta într-adevăr îl miră.

Vocea căpitanului suna diferit; acum vorbea direct cu camera motoarelor.

— Ştiu asta, Chief, dar vreau tot ce poţi să-mi dai. *Acum*. Urmă o ezitare foarte scurtă şi după aceea adăugă: Evacuează-te de acolo dacă-ţi dau semnalul. Fără acte eroice, ai înţeles?

Davenport îşi închise şi îşi deschise pumnii, rostind cu vocea răguşită de uluire.

— *Evacuează-te?*

Matrozul-principal Reeves spuse voios, ţinându-se de telegraf:

— Mai bine să înoţi decât să te prăjeşti, sir!

La pupa, lângă tunul doi de patru inci, locotenentul Hargrave îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi echipa de avarie luându-şi în primire posturile şi pe Buffer strigând ultimele instrucţiuni.

Devenea din ce în ce mai greu să auzi ceva clar. Spuma formată de elice se ridicase până la nivelul punţii, aruncând stropi peste parapet ca şi când vasul s-ar fi scufundat la pupă. Văzu celelalte nave în urma lor, unele scoţând prea mult fum, altele aproape pierdute în ceaţă şi în valurile ridicate de celelalte. O văzu pe *Bedworth* cu vergile pline de steguleţe, virând într-un cerc larg, cu toată graţia unui pur-sânge, etalându-şi forfota de pe punte şi tunurile care deja se roteau să ochească ţinta.

— Uite-l acolo, Buffer! spuse el tare. La stânga teugii! Simţi un nod în gât. Bunule Dumnezeu!

Buffer fluieră printre dinţii de maimuţă şi urmări cu ochii mijiţi avionul micuţ şi sclipitor.

Îl observă pe „Ţiganu'“ Guttridge, servant la tunul de patru inci, privindu-l de sus, ca un membru al unui ordin monahal, uitat, acoperit de o glugă de camuflaj. Mânuind uşor manetele cu mâinile lui puternice, îşi cânta încetişor, potrivind cuvintele pe

melodia unui imn bine cunoscut:

Şase zile trebuie un om să lucreze
cât timp e în stare,
şi în a şaptea, puntea s-o spele
şi cablul să-l frece...

Îşi zâmbiră unul altuia şi Buffer îi strigă:

— Al naibii de adevărat, Ţigane!

Difuzorul de la tunuri se trezi la viaţă.

— Avion la tribord! Unghiul de tragere trei-zero!

Servantul şi ochitorul îşi rotiră manetele lucioase, iar Guttridge murmură:

— Doar sper că Bunny a înţeles bine asta!

— *Foc de baraj – începeţi – începeţi – începeţi*, se auzi iarăşi în difuzor.

Hargrave privi cum şi celelalte nave deschiseseră focul, iar cerul se umplu dintr-o dată cu un fum înecăcios. Apoi, când avionul conducător năvăli asupra lor, trasoarele şi bubuitul constant ale tunului pom-pom se adăugară şi ele la barajul de foc.

— *Foc!*

Tunul de patru inci avu un recul violent şi culata se deschise brusc, scoţând aburi de cordită, înainte ca unda de şoc să se stingă.

— Servant, poziţionează! Ochitor, ocheşte!

Alt proiectil exploziv se năpusti spre avion.

Hargrave auzi explozia cumplită, o simţi cum loveşte ca un berbec în bordul navei şi văzu o coloană de apă care începea să se reverse. Părea că fusese chiar lângă al treilea dragor, dar acesta încă plutea şi-i urma într-un viraj scurt, observând că *Rob Roy* înaintează în zig-zag.

Dintr-o dată, parcă din neant, deasupra capului lui Hargrave apăru un avion. Probabil că intrase în picaj după ce-şi lansase bomba. Apoi îi văzu scânteierile mitralierei şi icni când Buffer îl înşfăcă de braţ şi îl trase lângă parapetul încins.

— Fiţi atent, domnule! Ticălosul se pare că vă antipatizează!

Hargrave încercă să zâmbească, dar avea gura încleştată. Văzu biplanul cum se îndepărtează uruind, urmărit de dârele luminoase ale trasoarelor şi de un proiectil de la tunul „A“ care-l scăpă de puţin. Văzu chiar şi crucile negre foarte clar pe cele

două aripi, precum şi dârele de ulei de lângă uşile deschise ale compartimentului bombelor.

Îşi recăpătă controlul.

— E cineva rănit?

Buffer îi arătă cu degetul.

— Ne atacă din ambele părţi, domnule!

Hargrave îl văzu pe Kellett, subofiţerul steward, încă îmbrăcat cu jacheta albă, grăbindu-se spre partea cealaltă, ţinând în mâini o puşcă Bren şi cercetând cerul.

Buffer oftă.

— Unde sunt afurisiţii de la R.A.F. acum, când avem nevoie de ei?

— *Foc!*

Hargrave tresări când un alt avion se năpusti prin fumul exploziilor. Urechile îi pulsau, dându-i impresia că nu va mai auzi niciodată, şi ochii îl usturau de la fumul de cordită.

Brrr! Auzi răpăitul strident al mitralierelor şi privi cum micile coloane albe de apă înaintau spre ei, până când gloanţele muşcară şi ricoşară în metalul punţii.

Cineva din echipa de avarie căzuse zvârcolindu-se nebuneşte, împroşcând sânge peste tot, roşu intens şi ireal în strălucirea soarelui.

— Ajutaţi-l pe omul ăla! urlă Buffer. Îl privi pe Hargrave. O să vă descurcaţi singur, sir?

Apoi dispăru, silueta lui masivă împingându-i pe oameni unde era nevoie de ei, şi se opri să-l potolească pe rănit, în timp ce „Pansy“ Masefield, cu geanta de infirmier legănându-i-se la şold, apăru parcă de nicăieri.

— O rană urâtă, Pansy.

Buffer zâmbi rănitului, ai cărui ochi erau plini de teamă, ca ai unui copil îngrozit.

— Dar am văzut altele şi mai rele, nu-i aşa?

Masefield îl privi mânios şi apoi le făcu semn asistenţilor săi.

— Duceţi-l la *adevăratul* doctor, repede-repede! Apoi îl mângâie pe rănit pe faţă şi-i spuse blând: O să te faci bine, Jenner. Am oprit sângerarea.

Vasul săltă într-un alt viraj şi deasupra lor se întinse o umbră mare ca o pasăre de coşmar.

Buffer îl căută pe Hargrave din priviri. Parcă nici nu se mişcase din loc. Apoi se întoarse iarăşi spre avion şi chiar văzu bomba cum se rostogoleşte din burta acestuia.

O privi cu resemnare obosită. De ce aici, părea el că se întreabă. De ce acum?

Şi Ransome văzu bomba, din locul lui de pe puntea de comandă.

— *Bandă stânga!*

Apucă portavocea în timp ce cârma se rotea, iar nava părea să geamă din toate încheieturile.

— Cârma treizeci şi cinci la stânga, sir!

Îi auzi pe oameni icnind şi căzând când *Rob Roy* continuă să pivoteze şi îi mulţumi lui Dumnezeu, nu pentru prima oară, că nava avea elice duble.

Bomba, care păruse că se rostogoleşte atât de dezordonat, se redresă dintr-o dată şi păru că îşi măreşte viteza năpustindu-se spre vas, în timp ce avionul, un Messerschmidt 110 de vânătoare, mugi deasupra punţii împroşcând teuga cu obuze şi gloanţe de mitralieră. Oerlikon-urile îl urmăreau cu trasoare.

Simţiră explozia de parcă vaporul ar fi fost aruncat afară din mare. Pentru câteva secunde Ransome se temu de ce-i mai rău şi se pregăti să comande oprirea motoarelor, înainte ca vasul să se năpustească cu prova înainte spre fundul mării. Apoi, coloana de apă stârnită de explozie se revărsă. Era ca ceva solid, ca şi cum vasul ar fi fost înghiţit de un val tsunami.

Se auzi tuşind şi vomând, încercând să se ţină pe picioare când apa mătură puntea de comandă şi se năpusti pe punte. Ştergându-şi apa şi sarea din ochi, văzu un balon de foc suspendat în aer, apoi flăcări izbucnind în depărtare, împroşcând marea cu bulgări aprinşi.

Când îşi reveni îi auzi pe oameni chiuind şi-şi dădu seama că avionul ME 110 fusese prins în focul încrucişat, chiar când bomba explodase atât de aproape de vas.

Portavocile pârâiră în toate părţile şi Ransome privi repede în jur, să se asigure că mica lui echipă era încă intactă.

Sherwood stătea agăţat de repetitorul giroscopului în timp ce Morgan strângea rămăşiţele hărţilor şi instrumentele împrăştiate. Semnalizatorul-principal Mackay îşi studia telescopul când

observă privirea lui Ransome.

— N-a păţit nimic, sir, mulţumesc lui Dumnezeu!

Vasul sau nepreţuitul său telescop? Era greu de spus.

— Adu-l înapoi la curs!

Ransome îşi şterse binoclul ud şi privi la pupă. Avioanele dispăruseră, pierzându-şi entuziasmul după ce văzuseră sfârşitul oribil al camaradului lor.

Gongurile pentru încetarea focului sunau şi văzu cum oamenii încep să iasă din adăposturi, de parcă erau uluiţi că supravieţuiseră.

— Raportaţi-mi avariile şi victimele.

Ransome privi marea din faţa lor şi fragmentele bombardierului ME 110. Nu puteau fi supravieţuitori.

— Raportează secundul, sir!

Ajutorul de nostrom lăsase jos puşca Lewis şi Ransome observă că la picioarele lui erau câteva încărcătoare goale.

— Aici căpitanul.

— N-avem avarii la pupa, domnule. Vocea lui Hargrave se auzea înfundat, de parcă ar fi vorbit de departe. Un singur rănit. Marinarul Jenner. Nimic serios. Ezită. Sunteţi bine, sir?

Dar Ransome îi dădu telefonul ajutorului de nostrom şi îşi ridică binoclul.

Chiuiturile se stinseseră şi unii din servanţii de la tunuri îşi părăsiseră posturile, ducându-se lângă parapet să privească.

Ca un memorial crud, gândi Ransome mai târziu. Etrava unui dragor părea că se ridică printre celelalte, îndreptată spre soarele alb, iar marea fierbea violent în jurul lui. Bule de aer imense şi oribile şi o pată tot mai întinsă de motorină. Un vas care murea. Unul din grupul lor.

— Este *Scythe*, sir, spuse Morgan răguşit.

— De la *Bedworth*, strigă Mackay. *Sonja* îi va căuta pe supravieţuitori.

Ransome încuviinţă privind carena ridicată, simţind durerea, dorind să se scufunde mai repede, să se sfârşească odată. Îl vedea în minte pe tânărul căpitan care luase comanda doar de câteva luni. Oare mai trăia? Dacă da, cum va trece peste această tragedie?

— Nu avem stricăciuni sub punte, sir. Camera motoarelor cere

permisiunea să reducă viteza.

— Foarte bine. Ambele motoare la jumătate. Semnalizează-i lui *Bedworth* şi comunică-i ce facem.

Vorbi fără pic de emoţie, de parcă toate sentimentele îi secaseră.

Urmă un tropăit de paşi pe scară şi Richard Wakely, cu ochii aproape ieşiţi din orbite, se târî pe puntea de comandă.

— S-a terminat?

Privi înfricoşat în jur, respirând foarte agitat, ca şi cum era pe cale să facă un atac de cord.

— Pentru unii, da, răspunse Ransome.

Se încordă când vasul avariat începu să se scufunde, mai întâi pupa, unde oamenii se luptau în mijlocul carburantului şi a rămăşiţelor, în timp ce traulerul norvegian *Sonja* manevra foarte aproape de epavă.

Ransome îşi încleştă dinţii. Ar fi trebuit să beneficieze de sprijinul aerian, dar probabil că nu erau destule avioane, sau toate erau folosite să protejeze convoaiele de trupe. Poate că acelaşi ME 110 german dăduse o lovitură şi printre traulerele dragoare pe lângă care trecuseră în zori.

Cineva gemu când *Scythe* dispăru aproape instantaneu. Auziră câteva explozii înfundate, iar la suprafaţă ieşiră alte resturi, de parcă ar fi vrut să-i chinuiască mai tare pe supravieţuitori.

Ransome se întoarse cu spatele şi îşi cercetă propriul vas.

Acel viraj violent îl salvase. *De data asta*. Altfel, el şi ceilalţi ar fi putut să fie în mare, luptându-se să se menţină la suprafaţă, aşteptând să moară.

Văzu ochii lui Sherwood, trăsăturile sincere ale lui Morgan contorsionate de milă şi disperare, pe Mackay care ţinea strâns telescopul. Cu ochii înroşiţi, dar nu de la fum. *Unul din grupul lor*.

Buffer apăru pe puntea de comandă cu faţa umbrită de bereta şifonată.

— Vă rog să mă iertaţi, sir, dar Jimmy… am vrut să spun secundul, vă aşteaptă ordinele. Cred că telefonul nostru ne-a lăsat baltă. Gunner l-a pus pe unul din oamenii lui să-l repare.

Se uită în jur până când privirile i se opriră pe Wakely.

— Au plecat acasă, domnule.

De-abia îşi ascunse dispreţul din voce.

Ransome simţea cum şocul şi disperarea îşi înteţeau strânsoarea asupra tuturor. Deseori se întâmpla aşa.

— Ordine, Buffer?

Îşi scoase pipa şi se rugă lui Dumnezeu ca degetele să nu-i tremere în timp ce o umplea.

— Ne vom relua dragarea la babord peste un sfert de oră. La ce te aşteptai?

Ochii lor se întâlniră, fiecare având în felul său nevoie de celălalt.

Buffer rânji:

— De la dumneavoastră, la nimic altceva decât totul!

Ransome privi în altă parte. Iarăşi scăpaseră.

Nimic altceva decât totul!

13. Husky

Micuţa cameră de navigaţie alăturată cuşetei lui Ransome era cumplit de înăbuşitoare şi umedă. De pe pereţi şi tavan se scurgea condensul, adăugându-se disconfortului ofiţerilor care stăteau înghesuiţi în jurul mesei.

Ransome aruncă o privire prin singurul hublou deschis. Lumina avea o nuanţă ciudată, cerul fiind ca bronzul afumat. Aşteptă ca puntea să se ridice şi să se încline neplăcut la tribord într-un ruliu sălbatic. Oricine avea stomacul nerezistent îşi dăduse seama de asta până acum, se gândi el.

Era ca un avertisment, ca un semn rău. Din zori, vremea începuse să se strice şi bătea un vânt din nord-vest care se înteţea. Era neobişnuit pentru iulie, singura fisură din toate planurile şi pregătirile pentru Operaţiunea Husky.

Acum era sfârşitul după-amiezii şi vântul se înteţise şi mai tare, astfel încât marea furioasă şi agitată se transformase într-o paradă de berbeci.

Cum puteau să spere că vor avea cel mai mic succes? Pe o

mare agitată majoritatea navelor de desant nu-şi vor putea atinge obiectivul la timp; unele chiar riscau să se răstoarne, provocând mari pierderi de vieţi.

Privi feţele hotărâte ale celorlalţi. Hargrave, cel mai bronzat dintre toţi, întotdeauna curat şi îngrijit, indiferent de evenimente. Sherwood, cu ochii ascunşi de genele decolorate, examinând hărţile pe care Ransome suprapusese folia transparentă cu ordinele secrete, semnele colorate care trebuiau transformate în acţiuni – în rezultate.

Sublocotenentul Morgan, legănându-se lin în ruliul groaznic, deja îşi umpluse pe jumătate carneţelul cu notiţe. Fiind asistent cu navigaţia, era direct implicat. Era prezent şi locotenentul-doctor Cusack, care înregistra totul, cu ochii ageri şi trăsăturile inteligente. De după peretele despărţitor se auzeau murmurele celor de cart, pârâiturile şi pocnetele oţelului supus tensiunii şi nesfârşitul păcănit din cabina de transmisiuni.

— Prima debarcare este programată pentru ora 2,45 mâine dimineaţă, spuse Ransome.

Simţi cum cuvintele lui înconjoară masa ca o briză rece printre trestii. Acum nu mai era vorba de un plan vag, o înscenare grandioasă, ci era realitatea, doar la o depărtare de zece ore.

— Vor trebui s-o contramandeze, sir, spuse Sherwood. Îşi ridică întrebător privirile: Nu-i aşa?

Ransome arătă pe hartă.

— Fiecare flotilă şi convoi se adună acum la est şi sud de Malta. Asta implică sute de nave şi mii de oameni. RAF-ul şi Forţele Aeriene Americane bombardează de câteva săptămâni aeroporturile şi sistemele de apărare inamice. Totul a fost bine aranjat. Înaltul Comandament a admis doar un interval de douăzeci şi patru de ore în care să se anuleze operaţia sau să dea semnalul de pornire.

Auzi vântul şuierând în jurul suprastructurii, stropii de apă lovind puntea ca o ploaie tropicală. Parcă vremea îşi bătea joc de toate planurile şi speranţele.

— Dacă acest vânt se menţine, americanii care se îndreaptă spre ţărmul de sud vor avea mari probleme să-şi aducă pe poziţie navele de desant. Mâna lui se mută pe linia coastei de sud-est a Siciliei. Aici va debarca Armata a Opta, avându-i pe canadieni în

flancul stâng. Trupele de comando ale Marinei Regale vor debarca la stânga canadienilor, puţin mai devreme de ora H, să cucerească obiectivele vitale care altfel ar putea împiedica debarcările.

Hargrave îşi frecă bărbia.

— Nu pot să-mi închipui că se va da semnalul de pornire, sir. Privi prin hubloul deschis lumina stranie, crudă de afară. Ar fi un dezastru.

Ransome încuviinţă.

— Ar însemna unul şi mai mare dacă ar încerca să contramandeze Husky în ultimul moment, Number One. S-ar isca multă confuzie, unii poate nici n-ar primi semnalul la timp şi ar ataca fără să ştie că nu sunt sprijiniţi. Şi dacă asaltul ar întârzia cu încă o zi, debarcările ar fi nesigure, necoordonate. Cred că toţi ştim ce-ar însemna asta. Aşteptă să-şi facă efectul cuvintele pe care le rostise.

— Meteorologii au fost prinşi în ofsaid, dar tot aşa şi inamicul. Se chinui să zâmbească. Nu e un avantaj mare, dar e tot ce avem. Rolul nostru este să asigurăm suport direct primului val de nave de desant cu sprijinul bombardamentului băieţilor grei. Îl privi pe Cusack: Tu te vei ocupa de răniţi, dacă vor fi – infanterişti, marinari, pe oricine pescuim.

Cusack încuviinţă.

— Mă gândeam eu că va fi ceva de înhăţat şi pentru mine.

Sherwood zâmbi.

— Adevărat grăieşti!

Ceilalţi se mai relaxară puţin. Ransome şi-i închipui pe cei de cart, Fallows şi tânărul Tritton, Bone şi Campbell şi toţi ceilalţi. Ei nu aveau nici un cuvânt de spus în toate acestea. Ei se supuneau, şi atâta tot.

— Când vom şti sigur, sir? întrebă Hargrave.

Ransome se uită la ceasul de pe perete.

— Vor fi atacuri aeriene asupra anumitor obiective; planorişti şi paraşutişti care au instrucţiuni ferme asupra obiectivelor atacate. Aceştia vor decola de la baza din Tunisia în seara aceasta. După aceea…

Nu trebui să-şi continue propoziţia. În schimb adăugă:

— Acesta este doar un vas mic, o parte infimă dintr-o

companie importantă. Majoritatea oamenilor noştri abia au depăşit stadiul adolescenţei. Pun pariu că cincizeci la sută dintre ei erau încă la şcoală când Hitler a intrat în Polonia şi chiar şi după aceea. Daţi-le tot ce aveţi. O merită.

Scoase din buzunar o foaie împăturită şi o întinse pe hartă.

— Aceasta este o parte din mesajul primit de la comandantul flotei, amiralul Cunningham. Cred că trebuie să-l auziţi.

Îl citi încet, foarte conştient de vaietul mortal al vântului, de liniştea din jurul mesei şi de vasul din jurul lor:

— „Este de datoria individuală şi personală a fiecărui ofiţer-comandant, ofiţer şi marinar să se asigure că nici un fel de scădere a hotărârii sau slăbire a efortului din partea sa nu va pune în pericol această mare încercare.“

Îşi ridică privirile, aşteptându-se la o remarcă cinică din partea lui Sherwood sau Cusack, dar până la urmă tânărul galez, Morgan, exprimă gândurile tuturor.

— Adică, într-un fel, ca la Trafalgar [1], nu? spuse el simplu. Nimic măreţ, doar cuvintele potrivite…

Tăcu. Ceilalţi îl priviră.

— Comunicaţi mesajul subalternilor voştri, spuse Ransome încetişor. Vreau – nu, am *nevoie* – ca toţi să înţeleagă…

Plecară toţi şi Ransome şezu un timp înainte să-şi deschidă punga impermeabilă şi să adauge ultimele rânduri la scrisoarea pe care ea s-ar putea să n-o citească niciodată, sau, după ziua de mâine, să nu-şi dorească s-o primească.

Apoi se urcă pe puntea de comandă şi privi marea învolburându-se în jurul provei, stropii de apă ţâşnind prin gurile de nară şi inundând găurile de drenaj. Siluetele ghemuite în impermeabile, transpirând în ciuda umezelii, servanţi la tunuri şi observatori. Oameni pe care-i cunoştea.

Restul flotilei era ca un grup de vase fantomă săltând printre crestele valurilor şi stropii de apă ridicaţi, formaţia fiind acum mai mică fără *Scythe*. Deja i se părea că de atunci trecuse o lună, în loc de câteva zile. Şi mâine – ce va fi? O văzu pe *Bedworth*

---

[1] Cap pe coasta de sud a Spaniei în vecinătatea căruia, la 21 octombrie 1805, s-a dat o bătălie decisivă în Războaiele Napoleoniene. Acolo, flota britanică sub conducerea lui Nelson (care a murit în timpul luptei) a câştigat o răsunătoare victorie împotriva flotelor reunite ale Franţei şi Spaniei (n.tr.).

străbătând valurile în diagonală, teuga ei tăind baza valurilor, astfel încât tunul de la prova părea rupt de restul vasului în spuma care se învolbura în jurul lui.

Auzi voci furioase, resentimentul acut al oamenilor care erau destul de ocupaţi, încercând să se pregătească pentru ziua de mâine. Richard Wakely năvăli pe punte cu cămaşa lipită de corp ca o a doua piele, fără să-i pese că avea părul ud de la stropii de apă de mare.

— Ce crezi că faci, căpitane? Privi deasupra paravanului murdar. Aceea este *Bedworth!*

Ransome îl studie; nu simţea nici furie, nici milă.

— Aşa este.

— Vreau…

Wakely se agăţă de balustradă când prova plonjă iarăşi între valuri şi apa bubui în jurul tunului A şi de fiecare parte a punţii.

— Cer să fiu transferat imediat pe vasul acela! Când Ransome nu-i răspunse, începu să strige: Ai trimis marinarul rănit pe ea! Nu nega!

Ransome se gândi la marinarul Jenner. Părăsise puntea de comandă ca să asiste la transportarea lui pe distrugător, legat de targă. Era destul de probabil să-şi piardă piciorul stâng. Asta depindea de cât de repede reuşise *Bedworth* să-l trimită pe unul din marile transportoare. Dar va trăi. Ransome îi strânsese mâna şi fusese şocat să-l audă pe tânăr rugându-l cu disperare: „Nu vreau să plec, domnule căpitan! Aici sunt cu camarazii mei!“. După tot ce se întâmplase, el încă mai dorise să rămână pe *Rob Roy*.

Amintirea îi arse gândurile ca un fier încins şi spuse tăios:

— De fapt, el a cerut să rămână la bord, domnule Wakely, ştiaţi asta? Îi văzu pe cei de cart întorcându-se să-i asculte, dar nu-i păsa.

— Dumnezeule, te-aş fi trimis cu mare plăcere, dar amiralul nu vrea asta! Flutură cu mâna în jur, dându-şi seama doar atunci că nu-şi pusese un impermeabil. Ai dorit să vezi războiul nostru – ei bine, exact asta o să faci!

Wakely îl privi ca şi cum nu-i venea să creadă ce auzise.

— Nu ştii ce spui! O să regreţi!

Ransome îi întoarse spatele.

— Sper. Asta va însemna că am supravieţuit amândoi. *Acum cară-te de pe puntea mea de comandă*.

Auzi paşi coborând în grabă scara şi apoi tusea politicoasă a lui Hargrave.

— Cred că a recepţionat mesajul, sir.

Ransome respiră uşurat şi îşi şterse faţa cu mâneca, apoi se agăţă cu ambele mâini de marginea paravanului.

— Simţi? întrebă el. Vântul a început să slăbească, Number One.

Îşi ţinea capul înclinat într-o parte, aşa cum făcea bătrânul Jack Weese în micul şantier naval când se aprecia vremea dintr-o zi.

Se răsuci şi privi puntea de comandă lucitoare. Era ca şi cum auzea o voce. Poate a navei?

— Deci atacăm. Fără contramandări, spuse el.

— Aţi aflat, nu-i aşa, sir?

— Nu sunt sigur. Doar un presentiment. Ridică din umeri şi repetă: Nu sunt sigur.

Semnalizatorul principal o urmări pe *Bedworth*, în eventualitatea în care aceasta ar fi dorit să le comunice ceva. Auzise fiecare cuvânt şi mai devreme îl văzuse pe căpitan părăsind puntea de comandă să-l trimită pe Jenner.

Bineînţeles că ştia. Din cauza asta *Rob Roy* încă mai exista, când aşa de multe altele erau numai rămăşiţe.

Asta-l făcu să se simtă mai bine, şi începu să fluiere o melodie veche.

Pe când întunericul se lăsase asupra flotilei, tensiunea devenise aproape o prezenţă fizică. Rapoartele şi cererile circulau prin portavocile şi telefoanele ca nişte terminaţii nervoase; şi pe fiecare vas toate circuitele duceau direct la căpitan.

Ransome se strădui să rămână în colţul lui de pe puntea de comandă, de unde putea ajunge la portavoci şi putea să distingă silueta vagă a lui *Ranger*, care naviga cam la două cabluri la tribord.

Bedworth ordonase dragoarelor din flotilă să formeze două coloane mici, urmate de traulerele mari.

Silueta lui *Ranger* nu era nimic mai mult decât o linie frântă

de spumă în jurul etravei, şi lucirea ocazională a bordului când cobora între valuri.

Cu o oră înainte depăşiseră formaţia lentă a navelor de desant, înaintând pe marea agitată ca nişte cutii de pantofi imense şi inestetice. Erau primele pe care le văzuseră şi încă le era greu să accepte că cele şaizeci de mile dintre Malta şi Sicilia erau înţesate de nave de desant, transportoare şi nave de escortă.

Navele de desant de orice dimensiuni erau greu de manevrat chiar şi pe o mare liniştită. Oare cum se descurcau pe vântul ăsta? Nici nu îndrăznea să se gândească. Înainte avuseseră prea puţine ocazii să activeze şi să manevreze împreună, deoarece acestea fuseseră folosite pentru strângerea trupelor, a proviziilor, a tancurilor şi a vehiculelor blindate. Majoritatea erau comandate de tineri ofiţeri RNVR ca Sherwood şi Morgan, care acum stăteau unul lângă altul la masa hărţilor.

Dar ce se întâmpla cu soldaţii? se întrebă Ransome. Mulţi dintre ei aveau sigur rău de mare de la acest ruliu sălbatic şi nu erau în starea necesară să înfrunte numai Dumnezeu ştie ce le pregătiseră nemţii. Echipajele tancurilor n-aveau nici un dubiu. Când făcuseră exerciţii cu armata lângă coastele Ţării Galilor, Ransome îl auzise pe un comandant de tanc explicând exact ce se întâmpla dacă unul din tancuri nu pornea ori se strica în momentul debarcării.

Spusese cu toată nonşalanţa caracteristică unui om de douăzeci şi trei de ani: „Pur şi simplu îl împingi în apă pe cel din faţa ta!“

— Radarul către puntea de comandă!

— Puntea de comandă?

Acesta era tânărul Tritton, celălalt Bunny, pregătindu-se pentru ceva ce nici nu-şi putea imagina.

— *Bedworth* şi-a luat poziţia la pupă, sir.

Ransome confirmă:

— Am auzit mesajul.

Bliss se pregătea să se plaseze în cea mai bună poziţie strategică, de unde putea să urmărească şi navele de sprijin şi pe cele de desant când, până la urmă, vor ajunge la plaje.

Ransome îşi fixă în minte imaginea hărţii. O studiase până

când ar fi putut s-o deseneze cu ochii închişi.

Ca şi când s-ar fi jucat cu nervii săi, radarul comunică:

— Ţărmul la trei-cinci-zero. Zece mile.

Ransome îşi privi ceasul.

— Încetaţi orice transmisie. Se pare că vremea asta a ţinut în pat patrulele macaronarilor, dar sigur R.D.F. încă lucrează.

Cineva, probabil Mackay, chicoti. Era ceva.

— Trebuie să fie Capul Passero, domnule căpitan, strigă Sherwood. Părea mulţumit. Exact la fix.

Ransome şi-ar fi dorit să poată fuma o pipă. *Rob Roy* îşi conducea micul grup şi putea fi primul care să intre în focul inamicului. Totuşi era mai bine decât să bâjbâie în spate. Noaptea putea să joace celor de cart feste urâte. Te uitai atât de insistent la vasul din faţă încât acesta dispărea ca un miraj. Puteai să intri în panică şi să măreşti viteza să-l prinzi, doar ca să-l vezi ivindu-se sub prova ta. Urmau nişte secunde groaznice; ştiai în plus că şi vasul din spatele tău poate s-a grăbit, prova lui ameninţându-te ca un cuţit gigantic.

Ransome îşi revăzu în minte echipajul. Hargrave, aflat jos la pupa să supravegheze tunurile şi să preia comanda echipajelor de avarie. Fără îndoială că ar prefera să fie sus pe puntea de comandă, dar vechea povaţă, să nu pui toate ouăle într-un coş, îşi găsea aplicarea mai bine decât oricând pe un vas în stare de alarmă. Domnul Bone, posomorât şi nemulţumit, şi fără îndoială clănţănindu-şi proteza, va fi gata să-l ajute la orice. Şi dedesubtul tuturor, Campbell cu echipa lui, închişi în lumea lor alunecoasă şi bubuitoare şi protejaţi împotriva mării sau a unei torpile de un perete de oţel doar puţin mai gros decât un placaj. Fallows, necăjit de greşeala pe care o făcuse în timpul atacului aerian; Cusack în careul ofiţerilor împreună cu infirmierul-principal, Pansy, aşteptând probabil, aşa cum spusese Morgan, ca la Cap Trafalgar, în timp ce instrumentele lor zornăiau nerăbdătoare.

Se gândi şi la aspirantul Davenport aflat la ploterul din timonerie împreună cu Boyes. Doi băieţi de la aceeaşi şcoală, dar extrem de diferiţi. După această acţiune, Davenport va fi pregătit să-şi primească prima tresă. Dar nu pe *Rob Roy*, ceea ce era mai bine pentru el.

— E timpul, sir, spuse Sherwood.

— Foarte bine.

Ransome se duse la portavocea centrală.

— Turaţia pentru viteza la jumătate, Cox’n.

Putea să şi-l imagineze foarte uşor pe Beckett, deşi nu-l văzuse niciodată la timonă. O parte din puterea interioară a navei, ca şi Campbell, şi asprul Buffer.

— Turaţia unu-unu-zero, domnule.

Ransome dădu să se îndepărteze, dar se răzgândi.

— Totu-i în ordine, acolo, Cox’n?

Auzi râsete.

— Mda, sir, ca ploşniţele în pătura unui codoş!

Ransome se duse la scaunul său şi se sprijini de el, simţind puntea cum trepidează şi se înclină la fiecare val.

Mai puţin de zece mile. Fără îndoială că bateriile de coastă inamice puteau bate până aici.

Privi în sus când stelele începură să apară printre nori. Ca atunci la Plymouth, îşi zise el, când silueta întunecată a Casei Codrington se întrezărise printre copacii foşnitori. Gura ei lipită de a sa, în timp ce-o strângea în braţe. Oare ea ştia ce făcea el? Oare soarta care-i adusese împreună, sau ce-o fi fost, îi spusese şi asta?

— Avion, sir!

Ransome se răsuci.

— Relevmentul?

— Nu sunt sigur, sir! Omul îşi rotea încet binoclul puternic. Poate m-am înşelat, dar *am auzit* un sunet. Încuviinţă ferm din cap. Sunt sigur, sir!

Ransome îl bătu pe braţ când trecu pe lângă el. Marinarul era unul dintre cei mai buni observatori. Din acest motiv se afla pe puntea de comandă.

Sherwood i se alătură. Pe fiecare navă probabil că se răsuceau capetele, iar oamenii îşi scoteau căştile şi căciulile de lână ca să audă mai bine.

— Bombardiere? sugeră Sherwood în şoaptă.

Ransome se îndepărtă de parapet şi îşi duse mâinile în spatele urechilor.

— N-ar trebui. Nu din direcţia aia. Îl privi pe Sherwood prin întuneric. Să fie planoarele alea de care am auzit?

Sherwood clătină din cap.

— Nu, sir. Sunt prea în larg. În conformitate cu notiţele mele, planoarele trebuie desprinse de cablurile de remorcare cam la cincizeci de mile în interiorul ţărmului.

— Avion, sir!

Marinarul se trase brusc înapoi de la ocularul binoclului. Şi nu era de mirare.

Semăna cu un liliac uriaş, negru pe cerul înstelat, îndreptându-se spre navă ca şi când ar fi vrut s-o înhaţe din apă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, le-au dat drumul unde nu trebuia! strigă cineva.

Ransome simţi cum i se încordează muşchii când planorul imens trecu pe deasupra lor, aerul şuierând sub aripile lui ca un vânt puternic într-o pădure. Chiar în spate mai era un planor, care se balansă sălbatic când pilotul său îşi dădu seama ce se întâmplase.

Vântul puternic, o eroare de calcul sau lipsă de experienţă; acum nu mai conta, era prea târziu.

Auziră primul planor zdrobindu-se în mare şi chiar văzură spuma albă care se ridica atunci când una din aripi se rupse în urma impactului îngrozitor. Ransome încercă să nu-şi închipuie scena. Oamenii înghesuiţi înăuntru, încărcaţi cu arme şi echipament.

Vocea lui Tritton îi întrerupse gândurile:

— Secundul, sir!

Părea mort de frică şi se aruncă pe jos când alt planor trecu pe deasupra lor şi se năpusti spre suprafaţa mării.

— Ce vrea? întrebă Ransome. Când Tritton nu-i răspunse, strigă: *Adună-te omule!*

Tritton îi răspunse cu o voce stinsă:

— Vă cere permisiunea să lanseze plutele şi grijele.

Ransome se răsuci, tresărind când alt planor lovi marea şi ricoşă ridicând o trombă de apă. Oamenii mureau, se înecau fără să ştie de ce şi cum.

Se auzi spunând:

— Se refuză! Suntem aici să sprijinim debarcările, nu să-i căutăm pe cei care s-au rătăcit! Nu îşi recunoscu vocea. Unul dintre traulere va căuta supravieţuitorii.

Sherwood îl privi, simţindu-i şi împărtăşindu-i suferinţa pentru prima dată.

— Dumnezeule, ce grea decizie a avut de luat! şopti Morgan.

Departe la travers, Sherwood observă nişte luminiţe. Beculeţele vestelor de salvare. O privelişte destul de obişnuită pentru marinari. Dar pentru bieţii nenorociţi trebuia să fie un moment de pură teroare.

— Rachetă de semnalizare, sir! Direct în faţă!

Ransome se uită peste paravan şi văzu racheta roşie căzând ca o picătură de oţel incandescent.

Încercă să se gândească la semnificaţia rachetei de semnalizare; infanteria marină se afla deja pe ţărm sau nemţii îşi dăduseră seama de realitatea atacului. Puntea de comandă se lumină pe neaşteptate, ca şi când deasupra ei s-ar fi aprins o torţă gigantică. Chipurile şi cablurile se vedeau foarte bine, dar restul rămase în întuneric. În spate orizontul se aprinse din nou, luminat parcă de fulgere sau de o furtună electrică. Ransome aşteptă, numărând secundele aşa cum o făceau şi la Dover. Apoi auzi bubuitul îndepărtat al tunurilor şi aproape simultan vâjâitul obuzelor care treceau pe deasupra lor.

Urmară sclipirile de pe ţărm când primele salve îşi atinseră ţinta.

Ransome îşi îndesă bine bereta pe frunte şi se ridică mai mult pe grătarele punţii. Rămânând din ce în ce mai mult în urmă, soldaţii aeropurtaţi abandonaţi – cei care supravieţuiseră dezastrului – vor auzi obuzele imense de la invizibilul escadron de bombardiere şi vor şti că au fost uitaţi.

Era o nebunie, mai groaznică de data asta pentru că el n-o putea controla, dar planoarele distruse şi abandonate, pe neaşteptate, nu mai aveau importanţă.

— *Amândouă motoarele uşor înainte!*

Nu mai exista cale de întoarcere. Peste câteva minute primele nave de desant din sectorul lor vor trece la tribord.

Nebunia era pe cale să se declanşeze.

Hargrave se agăţase de scutul tunului de patru inci de la pupă şi încerca să nu clipească când orizontul exploda iar şi iar. Încă era întuneric şi totuşi, în străfulgerările regulate, fragmentele

întregului se reliefau ca părţi dintr-un vis nebunesc.

Îşi aminti cum auzise în depărtare vocea lui Ransome, când îi comunicase bietului Tritton decizia sa. Hargrave o accepta ca fiind cea corectă. Şi totuşi se întreba dacă el ar fi făcut la fel. Văzuse uriaşele planoare năvălind din înaltul cerului, unele dintre ele rezistând mai mult decât altele înainte de-a se prăbuşi în mare.

Oare de ce i se păruseră diferite de alte prăbuşiri de avioane? În fiecare zi mureau oameni. Hargrave îndepărtă imediat acest argument. La ce se gândiseră acei soldaţi când îşi dăduseră seama de inevitabil? La toate antrenamentele şi pregătirile în van? Sau la momentele preţioase, cum ar fi ultima despărţire într-o gară sau pe o alee dintr-un parc? La nevastă, copil, iubită?

Tresări când altă salvă masivă bubui pe deasupra. Acolo, în spate, erau şi crucişătoare şi cuirasate. Marina pentru care fusese educat. Tunuri mari, ordine şi disciplină.

Bătrâna navă amiral *Warspite*, mândria flotei mediteraneene, fără îndoială că-şi adăuga vocea la atacul violent şi-şi trimitea salvele de nouă tone pe minut asupra unor ţinte pe care nici măcar nu putea să le vadă.

Servanţii tunurilor începură să chiuie când primele siluete vagi ale navelor de desant îl depăşiră pe *Ranger* la travers.

Hargrave se răsti la ei să păstreze tăcerea şi le simţi nemulţumirea, dar ştia că în orice secundă matrozul cu comunicaţiile putea primi un ordin de pe puntea de comandă.

Printre bubuiturile asurzitoare ale tunurilor grele auziră *armada* luându-le-o înainte, apele agitate lovindu-se de provele şi rampele lor în timp ce navele de desant ale infanteriei îi urmau aproape, de parcă le-ar fi fost frică să nu se rătăcească.

O dată, doar o singură dată, Hargrave auzi sunetele unui cimpoi. Oare ce fel de soldat curajos şi nebun putea să mai cânte într-un moment ca ăsta? Următoarea salvă acoperi melodia şi Hargrave îşi închipui tancurile aliniate în spatele uşilor de oţel, aerul îmbâcsit de fum de eşapament de la motoarele pornite. În ambarcaţiunile mai mici, ca nişte cutii, se aflau doar soldaţi, cu ochii sclipind de sub căşti, cu baionetele fixate şi cu picioare încordate pentru momentul impactului.

Buffer apăru la picioarele lui.

— Am împrăştiat pe vas echipele de pompieri. Îl privi pe

secund şi se miră: Aţi avut o idee bună, sir.

Hargrave ar fi dorit să caşte în ciuda focului de artilerie. Nu îndrăznea. I se spusese adeseori că acesta era primul semn al fricii.

Ţiganu' Guttridge îşi curăţă dispozitivul de ochire cu mănuşa.

— Deja se luminează!

Buffer mormăi:

— Îmi aduc aminte că am fost în Sicilia înainte de război…

Se întrerupse când marea explodă într-o coloană de apă, între cele două linii de dragoare.

Jeturile de apă pulverizată se abătură asupra punţii şi Hargrave scuipă, simţind gustul de cordită.

În sfârşit, inamicul se trezise.

Următoarele obuze căzură la babord. Hargrave se agăţă de o balustradă când vasul vira şi puntea începu să vibreze din cauza vitezei sporite.

Se uită în urmă şi o văzu pe *Dunlin* urmându-şi conducătorul, dar celelalte nave erau ascunse în întuneric.

Matrozul de comunicaţii îşi apăsase căştile pe urechi şi nu realiza că urla.

— De ce nu tragem? Nu putem să-i lovim pe nemernici?

Ţiganu' Guttridge se răsuci pe scaunul micuţ şi-i aruncă o privire compătimitoare:

— Ce, cu *astea*? Bătu în culată. Ar fi ca o băşină în vânt pe lângă ălea mari!

Alte explozii ridicară coloane de apă. Pe marea mohorâtă arătau ca nişte aisberguri. Păreau mai aproape. Hargrave bănui că ei deja ocoliseră promontoriul şi simţi slăbirea ruliului pe măsură ce marea se liniştea.

Observă pe ţărm sclipiri portocalii şi strălucirea răzleaţă a unui trasor. Era prea devreme ca să provină de la cei debarcaţi, deci trebuiau să fie trupele de comando sau cele aeropurtate, care până la urmă îşi găsiseră obiectivele. Obuzele continuau să şuiere în aer, dar numai lumina zilei le va putea arăta dimensiunile succesului.

— Sper că ştiu ce fac! murmură cineva.

Ţiganu' Guttridge râânji:

— Ai auzit, Buffer? Patetic, nu-i aşa? Am văzut mai mulţi

prieteni uciși de amiralii *noștri* decât de afurisiții de dușmani!

Se uită sfidător spre spatele lui Hargrave, dar secundul nu ripostă.

— Termină, Țigane, nu întinde coarda! spuse Turnham.

Hargrave privea stelele palide, felul cum păreau să lase în întuneric o parte a cerului. Simți cum inima începe să-i bată mai tare. Se vedea țărmul, nu era o iluzie. Dealurile din spatele plajei, care se înșirau spre Siracusa. Erau atât de aproape! Strânse balustrada cât de tare putu, adunându-și gândurile. Tot timpul o idee nu-i dăduse pace, ca o voce care-i urla în ureche. Dacă azi căpitanul murea, el va fi la comandă. *Pot să mă descurc?*

Buffer îl prinse de mână.

— Jos, sir, pentru numele lui Dumnezeu!

Hargrave urmări globul luminos care năvălea spre ei, doar la câteva picioare deasupra apei.

Mintea lui avu timp doar să înregistreze că era un obuz cu traiectorie joasă, probabil trimis de un tun anti-tanc, când acesta lovi vasul ca un ciocan gigantic.

Cineva strigă incredul:

— N-a explodat! A ieșit direct pe partea cealaltă!

Hargrave urmări al doilea obuz și așteptă să-i părăsească norocul.

14. Cine este curajosul?

Maistrul-principal Joe Beckett strigă în portavoce fără să-și dezlipească ochii de pe banda repetitorului giroscopului:

— Cursul zero-trei-zero, sir! Amândouă motoarele cu toată viteza înainte!

Acum nimeni altcineva din timonerie nu mai vorbea și cei doi oameni de la telegrafe urmăreau mâinile lui Beckett pe mânerele lustruite, parcă trăgându-și curajul din puterea lui, în timp ce vasul trepida în șocul exploziilor.

Lângă masa ploterului, Boyes se încleștă de maneta unui

stingător de incendii, mai mult ca să facă ceva decât ca să-şi păstreze echilibrul. Simţea nava trepidând de parcă ar fi înaintat cu o viteză ameţitoare, deşi îi auzise destul de des pe ceilalţi spunând că abia putea să atingă optsprezece noduri cu vânt din spate.

Îi privi pe ceilalţi, cu ochii şi chipurile luminate de becurile busolei şi indicatoarelor, deşi, ca ei toţi, observase deja că cerul începuse să se coloreze şi că nişele de observaţie nu mai erau întunecate.

— Socotesc că au debarcat de acum, bieţii nenorociţi! spuse Beckett printre dinţi.

— Eu unul nu-s aşa de sigur! murmură matrozul-principal Reeves.

— Închide uşa aia, mocofane! urlă Beckett.

Uşa de la tribord se trânti şi Boyes fu înghesuit brutal în colţ când Richard Wakely şi cameramanul său intrară în timonerie.

Wakely se uită neliniştit în jur, scrutând întunericul.

— Ce se *întâmplă?*

Beckett îşi stăpâni un răspuns tăios şi roti cârma câteva grade, ca să menţină linia dreaptă pe repetitorul giroscopului.

N-ar fi bine să-şi descarce nervii pe Wakely, se gândi el. Era o *celebritate*, toată lumea ştia asta şi, civil sau nu, ar putea să-i facă destule necazuri dacă ar vrea. Îşi simţi muşchii stomacului cum se contractă când prin corpul vasului se propagă şocul altei explozii. Obuze mari de la vreo baterie de coastă a nemţilor. Zâmbi amar. Sau chiar bombardamentele lor care nu băteau până la ţintă. Se gândi iarăşi la Wakely. *Speriat de moarte*. Dar cum se întâmplase aşa ceva, după tot ce se presupunea că făcuse? Sau era doar o fanfaronadă, de soiul acelora pe care Bătrânu' Goebbels şi lordul Hau-Hau le urlau la postul de radio german?

Aspirantul Davenport îl privi fix pe Wakely.

— Suntem sub focul inamicului, domnule!

Intenţionase să rostească cuvintele ca în filme, dar Davenport părea aproape de colaps.

Wakely privi masa ploterului, apoi celelalte chipuri din jurul cârmei.

— Dacă acum debarcă trupele noastre, de ce se mai trage în noi?

— Ascultă! se răsti Beckett. Făcu un semn cu capul spre portavoce. Sus pe puntea de comandă pot să-ţi explice mai bine decât mine!

Andy, cameramanul, îşi desfăcu geanta mare de piele.

— Eu mă duc să iau nişte imagini imediat ce se luminează.

Era un individ mic, ca un şobolan, pe care oricine l-ar fi caracterizat ca tipul bărbatului asuprit, dar nu se putea pune la îndoială hotărârea cu care se îndrepta spre una dintre uşi. Apoi zâmbi.

— Ne vedem mai târziu, oameni buni – cel puţin aşa *sper!*

Apoi plecă.

— Crede că le ştie pe toate, exclamă Wakely. Doar pentru că a fost în Manciuria şi în Războiul Civil din Spania, îşi imaginează că…

Se opri şi se lăsă în jos când din portavoce se auzi un strigăt:

— *Proiectil la babord!*

Boyes simţi şocul prin corpul navei când obuzul străpunse bordul ca un bolţ. Nu ştia, dar obuzul perforase blindajul ca pe o hârtie, traversase careul superior şi ieşise pe partea cealaltă fără să explodeze.

— Scoateţi-mă de aici! urlă Wakely isteric.

Beckett îi aruncă o privire furioasă aspirantului.

— Fă-l pe dementul ăla să tacă, domnule Davenport! E destul de rău şi fără el!

Al doilea obuz lovi partea dinspre babord a punţii de comandă şi ricoşă în afetul tunului Oerlikon înainte de a pătrunde în timonerie. Restul, cel puţin pentru Boyes, a fost ireal, un moment rupt din timp, ca şi când lumea lui s-ar fi oprit.

Realiză că obuzul ricoşase în pereţii timoneriei înainte să explodeze într-o fulgerare albă. Ştia că era în genunchi şi se gândea că urla, dar sunetul era înăbuşit de o surzenie momentană. Simţi cum degetele îi sunt străpunse de fragmente de sticlă şi realiză că masa ploterului fusese pulverizată; şortul său era fleaşcă, şi dorea să urle, să moară înainte de a simţi agonia. Deoarece lichidul era lipicios, bănui că trebuie să fie sânge.

Beckett se agăţă de cârmă, cu mintea reverberând ca un clopot de la şocul exploziei. În lumina unuia din cadranele

indicatoare, al cărui geam se spărsese, îl văzu pe matrozul-principal alunecând pe lângă perete cu ochii holbaţi şi ficşi, lăsând în urmă o dâră roşie, până când ajunse la grătarele de pe jos şi se rostogoli. Chiar şi în lumina slabă şi fumul din cabină se văzu gaura din spatele lui. Era destul de mare ca să-ţi bagi cizma înăuntru.

Beckett simţi o durere în şold şi apoi toată partea aceea parcă-i luă foc.

Dar nu căzu şi durerea nu-i slăbi vocea când strigă:

— Timoneria! Puntea de comandă!

Apoi vocea lui Ransome, foarte vagă deşi îşi ţinea buzele lipite de gura portavocii.

— Vorbeşte căpitanul!

Beckett îşi şterse transpiraţia de pe ochi şi ajustă direcţia când indicaţia repetitorului giroscopului se abătu de la linie.

— Avem aici răniţi, sir! Schija din şold părea să se răsucească precum un fier înroşit şi nu-şi putu opri un geamăt: Drace! Iertaţi-mă, sir, dar nu-mi dau seama ce se-ntâmplă!

— Îţi trimit ajutor, strigă Ransome. Poţi să ţii cârma?

— Sir!

— Întoarce-o. Cârmeşte la trei-cinci-zero.

Beckett încuviinţă. Oare el era singurul în viaţă?

Boyes se ridică bălăbănindu-se şi mintea începu să i se limpezească, dar gâfâi necontrolat când îşi dădu seama că avea doar nişte tăieturi la mână. Wakely era lipit de perete, cu capul în mâini şi gemând, dar aparent nevătămat.

Unul dintre telegrafişti era în genunchi şi-l răsucise cu faţa în sus pe curierul de lângă telefonul de urgenţă.

— Bert a mierlit-o, Cox’n. Îşi pierdu calmul: Isuse, nu mai are faţă!

— Tu eşti bine, Boyes? se răsti Beckett.

Dar Boyes se căznea să-l ridice pe aspirantul Davenport. Sângele lui îi muiase şortul; în lumina ciudată arăta negru, solid.

— Este domnul Davenport!

Era pe pragul de a izbucni în lacrimi în timp ce se chinuia să-l pună într-o poziţie confortabilă. În manualele de prim-ajutor nu se pomenea nimic despre astfel de situaţii. Davenport trebuie să fi fost lovit în spate de o schijă care-l proiectase peste laşul de

Wakely şi astfel îi salvase acestuia viaţa. Probabil că el era mort. Boyes îl privi; trăsăturile familiare erau schimonosite ca ale unui om care îmbătrânise brusc.

— Rezistă, Boyes! spuse Beckett. Întăreşte-ţi buza de sus, nu aşa se spune prin locurile tale?

Uşa se deschise brusc şi doctorul-locotenent Cusack păşi peste rămăşiţele mesei, cercetând situaţia şi alunecând pe sângele scurs.

Îl observă pe marinarul în genunchi.

— Poţi să te descurci?

Telegrafistul îşi înălţă capul ca un înotător epuizat.

— Greu de tot.

Cusack încuviinţă şi întoarse spatele cadavrului şefului timonier; doar ochii holbaţi ai lui Reeves, luminaţi de raza firavă a unei lanterne, păreau că se agaţă de viaţă.

Îl văzu pe Boyes şi se răsti:

— Nu-l lăsa jos!

Apoi rupse cămaşa lui Davenport şi o aruncă într-o parte ca pe o cârpă murdară într-o măcelărie.

— În geanta mea. Două feşe-pansament. Îl privi pe Boyes şi adăugă: Te descurci foarte bine.

Amândoi se trântiră pe jos când în jurul vasului bubuiră alte obuze şi auziră apa lovind în suprastructură.

Cusack aplecă în faţă bustul lui Davenport şi apoi îi apăsă un pansament peste rană.

— Uite, prinde benzile astea, îi spuse lui Boyes. Mâinile mele sunt pline de sânge.

Ochii îi sclipiră când privi silueta înaltă a lui Beckett.

— Şi tu eşti puţin atins, Cox’n. Clătină din cap. Dar niciodată n-o să îngenunchezi. Nu tu, omule!

— Acum putem să-l întindem, sir? întrebă Boyes cu disperare. Încă mai respiră.

Cusack ascultă tropăiturile de pe scări şi zgomotele care proveneau de la repararea stricăciunilor. Apoi răspunse încetişor:

— Eşti prietenul lui, nu-i aşa, fiule?

Boyes încuviinţă fără să ştie de ce.

— Am făcut şcoala împreună.

Remarca ar fi trebuit să fie stupidă, se gândi Cusack

posomorât, în mijlocul iadului dezlănţuit şi al vasului în pericol de a fi scufundat în orice clipă. Dar totuşi părea să aibă mare importanţă.

— E pe moarte, spuse el blând. Se îneacă în propriul său sânge. Stai cu el. De mine este nevoie în altă parte. Aruncă un pansament spre telegrafistul rănit: Pune-i-l omului nostru de oţel, vrei? O să trimit pe cineva cât de repede pot.

Plecând, îl atinse pe Boyes pe umăr.

— N-o să dureze mult.

Davenport îşi deschise ochii şi îl privi pe Boyes câteva secunde.

— Totu-i în ordine, spuse Boyes. Sunt aici. Ai fost rănit când… Doar acum îşi dădu seama că Richard Wakely dispăruse. Când îi salvai viaţa lui Richard Wakely.

— Am făcut eu asta? Capul i se rostogoli pe umărul lui Boyes. Nu simt mai nimic. Nu contează.

Încercă să râdă şi sângele i se prelinse pe bărbie.

Boyes i-l şterse cu un steag de semnalizare împăturit.

— Încetişor. În curând vei fi în siguranţă.

— În siguranţă. Davenport încercă să-l privească. Data viitoare… Se poticni şi gemu. O să mă vezi. Începu să se zbată, ca şi când ar fi înţeles pe neaşteptate situaţia, dar nu dorea s-o accepte: Sublocotenent, hm? Îşi închise ochii. O, bunule Dumnezeu, *ajută-mă!*

Mai trecură câteva secunde, în timp ce vasul se înclina dintr-o parte în alta şi se auzeau voci de peste tot, de parcă se dezlănţuise balamucul, până când Boyes realiză că Davenport murise.

Beckett îl strigă răguşit.

— Hei, tinere, vino aici şi ajută-mă! Eşti singurul întreg de pe-aici!

Uşa se deschise iarăşi brusc şi Buffer, ţinând un topor în mână, încremeni privind scena. Băltoacele mari de sânge, pereţii îndoiţi în locurile unde obuzul ricoşase înainte să explodeze, aşa cum fusese proiectat să se comporte în interiorul unui tanc; şi prietenul său agăţat de mânerele cârmei, cu un picior înfăşurat într-un pansament înroşit.

— Isuse, Cox’n, mai poţi să rezişti? Îl trimit pe unul din băieţii

de la pupa să te înlocuiască.

Beckett îi zâmbi cu duioşie.

— Du-te dracului, ticălos nebun. Mai vezi-ţi de treaba ta! Arătă către Boyes: Io şi tânărul Nelson ne descurcăm foarte bine!

Buffer îşi dezvelii dinţii de maimuţă.

— Fiule, după ce-ţi termini tura, hai să bem ceva!

Beckett se burzului printre dinţi:

— Nu-i destul de mare.

Pentru prima dată Beckett deveni serios.

— După părerea mea, e!

— Boyes, ia cârma o secundă, spuse Beckett. Îl privi posac. Ştii ce trebuie să faci? Îl văzu încuviinţând. Am de gând să-i schimb bandajele nenorocitului ăsta până nu se înrăutăţeşte iarăşi situaţia.

Boyes îşi drese glasul şi strigă în portavoce:

— Timoneria! Puntea de comandă!

Sherwood îi răspunse imediat, pe un ton strident, ca şi când ar fi aşteptat cele mai rele veşti.

Boyes clipi, îndepărtându-şi lacrimile din ochi.

— Am preluat cârma, sir! Marinarul-simplu Boyes!

În spatele său îl auzi pe Beckett strigând:

— Singura dată când le pasă e doar atunci când cred că ai dat ortu popii!

Sherwood râse uşor. Beckett avea o voce foarte răsunătoare.

— Inamicul îşi îndreaptă focul spre plajă. Menţine-o la trei-cinci-zero până la noi ordine.

Boyes privi banda repetitorului giroscopului până aceasta păru că se volatilizează. Se simţea rău şi era gata să leşine, dar întreaga sa fiinţă se revoltă împotriva atingerii şi puterii morţii.

Dar mai presus de toate era conştient de un profund sentiment de mândrie.

Ransome îşi ridică binoclul deasupra paravanului şi văzu ţărmul abia conturat în lumina zorilor. Marea era împestriţată de dârele siajelor celorlalte vase, în timp ce lângă mal se ridicau coloane înalte de apă în semn că inamicul îşi concentra intens focul de artilerie.

— Jumătate bandă la dreapta.

Se aplecă peste tribord şi privi afetul Oerlikon-ului de la babord; acesta era îndreptat aberant spre dunetă, iar cicatricea pe care i-o făcuse obuzul scânteia surprinzător în lumina slabă. Servantul tunului stătea pe o treaptă, masându-şi capul cu ambele mâini, şi părea indiferent la ce se întâmpla în jurul său.

Ransome îl strigase imediat ce al doilea obuz explodase sub picioarele sale în timonerie, dar marinarul pur şi simplu ridicase din umeri şi îşi desfăcuse braţele cu uimire. Tunul său era scos din acţiune şi totuşi, în chip miraculos, el fusese neatins. Îl chinuia doar o migrenă.

Hargrave urcă pe puntea de comandă. Avea dâre de murdărie pe faţă şi pe mâini.

— Avem trei morţi şi trei răniţi de schije, sir.

Gâfâia.

Ransome aşteptă să treacă o altă salvă care bubuise deasupra capetelor lor, destinată insulei. Acum, pe cerul care se lumina, fumul se reliefa ca o masă solidă care nu se va dispersa niciodată. Se vedeau de asemenea străfulgerări şi sclipiri mai intense de la tirurile de mortiere şi mitraliere.

Ransome aflase deja de cei care muriseră. Părea incredibil că mai supravieţuise cineva acolo jos. Cel mai tânăr şi cel mai experimentat, Boyes şi Beckett. Dacă era adevărat ce auzise despre Wakely, era păcat că alţii căzuseră în timp ce acesta nu făcuse nimic să-i ajute, ci îşi păzise numai propria piele.

— Îmi pare rău de tânărul Davenport, sir, spuse Hargrave.

Se uitară unul la altul, fiecare ştiind că puţini oameni de pe navă, dacă existase vreunul, îl plăcuseră pe aspirant.

Dar acesta se străduise şi avusese un sfârşit mult prea amar chiar înainte să împlinească optsprezece ani. Ransome ştia că peste câteva zile, dacă *Rob Roy* nu era scufundat, puţini îşi vor aminti numele lui. Doar acasă în Anglia… îşi blocă mintea aşa cum ar fi trântit o uşă.

— Ai verificat celelalte avarii?

— Da, sir. Puntea careurilor aproape n-are stricăciuni. Nu e nevoie să astupăm acum găurile. Sunt mult deasupra liniei de plutire.

Amândoi îşi ridicară privirile când pe deasupra lor trecură două escadrile de bombardiere de luptă, având pe aripi

emblemele RAF-ului, ca nişte ochi holbaţi în acea lumină ciudată. Se îndreptau spre ţărm.

Probabil aceasta era diferenţa cea mai importantă, gândi Ransome. Aveau din plin sprijin aerian. Nu mai erau nişte ţinte sigure, nu de data asta.

Morgan îşi ridică urechea de la portavoce.

— Mesaj radiotelefonic de la *Bedworth*, sir. *Două mine în derivă la sud-vest*.

Sherwood bombăni.

— Nimic ciudat după furtuna asta.

Ransome încuviinţă.

— Semnalizaţi lui *Dryaden* să cerceteze. Sunt pe parcela ei.

Hargrave zâmbi trist.

— Ar fi păcat ca o rătăcitoare să-ţi arunce fundul în aer în această fază a debarcării.

Lui Sherwood i se holbară ochii de mirare.

— Am auzit cumva o *glumă* de la secundul nostru? Se duse la el şi îi strânse mâna. Te salut!

Ransome urmări gestul neaşteptat, modul în care Morgan şi chiar tânărul Tritton părură să se relaxeze, în timp ce matrozul-principal Mackay rânji radios.

Lampa de semnalizare de pe *Bedworth* clipi peste ape, punând în evidenţă norul imens de fum care acoperea ca o pătură navele lente de desant.

— De la *Bedworth*, sir, descifră Mackay. *Detaşaţi un vas care să asiste nava de desant aflată în derivă*.

— Lui Bliss îi place să trimită mesaje, cel puţin asta-i evident, murmură Sherwood.

— Semnalizaţi lui *Dunlin* să preia sarcina. O vom ajuta dacă va trebui.

Aerul fu zguduit de o explozie asurzitoare, familiară tuturor. *Dryaden* găsise şi distrusese una din minele în derivă.

Ransome o urmări pe *Dunlin* schimbându-şi cursul, îndepărtându-se de siajul drept al lui *Rob Roy* şi pornind spre masa de nave de desant din apropierea plajei. Pe măsură ce se lumina, părea că pe mare se află o adunătură imposibilă de ambarcaţiuni în dezordine; nave de desant lovindu-se cu pupa de mal, cu linia de plutire mult mai ridicată acum, când nu mai erau

încărcate cu tancuri şi alte vehicule, în timp ce altele înaintau urmând şalupele cu motor, ale căror fanioane indicatoare le conduceau spre locurile de debarcare.

Zgomotul împuşcăturilor devenea din ce în ce mai intens şi Ransome simţi vibraţia aerului de la un duel continuu de artilerie undeva în dreapta plajei. Probabil şoseaua spre Siracuza, despre care se ştia că este bine apărată de trupe de elită nemţeşti. Dacă Armata a Opta nu putea înfrânge linia lor de apărare, celelalte valuri de asalt vor fi oprite.

— Amândouă motoarele jumătate înainte!

Ransome îşi potrivi iarăşi binoclul. Se părea că peste tot se duc lupte; grenade, trasoare, însoţite de exploziile puternice ale bombelor lansate de RAF şi avioanele americane asupra liniilor de sprijin şi artileriei inamicului.

— N-o să uit asta niciodată, murmură Hargrave.

Ransome nu îşi coborî binoclul şi o urmări pe *Dunlin*, care se învârtea în jurul unei nave mari de desant.

— Încă eşti aici, Number One? Îi zâmbi. Dacă te interesează, nici eu nu-mi închipuiam că o să văd aşa ceva.

Buffer se ivi pe punte.

— Timoneria e curăţată, sir. Am trimis doi marinari să-l ajute pe Cox'n. Oftă. Da' ştiţi cum e *el*, sir, nu se desparte de cârma aia!

Ransome se încordă când lângă *Dunlin* izbucniră două coloane de apă.

— *Drace!* Au prins-o în obiectiv! Îi făcu semn lui Mackay. Semnalizează-i lui *Dunlin* să se îndepărteze imediat!

Alte explozii făcură marea să fiarbă şi să se înalţe în coloane printre norii de fum.

— Una a lovit nava de desant, sir! strigă Sherwood.

— Vă cheamă la radio-telefon căpitanul lui *Dunlin!* îl informă Morgan.

Ransome se lăsă pe vine şi înşfăcă receptorul de la ajutorul de nostrom.

— Supune-te ordinului şi *stai la distanţă!*

Îşi imagină chipul omului, doar un locotenent, precum căpitanul lui *Scythe*, pe nume Paul Allfrey. Era din Isle of Wight.

— Nu pot, sir! Vocea lui slăbea şi se pierdea în bubuiturile

exploziilor. Nava e plină de răniţi! Trebuie să-i arunc un cablu de remorcare.

Tocmai când credeai că moartea e în altă parte.

— Se aprobă, se răsti Ransome. O să te asistăm.

Fugi în partea din faţă a punţii de comandă.

— Semnal către *Ranger* să preia comanda. Apoi semnal către *Bedworth*. *Acordăm ajutor*.

Privi jos pe puntea laterală şi văzu cum morţii erau acoperiţi cu o prelată pătată de sânge. Îi cunoştea pe toţi. În special pe Reeves. Un om capabil, care sperase să urmeze un curs de subofiţeri.

— Du-te jos, Number One. Buffer şi Gunner te vor asista. O remorcare nu este niciodată uşoară şi nu avem prea mult timp.

— O, Doamne!

Morgan se încleştă de balustradă şi arătă spre *Dunlin*, care primise o lovitură chiar în partea de la pupa a bondoacei punţi de comandă. Era mai mică decât celelalte dragoare şi obuzul păru să-i disloce suprastructura într-o explozie orbitoare. Începură să cadă fragmente, catargul şi antena radar se înclinară într-o parte şi marea se umplu de rămăşiţe. Urmară imediat încă două coloane de apă; chiar şi în zgomotul asurzitor al împuşcăturilor auziră cum schijele se înfig în flancurile de oţel.

Hargrave plecase şi Ransome privi cum distanţa dintre cele două vase se micşora.

— Cox’n? Îşi ridică ochii la nivelul paravanelor. Întoarce-o la stânga. Aliniaz-o cu pupa navei de desant.

Aceste ordine limitau confuzia iscată de prea multe comenzi spre timonă şi Beckett, rănit sau nu, ştia mai bine ca oricine cum se va comporta *Rob Roy*.

— Amândouă motoarele uşor înainte!

Auzi strigăte la pupa şi scrâşnetul cablurilor trase de-a lungul punţii.

Mackay îşi coborî telescopul.

— De la *Ranger*, sir. *Noroc*.

Încă două obuze căzură în apropierea lui *Dunlin*, dar era imposibil să apreciezi avariile. *Dunlin* se oprise complet şi Ransome văzu cum jumătate din şalupa ei atârna în gruiele stricate. Pe coşul ei ieşea mult fum şi chiar flăcări. Un vas vechi,

construit pentru războiul cu Kaiserul. Se cerea mult de la ea. Prea mult.

Se gândi la *Ranger*, care se obosise să trimită acel mesaj scurt dar foarte important. Ca doi vechi camarazi, ca gemenii. Se mai gândi şi la şoferiţa Wren care-i povestise despre fratele ei, sublocotenent pe *Ranger*.

Ransome traversă puntea şi-l prinse pe Tritton de braţ.

— Preia supravegherea portavocilor.

Îl privi până când tânărul sublocotenent îi întâlni privirile.

— Trebuie să mă duc acolo unde pot să supraveghez mai bine manevrele. Îl strânse de braţ. Să nu-ţi faci probleme dacă ţi-e teamă. Tuturor ne este, mai devreme sau mai târziu.

Urmări cum cuvintele sale îşi făceau efectul şi speră că vor avea întâietate în mintea tânărului în toate ocaziile următoare.

Tritton încuviinţă.

— Am înţeles, sir. Voi face tot ce pot.

Ransome încercă să-şi închipuie scena care avusese loc în timonerie când obuzul pătrunsese acolo. Era bucuros că tânărul scăpase. Dintr-un motiv sau altul supravieţuirea lui era foarte importantă, de parcă devenise o mascotă.

Îl ascultă pe Hargrave dând ordine echipei lui. Era o binecuvântare că azi aveau un puternic sprijin aerian, deoarece bănuia că Hargrave luase servanţii de la tunuri ca să manevreze cablul de remorcare.

— Mi-am pregătit tot ce trebuie ca să fiu gata să trimit mesaj la pupa dacă va fi nevoie, sir, i se adresă semnalizatorul-principal Mackay.

Se priviră în ochi. Componentele unui ansamblu. Familia. Meseria.

— Te-ai gândit bine. Vom încerca s-o remorcăm de pupa, s-ar părea că rampa de la prova a fost avariată. Reflectă câteva secunde. După ce se termină operaţiunea asta poţi să-ţi muţi echipamentul. Văzu cum omul tresare de mirare şi adăugă: În careul subofiţerilor.

Sherwood îi zâmbi.

— Felicitări!

Ransome se aplecă iarăşi peste paravan, mulţumit că-i spusese vestea. În câteva minute ar putea să moară cu toţii, dar

cel puţin unul din echipaj va şti ce gândea căpitanul despre el. Ca bietul Davenport, agăţându-se de prima tresă aurie chiar şi în prezenţa morţii.

— Opriţi motoarele! Motorul de la tribord uşor înapoi!

Îl văzu pe matrozul-principal Hoggan alergând pe teugă, ducând în mâinile sale mari o parâmă făcută colac. Odată ce nava de desant era legată la cablul de remorcare, o puteau duce în afara pericolului.

Puntea de comandă fu zguduită de o explozie asurzitoare şi Ransome văzu o limbă de foc izbucnind în bordajul lui *Dunlin*. Ransome îşi umbrii ochii să urmărească parâma groasă care fusese aruncată spre puntea pătrată de comandă a navei de desant, unde câţiva marinari aşteptau s-o prindă. Putea s-o simtă pe *Dunlin* care arde, căldura dogorindu-i faţa ca soarele amiezii.

— Se scufundă, spuse Sherwood fără intonaţie.

— Cablul de ancorare a fost fixat, sir! strigă Morgan.

Se auzi altă explozie în celălalt vas şi Ransome văzu cum siluetele micuţe erau aruncate în mare, unii încercând să-şi ajute camarazii răniţi în timp ce nava lor scuipa flăcări de la puntea de comandă la dunetă. Acea ultimă explozie puternică se produsese în camera motoarelor. Nimeni nu va scăpa de acolo.

— Gata, sir!

Ransome îi aruncă o privire lui Tritton, al cărui chip palid se profila pe fundalul fumului şi flăcărilor unui vas în agonie.

— Amândouă motoarele uşor înainte.

Se răsuci să privească cablul de remorcare care ieşea din apă.

— *Stop ambele motoare!*

Îşi muşcă buza de jos şi se strădui să ignore celălalt dragor care începuse să dispară, acoperit de flăcări.

— Uşurel acum. Comunică-i lui Cox’n, turaţie minimă!

Dacă acum se rupea cablul, atât nava de desant cât şi *Rob Roy* ar ajunge în bătaia tunurilor. Cablul de ancorare se ridică şi se încordă iarăşi. Ransome miza pe faptul că nava de desant era goală, cu excepţia răniţilor.

Privi încordat, ţinându-şi respiraţia, dar cablul rămase încordat ca o undiţă de oţel.

— Ambele motoare uşor înainte. Se uită la Sherwood. Anunţă-l pe Doc să se pregătească. Acolo s-ar putea să n-aibă un medic.

Tritton înghiţi nervos în sec.

— Timoneria raportează că timona răspunde, sir.

Ransome încuviinţă şi se duse la repetitorul giroscopului.

— Întoarce-o. Cârmeşte la unu-trei-zero. Zâmbi văzând încordarea lui Tritton. Poţi s-o faci. Exact ca pe *King Alfred*, nu?

Apa fu răscolită de o explozie înfundată. Când Ransome privi în direcţia aceea, văzu că *Dunlin* se răsturnase, iar până la urmă elicele i se opriseră când începuse să se scufunde printre supravieţuitori.

Mackay îşi linse buzele.

— De la nava de desant, sir. *Avem două sute de răniţi la bord. Dumnezeu să vă aibă în pază!*

— Trece asta în jurnalul de bord, spuse Sherwood răguşit. *Dunlin* s-a scufundat la… Privi în altă parte. Oare a *meritat?*

Ransome privi nava de desant, inclinată ciudat la pupă şi şi-i închipui pe răniţii neajutoraţi care căzuseră chiar înainte de începerea debarcării.

Răspunse adresându-se punţii de comandă în general:

— Pentru ei, da.

Ransome se urcă pe o stâncă plată şi îşi umbri ochii să urmărească şalupa care se deplasa în zigzag printre navele de desant, întorcându-se la *Rob Roy*.

Se simţea bizar, agitat, stând pe uscat şi văzându-şi nava ancorată pentru prima dată de când începuse invazia.

Apoi cercetă plaja mică şi se întrebă oare cum de reuşiseră soldaţii să înainteze dincolo de apele de lângă mal. Această plajă, care fusese minată şi acoperită cu foc încrucişat de la câteva cazemate, era acum un furnicar; soldaţii în cămăşi cu mânecă scurtă astupau craterele de obuze şi mortiere, în timp ce pionierii marcau traseele sigure pentru tancuri şi camioane, care soseau cu regularitate pe navele de desant.

În trei zile obligaseră inamicul să se retragă şi, aşa cum era de aşteptat, Armata a Opta înfruntase cele mai mari greutăţi, dar reuşiseră să cucerească Siracuza în seara primei zile, iar două zile mai târziu, portul Augusta, care oferea marinei o bază bună, un cap de pod de unde puteau porni următoarele operaţiuni.

Dar cealalată faţă a realităţii era în văzul tuturor. Nave de

desant pe jumătate scufundate, ciuruite sau complet arse, tancuri abandonate şi grăitoarele puşti cu baionetele acoperite de căşti, care marcau locul unde căzuseră soldaţii.

Şi războiul îşi făcea auzită prezenţa, desfăşurându-se dezlănţuit spre Catania, în prezenţa sumbră a muntelui Etna. Dar era destul de departe, iar zborurile regulate deasupra plajelor menţineau această stare de fapt.

După prima zi în care *Rob Roy* remorcase nava de desant avariată spre un remorcher mult mai adecvat, flotila fusese foarte ocupată cu misiuni variate; de la vânarea unui submarin inamic – nu reuşiseră să descopere dacă era italian sau german – până la transportul răniţilor şi păstrarea liberă a plajei.

Nu mai înregistraseră alte victime, dar vigilenţa nu scăzuse, astfel încât atunci când nu fuseseră de serviciu, marinarii căzuseră epuizaţi pe punte, având încă foarte clară în minte amintirea sfârşitului lui *Dunlin*.

Richard Wakely şi cameramanul său inimos nu mai urmăriseră nici una dintre operaţiuni. În timp ce *Rob Roy* descărca răniţii pe o navă spital, de la unul din crucişătoarele mari sosise o şalupă strălucitoare şi Wakely plecase fără să spună un cuvânt. Se îndrepta oare spre un alt teatru de război sau mergea să-şi încânte audienţa la radio sau în jurnalele de actualităţi? Era de necrezut că va uita vreodată ce i se întâmplase pe *Rob Roy*. Devenise o certitudine că cele afirmate de Sherwood despre el nu erau doar un zvon.

Pe de altă parte, cameramanul se oprise câteva momente să-şi ia la revedere. De la oamenii pe care-i studiase şi îi fotografiase în acţiune, de la careul subofiţerilor unde fusese găzduit şi, în final, de la cei de pe puntea de comandă unde se părea că filmase cele mai bune imagini.

— Rămâi cu bine, căpitane. Să fii norocos în continuare. Ar fi fost o onoare să te cunosc chiar dacă tot timpul am fi stat într-un bazin uscat!

O siluetă mică, şi totuşi mult mai înaltă cumva decât omul pentru care lucra.

Un locotenent-colonel stătea pe un scăunel de companie şi fuma un trabuc. Îi zâmbi cu amabilitate.

— Ai venit să-ţi dezmorţeşti picioarele, domnule comandor?

Ransome îl salută.

— Încă e un dezastru aici, sir.

Infanteristul îşi privi oamenii pălăvrăgind în timp ce lucrau sub acoperirea unor tunuri mobile de antiaeriană.

— O să dureze săptămâni până o să facem ordine. Sunt atât de mulţi italieni care dezertează şi ni se predau sau care şi-au reluat haina civilă, încât cred că Jerry s-a plictisit până peste cap de ei!

Se răsuci când îl văzu pe Sherwood mergând pe plajă cu mâinile în buzunare.

— Ai un băiat foarte capabil, ne e de mare ajutor până sosesc experţii noştri. Zâmbi, iar încordarea de pe faţa lui dispăru într-o mare măsură. I-a surprins pe câţiva dintre ai mei într-o biserică arsă, mai sus de plajă. Ştii cum e, căutau suveniruri. Acolo era un neamţ mort care avea într-o mână întinsă un ceas foarte tentant. Unul din băieţii mei era pe cale să-l „rechiziţioneze“ când a sosit locotenentul tău. Se pare că a legat cadavrul cu o sârmă şi le-a ordonat soldaţilor să iasă afară – spre marea lor iritare, după spusele sergentului-major – apoi a tras de sârmă. Şi-a deschis braţele. Mortăciunea era o capcană. A dărâmat zidul bisericii.

Sherwood li se alătură şi îi salută obosit.

— Ţi-au sosit genieştii, colonele. De-acum totul ar trebui să fie okay.

Ransome îl studie. Atât de aproape de pericol, şi totuşi Sherwood părea atât de calm, aproape indiferent. Era demoralizant.

— Oricum, doream să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut în ultimele zile, spuse locotenent-colonelul. Fără îndoială, mulţumirile le vei primi şi oficial, pe *căile de rigoare* – deveni grav – dar eu şi cu tine înţelegem. Noi ne facem meseria când cei cu planurile şi-o termină pe a lor.

Privirile lui rămăseseră asupra plajei, amintindu-şi, fixându-şi fiecare imagine, chipurile celor pe care-i cunoscuse şi pe care nu-i va vedea niciodată.

— Nu mai contează ce s-a întâmplat, noi am făcut ca debarcarea să devină realitate, căpitane. Împreună.

Ransome îşi umplu pe îndelete pipa.

— O să le spun asta şi celorlalţi, colonele.

Îşi privi mâinile aşteptându-se să înceapă să tremure acum când totul se terminase. Când dormise ultima oară? Când va dormi iarăşi?

— Ei, ei, până la urmă i-am găsit!

Ransome se întoarse şi văzu o mică procesiune de soldaţi, majoritatea purtând semnul Crucii Roşii şi ducând tărgi. Ofiţerul care vorbise era un maior, cu faţa încă murdară de la luptele din zori şi ochii roşii, de parcă ar fi privit printr-o mască.

— Eram *sigur* că britanicii o să aibă pe cineva care fumează pipă! spuse maiorul însoţitorului său, un locotenent.

Erau canadieni, unii dintre cei care debarcaseră la vest de Cap Corenti.

Îşi strânseră mâinile solemn şi-şi zâmbiră unii altora.

Ransome le întinse punga de tutun şi ambii canadieni îşi scoaseră pipele.

— O să fiu lacom, căpitane, spuse maiorul. Majoritatea dintre noi fumăm pipă şi ne-am pierdut tutunul în timpul atacului. Clătină din cap cu prefăcută tristeţe. A fost un adevărat dezastru, poţi să mă crezi!

Colonelul făcu prezentările.

— Dânsul este căpitanul-locotenent Ransome. Nava lui i-a remorcat pe cei răniţi în prima zi.

Maiorul îl studie cu curiozitate.

— Ransome? Se întoarse către locotenent. Hei, Frank, numele ăsta nu-ţi spune ceva?

Locotenentul se opri cu pipa în aer.

— Ştii, partizanii.

Maiorul încuviinţă.

— Ai dreptate. Am descoperit pe dealuri nişte partizani sicilieni care se ascundeau de nemţi. Bandiţi, mai degrabă. S-au predat băieţilor mei ca să nu fie împuşcaţi din greşeală.

Ransome stătea împietrit, şi în ciuda căldurii prăfoase şi dogoritoare simţea că îngheţase.

— Bineînţeles că e doar o coincidenţă – continuă maiorul – dar ascundeau de nemţi un puşti – un ofiţer tânăr pe care un pescar îl găsise cu câtva timp în urmă…

Ransome îl apucă de braţ.

— Unde? Care?

Maiorul nu înţelese, dar îi simţi nerăbdarea, disperarea tăcută.

— Frank, du-te şi adu-l.

Ransome îi urmări pe cei doi brancardieri care coborau spre plajă.

— Partizanii au zis că fusese rănit şi chemaseră un doctor dintr-un sat. A trebuit să-l opereze imediat, dar nu am avut anestezice…

Se întrerupse când Ransome o luă la fugă pe plajă.

— Ce a fost asta?

— Nu întreba, îi spuse Sherwood încetişor. Doar roagă-te.

Targa fu pusă pe nisip şi Ransome căzu în genunchi lângă ea.

Cu foarte mare grijă, îndepărtă pătura de pe corpul acoperit cu bandaje pătate de sânge şi scutură nisipul din părul fratelui său. Apoi, nepăsător faţă de cei ce-l priveau, îl înconjură pe Tony cu braţele şi îl ţinu strâns câteva secunde, incapabil să vorbească.

Fratele său îşi deschise ochii şi îl privi fix, la început fără să-l recunoască, apoi nevenindu-i să creadă.

— O să te faci bine, Tony, îi şopti Ransome. Îţi promit. *O să fie bine!*

— Este fratele lui mai mic, spuse Sherwood. Presupus mort. Şi-a dus durerea zi şi noapte, dar majoritatea n-au observat-o.

Îl privi pe Ransome ţinând la piept capul băiatului.

— Eram prea preocupaţi să ne autocompătimim.

— Mai lasă-l un minut – spuse locotenent-colonelul – apoi du-l împreună cu ceilalţi la spitalul de campanie.

Maiorul canadian îşi potrivi chibritul aprins deasupra pipei.

— Şi credeam, aşa se spunea, că miracolele nu mai sunt la modă.

15. Urmările

Când Ransome urcă pe puntea de comandă din cabina de lângă timonerie, locotenentul Trevor Hargrave se întoarse şi salută.

— Cartul de la tribord la posturile de luptă, sir.

Aşteptă până când Ransome se duse la indicatorul giroscopului şi îl şterse cu mănuşa, înainte să adauge:

— Cursul este zero-şapte-zero, turaţia pentru unsprezece noduri.

Ransome îşi strânse braţele în jurul trupului şi îşi înfrână tremuratul.

— Foarte bine, Number One.

Era ora opt dimineaţă, şi cei care asigurau serviciul da cart erau împrăştiaţi în lumea mică şi intimă de pe *Rob Roy*, la armele lor sau în camera motoarelor. Ransome îşi pusese un impermeabil peste vechea jachetă de doc şi îşi înfăşurase gâtul cu un prosop uscat, dar îi era frig. Stătuse prea mult pe puntea de comandă; sau poate fusese o prostie să fure câteva momente de singurătate în cuşetă, să se bucure de luxul apei calde şi de o cană de cafea tare adusă de Kellett. Îşi simţea obrajii proaspeţi de la brici şi se întrebă de unde apăruse pe neaşteptate această nevoie, de ce era atât de important să se bărbierească în fiecare zi.

Se îndreptă spre masa hărţilor şi-l văzu pe sublocotenentul Morgan dându-se la o parte să-i facă loc.

Cu siguranţă că ar fi trebuit să aibă un sentiment de uşurare, de bucurie că se întorceau acasă.

Întoarse pagina jurnalului de bord, apropiindu-l de becul lămpii. Ora opt dimineaţă, dar era aproape la fel de întuneric ca noaptea. Văzu însemnarea lui Sherwood la sfârşitul cartului anterior. Ultima zi din noiembrie 1943. Probabil timpul şi distanţa deja făcuseră ireal celălalt război; amintirile din Sicilia şi lunile următoare păreau vagi, ca nişte imagini suprapuse.

Două luni după frica şi exaltarea produse de spectacolul debarcării primelor trupe, Aliaţii declanşaseră o a doua invazie. Operaţiunea „Avalanşa“ pe ţărmurile Italiei, mai întâi pe plajele însângerate de la Salerno şi apoi înaintarea spre Anzio. De data aceasta inamicul era mai mult decât pregătit şi fiecare metru fusese apărat cu dinţii. Deasupra locurilor de debarcare apăruseră noi arme sub forma planoarelor-bombe; dirijate de avioane, fuseseră îndreptate spre navele grele, producând multora, inclusiv crucişătorului *Warspite*, avarii şi pierderi grave. Altă navă,

crucişătorul *Savannah*, primise o lovitură în plin, care străpunsese o turelă şi explodase adânc în interior, provocând inundaţii serioase şi mai mult de o sută de victime. Germanii, fără îndoială conştienţi de intenţia aliatei sale din Axă să-şi declare neutralitatea ori să se predea, aruncaseră în luptă tot ce aveau, neţinând seama de regulile războiului. Au fost bombardate două vapoare spital, *Newfoundland* şi *Leinster*, cu toate că erau intens luminate, declamându-şi identitatea şi scopul; primul se scufundase producând numeroase victime.

Dar *Rob Roy* şi rămăşiţele flotilei n-au mai jucat nici un rol în invazia italiană. Împreună cu consoartele sale, se întorseseră la operaţiunile tracasante de dragare a canalelor şi împrejurimilor Maltei, astfel încât şi cele mai mari nave şi transportoare să navigheze în siguranţă.

Au pierdut câteva traulere dragoare, dar flotila lui *Rob Roy* se părea că îşi regăsise norocul, care o părăsise atunci când se scufundaseră *Scythe* şi *Dunlin*.

Ordinele de întoarcere în Anglia sosiseră pe neaşteptate. Chiar şi Bliss, care se grăbise înaintea convoiului cu *Bedworth*, păruse zăpăcit. Războiul mediteraneean nu era nici pe departe încheiat şi primeau rapoarte că armatele aliate erau lovite şi de vremea proastă şi de diviziile germane reîntărite, şi nu aveau prea mari speranţe pentru o victorie uşoară. Flotila se oprise la Gibraltar să efectueze reparaţii sumare înainte de a se alătura unui convoi spre casă, sporindu-i escorta, iar Ransome îşi inspectase vasul, împărtăşindu-i oboseala dar şi mândria pentru rolul care-l jucase.

Îl privi pe Hargrave, care era foarte bronzat, în contrast cu fundalul ploii monotone şi al eşarfei albe care ieşea deasupra impermeabilului. Când îi vorbea lui Morgan sau unuia de pe punte, respiraţia îi ieşea din gură ca un abur. Schimbarea situaţiei lor se vedea peste tot în jur, atât pentru ochi cât şi pentru minte.

Convoiul se dispersase spre nord către Marea Irlandei. Doar gândindu-se la el, inima lui Ransome tresărea puţin. Miile de mile; atacurile aeriene, chemarea imperioasă a sirenelor de alarmă în noapte, bubuitul minelor şi al bombelor, şi acum se aflau la intrarea în Canalul Mânecii. Cam la cinci mile la travers se afla farul fără vârstă de la Stânca Lupilor, ceea ce însemna că erau doar la douăsprezece mile distanţă de Cornwall.

Putea să simtă asta în ruliul puternic, în biciuirea stropilor de apă de mare şi în ploaia care bătea în paravane. Frigul care te cuprindea până-n măduva oaselor. Canalul Mânecii iarna.

Se gândi la Tony, reamintindu-şi iarăşi acel moment teribil de incertitudine şi teamă, când dăduse la o parte pătura şi îl strânsese în braţe. Acum Tony era în siguranţă într-un spital. Fusese foarte aproape de moarte; rana din piept o căpătase de la o schijă zimţată şi se infectase, în ciuda tuturor eforturilor salvatorilor săi. Trăise alături de partizani într-o peşteră mică şi se hrănise doar cu lapte de capră şi peşte. Asta era tot ce avuseseră partizanii şi îi dăduseră cu inima deschisă.

Din câte reuşise să afle Ransome, fratele său era singurul supravieţuitor de pe vedeta torpiloare. Poate că într-o zi Tony va fi în stare să-i povestească ce se întâmplase.

Ransome se aşeză pe scaun şi-şi băgă mâinile amorţite în buzunare.

După ce se despărţiseră de convoi îşi încetiniseră viteza, în timp ce *Firebrand* făcuse nişte reparaţii provizorii la manşonul de la pupa. Înaintând pe furiş prin întuneric, fuseseră foarte puţini cei care să nu blesteme bătrânul dragor şi defectele lui. Pentru că orice se întâmplase în Italia, nemţii erau foarte activi în Atlantic şi, pe ruta lor ocolită şi lentă, observaseră câteva epave şi multe resturi plutitoare. Convoaie sau un vas solitar prins în plasa unui submarin; o insectă în plasa unui păianjen.

Ransome încercă să ignore ploaia şi stropii de apă sărată care-i curgeau pe faţă şi îmbibau prosopul. Se întorceau la alt război sau tot la cel pe care-l părăsiseră doar cu câteva luni în urmă? Se gândi că acasă se schimbaseră puţine, cu excepţia unui factor vital. Submarinele liliputane sau X-craft-uri, cum li se spunea, reuşiseră să pătrundă adânc într-un fiord din Norvegia, unde găsiseră şi distruseseră ultimul imens cuirasat german, *Tirpitz*. Cel mai puternic vas de război din lume, fratele nefericitului *Bismarck*, rămăsese singura ameninţare reală pentru flota britanică. În timp ce stătea în bârlogul lui bine apărat, protejat de estacade şi plase, era un pericol pentru orice convoi de pe mare. Unităţi importante ale Flotei Teritoriale erau menţinute în port sau la Scapa Flow doar pentru cazul în care *Tirpitz* ieşea din ascunzătoare ca să facă prăpăd pe căile de

aprovizionare cu armamentul lui masiv.

Câteva submarine de buzunar reuşiseră acolo unde alţii eşuaseră, punând mine sub cuirasatul ancorat. Nimeni nu cunoştea cu siguranţă amploarea avariilor, deoarece micuţele X-craft-uri se pierduseră şi supravieţuitorii fuseseră capturaţi. Dar s-ar putea ca *Tirpitz* să nu se mai mişte niciodată. David şi Goliat, cu mult mai multe şanse împotrivă, se hotărî Ransome.

Se gândi la ordinele pe care le primise pentru *Rob Roy*; să se deplaseze împreună cu *Ranger* la şantierul de la Davenport pentru reparaţii capitale şi reechipare. Ceilalţi fuseseră trimişi la alte şantiere, unde se găseau docuri libere.

Îşi analiză echipajul şi felul în care fiecare om suferise multe transformări. Probabil determinate de faptul că majoritatea lor se aflaseră departe de casă pentru prima dată şi luptaseră alături de flotă, de nave mari cu suprastructuri impunătoare şi imense stindarde de luptă. Straniu şi nou. Lumea lor fusese constituită din marea cenuşie şi vasele mici, traulere bondoace şi distrugătoare zvelte, vapoare vechi cu aburi şi Băieţi Magnifici de la Forţele Uşoare de Coastă. Anglia atacată, ruinată, părăginită şi totuşi sfidătoare. Câteva zile mediteraneene cu cer albastru şi soare fierbinte ar face minuni aici, se gândi el.

Plymouth. Unde o văzuse ultima oară. Oare mai avea aceleaşi sentimente? Oare greşea când spera că ea îl dorea la fel de mult cum o dorea el?

Îi scrisese de fiecare dată când avusese timp, dar nu mai primise nici o scrisoare de la ea. Era sigur că şi ea şi-a aşternut gândurile pe hârtie aşa cum încercase el, în scrisorile adresate ei. Probabil că plicurile îl urmăriseră pe *Rob Roy* în jurul Mediteranei, de la Malta la Alexandria şi în Africa de Nord. Dragoarele nu se numărau printre priorităţile Serviciului Poştal al Flotei.

— Ceai, sir?

Ajutorul de nostrom îi dădu o cană grea. Gros şi dulce, singurul mod în care marinarii ştiau să facă ceaiul.

Şi cum îl afectase pe *el?* se întrebă. Se ridicase oare deasupra încordării, a deciziilor care trebuiau luate tot timpul, a nevoii de a-şi exercita autoritatea atunci când inima îi spusese altceva? Oare ea vedea şi asta la el?

Şi se gândi la cei cărora nu le mai păsa. Le scrisese părinţilor

aspirantului Davenport şi familiilor celorlalţi marinari. Oare le era de vreun ajutor? Ar putea chiar să-l învinovăţească într-o anumită măsură de moartea celor dragi.

Dunlin fusese mai norocos decât multe alte vase; scăpase cu şapte morţi. Când Ransome revedea în minte ultima explozie care-i distrusese măruntaiele, i se părea un miracol. Tânărul ei căpitan, Allfrey de pe insula Wight, nu se numărase printre supravieţuitori.

Auzi paşi dedesubt, pe punte, şi ştiu că unii dintre cei care nu erau de serviciu stăteau lângă parapet, căutând pământul şi văzându-l aşa cum era, fiecare în felul său.

Se gândi la povestea lui Sherwood, la cum îşi demonstrase acesta încă o dată talentul înfiorător cu neamţul-capcană, la veselii canadieni bucurându-se că-şi fumau iarăşi pipele, probabil fără să aibă habar ce făcuseră pentru el. Locotenent-colonelul stând pe scăunelul de campanie şi cimpoierul nebun de pe una din navele de desant; şirurile de răniţi aşteptând să fie ridicaţi de pe plaje, atât de tineri şi fragili, fără arme şi căşti.

Cea mai extraordinară caracteristică a debarcării fusese inamicul. Ca şi în războiul pe mare, nu-i văzuseră deloc pe nemţi. Întotdeauna la distanţă, încercuiţi de foc, sau declanşând baraje ucigătoare.

Îl auzi pe Morgan vorbind în portavoce şi îşi dădu seama că discuta cu ploterul de sub picioarele lor. Tânărul Boyes preluase însărcinările lui Davenport.

Radarul semnala o baliză care trebuia marcată sau identificată pe hărţi. O legătură cu casa.

Ransome se ridică din scaun, conştient de liniştea din jur, de ceaţă şi de ploaia măruntă. Zgomotele specifice vasului erau înfundate.

Privi peste paravan la observatorii ghemuiţi, lucind în impermeabilele lor, scoţând aburi pe nas. Oerlikon-ul de la babord, spre amărăciunea lui Fallows, nu mai funcţionase după ce fusese lovit de obuzul antitanc. Încă o problemă pentru Devonport, „Guz“ după cum era poreclit cu afecţiune.

În lumina cenuşie apăreau siluete şi contururi familiare. Durul Jardine; matrozul-principal Hoggan, unul dintre oamenii neclintiţi în acest echipaj de elită, „Chalky“ White, care avea un tic nervos

la ochi; „Ţiganu’“ Guttridge şi toţi ceilalţi. Cum se simţeau? Ransome îşi aminti de comparaţia lui Morgan cu Trafalgar, înaintea debarcării. Dar în această dimineaţă nu treceau mândre corăbii cu pânze care să exalte şi să încălzească inimile privitorilor de pe ţărm, dacă aceştia au existat. De data asta nu erau. Doar opt nave mici, obosite şi pline de rugină, zgâriate de numeroasele ciocniri cu docurile şi balizele de amarare, petrecute adeseori în întuneric beznă.

Ransome îşi ridică privirile spre coşul solitar, care arunca la travers obişnuita dâră de fum. Îşi reaminti ce-i spusese comandorul Moncrieff după ce-şi strânseseră ultima dată mâinile.

Simţi un nod în gât. Ei bine, *avuseseră* grijă de navă. Încă o dată, *Rob Roy* se întorsese acasă.

Locotenentul Philip Sherwood ieşi de sub apărătoarea mesei hărţilor unde citise un mesaj şi spuse:

— De la comandantul-şef din Plymouth, sir. Detalii despre ancorarea de mâine dimineaţă şi ordine pentru diseară. Apoi mai adăugă: Tehnicienii de la şantier vor sosi la bord după-amiază.

Ransome se întoarse la scaunul său şi se strâmbă. Era chiar mai frig, iar în afara punţii de comandă era întuneric beznă, spart doar de strălucirea valului ridicat de provă.

O zi lungă şi ciudat de tensionată, se gândi el. Doar când se apropiaseră de ţărm şi trecuseră de Lizzard, în timp ce aerul era încărcat de aroma raţiei zilnice de rom şi de mirosuri de la coşul bucătăriei, acceptase realitatea întoarcerii acasă.

Apoi plutiseră spre nord-vest, şi undeva la babord se afla chiar orăşelul lui, Fowey, învăluit în amurg şi ceaţă; până când, aproape ca o insulă, promontoriul Rame Head – gardianul lui Plymouth Sound, marcat de o baliză sclipitoare solitară – rămăsese în urmă la travers.

Era neplăcut că trebuia să aştepte dimineaţa, adică încă o zi, până să-şi conducă vasul în şantier. Dar intrarea în port era dificilă; pe lângă insula Drake, apoi prin strâmtoare, era un drum greu chiar şi la lumina zilei.

— Informează-l pe Fallows despre problema de la artilerie.

Sherwood încuviinţă şi îşi reluă locul în partea din faţă a punţii de comandă. Era ceva ciudat cu Bunny Fallows, se gândi el. Zilele

astea de abia mai vorbea cu ceilalţi; atitudinea lui nu se mai putea datora doar glumei inocente făcute de Tritton şi Morgan. Era ceva mult mai adânc, care-l măcina din interior ca o boală. Nu cumva frica? Prea puţin probabil. Fallows nu avea imaginaţia necesară să simtă aşa ceva. Sherwood îl îndepărtă pe Fallows din gândurile sale şi îşi îndreptă binoclul spre pupa. *Ranger* se afla undeva în urmă, în siajul lor, singurul care-i mai însoţea. Ceilalţi erau pe drum spre Chatham Harwich, Rosyth şi Tynemouth. Reparaţii, un strat de vopsea – şi apoi?

Îl auzi pe Morgan vorbind în şoaptă cu semnalizatorul. Oare oprirea asta va însemna o dispersare a echipajului? Promovări, cursuri de instruire pe uscat, transferări pe alte nave pentru a face loc tinerilor ca Gold sau Boyes, care nu mai părea aşa de tânăr.

Privi umbra lui Ransome care se proiecta pe paravanul de sticlă. Ca şi când nu s-ar fi mişcat. Şi *Rob Roy* şi *Ranger* aveau la bord un ofiţer specializat în dezamorsări. Era un noroc că celălalt ofiţer, ca şi el, deţinea un brevet de comandant de cart. Asta însemna o uşurare pentru carturile ofiţerilor de pe puntea de comandă, deoarece, fiind mai mulţi, serviciul nu mai era atât de lung şi obositor. Dar căpitanul se afla întotdeauna acolo. Oricine vizita vasul remarca cât de tânăr era pentru o comandă. Sherwood le replicase multora că trebuia să fie tânăr ca să nu cedeze nervos.

Încerca să pună stavilă gândurilor ce reveneau mereu la fata pe care o întâlnise la Londra. Rosemary. Dar de multe ori, când era nepregătit şi vulnerabil, ea îi apărea în minte. Acum era mai mult decât vulnerabil. Se întorcea acasă – la ce? La un profit confortabil în banca la ridicarea căreia nu-şi adusese nici o contribuţie, la o proprietate plină de amintiri şi la un mod de viaţă care nu valora prea mult într-un război.

Îşi aminti întrebarea ei: *Ce vei face după război?* Şi răspunsul său era cinic.

S-ar putea să-l părăsească pe *Rob Roy*. Fu mirat când ideea îi provocă durere. Cândva crezuse că nimic nu mai are importanţă, că nu-i mai păsa. Cel puţin în această privinţă se schimbase. Probabil Ransome era motivul. Îi veni în minte clipa aceea pe plaja siciliană, când înţelesese şi împărtăşise teama lui Ransome;

după aceea se gândise că fusese privilegiat.

Chiar dacă nu o va mai vedea, ar putea s-o sune. Îi datora o scuză pentru modul în care se purtase – dar iarăşi îşi bloca gândurile.

Nu trebuie să gândesc aşa. Săptămâna viitoare, sau cealaltă, ar putea fi chemat să examineze vreo nouă descoperire a inamicului, o capcană proiectată pentru cei ca el. Zâmbi când se gândi la resentimentele soldaţilor, când le ordonase să iasă din biserica bombardată. Apoi zâmbetele jenate şi mulţumirile bâlbâite că îi salvase de la moarte sau mutilare. Nu avea rost să se gândească la faptul că acum unii dintre ei poate erau morţi.

O umbră vagă traversă puntea de comandă, şi-l auzi pe Morgan raportând:

— Marinarul-simplu Boyes, sir.

— Vreau să lucrezi tot timpul la ploter, Boyes, spuse apoi Ransome.

Peste paravane se năpusti o perdea de fulgi de zăpadă şi unul dintre observatori exclamă:

— Isuse! Asta mă dă gata!

— Te-ai descurcat bine, continuă Ransome. Urmă răspunsul bâlbâit al lui Boyes. O să scriu asta şi în dosarul tău.

Boyes privi silueta căpitanului, nesimţitor la ninsoarea care-i îngheţa pe gene şi pe buze. Apoi spuse cu o voce pierdută:

— Dosar, sir?

Încercă să-şi întipărească în minte fiecare cuvânt din răspunsul lui Ransome:

— Cred că trebuie să ţi se mai acorde o şansă, Boyes. Cel puţin un interviu cum se cuvine. Ce zici de asta?

Boyes de-abia mai putea vorbi. Era tot ce-şi dorea, şi totuşi, spre mirarea sa, prima reacţie a fost aceea că, gândind astfel, era neloial faţă de oamenii care-l ajutaseră şi îl călăuziseră în lumea brutală a punţii inferioare.

— Mulţumesc mult, sir.

— În jumătate de oră vom pătrunde în Sound – spuse Ransome – aşa că fă-ţi ordine printre hărţi. Fără îndoială că prietenii de la şantier vor vrea să vadă încercările celor din Malta de a repara ploterul, nu-i aşa?

Boyes începu să coboare scara şi, trecând pe lângă Morgan, îl

văzu zâmbindu-i binevoitor. *Încă o şansă*. De fapt, prima dată nu avusese nici una. Oare ce-o să mai spună mama lui despre asta?

— Către cei de cart! Prima jumătate la prova, a doua la pupa! Pregătiţi-vă pentru intrarea în port.

Boyes îşi încleştă mâinile pe balustrada laterală a punţii de comandă, îndoită de obuzul care se năpustise în timonerie, ucigând, *ucigând*... Încă îi era greu să doarmă, scena îl hărţuia ca un coşmar care n-avea nici început, nici sfârşit.

Matrozul-principal Reeves, cu ochii holbaţi de groază ca şi cum ar fi urmărit cum vine obuzul; Davenport în braţele lui, încercând să râdă şi înecându-se cu sângele său. Şi figura impunătoare a maistrului-instructor, dur, sincer şi neaşteptat de blând. Încă mai şchiopăta de la rană, dar îi era mult mai frică de posibilitatea de a fi lăsat la ţărm decât de puţină durere.

Când venise prima dată la bord fusese aproape prea speriat ca să vorbească. Accese de furie provocate de stres, limbaj porcos şi povestiri despre cuceririle făcute în învoiri, blonde, barmaniţe şi prostituate. Ceilalţi îl puseseră la încercare, testându-i reacţiile. Şi totuşi, la înmormântările de pe mare, Sid Jardine îl luase pe după umeri, căci împărtăşeau amândoi, în feluri diferite, aceeaşi suferinţă.

Dacă Ransome îi putea înainta dosarul, însemna să părăsească toate astea şi ştia că nimic nu va mai fi la fel. În timp ce *Rob Roy* îşi urma calea printre balizele pâlpâitoare urmând să întâlnească o şalupă a portului, alţii din echipaj nu aveau aceleaşi sentimente ca ale lui Boyes.

Matrozul-principal, „Ţiganu“ Guttridge, reuşise să nu se gândească la soţia sa cât timp vasul fusese în Mediterana. Acum se întorseseră, şi în timp ce aştepta cu echipajul de la dunetă printre colacii de parâme, springuri şi trancheţi de sfoară, se întreba ce va face când va da cu ochii cu ea. O faţă veselă cu ochii arzători şi cu gropiţe în obraji. Un prieten îi scrisese ca să-i spună că ea se încurcase cu un papagal de la baza militară din localitate. Încercase să-i ceară o explicaţie, dar totul se sfârşise în pat cu îmbrăţişări pasionate. Apoi, la Gibraltar, îl aşteptase altă scrisoare, de la acelaşi „prieten“.

Buffer trecu pe lângă el îmbrâncindu-l uşor şi îi spuse:

— Mai fă mişcare, bătrâne, arăţi dărâmat!

„Ţiganu“ se uită furios în urma lui. Pe Buffer nu-l deranja nimic. Dacă măcar jumătate din lăudăroşeniile lui erau adevărate, atunci regula tot ce mişca. Se încleştă de balustradă şi îşi întoarse faţa în bătaia fulgilor de nea.

Dacă-i prind, îi snopesc pe amândoi!

Singur la masa din careul ofiţerilor, sublocotenentul Fallows mesteca în dorul lelii nişte tocană de vacă. Privi fix faţa de masă, încă pătată de la prânz, apoi îşi mai turnă o cană de cafea neagră.

Nu-şi amintea când mai dorise aşa de mult o tărie. Înghiţi cu greu; aproape auzea alcoolul curgând într-un pahar curat şi strălucitor. Ce-ar trebui să facă? Îşi ridică privirile să-l urmărească pe camarotul care intrase în careu. Era o nebunie să se simtă vinovat – sau îi era frică? Dar camarotul nu era Parsons; acesta trebuia să fie pe teugă, pentru intrarea în port.

Trebuie că m-am scrântit dacă i-am dat bani. Fallows îşi scoase cutia cu ţigări şi îi făcu semn camarotului să strângă masa.

Parsons îi explicase că va părăsi în curând vasul ca să meargă la un curs avansat de artilerie pe insula Whale, să mai obţină un grad. Nu se vor mai vedea niciodată.

Fallows îşi şterse transpiraţia de pe frunte, deşi în careu era destul de frig.

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Să fie ferm şi să-l repeadă pe ticălos când deschisese pentru prima dată subiectul despre Tinker.

Fallows îşi privi singura dungă ondulată de pe mâneca jachetei. Nu-i plăcuse de Davenport, fiindcă îşi închipuise că provenea dintr-o familie mai înstărită decât a lui, dar înţelesese modalitatea tânărului de a privi viaţa în marină. Profită de şansă cât poţi. Când va deveni locotenent se va simţi mult mai în siguranţă, şi apoi… Îşi stinse ţigara şi aprinse alta fără să-şi dea seama. La început, Parsons îi ceruse un împrumut, apoi altul, ca să-şi rezolve problemele de acasă până îşi va termina cursul de artilerist.

Pe neaşteptate, se gândi la tatăl său din Glasgow, un beţiv bătăios şi sarcastic, care lucrase doar câţiva ani şi transformase vieţile lor într-un iad.

— N-o să ajungi niciunde cu ticăloşii ăia cu nasu’ pe sus! Te ştiu prea bine, o să te împiedici în propriul rahat înainte să ajungi

unde vrei!

Nimeni nu ştia şi nimănui nu-i păsa cât îl costase pe el să ajungă ce era, sau ce reprezenta pentru el tresa aurie. Şi în ciuda grijii de a-şi ascunde mediul modest din care provenea, îi permisese şobolanului meschin de Parsons să i se insinueze pe sub scutul de protecţie.

Ultima dată când fuseseră singuri, Parsons îi explicase pe un ton sfios şi plângăreţ:

— Mă simt la fel de vinovat ca dumneavoastră, sir. N-ar fi trebuit să vorbesc... dar dacă vreodată cineva m-ar fi întrebat, eh?

Cui ar fi putut să-i ceară ajutorul? Acum totul era clar şi simplu. Ar fi trebuit să se ducă imediat la căpitan. Probabil că i s-ar fi diminuat şansele de promovare, dar ar fi fost mai bine decât să recunoască mituirea unui subaltern ca să ascundă adevărul, pentru că exact aşa va fi privită fapta de ochii reci ai judecătorilor de la Curtea Marţială.

Fallows trăia din solda de mizerie şi nu mai beneficia de alte fonduri. De câteva ori rămăsese în urmă cu plata chitanţelor sale de la careu şi la început se împrumutase ca să-şi plătească datoriile.

Dar cu Parsons, care-l presa constant – îl trecu un fior; cuvântul potrivit era *şantaj* – fusese obligat să facă nişte afaceri cu un prieten din Alexandria. Fuseseră împreună pe *King Alfred*, dar prietenul său nu reuşise să devină ofiţer executiv. Ajunsese locotenent-casier la depozitele marinei de acolo.

Vopselele din şantiere nu însemnaseră până atunci nimic pentru Fallows. Pur şi simplu erau aplicate de echipaj sau de marinarii pedepsiţi, atunci când aveau un moment de răgaz. Dar în Alexandria, orice produse aparţinând marinei aveau multă căutare. Fallows trebuise doar să semneze pentru ceva care nu fusese niciodată livrat pe vas.

Îşi spusese de o sută de ori că Parsons era prea implicat ca să-i facă mai multe necazuri. Pe vas Fallows era răzbunător şi neagreat, dar existau destui care-i vor crede povestea.

Locotenentul-doctor Cusack intră în careu şi se trânti pe un scaun uzat.

— Se simte mirosul pământului! Îl privi curios pe Fallows când

acesta rămase tăcut şi gânditor. Au fost momente când m-am gândit că n-o să mai văd iarba verde de acasă!

Fallows se ridică şi-l privi fără să priceapă nimic.

— Trebuie să plec.

Cusack se lăsă pe spate şi privi plafonul, închipuindu-şi munca de deasupra, în timp ce auzea cablurile hârjâind pe punte şi zgomotul paşilor pe lângă luminatorul închis.

Fusese o experienţă interesantă şi ştia că nu dorea să se întoarcă la spital până se termină războiul. Se gândi la oamenii pe care-i cunoscuse, la speranţele lor şi poate chiar mai mult, la secretele lor. Cusack zâmbi posomorât. Avea un frate preot la Galway; probabil că el ar fi de mai mare ajutor aici decât un doctor.

Deasupra tuturor, Ransome stătea pe treapta de sus a punţii de comandă şi urmărea activitatea de pe punte. Umbre fugare şi comenzi strigate, dar, dacă era nevoie, el cunoştea *Rob Roy* şi cu ochii închişi.

În apropiere se auzi zgomot de motoare şi văzu apropiindu-se unul din vechile remorchere cu zbaturi ale Davenport-ului, cu puntea de comandă şi teuga albite de zăpadă.

— Stop motorul de la babord!

Îl auzi pe Sherwood repetând ordinul şi imediat răspunsul din camera motoarelor:

— Motorul de la babord uşor înapoi!

Urmări manevra, îndepărtându-şi zăpada din ochi şi măsurând balansul lent al pupei spre digul de piatră.

— Parâma de la pupa e pregătită, sir!

Fusese Morgan.

— Parâma de la prova a fost aruncată, sir.

— Opriţi motorul de la babord, motorul de la tribord uşor înapoi!

Îşi închipui marinarii trăgând cablurile la babale. Puntea se zgudui şi se auziră ordine pentru mai mulţi trancheţi, deoarece se apropiau de chei.

— Opriţi motoarele!

Auzi pe teugă comenzile lui Hargrave, care supraveghea acostarea.

— Prindeţi springul şi aruncaţi apărătoarele!

Prin ninsoare, Ransome observă pâlpâirea unei lămpi de semnalizare. Un salut sau noi ordine; era prea obosit să-i mai pese.

— Totu-i asigurat la prova şi la pupa, sir!

Sherwood îl privea prin ninsoare, având chipul alb de zăpadă.

— Anunţă camera motoarelor, dacă eşti bun.

Puntea vibra liniştit, în timp ce pe lângă ei trecea încet la travers o umbră, iar remorcherul se deplasa în jur cu uşurinţa unui taxi londonez. Era *Ranger*, care le urma exemplul.

— Un semnal neobişnuit, sir, strigă Mackay. Apoi se abţinu să nu râdă. De la Wren-urile din turnul de semnalizare. *Bine aţi venit acasă*.

Ransome coborî.

— Mulţumeşte-le din partea tuturor.

Dar el se gândea la Eve. Era ca şi cum ea îi spusese acele cuvinte.

16. Ancore de salvare

Comandorul Peregrine Bliss, DSO, Marina Regală, îşi aruncă nepăsător pe un dulăpior chipiul cu frunze de stejar şi se aşează pe celălalt scaun din cabina lui Ransome.

— Totu-i liniştit, Ian?

Ochii îi erau vioi şi arăta proaspăt, cu mâinile puternice odihnindu-i-se în poală, ca şi cum ar fi fost neobişnuite cu inactivitatea.

Ransome încuviinţă. Erau numai de o zi în şantierul de la Davenport, dar fusese o zi plină. Trebuise să se întâlnească cu diverşi oameni, făcuse cel puţin cinci tururi în jurul vasului împreună cu oficialii şantierului şi cu alţi experţi, fără să pună la socoteală trimiterea în permisie a majorităţii echipajului. Trecuseră doar câteve luni de la ultima permisie, dar păreau ani.

— Mi-au spus că durează cel puţin cinci săptămâni, sir. Se pare că-i coadă la reparaţii şi la curăţirea cazanelor.

Îşi aminti expresia lui Hargrave când părăsise vasul. Hargrave se schimbase în unele privinţe, poate chiar mai mult decât îşi dădea seama. Păruse nesigur şi probabil că nu prea dorea să părăsească *Rob Roy* acum, când avea ocazia. Ransome se întrebă dacă această schimbare de atitudine fusese provocată de legătura dintre tatăl său şi ofiţerul doi, pe nume Ross Pearce. Când toţi se vor întoarce, îi vor aştepta şi alte schimbări.

— Ştiu că trebuie să rămân la bord, sir, dar aş putea să-l las să plece pe locotenentul Sherwood. Îmi este de ajuns un singur ofiţer pentru necesităţi, şi-l am foarte aproape pe secundul lui *Ranger*.

Bliss îşi examină degetele.

— L-am rugat pe Sherwood să stea.

Îşi ridică privirile şi zâmbi larg, ca un şcolar neastâmpărat, dar zâmbetul nu-i atinse ochii.

— Cel puţin pentru o zi sau două. După aceea, bineînţeles, rămâne la latitudinea ta ce faci.

Ransome se uită la lista cu nume de pe birou, o copie a celei pe care o trimisese deja pe *Bedworth*, spre atenţia lui Bliss. Bănuia că acesta nu avusese încă timp s-o citească. Probabil că Bliss dorea să-l transfere pe Sherwood pe altă navă. Ofiţerii de cart experimentaţi erau ca aurul, RNVR sau nu. Încă o dată Bliss îi demonstră că greşise.

— Am citit rezumatul tău despre cei propuşi pentru promovare şi aşa mai departe. Sunt de acord cu câţiva, alţii trebuie să mai aştepte. Văzu expresia lui Ransome şi adăugă: Bineînţeles, poţi să intervii mai sus, dar…

— De data asta sunt câţiva care de mult trebuiau avansaţi, sir, spuse Ransome.

Bliss ocoli oarecum subiectul.

— Am văzut că ai început dosarul pentru marinarul-simplu Boyes. Am înţeles că ultima oară a fost respins, nu?

— Nu a fost examinat cu atenţie, sir.

Bliss zâmbi.

— După opinia ta. Trebuie să avem încredere în instructori. Cu siguranţă că îşi cunosc meseria.

Ransome privi lista, văzându-le chipurile, cunoscându-i ca pe propria sa familie.

— L-am propus pe Boyes pentru o Menţiune Specială, spuse el

cu un ton egal.

— Şi asta am văzut, îi răspunse Bliss. Te-ai gândit bine. Nici un consiliu de acordare a promovărilor n-ar putea respinge un interviu cu un băiat care are o M.S., nu? Îşi dădu capul pe spate şi râse: Dumnezeule, da eşti viclean, Ian. Şi eu aş fi făcut la fel.

Privi în jurul cabinei şi încuviinţă din cap, devenind pe neaşteptate serios.

— Vase mici şi rezistente. Dacă n-aş comanda un distrugător, le-aş prefera oricând pe doamnele astea bătrâne.

— Despre locotenentul Sherwood, sir…

Se auzi o bătaie la uşă şi Bliss spuse nonşalant:

— Sper să nu te superi, Ian. Poate am exagerat puţin, dar mi-am trimis ordonanţa să-l caute când am venit la bord.

Privirile li se întâlniră. O provocare. O ameninţare.

— Intră! strigă Ransome.

— Foarte bine, spuse Bliss. O să vă explic amândurora. Economisesc timp, nu?

Sherwood privi în jur căutând un scaun, apoi se rezemă de uşa închisă. Era modul său de a-şi arăta iritarea pentru faptul că fusese chemat de Bliss.

Bliss îl privi impasibil:

— Te *cunosc*, Sherwood. Dosarul tău este excelent.

Sherwood păru surprins.

— Vă mulţumesc, sir.

Ransome îi studie pe amândoi. Deja Sherwood începuse să-şi piardă bronzul mediteranean. Era ciudat că totdeauna arăta atât de palid; pielea, părul şi genele. Chiar şi ochii care-l priveau pe Bliss. Ca ai unei pisici, se gândi Ransome, care se întreabă dacă să toarcă sau să atace cu ghearele.

— Şi în flotilă ai îndeplinit însărcinări importante. Îl ameninţă uşor cu degetul. Nu-s multe pe care să nu le ştiu.

Sherwood îşi coborî scuturile.

— Într-adevăr, sir.

Bliss se întoarse spre Ransome.

— Problema e, Ian, că am găsit un nou tip de mină magnetică nemţească.

I se adresă lui Sherwood fără să se întoarcă. Mi se pare că ai dezamorsat una iarna trecută, nu?

Ransome îl văzu pe locotenent încuviinţând, reticenţele lui slăbind în timp ce pe chipul inteligent i se oglindeau nişte amintiri.

— Au găsit-o în estuarul Tamisei în timp ce noi eram în Sicilia, spuse Bliss. Comandorul Foulerton a spus că-i o versiune mai sofisticată. Apoi se întoarse iarăşi spre Sherwood: Observ că numele ţi-e cunoscut.

Sherwood încuviinţă, o şuviţă de păr căzându-i pe frunte.

— Era pe HMS *Vernon* când am fost şi eu acolo. M-a învăţat tot ce ştiu. Un om foarte de treabă.

Bliss zâmbi cu blândeţe.

— Şi un ofiţer de carieră. Zâmbetul i se stinse. Ei bine, acum am găsit încă o ticăloasă din astea, lângă Portland Bill; adică, dacă n-a explodat încă. A fost păstrat secretul asupra ei. Nemţii nu trebuie să afle că avem una. Îl privi scurt pe Ransome. Cel puţin nu încă.

În acele secunde Ransome observă cum expresia de pe faţa lui Sherwood se schimbă iarăşi. De parcă ar fi văzut o fantomă.

— Nu înţeleg de ce-ar trebui noi să… spuse Ransome repede.

— Nu pot să-l trimit pe expertul lui *Ranger*, nu are experienţa lui Sherwood, se repezi Bliss. Aş putea la fel de bine să trimit o trupă de infanterişti.

— Îmi ordonaţi să mă duc? întrebă Sherwood încetişor.

Ransome îl întrerupse.

— Dar acest comandor Foulerton – el ce spune, sir?

— Ei, aici e buba, Ian. Bliss îl privi dur pe Sherwood. A murit în timp ce o dezamorsa pe cea din estuarul Tamisei. Singurele informaţii pe care le avem sunt cele pe care le-a transmis la telefon asistentului său. Moartea lui a fost trecută sub tăcere.

— Dumnezeule! exclamă Sherwood încetişor.

— Nu te-aş ruga, dar… adăugă Bliss.

Ransome îşi luă pipa. Portland era unul din cele mai importante porturi de pe coasta de sud, cam la şaptezeci de mile depărtare.

— Dar are alte însărcinări la bord, sir, insistă el. Are nevoie de un asistent…

Bliss nu-şi întoarse privirile de la Sherwood.

— O să obţin pe cineva. Sherwood, nu-ţi pot ordona să te duci.

Sherwood îşi răsuci chipiul în mâini.

— Tocmai asta aţi făcut, replică el.

Ochii lui sclipeau în lumina din plafon. Îl privi pe Ransome.

— Mă duc să-mi iau echipamentul, sir. Nu vreau să am alături un necunoscut. Dacă marinarul cu corespondenţa, Wakeford, este de acord, l-aş prefera pe el.

Bliss era uimit.

— Ăsta-i secretarul tău, Ian – ce ştie el despre asta?

Ransome era la fel de uluit, dar nu dorea s-o arate. Sherwood avea un aer hotărât şi totuşi atât de trist, încât nu era momentul pentru dubii.

— Marinarul cu corespondenţa Wakeford – spuse Sherwood calm – a fost un excelent profesor de fizică şi chimie la o şcoală publică, sau nu ştiaţi asta, sir? Nu-şi ascunse dispreţul. Dar i s-a spus că este prea bătrân pentru un brevet de ofiţer. Chiar aşa? Treizeci şi doi de ani? Totuşi, nu destul de bătrân ca să moară pe un dragor!

Bliss îi ignoră ieşirea, sau poate era atât de uşurat că Sherwood acceptase să meargă încât nici n-o observase.

— Trimite după el, aprobă Ransome.

Îl văzu cu ochii minţii pe marinarul tăcut care îl ajutase la corespondenţă şi îi fusese ca o umbră de când se afla pe <MI>Rob Roy<D>. Un om blând, închis în sine.

— Am discutat adeseori cu el despre mine, spuse Sherwood. Este foarte inteligent. Zâmbi amar. Dar se pare că marinei nu-i pasă prea mult de asemenea chestii superficiale.

Ransome îi făcu semn din cap.

— Ne vedem înainte să pleci.

În timp ce uşa se închidea, spuse:

— Nu sunt de acord cu dumneavoastră în această problemă, sir.

— De ce? Pentru că îl cunoşti sau fiindcă ai nevoie de el aici? Îl privi cu curiozitate: Sau poate deoarece crezi că deja a depăşit limita şi nu mai poate să facă faţă? Tonul vocii i se înăspri. Nu-mi pot permite să mă înduioşez pentru un om, Ian, nu mai pot. Dumnezeule mare, am văzut pierind destui tineri, la fel şi tu. E afurisitul ăsta de război, omule, şi nu te ajută la nimic să te uiţi peste umăr sau să-ţi pese prea mult. Ştiu. Am fost acolo şi m-am întors de o sută de ori. Probabil că el este cel mai bun pentru

chestia asta şi chiar acum este *singurul* om pe care-l avem disponibil. Se aplecă, accentuând fiecare cuvânt: Meteorologii ne-au promis vreme bună, sau cea mai bună la care te poţi aştepta în timpul iernii. Dacă vântul se linişteşte şi mai mult, Sherwood va avea şanse mari. Dar trebuie să aflăm! Aliaţii vor încerca să debarce în Franţa anul viitor, poţi să pui pariu. Deoarece campania din Italia înaintează cu o viteză de melc, vor trebui să declanşeze debarcarea chiar dacă nu le place ideea. Trebuie să cunoaştem orice armă secretă nemţească înainte ca ea să ne cadă în cap.

— Mi-ar plăcea să merg acolo cu el.

Expresia lui Bliss se îndulci.

— Mă aşteptam la asta. Dar am nevoie de tine aici. Mă duc eu cu el. Ştiu că nu mă poate suferi şi poate că-i mai bine să nu te ştie aproape, făcându-ţi griji pentru el, nu? Se relaxă şi zâmbi. De altfel, vice-amiralul nostru, care este întotdeauna lângă noi, ca acul cu aţa, se aşteaptă să merg eu. Se ridică şi îşi luă chipiul. Mă duc să-l trezesc pe şofer.

Ransome îl urmă pe puntea întunecată. Prima zi plină. Şi ce mod de a-i pune punct! Deci Bliss ştiuse de la bun început că Sherwood va merge; chiar făcuse rost de o maşină pentru a parcurge rapid drumul prin Weymouth şi Portland Bill.

Trecură pe lângă cuşeta şefului-timonier şi Bliss remarcă:

— Va face mare cinste flotilei, gândeşte-te la asta!

Apoi plecă.

În cele din urmă îşi făcu şi Sherwood apariţia, purtând în mână o geantă mică. Se schimbase într-o uniformă de luptă veche şi albastră şi îşi pusese cizmele de cauciuc pe care Ransome ştia că le purtase la orice misiune periculoasă.

Sherwood studie cerul: Deci n-o să mai ningă. Asta-i bine. Părea foarte calm. Aproape dezinteresat. Se întoarse spre Ransome şi adăugă încetişor: Mulţumesc că aţi încercat să vă împotriviţi. Ridică din umeri. Bănuiesc că şi peste o mie de ani situaţia va fi aceeaşi.

Se auziră paşi pe puntea de oţel şi matrozul cu corespondenţa apăru la vedere.

— Deci a fost de acord.

Sherwood zâmbi pentru prima dată.

— A fost bucuros. Îl obosiţi prea tare, sir.

Wakeford îl privi pe Ransome şi îi spuse:

— Îmi pare rău, sir, că plec pe neaşteptate, dar am rezolvat toate rapoartele de care aveţi nevoie pentru şantier şi…

Ransome îl strânse de braţ. Era slab ca un ţâr sub impermeabil.

— Doar să ai grijă de tine. Pot să mă descurc şi singur. Se îndepărtă. E valabil pentru amândoi. Şi salută. Vreau să vă întoarceţi cât mai repede.

Sublocotenentul Morgan, care rămăsese la bord ca ofiţer de gardă, îi privi îndepărtându-se şi spuse:

— Secretarul v-a lăsat câteva scrisori, sir. Ca şi cum ar fi ştiut dinainte.

Ransome se înfioră. N-avea nici un sens să întrebe despre Sherwood. El n-avea cui să-i scrie. Oricum, se îndoia că ar fi scris. Avusese parte de destul de multă suferinţă în scurta lui viaţă.

— Se pare că înaintarea ta în grad va mai întârzia puţin.

Morgan privi în întuneric, dar cele două siluete dispăruseră.

— Parcă acum nu mi se mai pare atât de importantă, înţelegeţi? Clătină din cap. Întotdeauna se află chiar după primul colţ, nu-i aşa?

Nu explică mai departe, dar Ransome ştia exact la ce se referea.

Cuviosul Părinte Simon Warwick se rezemă cu o mână de imensul şemineu şi privi gânditor flăcările vesele ale focului de butuci. În orice caz, focul dădea doar o impresie de căldură, deoarece această cameră, ca toate celelalte din Codrington House, era prea mare şi nu se încălzea uşor. Odată ce te îndepărtai de şemineu, iarna te împresura cu răsuflarea ei rece.

Se uită spre soţia sa, care stătea pe sofa împreună cu o doamnă îmbrăcată în uniforma Serviciului Voluntar al Femeilor, unde Betty fusese o membră foarte activă până la acel bombardament.

Câteodată era foarte dificil să descâlceşti iţele logicii şi judecăţilor lui Dumnezeu, se gândi el.

Cele două femei verificau listele cu cadourile promise de fermierii şi negustorii locali pentru serbarea de Crăciun.

Warwick se gândea deja la Crăciun, la cât de greu va fi să pavoazeze această casă părăginită şi s-o înveselească pentru mulţimea de evacuaţi şi sinistraţi care stăteau acolo.

Dar îi era foarte greu să se concentreze. Auzea zornăitul veselei şi al tacâmurilor din sufragerie, unde două voluntare puneau masa pentru cină. Spera că doamna de la S.V.F. va pleca înainte de sosirea oaspeţilor. Ştia că acesta era un gând necuviincios, tot aşa cum cunoştea şi motivul inabilităţii sale de concentrare asupra problemelor de Crăciun.

Dacă n-ar fi fost zumzetul discuţiilor şi zornăitul veselei, ştia că ar fi auzit vocea lui Eve din holul imens, unde se afla telefonul.

Se încruntă. Le vedea chipurile în minte, al ei şi al tânărului căpitan-locotenent atât de sigur de sine şi care părea că nu se gândea decât la nava lui şi la război. El le povestise multe, dar când ochii celor doi se întâlniseră, privirile lor spuseseră o altă poveste. Warwick simţise atunci ceva foarte aproape de gelozie, mai mult ca un pretendent decât ca un tată.

Acum ea răspunsese la telefon. Warwick se îndepărtă de gândul care-i atinsese mintea şi-l duruse la fel ca un nerv expus. Oare ar fi chemat-o dacă el ar fi răspuns la apelul lui Ransome? Sau ar fi invocat o scuză? Dar asta doar ar fi amânat inevitabilul, nu l-ar fi prevenit. Şi gândul rămase fără răspuns.

Doamna de la S.V.F. se ridică în picioare şi îşi închise geanta. Era o femeie solidă, competentă. Îndeplinea funcţia de magistrat local şi era văduva unui bătrân general-maior care murise într-un sat din apropiere.

Îşi întinse mâna şi îi spuse:

— La revedere, Părinte.

Strângerea ei de mână se asemăna cu pantofii solizi pe care-i purta, fermă şi practică.

Betty se juca nesigură cu mărgelele.

— Păi, ăă… să te conduc la maşină.

Warwick îşi muşcă buza. Erau prieteni vechi, dar Betty aproape se dăduse de gol că-i uitase numele.

Uşa se deschise şi Eve intră în cameră. Purta un pulover gros de pescar şi pantalonii ei favoriţi, pătaţi de vopsele.

Se cuprinse cu braţele şi tremură:

— Sunt rece ca gheaţa!

Betty îi zâmbi.

— Ce mai face el, dragă?

Eve îşi privi mama cu dragoste.

— E bine, mammy. Îşi coborî privirile. Eu... cred că a trecut prin momente grele.

— Despre ce-i vorba, Betty? exclamă doamna de la S.V.F. O dragoste secretă? Trebuie să vă spun că nu sunt surprinsă.

— E cineva cu care ne întâlneam în vacanţe, înainte de... spuse Warwick dar nu mai continuă.

— Înţeleg, replică doamna. Ei, ei!

Traversă camera şi o luă pe Eve de umeri.

— E un băiat norocos!

— E un bărbat, nu un băiat, îi replică ea. Comandă un dragor.

Replica sunase ca o sfidare, a apărare împotriva banalei rezumări şi a refuzului tatălui său de a accepta că ea avea sentimente.

Cândva mama ar fi ajutat-o şi ar fi înţeles-o. Acum părea rătăcită, pierdută în propriile ei gânduri pe care nimeni nu mai putea să i le împărtăşească.

— Mă duc să fac o baie, şi...

Îşi privi pantalonii şifonaţi şi îşi aminti zâmbetul lui când îi văzuse, cum îi vorbise el de întâlnirile din micul şantier, făcând-o să le retrăiască nu ca o fetiţă, ci ca o egală.

— Şi să mă schimb.

Warwick îşi băgă mâinile în roba preoţească.

— Bună idee! Nu sta mult. În seara asta cinăm devreme. În eventualitatea că vom fi bombardaţi.

Doamna de la S.V.F. încă o mai privea pe Eve, ochii ei scânteietori atunci când vorbise. O fată atât de liniştită, care avea puţini prieteni. Dar ceva o schimbase. La serata de bridge de duminică va constitui un bun subiect de bârfă, se gândi ea.

Eve închise uşa şi se sprijini de ea, sperând că puloverul gros îi ascunsese respiraţia agitată, care încă nu i se potolise, dar în zilele acestea nu era ceva neobişnuit. Îi simţise schimbarea din voce, atenţia cu care-i vorbea, ca şi cum fiecare cuvânt era preţios.

Dar nimic nu putea să-i umbrească fericirea. El se întorsese după atâtea luni şi zile şi, bineînţeles, ore; nava lui se afla în

şantier. Ar fi putut fi oriunde, în Scoţia sau în Nordul Angliei, dar *Rob Roy* venise la Plymouth. Nu îi spusese asta cu prea multe cuvinte, iar ea avusese sentimentul că multe urechi îi ascultau, gata să le întrerupă legătura telefonică proastă. Prin faptul că el îi vorbise despre grădinile din jurul acestei case, o făcuse să-şi dea seama unde se afla.

Nu putuse să-i precizeze când se vor vedea. Erau „chestiuni“ care trebuiau rezolvate. Ea încercase iarăşi acelaşi sentiment de teamă: cineva la care el ţinea mult era în pericol.

Urcă în fugă scara în spirală până la camera ei. Nici măcar nu observă zugrăveala scorojită, săgeţile de pe pereţi care indicau traseul spre cel mai apropiat adăpost aerian, indicaţiile despre ce trebuia făcut în cazul unui atac cu gaze toxice, cum să procedezi dacă o bombă incendiară ar cădea pe casă.

Ajunse în camera ei şi rămase gâfâind lângă fereastră, înainte să tragă draperiile de camuflaj. Mai devreme ninsese, dar zăpada se topise în cea mai mare parte.

Poate că va merge acasă de Crăciun? Se aruncă pe pat şi luă în braţe vechiul ursuleţ de pluş.

Se gândi la fratele lui, neastâmpăratul Tony, care încă mai era în spitalul marinei. *El* va fi acasă de Crăciun; îi scrisese şi îi povestise despre întâlnirea cu Ian în Sicilia. Ea izbucnise de multe ori în lacrimi citind scrisoarea.

Considerase esenţial să-i viziteze pe părinţii lui la Fowey. Tatăl lui o îmbrăţişase călduros şi o tratase ca pe cineva din familie. Mama lui păstrase o distanţă politicoasă jucând cam acelaşi rol ca şi Părintele de la parter. Se dusese să-i vadă velierul, *Barracuda*, şi maistrul Jack Weese încercase s-o tenteze să iasă în larg cu ea înaintea întoarcerii conaşului Ian. Totul ar fi putut fi atât de diferit. Îşi îndepărtă celelalte gânduri. Încă mai puteau apărea schimbări.

Deschise un sertar şi scoase scrisorile preţioase primite de la el şi ultimul articol de ziar scris de celebrul corespondent de război, Richard Wakley. Nu se deosebea prea mult de transmisia de la radio, astfel că atunci când îl citea şi îl recitea auzea vocea lui binecunoscută descriind scena aşa cum o trăise. Urletele ascuţite ale bombardierelor în picaj, bubuitul navelor care explodau şi trupele care se luptau să-şi croiască drum spre plajele Siciliei.

Richard Wakley fusese acolo, chiar lângă Ian. Ar fi putut să-l atingă. Cameramanul lui Wakley luase câteva poze în luptă şi una dintre ele îl înfăţişa pe Ian.

Privea spre cer, arătând ceva cu mâna pe fundalul fumului învolburat, ca o prezenţă diavolească.

Privi fotografia. *O, dragule drag, te iubesc atât de mult*.

Wakely îşi terminase atât emisiunea cât şi articolul în stilul bombastic care-l caracteriza:

„Împreună, acel tânăr căpitan şi cu mine am privit moartea în faţă şi iarăşi am supravieţuit.“

Scrisese la redacţia ziarului şi îi întrebase dacă era posibil să cumpere o copie a fotografiei lui Ian. Până acum nu primise nici un răspuns.

Se duse în baia micuţă şi dădu drumul la robinete. Văzu sticla de săruri de baie nedesfăcută, lângă fereastră. Acum nu se mai găsea aşa ceva. Aşa cum spusese cu nostalgie vânzătoarea de la magazin: „Cred că acum sunt folosite pentru explozibil!“

Eve le va păstra, aşa cum făcuse şi până acum… Simţi cum roşeşte şi ieşi din baie. Apoi făcu ceva ce în mod normal n-ar fi făcut. Încuie uşa dormitorului şi se privi câteva secunde chinuitoare în oglinda dulapului, în timp ce apa umplea ca o lavă cada imensă.

Cu foarte mare grijă, deschise sertarul de jos al dulapului şi scoase cămaşa de noapte. Îndepărtă cu atenţie săculeţul cu flori uscate al căror miros se impregnase în mătasea albă şi fină, în doi ani de când o cumpărase. Zâmbi şi o întinse pe lângă corp, studiindu-şi imaginea în oglindă şi amintindu-şi. O cumpărase, epuizându-şi aproape toate economiile, în perioada dinaintea cartelărilor, care făcuseră ca aceste obiecte de lux să rămână accesibile doar celor foarte bogaţi şi pieţei negre. Schimbase două autobuze ca să ajungă în alt district şi să scoată bani de la poştă, ca nu cumva diriginta locală să-i spună mamei ce făcuse.

Se hotărî, îşi scoase puloverul şi îşi lăsă pantalonii să cadă în jurul gleznelor.

Inima îi bătea nebuneşte. Se studia în oglindă în timp ce-şi arunca lenjeria pe pat, apoi goală, ţinându-şi cămaşa de noapte pe lângă trup. Nu o va purta până când…

O avea de doi ani. Ştiuse atunci, chiar şi mai înainte, că îl

dorea. Dacă el s-ar însura cu alta, ea nu se va mărita niciodată. Nu ştia de ce era atât de sigură. Pur şi simplu ştia.

— Dragă, întârzii mult? o auzi pe mama strigând-o.

Zâmbi şi aşeză cu grijă săculeţul cu flori în cămaşa de noapte, apoi o puse în pungă.

— Zece minute, mammy!

Traversă goală camera rece şi se cufundă în îmbrăţişarea apei fierbinţi.

În curând, vor recupera tot ce au pierdut. Împreună.

Imensul automobil de serviciu părea că merge cu viteza fulgerului prin beznă. Având farurile acoperite de apărătoare regulamentare spre a nu fi văzute din aer, obiectele de pe marginea drumului apăreau din umbră de parcă şoferul ar fi pierdut controlul volanului.

— Sfinte Sisoe, sunt bucuros că ea cunoaşte drumul! murmură comandantul Bliss.

„Ea“ era o Wren plutonier-major de la Comandamentul Diviziei din Plymouth, o fată micuţă, slăbuţă, căreia părea să-i facă plăcere să conducă şi să se lupte cu maşina.

Sherwood observă case spălăcite cu ferestrele camuflate, care se înghesuiau de-a lungul şoselei, apoi goluri acolo unde erau câmpurile, tufişuri golaşe ude de zăpada topită, care sclipeau în lumina farurilor, şi, la un moment dat, un cal care privea peste o poartă, cu ochii ca două pietre preţioase.

Urcară în Exeter, îndepărtându-se de mare spre Honiton in Devon, în timp ce ştergătoarele se luptau în zadar cu noroiul proiectat pe parbrizul lor de alte vehicule. Majoritatea acestora erau militare, observă Sherwood, camioane imense care păreau să ocupe toată lăţimea şoselei.

Matrozul cu corespondenţa Wakeford stătea în faţă lângă şoferiţă, cu spatele ţeapăn, şi Sherwood avea impresia că apăsa puternic cu ambele picioare în podea – probabil că aşa şi era.

Sherwood se tot gândea la încercarea lui Ransome de a nu-l trimite în această misiune neaşteptată. Aflase de scrisorile pe care Wakeford le încredinţase căpitanului şi se întreba de ce nu făcuse şi el la fel. Doar o notă, câteva cuvinte în care să încerce să-i explice de ce o părăsise în timp ce dormea, de ce nici măcar

nu îi scrisese.

Dacă misiunea aceasta ducea la un dezastru... Privi afară pe geamul murdar, ca să evite încă o conversaţie cu Bliss. Acesta părea că ştie să vorbească numai despre RĂZBOI, cu majuscule. Era ca şi cum i s-ar fi relatat ştirile de la ora nouă, se gândi el.

Mina ar putea să explodeze foarte uşor. Poate-i adăugaseră un dispozitiv nou. Bliss oprise o dată maşina ca să dea un telefon. Când se întorsese, le comunicase că mina e încă intactă. Păruse destul de uşurat, de parcă explozia minei i-ar fi pus o pată pe dosar.

Sherwood se gândi la Rosemary, la cum se îmbrăţişaseră, cum îşi ceruseră atât de mult unul altuia încât se epuizaseră total.

O scrisoare i-ar fi făcut mai mult rău; asta în cazul în care ei i-ar mai fi păsat după aceea ce făcuse el.

Se mai gândi şi la oamenii alături de care trăia pe *Rob Roy*, un echipaj tipic pentru o navă mică. Cât timp îşi vor aminti de el dacă lucrurile vor merge prost? Se forţă să zâmbească. Doar pe durata unui cart de noapte, după cum ziceau marinarii bătrâni.

Îi vedea în minte pe câţiva îndreptându-se spre casele lor, în cele patru zări. Cei mai norocoşi erau deja acasă, la taverna din localitate sau încercând să adune resturile unei căsnicii, descoperind liniştea departe de camarazii lor, departe de toate. Alţii poate că se mai întrebau ce vor găsi la destinaţie. O gaură unde cândva le fusese casa, compasiune şi un sentiment de singurătate totală.

Reveni iarăşi la Rosemary. Era singură. Oare şi-l mai amintea pe soţul ei, soldatul pe nume Tom? Oare în acea ultimă noapte disperată din Mayfair se iubise cu *el*?

Când maşina viră brusc ca să evite un om care împingea o bicicletă, geanta lui Sherwood zornăi în portbagaj. Pietonul strigă ceva după ei şi fata de la volan murmură:

— Dobitoc tălâmb. ’ncearcă să-şi publice numele în ziare. Păru să-şi amintească de ofiţerul superior din spate şi adăugă: Iertaţi-mă, sir.

— Atâta timp cât ajungem acolo, nu-i nimic, îi replică Bliss voios.

Gândurile lui Sherwood zburară la cele două sticle de gin pe care le avea în geantă, împachetate împreună cu instrumentele.

Chiar acum, de asta avea nevoie. De inconştienţă. Îşi aminti cât de uluit fusese când Bliss îi povestise de comandorul Foulerton. I se părea imposibil că i se întâmplase aşa ceva. Era un geniu. Un om liniştit, modest, care ştiuse despre mine mai multe decât oricine altcineva, chiar dacă erau magnetice, lansate din aer sau depuse de orice vas care se putea strecura prin sistemele de apărare.

După cum precizase foarte repede Bliss, Foulerton fusese ofiţer de carieră. Dar nu mai amintise că se înrolase ca matroz în marina de pace şi că-şi obţinuse promovările prin propriile lui puteri. Aceşti rari oameni, care ajungeau pe puntea de comandă pe calea cea mai grea, erau coloana vertebrală a marinei. Se gândi la inginerul mecanic de pe *Rob Roy*, John Campbell, şi la bietul şi bătrânul Bone – cu proteza lui şi problemele cu stomacul. Aceştia trebuiau acum să se dea la o parte şi să lase tinerilor medaliile, dar fără ei flota n-ar putea funcţiona.

Se aplecă, de parcă în mintea lui s-ar fi declanşat o bombă cu ceas.

— Marea. Sunt sigur că-i simt mirosul!

Fata îi vorbi peste umăr, dar din fericire nu-şi luă ochii de pe şoseaua şerpuitoare.

— Aveţi dreptate, sir. Am trecut prin Lyne Regis. Acum suntem în Dorset. În ritmul ăsta, într-o oră ajungem!

— Atunci o să dormim câteva ore, spuse Bliss cu iritare. Sper că cineva şi-a amintit să ne aranjeze să mâncăm şi să dormim.

Când Sherwood nu spuse nimic, îl întrebă:

— Ce zici?

— Mai întâi o să merg la locul cu pricina, răspunse Sherwood.

Până atunci fata crezuse că Bliss făcea parte din categoria V.I.P. Acum îşi schimbă opinia. Locotenentul tânăr, cu chipul palid, care vorbise foarte puţin, era, dintr-un anumit motiv, cel care conta. Nu i se spusese nimic, deci evident era ceva important.

— E la latitudinea ta, bineînţeles… răspunse Bliss.

Sherwood i-o reteză.

— Aşa se pare.

Sherwood atinse umărul fetei şi se scuză când ea tresări alarmată.

— Iartă-mă. Arătă cu degetul prin parbrizul murdar. Care-i

localitatea următoare?

— Bridport, sir, răspunse ea. De obicei ne oprim acolo pentru o verificare, asta doar dacă cei din armată sau din Garda Naţională nu s-au dus cu toţii la cârciumă!

— Aş vrea să dau un telefon de acolo.

Ea păru că percepe tensiunea şi subita hotărâre din tonul său.

— Ştiu exact locul, sir.

Sherwood îşi scoase portofelul şi pipăi carneţelul în întuneric. De ce îi ceruse numărul de telefon? Oare ce credea că face?

Trecură pe lângă postul de control şi soldaţii de lângă bariera de saci de nisip le lăsară cale liberă.

— Puteam fi şi nişte afurisiţi de nemţi, din punctul lor de vedere! exclamă Bliss.

Şoferiţa era mulţumită de întunericul care-i ascundea zâmbetul. Îi cunoştea pe mulţi dintre cei care deserveau punctele de control şi puţini dintre ei ar fi îndrăznit să oprească maşinile Comandamentului Diviziei.

— Aici este, sir, spuse ea.

Sherwood simţi maşina abătându-se de la şosea şi văzu un han mic a cărui firmă se bălăbănea în vântul rece. Ca o imagine din *Insula Comorilor*, se gândi el.

— Nu întârzia prea mult, îi spuse Bliss. Părea că încearcă să-şi reimpună prestanţa. O să profit de ocazie ca să mă uşurez. Apoi îşi privi ceasul. De ce să nu bem o halbă? Încă nu-i ora închiderii.

Wakeford clătină din cap.

— Nu în seara asta, sir. Dar mulţumesc pentru propunere. Ei, mâine e cu totul altceva.

Sherwood îl bătu pe umăr şi îşi deschise portiera. Remarca fusese prea aproape de adevăr ca să-i producă vreo uşurare.

După ce ofiţerii părăsiră maşina şi se despărţiră în întuneric, şoferiţa întrebă:

— Despre ce-i vorba?

Wakeford ridică din umeri.

— Acela-i locotenentul Sherwood. Cel căruia i s-a acordat Crucea George, îţi aminteşti? – Îi văzu ochii mărindu-i-se pe fundalul obrajilor palizi. S-a dus să telefoneze cuiva. Probabil crede că asta îi este ultima şansă.

Ea privi în altă parte.

— Vorbeşti de parcă ar fi un condamnat.

Wakeford oftă.

— Într-un fel este.

Între timp Sherwood intrase într-un bar sumar mobilat, în care singurii consumatori erau şase fermieri şi doi dulăi.

Patronul îl privi pe Sherwood fără pic de curiozitate. Uniforma veche de luptă cu tresele aurii de pe umeri demonstra că este în misiune. Asta nu era nimic nou în această zonă de coastă. Era mai prudent să nu pui întrebări.

— Telefon, şefule? Chiar pe acolo…

Accentul lui era tot atât de galez ca al lui Drake.

Sherwood se aşeză pe un taburet mic şi îşi îndreptă carneţelul spre o veioză cu un bec ca o lumânare. Formă numărul, apoi trebui s-o roage pe operatoare să-l ajute. Mai întâi obţinu o legătură foarte proastă, apoi i se păru că auzise cum se trânteşte portiera unei maşini; Bliss demonstrându-şi nerăbdarea.

Sherwood îşi strânse buzele. *Ei, să fie sănătos. Nu el îşi asumă riscurile*. El trebuia doar să doarmă şi să-şi ia micul dejun.

Îi răspunse o voce bărbătească şi Sherwood aproape trânti telefonul. Apoi îşi aminti. Ea îi spusese că locuia împreună cu părinţii.

— Aş putea să vorbesc cu, ăă… Rosemary, vă rog?

Urmă o pauză lungă ca şi cum omul s-ar fi gândit.

— Ştii, e puţin cam târziu!

Sherwood simţi cum îl îneacă disperarea.

— Trebuie să vorbesc cu ea!

— Hei, hei, stai puţin, oricine ai fi tu. Fiica mea nu e…

Se auziră câteva sunete înăbuşite şi Sherwood bănui că cineva acoperise receptorul.

Când ea îi vorbi, legătura se îmbunătăţi dintr-o dată. Era ca şi cum s-ar fi aflat chiar lângă el.

— Cine este?

Încercă să-i explice.

— Trebuie să-ţi vorbesc. Să îţi explic…

Nu reuşi să termine.

— O, Philip, unde eşti? Am fost aşa de neliniştită, atât de îngrijorată. Am crezut că ţi-a fost silă de mine, că am făcut ceva…

— Te rog. Ascultă-mă. Trebuie să plec chiar acum. E o treabă

pe care trebuie s-o fac. Acum, după ce începuse, nu se mai putea opri. Nu sunt sigur ce-o să se întâmple. Doar doream să ştii ce ai însemnat pentru mine, cât de fericite au fost zilele acelea împreună.

— Ştiu. Ţi-am scris de câteva ori, dar…

— Cred că scrisorile încă n-au ajuns. Auzi un clacson. Nu vreau să te rănesc, Rosemary, ai suferit destul, dar nu puteam să mă aflu atât de aproape de tine, fără să…

Privi telefonul usturându-l ochii. Făcea tot ce jurase să nu facă.

— Nu închide, spuse ea. Despre orice ar fi vorba, oriunde ar trebui să mergi, te rog să ai grijă, de dragul meu dacă nu pentru altceva. Trebuie să te revăd, Philip. Aşteptă, apoi adăugă. Mai eşti la telefon?

— Da.

Doar un singur cuvânt, dar de abia reuşi să-l pronunţe.

— Nici eu n-o să uit niciodată…

— La revedere, draga mea, murmură Sherwood.

Închise telefonul şi puse doi penny lângă el înainte de a trece iarăşi prin bar. Nimeni nu se mişcase. Doar unul dintre dulăi îşi schimbase poziţia.

Se urcă în maşină fără să scoată o vorbă.

Wakeford îl întrebă încetişor.

— Totu-i în ordine, sir?

Sherwood urmări tufişurile care iarăşi alergau pe lângă ei.

— Da. Acum este.

Nu mai vorbi până când maşina se opri şi marea se deschise în faţa lor, întâmpinându-l ca un bătrân inamic.

Lui Sherwood i-au trebuit doar câteva minute să strângă toate informaţiile de care avea nevoie. Paraşuta minei se încurcase într-o barcă scufundată, aparţinând se pare unui pescar din localitate. Vântul încă n-avea destulă putere, dar se prevestea că se va înteţi şi că va ninge.

În spatele unui camion Chevrolet al armatei, ai cărui aripi roşii îi arătau apartenenţa la Brigada de Deminări, Sherwood studie harta împreună cu doi ofiţeri pionieri şi un locotenent de la baza navală din Portland.

Mina era mult prea aproape de Chesil Beach, acel şir ciudat de

stânci paralel cu coasta şi care se întindea până în partea nordică a lui Portland Bill. Era o zonă sinistră şi la lumina zilei, cimitir pentru multe nave de-a lungul secolelor, deşi unii spuneau că fuseseră atrase acolo de jefuitorii de epave.

Acum, cu vântul tânguindu-se printre stâncile ude şi ştiind că mina se afla chiar lângă mal pe un banc de nisip, oricine s-ar fi înfiorat de groază.

— Este refluxul, spuse Sherwood. Treaba trebuie făcută repede. Dacă paraşuta se desprinde de epavă sau mina este aruncată mai aproape, nici măcar n-o să putem s-o mai vedem.

Cei doi pionieri încuviinţară la unison. Probabil că la rândul lor dezamorsaseră destule mine şi bombe. Altfel nu s-ar fi aflat aici.

— Am blocat plaja pentru mâine dimineaţă, spuse unul dintre ei.

Sherwood ieşi afară şi adulmecă aerul aspru şi amar. Mâine va fi prea târziu. De ce gândea aşa? Oare pentru că ştia că nervii nu-l vor ţine atât de mult?

— Trebuie s-o facem acum. Am nevoie de două lanterne bune. Râse ca să înlăture încordarea. Cei de la camuflaj vor trebui să înghită chestia asta!

— Care-i problema cu luminile?

Vice-amiralul Hargrave, însoţit de doi aghiotanţi, venea pe plajă.

— Dumnezeule, începe să semene cu o zi de paradă! murmură Sherwood.

Vice-amiralul studie harta, apoi spuse.

— Ai dreptate, Sherwood. Până acum nu-i vorbise deloc lui Bliss. Ocupă-te de rezolvarea problemei.

Unul dintre aghiotanţi se îndepărtă grăbit. Apoi i se adresă tăios celuilalt:

— Comunică-i inspectorului de poliţie să înceapă evacuarea. Casele de acolo de sus şi oricine ar mai putea să…

Sherwood se lăsase pe vine lângă geanta lui.

— Să explodeze, sir?

Vice-amiralul chicoti.

— Iartă-mă că am spus asta.

Sherwood îl luă pe slăbuţul Wakeford de braţ şi se îndepărtară de ceilalţi.

— De pe hartă reiese că aici se află o porţiune dintr-un zid de beton, construit de Corpul de Ingineri în timpul unui exerciţiu. Desfăşoară cablul telefonului până acolo şi stai la adăpost.

— Am înţeles, sir.

Sherwood îşi atinse buzele; erau uscate ca pergamentul.

— Uite, nu pot să-ţi spun „matrozul cu corespondenţa Wakeford“ în situaţia asta. Cum te cheamă?

Wakeford privi plaja.

— Horace, sir. Un nume pe care l-am detestat dintotdeauna.

Dintr-o dată îi era foarte necesar să fie foarte apropiat de acest om blând. Probabil că va fi ultimul care-i va auzi vocea; va trebui să scrie totul, astfel încât următorul idiot… Insistă:

— Cum te-au poreclit copiii la şcoală?

Wakeford păru să se înveselească.

— Stinky (Puturosul), sir; din cauza profesiei mele.

— Aşa să fie. Sherwood îi dădu bereta. Zgomotele de lângă ţărm sunt o pacoste. Trebuie să aud bine. Îl strânse de braţ. Acum du-te. Dacă-ţi spun, te îndepărtezi imediat.

Wakeford îl privi fix în întuneric.

— Dacă se întâmplă, sir, cât timp am la dispoziţie?

Sherwood îşi ridică geanta.

— Dacă se declanşează detonatorul, de obicei mai ai disponibile încă douăsprezece secunde.

Wakeford îl privi coborând plaja spre nişte siluete anonime de lângă mal şi altele din apă, care ţineau o barcă de cauciuc.

Sherwood îi observă pe pionieri desfăşurând un cablu telefonic în timp ce ei înaintau prin apă împingând barca de cauciuc înaintea lor. Odată ce va porni fluxul, va fi prea târziu. Ţinându-se de barcă şi plescăind prin apă alături de ceilalţi, Sherwood încercă să-şi amintească tot ce ştia despre acest tip de mine. Erau încărcate cu şapte sute cincizeci de kilograme de hexanită nimicitoare. Îndeajuns să distrugă câteva străzi, sau să spulbere un crucişător.

Un pionier aprinse una dintre lanterne şi Sherwood îşi imagină consternarea iscată pe ţărm. Mina era uimitor de aproape, pe jumătate scufundată şi cu paraşuta zdrenţuită, pierzându-se în umbrele apei adânci. Din cauza apei mării, mina era mai curată decât de obicei. Cea cu care avusese de a face înainte fusese

soioasă de negreala eşapamentelor avionului care-o lansase. Pe aceasta se vedeau strălucind cifrele şi literele de cod, iar din cauza curentului apei se părea că mina se mişcă. Dar era doar o iluzie optică, pentru că altfel ar fi fost morţi.

— În ordine, sergent, ia-ţi oamenii şi pleacă.

Soldaţii se îndepărtară în întunericul înconjurător.

Sherwood simţea pe faţă briza mării ca gheaţa. Încercase să-i prezinte lui Wakeford situaţia în mod încurajator. Douăsprezece secunde. Poate. Dar aici, adevărata diferenţă constă în faptul că n-aveai unde să fugi, nici o casă părăsită, nici un zid de grădină sau, ca în incidentul anterior, să stai lipit de terasamentul unei căi ferate. Când explodase mina aceea, văzuse două vagoane zburând pe deasupra capului său de parcă erau zmeie de hârtie.

Testă telefonul.

— Stinky, mă auzi?

Se străduí să râdă uşor, deşi se simţea gâtuit de spaimă.

— Da, sir.

— Scrie asta. Este de tipul Şapte. Până acum asta-i singura clasificare pe care o avem.

O măsură din ochi mişcând reflectorul centimetru cu centimetru, până când razele ajunseră să pătrundă sub apă.

— Are o lungime cam de nouă picioare şi şase inci, aş spune.

Se întrerupse să-şi ridice geanta mult deasupra apei, pe o mică ridicătură de nisip. Zgomotele mării păreau aici amplificate. Probabil că uşorul fâsâit al detonatorului nici nu se va auzi. Nu că ar fi avut vreo importanţă.

— Am găsit detonatorul.

Căută cleştii speciali, cei pe care-i folosea să prevină mişcarea, şi astfel declanşarea detonatorului. Îşi şterse de pe ochi stropii de apă sărată, sau de transpiraţie. Cleştii strânseră inelul de siguranţă care menţinea în poziţie detonatorul.

Sherwood se aplecă spre spate, sprijinindu-se pe călcâie.

— Ceva nu-i în regulă.

Nu-şi dăduse seama că vorbise tare.

— Ce s-a întâmplat, sir?

— Nu sunt sigur.

Privi iarăşi în apă. Oare-i jucau feste simţurile, sau apa era deja mai adâncă?

— E prea uşor, Stinky. Tot ce trebuie să fac este să-l deşurubez, întocmai ca la modelele vechi.

— Fiţi atent, sir.

Sherwood zâmbi, în ciuda nervilor încordaţi. *Atent*. Comandantul Foulerton încercase să dezamorseze una dintre minele astea. Era un adevărat expert, un profesionist. Dacă n-ar fi existat acel precedent, mina ar fi putut fi într-adevăr o floare la ureche. Erau norocoşi că fusese spălată de mare şi că se înţepenise într-o poziţie avantajoasă.

Sherwood înconjură încet mina, pipăind-o cu mâna liberă, de parcă ar fi fost vie.

Se reîntoarse la detonator şi atinse cu buricele degetelor inelul de siguranţă. Câteva răsuciri şi tot dispozitivul ar ieşi afară. Nu era uşor, dar nici imposibil.

În acel moment mâna începu să-i tremure de parcă ar fi avut febră. Puse lanterna puternică în geantă şi îşi strânse încheietura palmei cu cealaltă mână. *Pentru numele lui Dumnezeu, nu acum!* Încercă iarăşi. Dacă ar fi fost pe uscat ar fi riscat să ataşeze un lanţ la mânerele ridicate. Ca şi când şi-ar fi bătut joc de el, vântul îi ciufuli părul şi o bucată din paraşută pluti ca un linţoliu pe lângă coapsa lui.

Nu mai avea timp. Tremura din tot corpul. Lucrul de care-i fusese cel mai frică.

Luă iarăşi lanterna şi începu o altă inspecţie atentă. Dar o voce părea să-l ironizeze. *Doar amâni deznodământul. S-a terminat*. De ce nu-i dai brutei o lovitură, să termini chiar acum treaba?

Încercă să se agaţe de fragmente de amintiri, ca un om prins în vârtejul creat de o navă care se scufundă. Vocea ei la telefon. Când a fost asta, acum o oră, sau două? Asta era tot?

Scoase din geantă cheia specială pe care şi-o confecţionase pe *Vernon*. Probabil că Foulerton folosise originalul.

Îşi privi sălbatic imaginea în apă. *Mânere de ridicare!* Cuvintele păreau să urle la el atât de tare încât aproape scăpă lanterna.

Vorbi cu grijă în receptorul telefonului.

— Stinky. Mina asta are mânere de ridicare. Nemţii au încetat să le mai folosească de acum un an şi jumătate.

— Eu… nu înţeleg, sir!

— Nu încerca, bătrâne.

Îşi aminti cuvintele pe care i le adresase în Sicilia maiorului canadian când Ransome alergase la targă.

— Doar roagă-te!

Alinie mânerul cu detonatorul, fixă cheia în jurul lui, apoi privi în sus la norii foarte coborâţi.

Douăsprezece secunde. Împingea în cheie cu toată greutatea. La început nu se întâmplă mai nimic, apoi vopseaua din jurul mânerului se crăpă şi aceasta începu să se învârtă.

— E sub mâner, Stinky, gâfâi el.

Lăsă lanterna să cadă în mare lângă cizma sa, care acum se umpluse cu apă rece. Altă rotaţie, şi încă una. Cât timp va avea la dispoziţie să afle ce se întâmplă?

— E aici, sub mâner, strigă el. Încerc acum să-l scot.

Introduse cleştii şi începu să răsucească. Să presupunem că şi Foulerton observase amănuntul şi aceasta fusese de fapt adevărata capcană.

— Ei bine, acum e mult prea târziu, ticăloaso! urlă el.

Detonatorul alunecă între degetele lui şi liniştea neaşteptată păru să-i apese timpanele ca nişte degete. Se întoarse la primul inel de siguranţă şi introduse cleştii. În interiorul găurii se afla al doilea detonator, acum inofensiv după ce făcuse descoperirea. Dacă nu l-ar fi avertizat instinctul, mina ar fi explodat la a doua răsucire a inelului de siguranţă.

Îl auzi pe Wakeford strigându-l:

— Vă simţiţi bine, sir? Vă rog, răspundeţi-mi!

Se aplecă peste mină şi icni în receptor.

— Vino şi scoate-mă de aici! Eu… n-nu pot să mă mişc!

Vomită deasupra telefonului şi se prăbuşi în apă.

Soldaţii începură să alerge prin apă spre el, apoi cineva îl luă de mijloc şi se auzi o voce:

— Aici, daţi-mi o mână de ajutor! Bietul om şi-a făcut treaba pe noaptea asta!

Apoi era alături de Wakeford pe Chesil Beach, deşi Sherwood nu-şi amintea cum ajunsese acolo. Acum plaja nu mai era goală, ci viermuia de oameni care alergau în toate direcţiile.

Comandorul Bliss se aplecă şi îi luă mâna. Era ca o bucată de

gheaţă.

— Mă întrebam ce faceţi voi, spuse Bliss. Acum când am aflat, încă mi-ar plăcea să mi se spună şi *cum* o faceţi! Ai făcut o treabă a naibii de curajoasă.

Sherwood încercă să vorbească, dar nimic n-avea sens. Tremura atât de tare încât ar fi căzut dacă ceilalţi nu l-ar fi ţinut. Şoferiţa Wren îi puse peste umeri o pătură, râzând şi plângând în acelaşi timp, iar vice-amiralul patrula pe plajă sprijinindu-se într-un baston şi într-un târziu exclamă:

— Ei, ce ziceţi de asta?

— Ce este, sir? îi şopti Wakeford.

— Du-mă de aici. Undeva unde să găsesc un telefon.

Apoi leşină.

— Sună pe *Rob Roy*, spuse Bliss. Înştiinţează-l pe căpitan. Dorea să afle rezultatul imediat, deşi toţi ne aşteptam să fie mâine. Privii norii în timp ce vântul îi învolbura mantaua în jurul picioarelor. Mi-e teamă că ar fi fost prea târziu.

Îi privi pe soldaţii care-l duceau pe Sherwood spre şosea.

— Habar n-am câte afurisite din alea a dezamorsat locotenentul ăla, dar pe Dumnezeu, asta este ultima.

Se uită la apa neagră de parcă s-ar fi aşteptat s-o vadă acolo, mai ameninţătoare şi mai răbdătoare ca niciodată, dar se observa numai sclipirea slabă din locul unde Sherwood îşi pierduse lanterna în apă, şi urma de maree pe plajă.

Când Wakeford se întoarse la maşină îl găsi pe Sherwood stând în spate, cu pătura încă în jurul umerilor şi cu faţa ascunsă în mâini.

— Tocmai i-a fost iarăşi rău, şopti fata.

Sherwood ridică privirile; în întuneric ochii lui erau ca nişte găuri.

— Telefonul?

— Credeţi că-i bine, sir?

— Te rog. Vocea îi era stinsă. Ajută-mă.

Găsiră un telefon la secţia de poliţie unde subiectul minei fusese pe larg dezbătut, de când fusese lansată cu o noapte înainte de un avion nemţesc. Probabil că pilotul german o aruncase deoarece fusese prins într-un baraj de artilerie sau fusese urmărit de avioane de vânătoare. Nu vor afla niciodată.

Mâine pionierii vor ridica mina din mare, după care va urma examinarea ei.

Sherwood se trezi într-un birou ai cărui pereţi erau plini de pozele criminalilor căutaţi şi ale persoanelor dispărute.

Wakeford obţinu numărul, îi înmână receptorul şi apoi se retrase. Încercă să-i zâmbească, să-l încurajeze, dar nu se putea gândi decât la vocea lui Sherwood în telefonul de campanie, ca a unui om care priveşte frânghia spânzurătorii sau plutonul de execuţie.

Sherwood auzi imediat vocea.

— Am ştiut că o să telefonezi, spuse ea răguşit. Trebuia să aştept. Să fiu sigură. Spune-mi ce să fac.

Sherwood încercă să-şi limpezească mintea.

— Vreau să te văd. Acum. Eu… eu am nevoie să…

— Unde eşti? îl întrebă ea repede. Vin imediat.

El încercă să râdă.

— Cei de la poliţie s-au oferit să mă conducă.

— O să fiu aici, aşteptându-te. Să nu mai faci nimic, doar vino.

Dar de data asta Sherwood nu-i putu răspunde. Toate sistemele lui de apărare se năruiseră.

17. Reuniri

Ian Ransome bătu cu picioarele în dalele de piatră, încercând să-şi pună sângele în mişcare, urmărind ninsoarea deasă care se cernea din cerul mohorât al după-amiezii.

De multe ori se răsucise şi privise catedrala masivă şi grupurile de oameni care se îndreptau spre ea.

Mulţi dintre ei purtau uniforma unuia dintre cele trei servicii; de fapt, depăşeau cu mult numărul civililor. Unii erau însoţiţi de prietene, alţii mergeau hotărâţi şi singuri. Nimeni nu saluta, deşi gradele variau de la trupeţi până la cel puţin un căpitan de escadrilă de la baza aeriană locală.

Eve alesese acest loc să se întâlnească pentru prima dată de

când *Rob Roy* intrase în şantier. Asta se întâmplase acum trei zile şi de atunci avuseseră doar câteva scurte convorbiri telefonice.

La catedrală avea loc un concert susţinut de muzicienii din Plymouth şi din împrejurimi, la care se adăugau câţiva în uniformă. Ea îşi amintise că lui îi plăcea muzica clasică şi cumpărase bilete pentru acest spectacol.

Nu era numai asta. La ultima convorbire telefonică ea îi spusese că doreşte să-l întâlnească într-un loc numai al lor. Poate că prin asta se referea la un loc departe de mediul ei obişnuit, sau departe de tatăl ei? Acesta răspunsese de două ori la apelurile lui Ransome şi fusese prietenos, totuşi Ransome îi simţise reticenţele; fusese atent să nu-i arate prea multă căldură.

Se uită la ceas şi văzu cum zăpada i se lipea de mânecă. Se gândi la Sherwood şi la ceea ce-i spusese Cusack după ce se dusese să-l vadă.

Perspicacele doctor irlandez îi povestise că-l găsise în îngrijirea unei tinere la care Sherwood se dusese imediat după ce dezamorsase bomba.

— Înţelegi, înainte nu simţise niciodată frică, deoarece nu-i mai *păsa* de viaţă. Se gândea că viaţa, în sensurile cele mai adânci, era terminată şi doar o forţă puternică îl determina să continue, o hotărâre să se răzbune pe duşman într-un domeniu în care el excela. Ridicase din umeri şi mai golise un pahar din scotch-ul lui Ransome. Apoi totul s-a schimbat. El şi tânăra asta s-au descoperit unul pe altul, deşi despre asta nu mi s-a prea povestit. Philip Sherwood mi-a explicat cum l-a lovit chestia asta în timp ce lucra la dezamorsarea minei. Se gândea la moarte şi pentru prima dată de când viaţa îi fusese distrusă, dorea, nu, *avea nevoie* să trăiască.

Mulţumi lui Dumnezeu că Sherwood nu era obligat să fie de serviciu. Dorea să se întoarcă pe *Rob Roy*, dar Ransome ştia în sinea sa că pentru Philip nu vor mai exista niciodată întâlniri singuratice cu minele şi orice altceva ar mai fi putut visa inamicul. Probabil că în modul lui straniu, distant, Sherwood dorea să împărtăşească schimbarea din viaţa lui cu singurii oameni la care ţinea cu adevărat.

Auzi uşa catedralei închizându-se în spatele lui şi începu să-l cuprindă neliniştea. Dacă ea se răzgândise? Sau fusese

împiedicată să vină? Un autobuz mic se opri la staţie împroşcând zăpada şi pe neaşteptate ea era acolo, alergând spre el cu braţele deschise, nepăsătoare la privirile celorlalţi pasageri şi ale şoferului.

Se îmbrăţişară mult, fără să rostească un cuvânt, fiecare fiind liniştit acum că totul era real.

— Intrăm, spuse ea apoi.

Îl privi, îi studie chipul şi în cele câteva secunde văzu totul. Cearcănele de la ochi, cele câteva riduri din jurul gurii. Dorea să continue să-l strângă în braţe, să-l ţină ca pe un copil şi să-i îndepărteze încordarea.

— Poate că preferi să nu mergem? Adică… vreau să spun că nu este orchestra de la Covent Garden sau Albert Hall. Dar m-am gândit…

Ransome o luă pe după umeri şi o conduse în umbrele eterne ale intrării, unde-şi scuturară zăpada de pe chipiu pe lespezile roase de vreme.

— Mi-ar *plăcea*, Eve. Nu pot să-ţi spun…

Un uşier îi conduse la locurile lor dintr-una din strane. Sala era destul de rece, dar impresionantă, cu lumânările pâlpâitoare şi aerul ei de eternitate.

Ea se lipi de el în timp ce Ransome întindea mantaua ca o pătură peste picioarele lor.

— Nu au încălzire. Economie de combustibil, şopti ea.

Un bărbat într-o uniformă care nu-i era cunoscută îl atinse pe Ransome pe umăr.

— Mă iertaţi, sir, dar aţi vrea să ne lăsaţi să intrăm în strană?

Ransome se întrebase de ce restul stranei rămăsese liberă când catedrala era aglomerată.

Pe lângă ei trecu un şir de tineri ofiţeri RAF, tăcuţi şi care nu priveau nici în dreapta, nici în stânga. Cel mai mare în grad era căpitan. Toţi aveau cam vârsta lui Eve.

Când ultimul încercă să treacă, dădu jos de pe poliţă o carte de rugăciuni, se aplecă şi apoi i-o dădu lui Eve, scuzându-se stângaci. Fusese un tânăr chipeş, dar acum avea jumătate din faţă arsă. Ca ceara, cu un ochi lucios de sticlă, care să completeze ironia supravieţuirii. Şi ceilalţi erau cam în aceeaşi stare, arşi, mutilaţi şi cumva jenaţi.

— Mulţumesc, îi spuse Eve. Nu prea e mult loc, nu-i aşa, deşi e o sală atât de mare.

Ransome îl văzu pe tânărul pilot holbându-se la ea. Înmărmurit că cineva care arăta ca ea îl putea trata de parcă ar fi fost normal. Poate că odată avusese o prietenă ca ea, înainte de…

Ransome observă cum din ochiul sănătos i se scurse o lacrimă înainte ca unul dintre ceilalţi să-l tragă de mână spunându-i glumeţ:

— Haide, Bill, ea e sub oblăduirea marinei!

Oare ce însemna pentru ei fiecare oră? Eroii de ieri.

Ransome simţi cum degetele ei i se înfig în braţ. Dar de data asta Eve nu spuse nimic.

Se uită în jur. Piloţii răniţi încă mai aveau aceleaşi nevoi ca şi ceilalţi militari, se gândi el. Ca o oază, care să ajute la compensarea a ceea ce pierduseră.

Cei din orchestră îşi ocupară locurile şi, în timp ce un cleric în vârstă făcu o introducere pompoasă, se auziră sunetele excitante, chiar dacă discordante, ale acordării instrumentelor.

Era un concert baroc amestecat, începând cu Concertul pentru vioară al lui Telemann. După o pauză de un sfert de oră, urmă o selecţie din *Muzica Apelor* a lui Händel. Eve îşi amintise amănuntul acesta şi gândurile lui Ransome zburară la colecţia de discuri Händel care se împuţinau continuu pe *Rob Roy*. Mult prea multe explozii şi şocuri le spărseseră pe rând.

Şi în tot acest timp era foarte conştient de fata de lângă el, de căldura şi aroma părului ei lung şi, când îi privi profilul, de amintirea zilelor petrecute împreună. Oare era rău să speri în timpul războiului? Oare era corect să-şi declare dragostea, când în fiecare zi şansele de supravieţuire scădeau?

Apoi concertul se termină şi ei ajunseră iarăşi afară în zăpadă.

— Trebuie să mă întorc.

Îşi ura fiecare cuvânt.

— Ştiu. Ea îl luă de mână şi se îndreptară spre staţia de autobuz. M-ai încălzit. Apoi se răsuci şi îl privi. Sunt atât de fericită, Ian. Doar că te am lângă mine. N-o să uit niciodată concertul ăsta. Îşi plecă ochii. Piloţii aceia nenorociţi. Războiul. Acum simt că fac parte din el doar din cauza ta.

Ransome aflase deja de emisiunea lui Richard Wakely şi de

articolele din ziare. Ar fi trebuit să zâmbească. Pentru Wakely imaginea proprie era mult mai importantă decât să se răzbune pe oamenii care fuseseră acolo şi care-l văzuseră tânguindu-se şi văitându-se pentru pielea lui. Probabil, în felul său, acesta era un soi de curaj. Să fii în contact cu evenimentele care pot isca teroare şi repulsie atunci când nu erai obligat de datorie sau orice altceva trimitea oamenii în război…

Autobuzul manevră greoi prin băltoacele adânci şi ei se urcară. Până la Plymouth erau cam douăzeci de mile şi totuşi acestea parcă dispăruseră în câteva minute.

Când ajunseră la marginea oraşului era întuneric beznă, însufleţit puţin doar de fulgii de zăpadă.

— Îţi mulţumesc că ai acceptat să ne întâlnim la Buckfastleigh, spuse ea. Tremura, deşi nu de frig. Câteodată, când îţi petreci viaţa în mijlocul credinţei creştine, aceasta începe să te apese. Zâmbi şi îi înlănţui gâtul cu braţele. Dar cu tine niciodată nu se întâmplă aşa!

Ransome o strânse în braţe şi dori să-i mărturisească totul, aşa cum probabil făcuse Sherwood. În timp ce o ţinea la piept era foarte conştient că ea nu mai era o şcolăriţă şi ştia că înţelegea la ce se gândea el.

— Când ne mai putem întâlni? îl întrebă Eve. Te rog, să fie cât mai curând. Am fost atât de îngrijorată, am încercat să fiu cu tine peste tot. Apoi, când ţi-am văzut poza, când am auzit cum a fost…

— O să te sun mâine, îi răspunse el. Până atunci problemele de pe vas vor fi rezolvate. Va trebui să merg să-mi văd părinţii – cu puţin nororc, o să fie şi Tony acasă.

O privi, apoi o sărută foarte uşor pe obraz şi simţi zăpada topindu-i-se sub buze.

— Vrei să vii cu mine?

— Putem să ne uităm la bărcuţa ta.

Aproape plângea.

— Nu fi tristă, Eve. Te iubesc mai mult ca oricând. Nu vreau să te împart cu nimeni.

Ea îi atinse gura cu degetele.

— Ştiu. Cândva nici nu îndrăzneam să-mi recunosc sentimentele faţă de tine. Clătină din cap. Nu, nu te uita la mine!

Nu mi-am dat seama că pot să fiu aşa, total lipsită de ruşine.

Alt autobuz îşi croia drum spre ei. Ea îi spuse cu răsuflarea tăiată.

— Te doresc, Ian.

Apoi îl sărută apăsat pe gură şi alergă spre autobuz. El o privi ştergând condensul de pe geam şi făcându-i cu mâna, în timp ce autobuzul se îndrepta spre Corington House.

Ransome îşi vârî mâinile în buzunarele mantalei şi merse încet în întunericul deplin, întreaga lui fiinţă agăţându-se de ultimele ei cuvinte. *Te doresc*. Fără cereri, fără condiţii, fără nici un dubiu, fără să ştie ea îi oferise deja cel mai de preţ dar. Încrederea ei.

Când ajunse la *Rob Roy* se dăduse alarma aeriană. Doi marinari de serviciu se aflau la arest pentru că se îmbătaseră şi făcuseră scandal într-o cantină a şantierului, iar vice-amiralul Hargrave îl căutase de câteva ori la telefon.

Ransome ascultă raportul lui Morgan, apoi îl luă de braţ.

— Ocupă-te tu de astea, te rog. Apoi vino la mine în cabină să ascultăm nişte muzică.

Sublocotenentul Morgan îl urmări coborând sub punte şi zâmbi.

Ca un motan care dăduse de frişcă, se gândi el. Şi chiar era timpul.

Marinarul-simplu Boyes îşi simţi inima bătându-i mai tare când camionul Bedford camuflat se opri în faţa staţiei şi îşi descărcă pe zăpada fleşcăită ocupanţii îmbrăcaţi în kaki. Pentru o lungă clipă se gândi că ea nu era acolo şi îşi dădu seama cât de mult dorea s-o vadă. Apoi o văzu, chipul ei luminat de un zâmbet, în timp ce îşi făcea loc printre soldaţii şi fetele de la Serviciul Auxiliar teritorial, cărora li se oferise transportul până în oraş.

Zona nu se asemăna nici pe departe cu West-End [1], dar el bănuia că orice era mai bine decât barăcile anoste din Home Park de peste fluviu, de unde bateria ei acorda sprijin antiaerian cerului de deasupra Londrei.

Ea îl lăsă s-o sărute, apoi făcu un pas înapoi şi îl studie.

— Deci, de când te-ai întors?

---

[1] Zona de vest a centrului Londrei, în care se află cele mai mari magazine, teatre, birouri etc. (n.tr.).

— De două zile. Sunase ca o scuză. Trebuia să-i văd pe părinţii unuia dintre camarazii de pe *Rob Roy*. O privi cu ochi rugători: A fost ucis în Sicilia.

Ea îl luă de mână.

— Nu contează, Gerry. Mergem la o petrecere. Cel puţin ne va fi cald şi, mult mai important, e pe gratis.

În timp ce mergeau, ea îi aruncă o privire. Se schimbase cumva. Nu se maturizase, asta ar fi fost prea simplu. În orice caz, păruse mai neajutorat când bălmăjise despre cineva care o mierlise în Sicilia. Chipul lui exprima un fel de disperare care-l făcea să arate mai în vârstă.

Traversară strada lângă zona de pe malul fluviului numită Kingston-on-Thames, cu coşurile masive ale uzinei electrice reliefându-se pe cerul mohorât ca nişte faruri abandonate. Habar nu avea unde-l ducea ea. Sperase că vor fi singuri şi îşi aminti de tonul mamei sale când îi telefonase la cazarma armatei:

— Să nu dai de bucluc, asta-i tot ce-mi doresc, îl avertizase ea.

Tatăl său îi replicase liniştitor:

— Nu te îngrijora, dragă. Acum s-a întors acasă, şi fără îndoială şi-a câştigat dreptul la o permisie.

Tatăl său ar fi putut foarte bine să nu se obosească.

Boyes se gândi la vizita pe care o făcuse acasă la Davenport. Avusese impresia că trupul aspirantului încă se mai afla în casă. Atmosfera fusese nefiresc de calmă şi de o linişte mormântală.

Se purtaseră destul de politicos cu el, dar când plecase avusese impresia că părinţii lui Davenport erau nemulţumiţi că el trăieşte, în timp ce fiul lor se afla pe fundul Mediteranei.

Tatăl lui Davenport îi pusese doar două întrebări.

— A suferit? A putut să vorbească?

Boyes îi dăduse un răspuns cât mai apropiat de adevăr.

— Nu a suferit prea mult.

Se gândi la Davenport, agăţându-se de talismanul promovării chiar şi când viaţa i se stingea.

Mama lui Davenport îl întrebase cu asprime:

— De unde ştii tu?

Boyes se ridicase în picioare şi îi răspunsese fără ezitare:

— Pentru că am fost cu el. A murit în braţele mele.

Cândva s-ar fi bâlbâit şi s-ar fi simţit vinovat. Acum, acele timpuri rămăseseră în urmă.

Fata îl trase de braţ, dând colţul într-o stradă tipic londoneză, cu case victoriene. Putea fi oriunde.

Se opriră în faţa uneia dintre ele.

— Aici e. S-ar putea să ne distrăm.

La gramofon urla o muzică de dans şi ea îl conduse în salon, unde câţiva invitaţi deja glumeau şi goleau sticle de bere. Proprietarul casei era un măcelar care făcea afaceri cu cazarma din Home Park. Soţia lui, o fată de viaţă, cu părul vopsit şi îmbrăcată surprinzător în rochie de seară, era evident mult mai tânără decât el. Dar amândoi îi primiră foarte călduros pe Boyes şi pe Connie.

Acolo se mai afla şi Sheila, prietena lui Connie, împreună cu un artilerist şi cu un sergent-major masiv, ale cărui legături cu măcelarul deschiseseră calea pentru această petrecere şi probabil pentru altele.

Un caporal de aviaţie, împreună cu prietena lui, înrudită de departe cu gazda, completau lista invitaţilor.

Connie se aşeză pe sofa lângă el şi luă de pe masă două pahare cu bere.

— Noroc, sergent!

Sergentul-major îi zâmbi radios şi îşi mângâie mustaţa roşcată. Apoi îl salută pe Boyes.

— Trăiască marina!

După aceea se întoarse către gazdă şi îi dădu încă o halbă de bere.

— Haide, bătrâne, bea-o! O să-ţi crească părul pe piept!

Connie chicoti.

— Ai crede că-i berea *lui*, dac-o oferă aşa de binevoitor!

Boyes încercă să ţină numărătoarea berilor. De obicei nu bea mult şi era prea tânăr să-şi cumpere porţia de rom, după cum îi reamintea adeseori Beckett. Gândul la maistrul-instructor şi la prietenul său, grosolanul Buffer, îl atinse ca un fier înroşit. Obuzul ţiuind şi ricoşând în timonerie, oamenii murind, Richard Wakely încercând să se ascundă sub masă, unde zăcea rănit Davenport.

Connie îi văzu expresia de pe chip.

— Ce s-a întâmplat, Gerry?

El clătină din cap, nevrând să strice atmosfera.

— Nimic, parcă am văzut o stafie.

Ea nu-l crezu dar spuse:

— Mă duc să-mi pudrez nasul. Aşteptă ca privirile să li se întâlnească. Adu-ţi aminte de ultima dată, pişicherule.

Apoi plecă.

Boyes nu-şi amintea cât fusese plecată, dar, preţ de o clipă, o clipă îngrozitoare, îşi închipui că o iritase cu atitudinea sa şi plecase poate cu altcineva.

Privi în jurul camerei. Toate luminile, în afara unei veioze, fuseseră stinse; Sheila şi artileristul ei erau îmbrăţişaţi, iar ea avea picioarele încolăcite în jurul cizmelor lui.

Caporalul de aviaţie şi prietena lui încercau să danseze fără să se lovească de navetele de bere şi de sticlele goale.

Boyes clipi mirat. Doar nu băuseră chiar atât! Apoi îl observă pe măcelar şi îşi dădu seama că acesta le golise pe cele mai multe. Gazda lor zăcea într-un colţ cu gura deschisă, cu cămaşa şi vesta ude de bere. Era pierdut de lume.

Caporalul şi prietena sa plecară fără un cuvânt, astfel încât în centrul camerei mai rămăseseră doar sergentul major şi nevasta măcelarului, învârtindu-se lent, dar fără să le pese de ritmul muzicii.

Sergentul o ţinea de mijloc şi o strângea tare, în timp ce ea se agăţase de gâtul lui, corpul continuând să i se unduiască şi când muzica încetă.

Boyes observă că rochia de seară i se agăţase în uniforma sergentului, dar când se rotiră încet spre el realiză de ce gazda îşi ţinea ochii închişi. Cealaltă mână a sergentului era sub fusta ei.

Connie deschise uşa încet şi întoarse repede discul. Îl privi pe Boyes şi îi întinse mâna.

— Iartă-mă că te-am lăsat cu ăştia, dar trebuia să fac ceva. Îl trase în picioare. N-o să ne simtă lipsa.

Îl conduse în sus pe scări spre un palier îngust şi îl întrebă:

— Ce crezi, o să fii acasă de Crăciun?

— Nu ştiu.

Observă că ea nu se uita la el, şi se purta cu aceeaşi nervozitate veselă ca şi data trecută, la cinematograf.

Connie deschise o uşă şi îl aşteptă să intre. O văzu apoi cum o

încuia în urma lor, apoi se întoarse, vrând să-i observe reacţia.

— Nu cred că o să aibă nevoie de patul lor, tu ce crezi, Gerry?

Pe Boyes îl cuprinse tulburarea. Îl asaltă nesiguranţa şi chiar frica; nici nu putea să vorbească.

Connie veni spre el şi îi luă în mâini cravata albastră.

— Trebuie să mă ajuţi, Gerry. Voi, marinarii, parcă vă înfofoliţi ca heringii.

Îşi scoase bluza de marinar şi o aruncă pe un scaun. Când încercă s-o ia în braţe, ea se feri. Se auzi spunând:

— Îmi pare rău, Connie. Niciodată n-am…

Ea încuviinţă foarte încet.

— Ştiu. De asta…

Începu să se dezbrace până când rămase doar cu lenjeria de corp şi în ciorapi.

Se aruncă în pat şi îl privi.

— Ar fi trebuit să am lenjerie de mătase, nu cea de la armată, pentru un asemenea moment. Chicoti.

Boyes se aşeză lângă ea şi îi atinse pielea, apoi sânii. Ea se mişcă să-i uşureze sarcina, dezbrăcându-se complet, mirată că devenea timidă, în timp ce el îşi scotea hainele.

Apoi dădu la o parte plapuma.

— Vino aici lângă mine. E al dracului de frig în cameră.

Dar Boyes aşteptă, fără să ştie de ce. O fată numai a lui, cu părul creţ răvăşit pe pernă, cu sânii plini, cu sfârcuri tari, aşa cum îşi închipuise. Îşi mai tortură puţin mintea uluită, apoi se băgă în pat.

Oricând cineva ar fi putut să bată la uşă, indiferent de ce credea ea, dar acum nimic nu mai conta, nimic în afară de Connie.

Ea se întinse şi îi simţi mâinile explorându-i sânii, apoi părul de jos şi coapsele.

Dacă mai continua aşa, nici unul dintre ei nu va mai rezista mult. Îşi întinse mâinile şi îl îmbrăţişă, simţindu-i corpul tremurând de parcă suferise un şoc.

— Haide, Gerry!

Îi murmura la ureche, dar continua să-l strângă în braţe. Pentru el era prima dată, aşa cum bănuise ea, dar până la urmă n-avu nici o ezitare şi nici o dezamăgire.

Locotenentul Hargrave traversă repede holul, cercetând toate uniformele din jur. Era prima dată când revenea la hotelul Savoy, după ce tatăl său dăduse aici o petrecere când el primise prima tresă. Dumnezeule, cât de mult i se părea că trecuse de atunci.

Hargrave venea de la locuinţa familiei din Hampshire, aceea casă pe care o ştia dintotdeauna. De fapt, chiar se născuse acolo. Veche, confortabilă şi solidă chiar având curtea transformată în grădină de zarzavaturi şi cocini de porci, instalate cât de departe posibil, părea că nu se schimbase deloc.

Cel mai greu fusese să-i accepte pe grădinarii care adoptaseră deviza „Sapă pentru Victorie“, şi în unele cazuri chiar reuşeau să se întreţină din asta. Toţi erau prizonieri de război italieni, având un şef care se părea că era un contestatar convins.

Când se gândea la navele pe care le văzuse scufundându-se, la oamenii care purtau aceeaşi uniformă ca echipajul lui *Rob Roy*, încercând să supravieţuiască în mijlocul petrolului scurs, totul i se părea nereal şi nedrept.

Mamei sale îi explicase că vice-amiralul stătea acum la Londra, după ce îşi mutase cartierul general înapoi în Anglia. Se fie pregătit pentru informări neaşteptate, să-l sfătuiască pe Churchill şi să trimită navele şi oamenii unde era nevoie. Se întreba dacă mama sa credea cu adevărat toate acestea.

La Amiralitate fusese informat politicos că vice-amiralul efectua un tur de inspecţie, după ce se întorsese din Ţara Galilor, unde asistase la succesul lui Sherwood în dezamorsarea minei.

— Puteţi să-mi lăsaţi un număr, sir?

Ceea ce însemna: „Credem că dacă vice-amiralul ar fi intenţionat ca cineva să-i cunoască adresa, v-ar fi comunicat-o el însuşi.”

Dar un bătrân mesager îi şoptise:

— Tatăl dumneavoastră se opreşte adesea la Savoy să bea ceva după ce-şi termină treaba aici, sir. Ochii lui lăcrimoşi se însufleţiră când Hargrave îi strecurase în palmă o bancnotă de o liră. Ei, fiţi binecuvântat, sir.

Deşi Hargrave nu ştia, bătrânul vindea adesea mici informaţii ofiţerilor tineri.

— Pot să vă ajut cu ceva, sir?

Recepţionerul îl privea grav. Probabil credea că acesta nu este un loc pentru un simplu locotenent, de carieră sau nu.

— Îl caut pe tatăl meu.

Simţi cum alţii din hol îl priveau. Dintr-o dată se înfurie şi pe ei şi pe sine. Tatăl său s-ar fi simţit acasă printre ei, se gândi el; se părea că aici nu exista nici un grad inferior celui de general de brigadă. Continuă:

— Vice-amiralul Hargrave.

Ochii recepţionerului nici măcar nu clipiră.

— Cred că nu este aici, sir. Dar mă voi informa imediat.

Un paj micuţ trecu prin masa de uniforme purtând o pancartă. *S-a dat alarma aeriană*. Nimeni nu îl băgă în seamă. Ar fi putut la fel de bine să anunţe că cineva e chemat la telefon.

— Ei, locotenente, ce surpriză!

Se răsuci încă furios, apoi rămase înmărmurit văzând-o pe fata care-l privea zâmbind, vag amuzată.

Ofiţerul doi, Ross Pearce, arăta a orice altceva numai a aghiotantul comandantului de formaţie, nu. Purta o rochie lungă de mătase bleumarin, şi sub umăr avea o broşă de diamante, care trebuie să fi costat o avere.

— Sper că-i una plăcută, nu?

Ea se bosumflă şi cu toate că era conştientă de privirile invidioase, le ignora fără efort.

— Am venit să-l caut pe tata, începu Hargrave.

— Of, of. Mi-e teamă că nu-i aici. Îşi atinse buzele cu limba. Nu am permisiunea să-ţi spun unde este.

— Ei bine, m-am gândit că tu ar trebui să ştii!

Zâmbetul ei se stinse.

— Cred că-ţi pot înţelege sentimentele, dar nu trebuie să-ţi tolerez bădărăniile!

Hargrave se mai apropie puţin de ea.

— Îmi pare rău. N-am vrut să mă comport ca un şcolar de zece ani, crede-mă. Putem s-o luăm de la început.

Se aşteptă la o altă ripostă şi era surprins de capitularea sa.

Ea era înaltă, proaspătă şi deosebit de frumoasă.

— Doar că mă aşteptam, adăugă el.

Ea încuviinţă calm, măsurându-l din ochi, fără curiozitate.

— După cum ţi-am spus, nu este aici. Ridică uşor din umeri.

Dar însoţeşte-mă, dacă vrei. Poţi să-mi povesteşti despre *Husky*. Amintise cu atâta nonşalanţă despre operaţiune încât parcă ar fi fost pe plajă în Sicilia. Mi-ar plăcea. Toate rapoartele, mesajele care veneau din oră în oră la cartierul general din Malta – ei bine, nu-i chiar realitate, nu-i aşa?

Un chelner se înclină lângă umărul ei.

— Excelenţă, să pun o masă pentru doi?

Ea îi zâmbi.

— Te rog.

Hargrave se zăpăci. Excelenţă.

— Îmi pare rău. N-am ştiut.

— Are vreo importanţă? Oricum, vice-amiralul a crezut probabil că aşa e mai puţin supărător. Îi place să simtă că domină, dar cred că ştii asta, nu?

Hargrave nu ştia ce să spună. Maniera ei directă, provocatoare nu semăna cu nimic din ce mai cunoscuse el până atunci. Îl copleşise doar în câteva minute şi, în mod straniu, îl şi stimulase, de parcă motivul iniţial pentru care se găsea acolo nu mai conta.

— După aceea putem vorbi despre tine şi despre comanda pe care speri s-o obţii. Ce zici, îţi convine?

Hargrave avea sentimentul că i se întâmpla ceva care deja scăpase de sub control.

Ransome stătea pe braţul capitonat al unui scaun şi simţea căldura şi totuşi irealitatea venirii lui acasă. Tatăl său, stând cu spatele la focul de buşteni, era îmbrăcat cu jacheta sport favorită, cu petice de piele la coate; Jack Weese ţinea în mână o halbă de cidru şi asculta conversaţia; reuniunea unei familii pe care o iubea ca pe a lui. Soţia sa era în bucătărie, ajutând la pregătirea prânzului de duminică, care, din câte reuşise Ransome să zărească prin uşă, ameninţa să fie de-a dreptul gargantuan.

Din când în când îşi lăsa mâna să cadă lângă umărul lui Eve. Ea stătea în scaunul imens şi de câte ori îi simţea mâna, se apropia uşor de ea sau îşi ridica privirile spre el.

Ransome îşi privi fratele şi se îngrijoră puţin. Chiar şi după lunile de tratament şi cele două operaţii ce încercaseră să remedieze efectele rănii care se infectase, încă era slab şi palid.

Deja i se spusese că nu mai era apt pentru vedetele torpiloare. Se părea că îi trecuseră efectele dezamăgirii iniţiale; acum era mai preocupat ca nu cumva marina să-l considere inapt pentru orice fel de activitate. Era greu de crezut, dar Tony avea mult timp liber să se gândească la aşa ceva şi la ce ar însemna asta.

Părea mai neastâmpărat ca niciodată.

— Vreau să zic, sunt destul de refăcut, totul funcţionează – spuse el – aşa cum i-a zis vicarul actriţei! Îi zâmbi lui Eve, în chip de scuză. Iartă-mă!

Ea îi replică:

— Nu, încă nu eşti refăcut. Poţi să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat?

Tony îşi privi paharul gol.

— Nu chiar. Patrulam aproape de ţărm; şeful spera să surprindă unul din transporturile lui Rommel care plecau din Africa de Nord. Se încordă. Ransome îi văzu degetele strângându-i-se în jurul paharului, ca nişte gheare. Apoi a urmat o explozie chiar sub prova noastră. Vorbea atât de încet încât se auzea vântul lovind în ferestre. Îmi mai amintesc doar că m-am trezit în apă. Apoi totul este neclar. Doar imagini vagi. O barcă, pescarii care s-au dovedit a fi partizani. După aceea a fost micuţul doctor pe care l-au adus din sat. A făcut şi el ce a putut. Dacă nu, acum aş fi mort. Se uită în sus şi observă că mama sa stătea în uşă, ascultându-l. Iartă-mă, Mum.

— L-ai mai văzut pe doctor?

Tatăl îl privea aşa cum probabil o făcuse când era copil.

Tony îşi lăsă capul în jos şi Jack Weese se aplecă şi îi luă paharul.

— Nemţii l-au împuşcat în timpul retragerii.

— N-o să uit niciodată ziua aceea de pe plajă, spuse Ransome.

Tony păru să-şi recapete calmul, bucuros de întrerupere.

— Dar voi? Îi privi pe amândoi. Ce-aţi făcut voi?

Ea vorbi prima.

— Am fost la concert la Buckfastleigh.

Tony se strâmbă.

— Muzică clasică, nu? Singurul contact cu ea l-am avut când am văzut *Fantasia* la cinematograf!

Dar ochii lui întrebau: *Sunteţi îndrăgostiţi? V-aţi iubit?*

Eve se răsuci şi îşi puse mâna peste a lui. Ransome simţea privirile celorlalţi tot aşa cum simţea şi sfidarea ei calmă.

— A ieşit soarele, Ian. Hai să mergem să vedem velierul, te rog.

— Nu întârziaţi prea mult, le strigă mama sa. Pun masa peste o jumătate de oră. Le zâmbi radios celor doi fii. Ofiţeri sau nu!

Înainte să plece, Ransome îi dădu un impermeabil scurt. Întotdeauna în casa lor se găsiseră destule haine de acest fel, folosite şi de familie şi de lucrătorii de pe şantier.

Afară fură întâmpinaţi de un soare strălucitor, rece şi tare, şi de aerul foarte proaspăt. De pe unele din bărcile din şantier acoperite cu prelate chiar se ridicau aburi, iar soarele iernii usca băltoacele rămase după ploaia din noaptea trecută.

O luă pe după umeri şi merseră împreună prin iarba aspră, neîngrijită, pe lângă familiarele ateliere şi căi de lansare la apă, pe lângă bucăţi ruginite de motoare, pompe şi alte resturi aruncate de-a valma.

Nu îşi spuseră nimic până când ajunseră la nivelul de jos al şantierului, unde se afla *Barracuda*, separată de celelalte ambarcaţiuni şi acoperită de o prelată neagră. Şi aceasta scotea aburi, iar Ransome simţi un fior de tristeţe. Oare şi ea era o parte din visul imposibil? Ar putea rămâne aici pentru totdeauna, degradându-se, uitată.

Apoi Eve se răsuci şi îl privi, cu părul acoperindu-i obrajii, lăsându-i doar ochii la vedere.

— Ceva nu-i în regulă, Ian? Ce este? Te rog să-mi spui. Adu-ţi aminte ce ne-am promis: fără secrete.

El îi prinse mâna înmănuşată şi dori s-o strângă la piept.

— Reechiparea a fost redusă la minimum. Ne punem iarăşi în mişcare.

— N-o să fii acasă de Crăciun? îl întrebă ea cu vocea stinsă.

— De data asta, nu.

Oricât încerca, nu reuşea să-i înlăture tristeţea din glas. Oare în război o zi era diferită de alta? Ei, de data asta, da. Patru ani de război, şi nu fusese niciodată acasă de Crăciun. Înainte nu i se păruse atât de important.

— Dar de ce?

Îşi smulse parcă vorbele din gură, astfel încât deveni iarăşi fata pe care o întâlnise prima dată în şantier.

Se gândi la reacţia căpitanului-locotenent Gregory când primise aceleaşi ordine pentru *Ranger*. „Fir-ar a naibii, nu ne lasă să răsuflăm nici un minut, Ian. Ne consideră nişte maşini pe toţi!“

Dar nu-i spuse lui Eve aşa ceva.

— Trebuie să ţinem deschise toate liniile de comunicaţie. După cum merge războiul, navele mari vor fi trimise acolo unde au poziţiile cele mai avantajoase.

Ea îi încolăci braţul cu mâinile.

— Pentru Al Doilea Front?

Ransome încuviinţă. Privi şantierul în ansamblu, amintindu-şi dispreţul lui Jack Weese pentru navele de desant. Acum mai erau aici doar două, pe jumătate finisate. Acestea erau dovezi suficiente. Aliaţii erau gata să înainteze iarăşi, sau în curând, după ce vremea se va îmbunătăţi. Toţi cei care urlaseră şi ceruseră un Al Doilea Front îşi vor vedea dorinţele împlinite. Oare câţi vor mai trebui să moară ca să-i satisfacă pe cei ce nu îndură niciodată agonia bătăliilor?

Ea îi simţi starea sufletească şi se postă în faţa lui, strângându-i braţele şi privindu-l drept în ochi.

— Nimic n-o să ne despartă, Ian! Acum este rândul meu să *te* ajut.

Îl conduse în jurul *Barracudei* şi arătă peste estuar, către vilele micuţe din Polruan.

— Acum n-o să mai scăpăm ocazia! Îţi aminteşti că familia mea obişnuia să stea în vila aceea în fiecare an? Pe atunci nu mă gândeam la nimic altceva, visam la momentul când voi putea să vin să te văd şi să-ţi arăt desenele şi schiţele mele. Odată am venit, dar tu erai plecat la antrenamente cu marina.

— N-am ştiut, Eve.

Ea păru că nu-l auzise.

— M-am întors la Polruan şi am plâns mult. Probabil că tata a crezut că rămăsesem însărcinată. Râse puţin, dar atât de amar încât Ransome de-abia o recunoscu. Cum ar fi putut el să ştie, chiar dacă ar fi vrut, că eu eram a ta şi că nu m-aş fi uitat niciodată la altul?

Ransome o îmbrăţişă, simţindu-i trupul cum tremură în

impermeabilul aspru.

— Eşti o persoană minunată şi habar n-ai de asta, nu-i aşa? spuse ea. Felul cum te porţi cu oamenii, cum îi faci să zâmbească – atunci când în vremurile astea nu prea mai au motive –, îmi umple inima. Cu iubire, cu mândrie, totul!

— Mi-a fost teamă să-ţi arăt ce sentimente am faţă de tine, spuse Ransome. Dar acum ştii.

Ceva în tonul lui o făcu să se întoarcă spre el, cu ochii strălucindu-i.

— Doresc să mă mărit aici, să fiu totdeauna cu tine, să merg spre altar ştiind că amândoi o dorim din tot sufletul, iar când vor bate clopotele…

Ransome o strânse mai tare. Chiar şi remarca aceasta era o readucere brutală la realitate. Acum clopotele bisericilor nu mai băteau. Doar ca să vestească venirea paraşutiştilor germani. Multe clopote fuseseră trimise la topit pentru a fi refolosite.

Ea plângea liniştit la pieptul lui, dat rosti totuşi cu o voce mai puternică:

— Aşa va fi.

Apoi se îndepărtă şi se opri la marginea pantei, făcând parcă parte din peisaj, cu părul fluturând în vânt.

— Îmi doresc să fiu doar cu tine. Probabil că-i auzise paşii prin iarba udă pentru că spuse: Nu încă. Arătă cu mâna peste râul Fowey. Pot să văd vila, lângă cea cu jaluzele albastre. Oare este goală?

Ransome îi privi umerii şi înţelese că se stăpânea din răsputeri.

— Da. Majoritatea sunt goale în timpul vacanţelor, spuse el. Nu sunt potrivite nici pentru militari.

Apoi ea se întoarse, cu ochii mari şi strălucitori, dar fără lacrimi.

— Într-o zi, în curând, am putea…

— Ce să putem?

Bănuia ceva, dar nu îndrăznea nici măcar să-şi imagineze.

Ea urcă panta şi se ridică pe vârfuri ca să fie la acelaşi nivel cu el.

— Să închiriem vila? Doar pentru noi? Ca totul să devină real? Se lăsă pe spate când el o luă de mijloc. Pentru un timp, va fi a

noastră. Nu vreau o cameră de hotel. Doar noi doi.

El o trase mai aproape. Oare simţea inima ei sau pe a sa?

— Oamenii vor afla. Pe aici se bârfeşte. Când ea nu spuse nimic, continuă: Eve, trebuie să-ţi spun că nu ştiu când vom avea ocazia, dar îmi doresc asta mai mult decât orice pe lume.

Ea se duse la velierul acoperit de prelată şi îşi băgă mâna sub acoperitoarea udă.

— Urează-ne noroc, bărcuţă frumoasă, o auzi Ransome spunând.

Apoi fugi iarăşi spre el şi îi şopti.

— Între timp ai grijă de tine, dragule drag.

Cineva îi strigă din casă şi Ransome răspunse:

— Chiar la timp. Sigur, o să am grijă.

Se îndreptară spre casă, el ţinând-o de umeri de parcă totdeauna fusese aşa.

Ted Ransome îi privi de la fereastră venind pe potecă şi întrebă:

— Ce zici de chestia asta, Jack?

— Sunt o pereche frumoasă. Jack Weese îşi ridică halba, salutând: Să le dea Dumnezeu noroc!

Tony zâmbi, apoi se strâmbă când rana nevindecată îşi făcu iarăşi simţită prezenţa. Foarte rar se întâmpla să nu aibă dureri.

În inima lui ştiuse întotdeauna totul despre Ian şi Eve. Îşi aduse aminte cu mare claritate chipul lui Ian aplecat asupra sa când zăcuse pe targa aceea blestemată.

Nu era nimic surprinzător, se gândi el, ei doi erau chiar mai apropiaţi decât fraţii.

Pe când întunericul se lăsa peste şantierul Davenport reîncepu ploaia, mai deasă decât noaptea trecută, bătându-şi joc de soarele de duminică.

Sublocotenentul Robert „Bunny“ Fallows se opri să se orienteze, respirând greu şi simţindu-şi capul plutind, după ce trecuse prin câteva baruri. Nu plecase în permisie, deşi ar fi avut dreptul la ea. Gândul de a se duce acasă, la tot ce reprezenta ea, făcea rămânerea la bord o alegere uşoară şi, aşa cum se întâmplase prea des, nu avea banii necesari să stea la hotel. Ceva la care visase adesea.

Şantierul camuflat era întotdeauna o capcană pentru imprudenţii beţi sau treji, iar Fallows înghiţise prea mult gin ca să-şi asume riscuri pe încrengătura de pasarele şi poduri care separau bazinele. Siluetele întunecate ale navelor se iveau din ploaie, unele fiind în reparaţii, altele beneficiind de o reechipare completă aşa cum ar fi trebuit să se întâmple şi cu *Rob Roy*. Dar toate astea fuseseră suspendate. Minimum de reparaţii posibile şi deja muncitorii părăsiseră vasul ca să lucreze la ceva mult mai important.

Dar Fallows, în ciuda durerii din fundul ochilor şi a aciditătii din stomac, avea alte gânduri, mult mai importante, în mintea sa învălmăşită. În dimineaţa aceea se întâlnise cu Ted Morgan şi rămăsese înmărmurit când observase că acesta avea pe uniforma de lucru o a doua tresă aurie, de câteva ori mai strălucitoare decât cea veche.

În loc să meargă la un curs lung de navigaţie, fusese reţinut la bord, dar înaintarea lui la gradul de locotenent venise, oricum, pe neaşteptate. Fallows încă nu putea să accepte evidenţa. Deşi Morgan era un marinar de profesie care îşi începuse activitatea în serviciul comercial, vechimea lui în serviciu era aceeaşi, nu?

Se agăţă de o balustradă şi începu să se caţere pe o altă pasarelă, având într-o parte un bazin gol şi pe cealaltă parte coca avariată a unui distrugător, care aproape se scufundase după un atac aerian în Western Approaches.

Îl abordase pe Morgan în legătură cu promovarea, dar tânărul galez îi sugerase că întârzierea înaintării lui în grad era în mod sigur provocată fie de o formalitate, fie de un blocaj birocratic.

Rătăcind din bar în bar, Fallows analizase problema din toate unghiurile, până când mintea începuse să-i bubuie ca o tobă. Explicaţia trebuia să fie Tinker. Ticălosul ăla abject de Parsons, care oricum părăsea vasul pentru un curs de artilerie şi o promovare în grad, trebuie că suflase o vorbă cuiva. Ciudă, duşmănie, motivul nu avea nici o importanţă.

Fallows se ţinu strâns de o balustradă din lanţ şi îşi ridică faţa în bătaia ploii până când mintea i se limpezi puţin.

Acum se reîntorceau pe mare, numai Dumnezeu ştie la ce. Morgan era promovat, în timp ce el rămăsese sublocotenent. Mulţi din echipaj vor râde de el. Dar mai cu seamă tatăl său.

Văzu o siluetă clătinându-se spre el, venind de pe altă pasarelă, şi pentru o clipă i se păru că înnebuneşte.

Marinarul Parsons îşi îndreptă spatele şi îşi şterse gura cu dosul palmei. În ciuda ploii dese, degaja un miros acid de vomă; şi Parsons trăsese la măsea, luându-şi rămas bun de la vechii camarazi, înainte să părăsească definitiv flotila pentru cursul de pe Insula Whale.

Îl observă pe Fallows şi îl privi cu incertitudine. Apoi se înclină, având gulerul negru de la ploaie, iar bereta îi căzu neobservată pe pasarelă.

— Ar trebui să ne luăm la revedere, nu, *domnule* Fallows?

Râse şi de-abia se abţinu să nu verse iarăşi. Chipul ofiţerului îl amuza. Chiar şi pe întuneric i se vedea furia şi panica.

— Ticălos abject! exclamă Fallows. După tot ce-am făcut, după cât ţi-am dat!

Lui Parsons îi veni să râdă, dar în schimb spuse:

— Mai scuteşte-mă, Bunny! Toţi sunt egali în iubire şi în război şi tu ne-ai tratat pe toţi ca pe căcat. Şi o ştii prea bine.

Când Follows rămase cu gura căscată, agăţându-se de balustradă, Parsons strigă:

— Acum eşti speriat, javră impotentă, dar dacă unul dintre noi era la strâmtoare, îi dădeai un şut în cur!

Se aplecă puţin ca să vadă mai bine.

— Le-ai turnat ce-am zis eu în noaptea aceea! spuse Fallows răguşit.

Lui Parsons nu-i venea să creadă.

— Să spun *cui*, pentru numele lui Dumnezeu! Erai atât de beat încât puteai să spui orice în noaptea aia! Tinker n-a vorbit niciodată cu tine!

Fallows îşi şterse faţa şi urlă:

— Minţi! Ţi-am dat bani…

Parsons mârâi:

— Ce dacă?

Îşi flutură mâna peste şantier.

— După chestia asta n-o să mă uiţi, nu-i aşa?

Ceea ce urmă fu ca un vârtej. Fallows făcu un pas înainte, intenţionând doar să-l lovească, indiferent de consecinţe. Parsons chicoti isteric şi eschivă. Lanţul care se desfăşura între cei doi

stâlpi era, la centru, doar cu câţiva inci mai sus faţă de pasarelă. Parsons realiză mult prea târziu ceea ce se întâmpla; chicotitul se transformă într-un ţipăt ascuţit şi căzu cu spatele în bazinul în care distrugătorul bombardat lucea în ploaie ca un aisberg.

Fallows privi înnebunit în jur, cu mintea buimacă. Nu auzise nici un plescăit în apă, nici măcar un strigăt de ajutor, deoarece – dar el nu ştia asta – Parsons lovise în cădere marginea de ciment a bazinului şi probabil era deja mort când ajunsese în apă.

Fallows aşteptă în timp ce ploaia îi răpăia pe chipiu, încercând să-şi controleze gândurile, ca nu cumva să alerge după ajutor. Apoi, după un răstimp care păru o eternitate, îşi îndreptă spatele şi porni de-a lungul pasarelei spre următoarea dană.

Observă bereta lui Parsons care căzuse pe jos. Fallows începu să râdă şi, timp de câteva minute, nu se putu opri. Apoi lovi nepăsător bereta, aruncând-o în bazin, şi îşi continuă drumul spre navă.

18. Mesaje

— Capul Flamborough în direcţia trei-trei-zero, la şapte mile, sir!

Ransome cercetă harta de pe puntea de comandă, băgându-şi capul sub copertină, verificând coordonatele. Simţea cum ploaia îi răpăie pe spate şi pe picioare, mii de stropi ce loveau în impermeabil ca nişte bile.

Era ianuarie şi ei se aflau iarăşi în Marea Nordului. Trei nuanţe de cenuşiu, toate dezolante şi ostile. Îşi frecă ochii şi îşi simţi coatele împingând în masă când carena se clătină ca o beţivă în marea foarte agitată. În Marea Nordului nu existau niciodată furtunile sălbatice din Oceanul Atlantic, dar această pendulare îngrozitoare, de dop de plută, era în multe privinţe mai rea.

Îl auzi pe locotenentul Morgan mustrându-l aspru în şoaptă pe şeful timonier pentru că se abătuse puţin de la curs. În mod normal Morgan nu era iritat, dar întregul echipaj se comporta aşa

de când părăsiseră Devenport-ul fără să aştepte Crăciunul. Trecuse aproape o lună de atunci. Acum, în vreme ce *Rob Roy* sălta pe valuri în faţa şirului în diagonală format de consoartele sale, Mediterana şi strălucirea soarelui, locurile exotice, ca Malta şi Alexandria nu erau nimic mai mult decât o amintire vagă.

Chiar şi celelalte evenimente ale războiului păreau îndepărtate, ca şi când ei nu s-ar mai fi aflat în război. De exemplu, în a doua zi de Crăciun, în timp ce dragau acelaşi canal, crucişătorul nemţesc *Scharnhorst*, ultima navă importantă a lui Hitler, fusese distrus de tunurile lui HMS *Duke of York*. Fusese o luptă teribilă, în condiţii arctice şi în toiul unei furtuni de zăpadă. Duşman sau nu, *Scharnhorst* fusese întotdeauna admirat de inamicii lui; norocul şi îndemânarea lui intraseră în legendele marinei. Fără prezenta lui ameninţare, puteau fi alocate pentru formarea flotei de invazie mult mai multe nave de război britanice şi aliate.

Deşi acea victorie era foarte importantă, aproape că nici nu fusese observată de oamenii de pe dragoare.

Ransome se gândea adesea la acel moment preţios de lângă *Barracuda*. Gestul ei simplu când atinsese peretele velierului sub prelată. Câteodată, când fura câteva ore în cuşeta mică – „coteţul“, după cum o poreclise subofiţerul steward Kellett – se trezea brusc, aproape pişcându-se ca să-şi amintească limpede cuvintele ei. Să fie sigur că vila căreia ea dorea să-i spună „a noastră“ nu era doar o parte dintr-un vis obsedant.

Îşi scoase capul de sub copertina mesei hărţilor şi se îndreptă spre scaun, sprijinindu-se de el, bătând cu picioarele în punte ca să-şi pună sângele în mişcare. Asta-i amintea de ziua când o aşteptase în faţa catedralei…

Se răsuci când sublocotenentul Fallows urcă în grabă scările, oprindu-se să privească crestele albe de spumă ale valurilor, peisajul cenuşiu fără început, fără sfârşit şi fără orizont. Era amiază şi cartul se schimba. Ransome ştia că şi acesta era un alt motiv de iritare constantă. În echipaj apăruseră chipuri noi care-i înlocuiseră pe cei ce plecaseră la cursuri pe ţărm, sau pe alte nave unde experienţa lor va fi vitală între noi recruţi.

Sherwood era încă pe uscat. Cusack menţinuse legătura cu unul dintre colegii săi, căruia îi telefona ori de câte ori *Rob Roy*

amara într-un port.

Sherwood se va întoarce, dar, după cum prevăzuse Bliss, activitatea sa ca specialist în dezamorsări era încheiată. Dar ca ofiţer de cart experimentat şi ca prieten, îi simţea foarte mult lipsa.

Alt chip absent din careul ofiţerilor era cel al lui Gunner, domnul Bone. Ransome îl chemase în cabină să-i comunice mesajul. Bone era trimis la un centru de instruire a recruţilor în problemele dragării.

Bone era un om aspru. Nu arătase nici bucurie şi nici dezamăgire. După ce-şi petrecuse atâţia ani în marină, cariera pe care mama sa i-o alesese la paisprezece ani, se părea că nu-l mai mira nimic.

— Cred c-o să mă obişnuiesc. Totuşi, o să-mi lipsească tăria pe gratis.

Nu spusese o glumă. Bone rareori glumea.

Îl uimise pe Ransome când îi întinsese mâna ca o lopată şi murmurase:

— Aţi fost un căpitan bun, sir. Mai bun nici nu s-ar fi putut. Încercase să zâmbească: Dar am un avantaj: n-o să mai trebuiască să-i muştruluiesc pe băieţi şi n-o să mai aud toată viaţa semnalul de „Scoateţi draga!“

Alt chip care lipsea era cel al lui Pansy Masefield, subofiţerul-infirmier. De fapt, el nu reuşise să se acomodeze cu situaţia după ce Cusack preluase conducerea, şi îşi acceptase fără cârteală transferul la un spital mare din Portsmouth.

Ransome îşi aminti cum toţi încercaseră să creeze o atmosferă veselă de Crăciun. Nu fusese prea uşor. *Rob Roy* împreună cu jumătate din flotilă dragau exact acelaşi canal ca şi acum, între Wash şi Capul Flamborough, ca să păstreze libere vecinătăţile estuarului Humber şi a portului Hull.

Îşi aminti cum subofiţerul-steward Kellett, care oricum îşi purta părul pieptănat cu cărare pe dreapta, îşi lipise o mustaţă mică şi îl imitase ironic pe Hitler în sala de „festivităţi“ de pe teugă. Matrozul-principal Hoggan cântase *This Old Hat of Mine*, o melodie foarte populară printre marinari, devenind din ce în ce mai obscen şi mai beat, aruncându-şi hainele de pe el până când rămăsese doar cu o curea de care atârnase o pungă cu

prezervative.

Cel mai tânăr, şi pe departe cel mai scund din echipaj, marinarul-simplu Gold, se bâlbâise interpretând de Crăciun rolul căpitanului, purtând una din jachetele vechi ale lui Ransome, care-i ajungea aproape până la genunchi.

Totul se petrecuse pe durata limită a celor câteva ore cât nava fusese în port pentru realimentare. *Rob Roy* ancorase lângă o baliză; nici măcar nu luase contact cu uscatul.

Îl auzi pe Mackay discutând cu tânărul semnalizator care preluase cartul. Mackay încă mai purta uniforma simplă de marinar, dar avea pe mâneci coroana şi ancorele încrucişate, care arătau că fusese promovat subofiţer. Un specialist al semnalizărilor. Era de necrezut că *Rob Roy* îl va putea reţine după ce se va confirma oficial înaintarea lui în grad. Se va simţi mult lipsa lui, dar şi a experienţei sale.

— Peste şapte minute va trebui făcută întoarcerea, *sub*, spuse Morgan.

Nu intenţionase să fie condescendent. Aşa i te adresai întotdeauna cuiva care avea doar o singură tresă.

Dar Ransome simţise bariera dintre cei doi şi aceasta nu venea de la Morgan. El era deosebit de încântat că fusese promovat fără să fie obligat să mai urmeze un curs.

— O să pot să rămân pe *Rob Roy*, înţelegeţi? Privise puntea de comandă udă şi anostă. Nu vreau să plec până nu primesc un astfel de ordin, sir.

Acum Fallows stătea alături de el şi studiau notele de la masa hărţilor. Fallows se îmbătase criţă de Crăciun şi Hargrave îl ameninţase că-l duce în faţa căpitanului, chiar şi mai sus dacă era nevoie. După aceea Fallows îşi îmbunătăţise considerabil comportarea şi făcea eforturi mari să-l evite pe secund. Era mult mai închis în sine decât de obicei, iar colţurile gurii i se curbaseră în jos într-o grimasă permanentă.

— Cartul de dimineaţă a fost schimbat, sir! Morgan salută. Dacă-mi permiteţi, o să-l aduc cu mine pe noul mucos în cartul de după-masă, sir. Trebuie să înceapă de undeva.

Ransome zâmbi. Înlocuitorul lui Davenport se numea Colin Piers. Un tânăr de optsprezece ani. Nimeni nu prea avusese timp să-l facă să se simtă bine venit la bord, sau să-l studieze, iar el

suferise groaznic de rău de mare, chiar din ziua în care se îmbarcase.

Cererea lui Ransome pentru trimiterea la un nou curs de ofiţeri a marinarului-simplu Boyes fusese aprobată şi Menţiunea Specială fusese publicată în aceeaşi zi. Ransome îi comunicase personal vestea şi fusese mişcat de sinceritatea şi mulţumirile tânărului. Luase decizia corectă şi în inima sa ştia că mulţi căpitani nu s-ar mai fi deranjat după aflarea primului verdict.

Un lucru era sigur: Boyes câştigase multă experienţă la masa hărţilor şi la repetitorul radarului, deoarece, dat fiind faptul că noul aspirant era chinuit de răul de mare, el îndeplinea toate însărcinările acestuia.

Fallows se mutase în partea din faţă a punţii de comandă, în timp ce asistentul său, sublocotenentul Tritton, rămăsese lângă portavoce.

Tritton, chiar dacă era tânăr şi fără experienţă, fusese obligat să preia atribuţiunile lui Bone. Mulţumesc lui Dumnezeu că-l avem pe Buffer, se gândi Ransome. Dar lipsa de experienţă a lui Tritton era compensată de umorul său, care-i înveselea cu glume şcolăreşti pe subalterni. Reuşise să treacă peste frica provocată de atacul aerian. Fusese primul şi cel mai greu pas, şi tot echipajul trebuise să-i facă faţă într-un fel sau altul.

— Transmite-i secundului să ridice draga, îi ordonă Ransome. Apoi privi spre Fallows. În departamentul tău totu-i în ordine?

Fallows se răsuci pe jumătate, arătându-şi profilul; părul roşu îi fâlfâia pe sub beretă ca aripile unei păsări. Nu mai purta acum pălăria aceea ridicolă.

— Da, sir. Marinarul Norton s-a acomodat foarte bine ca ochitor la tunul „A“. Foarte bine.

Ransome îl privi gânditor. Avuseseră o surpriză destul de mare când marinarul Parsons nu se mai întorsese din învoirea pe ţărm. Ceruse de mult să urmeze cursul de artilerie de pe Insula Whale şi ar fi fost o prostie să dea cu piciorul acestei ocazii, depăşind perioada de învoire.

Ransome se aşteptase la un mesaj prin care să fie informat că Parsons se îmbolnăvise, sau dormise prea mult într-o pensiune a marinarilor. Zâmbi gândindu-se la această veche scuză marinărească. *Am dormit la Aggie Weston şi n-am auzit clopotul,*

sir.

Maistrul-instructor fusese informat că Parsons se dusese pe ţărm să-şi sărbătorească transferul, împreună cu nişte vechi prieteni. Beckett comentase sumbru: „*Prieteni*, sir? Un nebun ca ăsta n-are nici un amic!“

Dar nu primiseră nici un mesaj, deci poliţia şi departamentul poliţiei militare au fost în cele din urmă informate. Era păcat, dar probabil că Parsons pierduse pentru totdeauna şansa unei promovări.

Ransome îşi ridică binoclul şi îl reglă pe prima navă care-i urma la pupă; era *Firebrand*, arătându-şi mai întâi gurna, apoi puntea de comandă, tangând puternic. Lumina bizară făcea ca valul ridicat de provă şi siajul să pară de un galben murdar. Coborî uşor binoclul şi văzu chipul înroşit de vânt al lui Hargrave. Acum era foarte priceput la însărcinările lui, dar întotdeauna păstra distanţa faţă de echipa sa. Un lucru greu de realizat pe o navă aşa de mică; dar pare-se că el reuşea.

— Draga este asigurată, sir!

Ajutorul de nostrom îl privi pe Fallows urcând la repetitorul giroscopului. Toată lumea era ocupată, dar ajutorul de nostrom, O’Connor, avea un moment de răgaz. Şi el se gândea la Crăciun. La faptul că fusese de cart în timp ce vasul stătea lângă baliză şi ascultase colindele care se auzeau din careu. Se încălzise straşnic cu un curcan prăjit şi câteva păhărele de rom bun.

Ca mulţi alţii, O’Connor avea motive întemeiate să-l antipatizeze pe Fallows – acesta îl mirosise odată şi-l acuzase pe O ’Connor că băuse în timpul cartului. Pentru O’Connor fusese un mare ghinion că tocmai atunci Fallows nu băuse nimic.

Fallows îl dusese în faţa secundului, drept pentru care îşi pierduse singura insignă de bună purtare, şi ca pedeapsă i se dăduseră de îndeplinit sarcini în plus. Nu uitase asta.

La petrecerea de Crăciun, Fallows băuse mai mult decât de obicei şi se târâse pe punte fără să-şi pună jacheta care să-l apere de vânt şi ploaie, apoi căzuse beat mort peste o stivă de lăzi cu muniţie.

O’Connor se dusese să-l scoale pe ofiţer, dar când îi apucase mâna întinsă se îngrozise, realizând că dorea să-l arunce peste bord. Chiar îl sprijinise pe ofiţerul inconştient de balustradă

înainte să-şi dea seama ce face. Nimeni n-ar fi observat şi, cu mareea puternică care agita nava, toţi s-ar fi gândit că Fallows s-a împiedicat şi a căzut în apă.

Dar atunci apăruse un maşinist printr-un tambuchi dinspre camera motoarelor şi îi oferise voios ajutorul.

— Haide, Pat, să-ţi dau o mână de ajutor să-l duci pe porc jos!

Fallows nu aflase nimic despre asta. O'Connor îl privi plin de ciudă. Aş fi făcut-o? Îi era frică de răspuns.

— Efectuează întoarcerea, subofiţer, ordonă Ransome.

Pe puntea de comandă apăru o siluetă în impermeabil, care-i înmână lui Ransome un mesaj:

— Mulţumesc, Sparks.

Ţinu foaia sub paravan, ca s-o ferească de ploaie şi de apa de mare, şi o citi înainte ca literele să înceapă să se împrăştie pe hârtie.

— L-au găsit pe Parsons. Era mort. Se pare că s-a înecat.

— Întoarcerea, Bunny! îl auzi pe Tritton exclamând.

— Bandă dreapta! se răsti Ransome. Trecu pe lângă Fallows şi se uită la repetitorul busolei. Ce dracu se întâmplă cu tine? Ai mai pilotat nava asta de multe ori, omule!

Fallows îşi deschise şi îşi închise gura.

— Îmi… îmi pare rău, sir.

— Timoneria. Aşteptă răspunsul şefului timonier. Adu-o la cursul corect!

Şeful timonier îi răspunse prin portavoce:

— E bine, sir. Cursul zero-şapte-zero!

Era exact. Parcurseseră canalul acesta de atâtea ori, încât nu era deloc surprinzător.

Ransome se îndepărtă de lângă busolă şi îşi ridică binoclul ca să observe pata de culoare de la ultima baliză *day buoy* lansată de traulerul *Senia*.

Doar după aceea se uită la Fallows.

— Ştiai cât de puţin loc avem, *sub*. Deci pe viitor, *fii* atent!

Era aspru cu cineva care nu putea riposta. Dar *Rob Roy şi* echipajul său erau mult mai importanţi decât nişte sentimente rănite.

Se aşeză pe scaun şi spuse:

— Trimiteţi semnalul: *Lansaţi plasele de dragare la tnbord.*

Ocupaţi-vă poziţiile în urma mea.

Şi aşa totul mergea înainte, pe o vreme atât de rea încât era greu să-ţi menţii poziţia pe ruta dată; apoi mai era şi teama că s-ar putea să nu observe o mină în derivă, dacă ar apărea între nave cu coarnele ei sinistre ascunse de valurile înalte ale Mării Nordului.

Ransome se gândi la Eve, la scrisorile pe care ea i le trimitea, la cele care s-ar putea să-l aştepte în port atunci când se vor opri pentru alimentare şi aprovizionare.

Fallows se îndepărtă de scaun şi îşi îndreptă binoclul la travers. Îl găsiseră pe Parsons. Probabil că rămăsese prins sub distrugătorul avariat. A doua zi, Fallows se obligase să treacă pe lângă bazin. Pe vasul bombardat lucrau câţiva oameni, dar nu rămăseseră semne alarmante, nici măcar bereta lui Parsons.

Câteva zile după incident, îşi făcuse griji. Dacă Parsons reuşise să se târască afară? Poate că îl găsise vreun paznic?

La Crăciun grijile îl copleşiseră şi doar furia lui Hargrave îl mai făcuse să-şi controleze nervii.

Acum totul rămăsese în urmă. Parsons era mort. Se presupusese că, fiind beat, căzuse din greşeală în bazin.

Simţi cum îl cuprinde un acces nebunesc de râs şi trebui să-şi încleşteze dinţii ca să-l suprime.

Totul fusese o greşeală, dar Parsons era cel care-o făcuse.

Pe la jumătatea lui februarie, în timp ce *Rob Roy* şi *Ranger* erau ancorate unul lângă altul în Hull pentru alimentare, lumile lor intime fură încă o dată tulburate.

Ransome stătea în cabină şi citea o scrisoare de la Eve, fiind despărţit doar de o uşă de activitatea care se desfăşura în jurul său pe navă. Ploaia deasă răpăia pe punte, şiroia pe hublouri, estompând aproape toate celelalte zgomote, în afară de câte un scârţâit sau vreun ordin.

Hull era un loc foarte mohorât, chiar şi după ce ai stat mult pe mare şi fără pauze. Fusese bombardat atât de des încât abia îl mai puteai recunoaşte. Dar treaba mergea înainte şi se spunea că manevrarea vaselor în port era mai rapidă ca niciodată.

Când subofiţerul Kellett deschise puţin uşa, Ransome puse jos scrisoarea de la Eve.

— Mă iertaţi, sir, dar a venit la bord căpitanul lui *Ranger*.

Căpitanul-locotenent Gregory intră în cabină, salutându-l scurt pe Kellett:

— Iartă-mă că dau aşa buzna, Ian. Îşi scoase din buzunar un pachet de ţigări. Ştiam că n-o să te superi.

Ransome îl privi, observând mişcările bruşte cu care-şi aprindea ţigara.

— Ce s-a întâmplat, Jim?

Căpitanul-locotenent James Gregory se aşeză pe celălalt scaun şi suflă un şuvoi de fum către plafon.

— Plec, Ian. Asta este.

Ransome aşteptă. Trecuseră împreună prin multe greutăţi. Fiecare navă din grupul lor mic şi încercat de dragoare avea personalitatea ei. Îi priviseră împreună pe cei care se scufundaseră, pe cei care norocul îi părăsise. *Fawn*, *Dunline* şi *Scythe*, şi multe alte nume de care de-abia îşi mai aduceau aminte. Nave şi oameni distruse într-un război fără glorie şi despre care nu se vorbea în ziare, care era totuşi la fel de important astăzi cum fusese încă de la început.

Gregory ridică din umeri.

— Totul face parte din planul pentru un grup mai mare de sprijin în următoarea invazie. Eu trebuie să preiau comanda unei flotile de vedete-dragoare. O să am mână liberă, bineînţeles cu binecuvântarea lui Bliss.

— Eşti bucuros? întrebă Ransome. Asta-ţi arată ce părere au superiorii despre tine: sunt de acord, eşti omul potrivit pentru aşa ceva. Cineva care ştie despre ce-i vorba.

Gregory privi în jurul cabinei: era copia exactă a celei pe care o avea el.

— O să-ţi duc lipsa, Ian.

— Ştiu. Şi noi o să-ţi ducem lipsa.

De afară se auzi megafonul:

— Se-aude! Bucătarii la cambuză! Marinarii din careuri, adunarea pentru rom!

Ransome zâmbi.

— Cred că-i foarte bună ideea.

Scoase din dulăpior o sticlă şi două pahare. *Ranger* nu va mai fi acelaşi fără Gregory.

Împinse pe birou un pahar plin.

— Noroc!

Gregory bău puţin şi înghiţi cu greu.

— Isuse! Apoi îl studie pe Ransome şi continuă: Chiar n-ai aflat, nu-i aşa?

— Ce să aflu?

— Noul căpitan al lui *Ranger* este locotenentul Trevor Hargrave.

Ransome îl privi uluit.

— Nu, pe Dumnezeu, n-am ştiut!

Gregory zâmbi.

— Cred că n-ar trebui să-mi pese. Am avut căpitani care credeau că nimeni nu era destul de bun să-i înlocuiască. Totuşi…

Ransome umplu iar paharele. Îl pierdea pe Hargrave. Acesta primea o comandă proprie. Dintr-o dată se înfurie. Conspiraţia „Prietenilor Mării“, asta trebuia să fie. Tatăl lui Hargrave trăsese sforile. În aparenţă Gregory era promovat şi, din moment ce secundul lui *Ranger* era destul de nou în post, Hargrave ar fi părut alegerea logică. Era experimentat, manevra nava bine şi chiar dacă va fi nou pe *Ranger*, nu era nou şi în flotilă.

Uşa se deschise şi matrozul cu corespondenţa Wakeford aruncă o privire în cabină.

— Oh, iertaţi-mă, sir. O să vin mai târziu.

Ransome văzu plicul gros din mâna lui şi îl opri.

— Adu-mi plicul.

Îl urmări pe matrozul cu corespondenţa aranjând diferitele plicuri de pe birou. Ca întotdeauna, era stăpânit, atent şi tăcut. Îi era greu să şi-l închipuie ghemuit lângă telefonul de campanie, aşa cum i-l descrisese Bliss vorbindu-i lui Sherwood, aşteptând să scrie tot, să-i audă ultimele cuvinte dacă detonatorul minei s-ar fi declanşat.

Wakeford nu îl privi pe Gregory când spuse:

— Acesta este în legătură cu secundul, sir.

Era obişnuita adresă formală: „La primirea acestor ordine, veţi etc. etc.“.

Ransome îşi privi prietenul.

— Sherwood se întoarce mâine. Ca secund.

Gregory încă îşi examina propriul său transfer.

— Oricum, măcar asta-i o rază de lumină.

Plicul mare şi sigilat fusese semnat de ofiţerul de cart, Tritton. Ransome îl citi grăbit.

— Cred că asta merită un pahar imens. Apoi spuse încet: Peste trei zile ne îndreptăm spre Falmouth, Jim. Hargrave va prelua acolo comanda.

— Falmouth. Gregory îl privi gânditor. Acolo trebuie să preiau flotila de Mickey-Mouse-uri. Asta înseamnă că…?

Ransome umplu paharele şi agită sticla. Rezerva lui era pe sfârşite.

— Cred că da, răspunse el. Vor începe pregătirile pentru debarcare. Pentru cea mare.

Gregory îşi privi ceasul.

— Ar fi mai bine să mă întorc. O să-i informez pe ai mei în careul ofiţerilor. Oricum o să se adune acolo pentru prânz.

Se ridică, pierzându-şi pentru o clipă calmul.

— Credeam că o să termin afurisitul de război pe *Ranger*. Nu ţi se pare ridicol? Ştiu că eu nu pot să iau asemenea hotărâri, dar mi-e groază s-o părăsesc pe bătrână. Întâlni privirile întrebătoare ale lui Ransome. Nu, nu din cauza lui Hargrave. Probabil că va face o treabă bună. Doar…

— Ştiu. Se comporta ca Moncrieff în ultimele clipe când îi predase comananda. Şi eu m-aş simţi la fel.

Când Gregory plecă, luă receptorul telefonului de pe perete şi apăsă pe un buton.

Auzi la celălalt capăt vocea bine dispusă a lui Kellett.

— Careul ofiţerilor!

— Vrei, te rog, să-l rogi pe secund să-mi acorde câteva minute?

Puse receptorul în furcă şi îndreptă puţin fotografia lui Tony. Primise două scrisori de la el. Asta însemna ceva deosebit. Lui Tony nu-i plăcuse niciodată să trimită scrisori.

În general, se simţea mult mai bine, bănuia Ransome, deoarece fusese numit pe un distrugător care se afla încă în şantier, pe jumătate gata. Vor mai trece multe luni până să plece pe mare. Probabil că mama lor era mulţumită de situaţia asta.

Deci, frăţioare, mă simt mai bine, îi scrisese Tony. *Ca să fiu sincer, aş accepta şi să conduc un vas de instrucţie decât să*

rămân pe uscat! Încheiase prin: *Eve e o fată superbă. Vă potriviţi atât de bine. Te invidiez!*

Cineva ciocăni la uşă. Era Hargrave.

— M-aţi chemat, sir?

Ransome împinse ordinul peste birou.

— Ar fi bine să te aşezi înainte să-l citeşti.

Văzu ochii lui Hargrave parcurgând încet cuvintele seci, formale. Chiar şi când primeai ordinele pentru încredinţarea unei comenzi, acestora le lipsea bucuria care o reprezentau în realitate.

Un lucru era evident; nici Hargrave nu ştiuse. Nu era un actor atât de bun.

— Dar… dar, nu înţeleg, sir! Hargrave îl privi fix. *Ranger* este fratele nostru geamăn.

Îşi privi mâinile. Chiar şi cuvântul „nostru“ era de domeniul trecutului.

Ransome zâmbi trist.

— N-am să-ţi explic cum este cu păsările şi albinele. Ai învăţat multe, dacă ne gândim că n-a trecut atâta timp de când ne-am văzut prima dată. Ne ducem iarăşi la Falmouth. Vei merge cu *Ranger* şi vei urmări tot ce face Gregory. *Ranger* s-ar putea să fie geamănul nostru, dar echipajul lui este obişnuit cu Gregory şi cu tipicurile lui. Dacă o să mergem în Europa, vor avea nevoie de toată încrederea. Acum nu este timpul pentru sindromul măturii noi. Îşi desfăcu braţele în semn de scuză. Iartă-mă! La urma urmelor, păsările şi albinele câştigă!

Hargrave se ridică în picioare.

— Dacă-mi voi face bine treaba, va fi numai datorită dumneavoastră.

Ieşi aproape în fugă din cabină.

Ransome rămase pe loc privind fix uşa închisă. *În Europa*. Cât de uşor era să pronunţi cuvintele.

Situaţia nu era la fel cu aceea când îl pierduse pe David. Acela îi fusese un prieten adevărat, cel mai bun pe care-l avusese vreodată. Încă îl mai vedea adesea în minte. Nopţile acelea friguroase, pe puntea de comandă, tropăitul cizmelor pe scară. Sau silueta întunecată, în impermeabil, grăbindu-se spre pupă, când se dădea semnalul de pregătire a plasei de dragare. Femeile

în negru. Şcolăriţa care semăna cu Eve.

Dragule drag. Mi se pare că a trecut atât de mult de când...

Ransome, spre mirarea lui, să lăsă pe spate şi zâmbi. În seara asta îi va telefona. Doar să-i spună că sosea. Bineînţeles, fără să încalce prevederile privind secretele oficiale.

Auzi paşi îndepărtându-se şi îşi dădu seama că Hargrave stătuse în faţa uşii, ordonându-şi gândurile, încercând să se obişnuiască cu schimbarea din viaţa lui.

Într-adevăr, Hargrave nu se gândea la nimic altceva. Trecu pe lângă Buffer, care se pregătea să-i dea o listă de nume pentru rearanjarea carturilor şi avea deja gura deschisă să-i raporteze.

După ce se îndepărtă spre pupă, Buffer exclamă în urma lui:

— Doamne, astăzi Jimmy e ca o curvă la botez.

Îl văzu pe noul infirmier, un tânăr micuţ, plin de coşuri, sprijinit de balustradă şi privind apa dintre cele două vase.

— Stai drept! Să nu te agăţi niciodată de balustradă, fiule!

— Eu... eu m-am gândit.

— Lasă gânditul pe seama cailor, ei au creiere mai mari decât tine! urlă Buffer.

Apoi se îndepărtă grăbit, uitând deja comportarea secundului. De obicei se simţea mult mai bine după ce muştruluia pe cineva.

Hargrave se opri lângă vinciul mare şi plutitorul Oropesa, care se odihnea pe aripioare ca un delfin fără chip.

Gândurile lui se tot reîntorceau la Ross Pearce, la ce-i spusese ea, la modul detaşat în care ea îi schiţase ceea ce credea că îi trebuia lui. Ca mutarea pionilor pe o tablă de şah. Promovarea lui Gregory, servind toate scopurile şi obiectivele şi lăsând un loc liber pe *Ranger*. Probabil că va însemna pentru el şi o jumătate de tresă, deşi o va pierde iarăşi când se va termina războiul. Privi în jur şi în sus la puntea de comandă pustie. Ce se întâmpla cu el? Sherwood avea dreptate. Războiul ar mai putea continua încă mulţi ani. Chiar dacă debarcarea va fi un succes, ar putea urma un impas. Apoi mai era Pacificul şi Burma. Părea fără sfârşit. Oamenii pe care-i primise azi cu cereri sau ca să-i pedepsească, care lucraseră pe punte sau se aşezaseră la coadă pentru raţia de rom, s-ar putea să nu mai trăiască până atunci.

Era sigur de un singur lucru: era îndrăgostit nebuneşte de Ross Pearce. Fără nici un efort, ea se jucase cu el, îl ţinuse la

distanţă şi nu făcuse nici măcar o aluzie la viitor. Nu mai întâlnise pe nimeni ca ea. Cu cât o cunoştea mai bine, cu atât îşi închipuia mai puţin că tatăl său avusese mai mult succes decât el.

Se uită spre *Ranger*. Santinela şi maistrul timonier îl studiau pe furiş. Probabil că tot echipajul aflase vestea. Jimmy-ul lui *Rob Roy* prelua scaunul Bătrânului.

Se gândi la sfatul simplu al lui Ransome. *Vor avea nevoie de toată încrederea*.

Pentru asta fusese pregătit. Aceasta era doar următoarea treaptă a scării. S-ar putea să nu afle niciodată dacă prima lui comandă fusese gândită dinainte sau fusese influenţată de tatăl său. Dar mai degrabă asta era situaţia. Tatăl lui Ross era viconte, avea multe interese în problemele armatei şi făcea parte dintr-un comitet al Camerei Lorzilor. Ceea ce era bine pentru Hargrave se putea dovedi mult mai avantajos pentru tatăl lui, vice-amiralul.

Oare o să-i simt lipsa lui Rob Roy?

Doar timpul îi va da răspunsul.

Fata stătea în spatele mamei sale şi îşi privea imaginea în oglinda mesei de toaletă. Auzea vântul şuierând pe lângă ferestre şi acoperiş, dar ploaia se oprise, iar mâine va fi o zi frumoasă, după cum spusese poştaşul.

Poştaşul era prea bătrân pentru meseria lui, dar se reîntorsese la lucru ca să umple golurile lăsate de tinerii care plecaseră la război. Dacă o vedea pe Eve aşteptându-l, folosea un semnal inventat de el în timp ce-şi împingea bicicleta pe drumul şerpuitor.

Îi făcea semn cu mâna dacă-i aducea vreo scrisoare de la el. Dacă nu, ridica în sus un deget, vrând probabil să-i spună că în curând va primi una.

În dimineaţa asta îi făcuse cu mâna.

Îi înmânase un teanc mare de plicuri pentru Codrington House, toate fiind obişnuitele răspunsuri la rugăminţi, cereri de serviciu, oferte de locuinţe pentru sinistraţi şi orfani. Nu se oprea niciodată. Apoi îi dăduse scrisoarea în binecunoscutul plic maroniu.

— Socotesc că în asta vă spune că încă vă iubeşte, Miss Eve.

Totdeauna o lua peste picior fără milă, dar avea scuza că era

destul de bătrân să-i fie bunic.

Era o scrisoare frumoasă. Toate erau aşa. Putea să-i audă vocea, să-i vadă ochii cenuşii, să-i atingă mâna la fiecare rând.

De asemenea, îi telefonase. Altă legătură proastă, dar avusese noroc că reuşise s-o obţină.

Venea spre sud. La ea.

Degetele ei alunecară pe piepten chiar în clipa când termină să aranjeze părul mamei, iar ochii lor se întâlniră în oglindă.

— Ce s-a întâmplat, dragă?

Eve zâmbi, deşi o durea sufletul să-şi vadă mama în starea asta. Totdeauna fuseseră foarte apropiate. Mai mult decât mamă, îi fusese şi confidentă şi prietenă.

— Azi-dimineaţă am primit o scrisoare. Aşteptă să observe măcar o umbră de curiozitate. De la Ian.

— Cine, dragă?

Eve ridică o perie şi atinse părul de la tâmplele mamei ei. Întotdeauna avusese un păr aşa de frumos! Oare cum se cunoscuseră părinţii ei?

— Ian Ransome.

Se opri cu peria în aer. Parcă se ridicase o perdea sau o lumină se revărsase într-o cameră întunecată. Ochii mamei erau ca înainte. Limpezi, întrebători, amuzaţi.

— Chiar îl iubeşti, nu-i aşa, Eve?

Eve încuviinţă, aproape fiindu-i teamă să facă vreo mişcare.

— Atunci ia-l, draga mea. Cât mai poţi. Îmi dau seama că el adoră până şi pământul pe care calci.

Undeva, un oblon desfăcut se trânti de perete; zgomotul, sau întreruperea, rupseră contactul.

— Îl iubesc foarte mult, şopti Eve. Aş vrea să fie în siguranţă!

Dar ochii din oglindă nu-i răspunseră.

Apoi mama ei spuse cu indiferenţă:

— Draga mea, vrei să-mi aduci ochelarii? I-am lăsat în cabinet. Pe când Eve se afla deja la uşă, o auzi murmurând:

— S-au i-am lăsat în…

Camera de lucru nu se schimbase prea mult de când fusese construită, se gândi Eve. Rafturi din podea până-n tavan, unele fiind acum pline cu cărţile şi registrele tatălui ei. Restul era gol, parcă o amintire a zilelor mai bune.

Din holul de la intrare se auzea radioul care-l ajuta pe portar să rămână treaz.

Inima îi îngheţă. Totdeauna i se întâmpla aşa.

„Secretariatul Amiralităţii regretă că trebuie să anunţe pierderea submarinului HMS *Skilful*... şi a ...“

Şi a... şi a... şi a...

„Rudele cele mai apropiate au fost anunţate.“

Îşi înconjură pieptul cu braţele şi aşteptă să i se potolească respiraţia. Acum întotdeauna păţea asta! Adevăratul înţeles al anunţului sec. Sentimentul de recunoştinţă, apoi de ruşine şi de simpatie pentru oamenii care muriseră în condiţii pe care doar le puteai bănui.

Privi în jur în cabinetul plin de umbre. *Ian se întoarce*. Apoi îşi aminti de ce o trimisese mama ei aici. Dar nu se vedea nici urmă de ochelarii ei. Înainte să sufere şocul bombardamentului, mama venea adesea aici să lucreze la diferitele hârtii pentru actele de caritate.

Eve zâmbi. Probabil îi lăsase în sertarul biroului. Nu ar fi fost pentru prima oară.

Era straniu că se simţea vinovată deschizând biroul tatălui ei. Dorea să râdă şi să strige de bucurie că-i mărturisise mamei dragostea. Trase sertarul, fără să-i pese că făcea zgomot. Tatăl ei se afla în oraş.

Apoi îngheţă. În fundul sertarului se afla un plic mare cu emblema ziarului şi cu eticheta: FOTOGRAFIE – NU ÎNDOIŢI. Îi era adresat. Nici nu avu nevoie să vadă data expedierii.

Deschise plicul cu mare grijă şi îndepărtă cartonul de protecţie.

Studie fotografia câteva minute; la ea fusese ataşată o foaie de hârtie cu complimentele ziarului.

Ţinând fotografia la piept, urcă scările şi se uită în dormitorul mamei. Mama avea ochelarii pe nas şi studia un album de ilustrate, pe care odinioară îi plăcea să le colecţioneze.

Oare uitase că-şi ţinea întotdeauna asupra ei ochelarii de citit? Sau era modul ei de comunicare, de a-i spune că tatăl ei interceptase fotografia bărbatului pe care-l iubea şi o ascunsese de ea?

Eve alergă în camera ei şi se aruncă pe pat.

Cum a putut tata să facă aşa ceva?

Apoi, după un timp, se ridică din pat, sprijini fotografia de ceasul deşteptător şi scoase cămaşa de noapte din sertar.

19. Iubire şi amintire

Se părea că în acest an primăvara venise mai târziu în Ţinutul Vestic. Era adevărat că adesea cerul era albastru şi fără nori, iar tufişurile şi grădinile vilelor explodaseră de culoare. Dar Canalul, care rămăsese neimpresionat de această schimbare, era agitat de-a lungul coastei Cornwall-ului şi se năpustea adesea în stâncile abrupte de parcă n-ar fi vrut să lase iarna să plece.

Ransome începu să urce malul de la micuţul bac, apoi se opri să privească şantierul părintesc. Ca aproape tot estuarul Fowey, era ascuns de puzderia de nave de desant şi de mici vase de război de toate clasele şi utilizările, dintre care probabil unele îşi începuseră existenţa sub supravegherea lui Jack Weese. Puteai s-o *simţi* de-a lungul coastei, se gândi Ransome. Oriunde mergeai, pe străzile înguste sau în porturile aglomerate, invazia era mai mult o senzaţie decât un cuvânt rostit. Ca tam-tam-ul unor tobe îndepărtate. Ceva care se trezea, plin de ameninţare.

Războiul se apropiase iarăşi de Anglia. Poate că asta era explicaţia. Cei din insulă văzuseră destule aspecte ale războiului, dar niciodată până atunci nu mai fuseseră aşa de implicaţi în ceea ce acum era inevitabil.

Aici, în Polruan, chiar vizavi de locul care până şi în amintiri era singura lui casă, Ransome simţea acel inevitabil.

Nu mai era sătucul în care nu se întâmpla nimic, aşa cum devenise în cele mai întunecate zile ale războiului. Peste tot erau trupe şi vehicule blindate, tot aşa cum ambarcaţiunile care îi vor duce în curând la luptă pe cealaltă parte a Canalului Mânecii umpleau fiecare râu şi fluviu, astfel încât debarcarea părea un secret greu de păstrat.

În alte zone ale globului, războiul făcea în continuare ravagii.

Pe frontul din Pacific şi din Rusia, unde se spunea că în ultima iarnă pieriseră milioane de oameni. În Birmania, uitata Armată a Paisprezecea nu mai bătea în retragere şi chiar dacă în Italia aliaţii înaintau cu greu, existau alte compensaţii. Italienii, cel puţin cei norocoşi aflaţi de partea cea bună a liniei frontului, se predaseră Aliaţilor, iar flota lor era ţinută sub supraveghere de tunarii din Malta, o mare realizare care cândva păruse doar un vis utopic. Dar *aici* şi *acum* erau mult mai relevante. Amplasamentele tunurilor împrejmuite cu saci de nisip, barierele dezolante de sârmă ghimpată de pe micile plaje din Cornwall, unde cândva se jucau copii. Probabil mulţi dintre ei erau în uniformă, aşteptând D-Day[1].

Ransome se întreba ce credeau cu adevărat părinţii lui despre vila din Polruan. Localnicii vor afla destul de curând, dar evenimentele care vor urma vor arunca altă lumină asupra poveştii.

Îi vorbise iarăşi Evei despre acest aspect când îi telefonase s-o anunţe că în sfârşit era liber să vină la ea.

— Doar vino, fusese răspunsul ei. O să te aştept. Trebuie să fie acolo, Ian. Nu înţelegi? Vreau să fie curat, decent. Să fiu în stare să privesc în faţă pe oricine şi să-i spun: *Aşa a fost*. În rest nu contează nimic.

Ransome se răsuci şi privi spre cârciumioara „The Lugger“, unde o dusese în ziua aceea însorită. Cu picioarele goale, cu ochii câteodată atât de gravi, altă dată râzând cu o a doua voce. Prea mică să intre înăuntru să bea ceva, dar acum ştia că ea îl iubise chiar şi atunci.

Când o sunase din Falmouth să-i spună că închiriase vila, ea exclamase nevenindu-i să creadă.

— Cum ai reuşit?

Zâmbi. Cum reuşise? Bătrânul Isaac Proby, care era proprietarul celor trei vilişoare, fusese mai mult decât bucuros să i-o închirieze. Acum nimeni nu mai venea aici în vacanţe. Existau prea multe zone împrejmuite, câmpuri de mine şi poteci interzise de-a lungul falezei.

— O să aerisesc puţin casa, adăugase bătrânul Proby. Devin puţin umede după un timp, înţelegi.

---

[1] 6 iunie 1944 – ziua debarcării trupelor aliate în Normandia (n.tr.).

Ransome continuă să urce strada îngustă. Pe o parte era mărginită de un zid de care să te sprijini şi să meditezi, iar dedesubt un şir de case şi apoi apa.

Se opri punându-şi coatele pe pietrele tocite. Se întâmpla cu adevărat. Deci trebuia să decurgă aşa cum dorea ea. Mai târziu s-ar putea să urmeze suferinţa. Privi cu atenţie curentul fluviului, felul cum unele nave de desant întindeau cablurile, aproape trăgând ancorele la suprafaţă.

Debarcarea va începe în curând. Avuseseră informări peste informări, până când crezuseră că nu mai puteau înghiţi nimic. Nave, comandori, nave de desant, unităţi armate, instrucţiuni, toată strategia invaziei.

Vor cădea mulţi în acea zi, oricând va fi ea. Alţii, ca piloţii desfiguraţi pe care-i văzuse în catedrală, îşi vor dori moartea.

Nu trebuia să-i scape nici o aluzie faţă de ea, nici o sugestie despre evenimentul care le-ar putea distruge fericirea. Era o chestiune de şansă, noroc şi soartă. Era deja de mai mult de doi ani la comanda lui *Rob Roy*, parcursese mii de mile şi dragase nenumărate mine, făcându-le inofensive. La început îşi imaginase că va supravieţui şase luni, nu mai mult. Acum parcă i se acordase o prelungire a vieţii. Cea mai periculoasă dintre toate perioadele.

Se scutură de gândurile negre şi începu să urce mai repede strada.

În localitate erau mai multe uniforme kaki şi albastre şi fu bucuros când ajunse la aleea îngustă care ducea la intrarea vilei, departe de saluturi, de privirile curioase şi de mişcarea perdelelor marcându-i trecerea.

Pietrele neregulate de la baza vilei fuseseră proaspăt vopsite, iar curtea mică din spate era un talmeş-balmeş de rododendroni şi de gura-leului roşii şi albastre. Grădiniţele vilelor erau lăsate să crească în voie, dar Ransome îşi dădu seama că cineva se străduise s-o cureţe pe aceasta.

Uşa se deschise brusc şi ea apăru în prag cu braţele deschise.

O îmbrăţişă strâns, afundându-şi gura în părul ei lung, şi nici unul dintre ei nu spuse nimic.

În spatele ei observă alte flori şi câţiva rododendroni proaspeţi, pe care probabil îi tăiase din tufişuri şi îi aranjase într-o

vază mare de aramă.

În şemineul din salon ardea focul, iar ea se răsuci în braţele lui când intră în casă.

— A trebuit să-l aprind, chiar dacă suntem în mai. Era atât de umed aici!

Râdea, ajutându-l să-şi scoată chipiul şi jacheta, aşteptându-l să se relaxeze. Era ceva ce nu mai simţise de mult timp. Oare de când fuseseră ultima dată împreună. Sau de când descoperise fotografia scunsă? Părea ca ceva predestinat.

Ceea ce-şi dorise dintotdeauna. Acum, cu uşa închisă, vroia doar ca el să fie fericit, să se simtă liniştit.

Ransome se uită la masă, la cuţite şi la furculiţe.

— Dar astea sunt…

Eve încuviinţă cu ochii radioşi.

— Le-a trimis tatăl tău, împreună cu alte lucruri. Curajul i se mai risipi, dar adăugă: Eu n-am adus prea multe. Era cam dificil.

Îl aşteptă să se aşeze lângă ea, dacă nu dorea să stea în faţa focului, şi îl privi cum îşi umple pipa. Apoi se uită prin cameră, amintindu-şi vacanţele, dar închipuindu-şi-le aşa cum ar fi putut să fie. Poate un câine, sau un motan ca Jellicoe torcând pe pervaz, cu un ochi la pescăruşi.

Se aşeză la picioarele lui şi îşi sprijini capul pe genunchii lui; părul îi atârna pe podea.

— Trebuie să te întreb, spuse ea. Cât timp avem la dispoziţie?

Ransome încercă să nu-şi imagineze şi celelalte dragoare care aşteaptă luarea deciziei finale. Sherwood sugerase că toată chestia ar putea fi amânată nelimitat, în ciuda pregătirilor intense. Prognozele meteorologice nu erau favorabile. Dar aşa se întâmplase şi în Sicilia. Şi tot timpul formidabila armadă aşteptase. Vase şi oameni. Carne şi oţel.

— Dacă nu sunt rechemat, două zile.

— Dar aici nu există telefon.

Era ca un strigăt de protest. El îi ciufuli părul. Era ca o mătase caldă.

— Întotdeauna există o modalitate.

Paza de coastă ştia unde putea fi găsit. Un mesaj ar ajunge la el în câteva minute. După aceea…

— Dar putem să ne plimbăm? îl întrebă Eve. Îşi ridică privirile,

căutându-i ochii. Te rog.

— Bineînţeles. Fără probleme.

Ea îşi coborî bărbia, sprijinind-o pe genunchii lui.

— Şi tatăl tău ţi-a trimis un mesaj. Gura îi tremură dar mai făcu un efort. Scrie că va avea grijă de mine după ce pleci. Că o să mă conducă. Se întrerupse şi îl luă în braţe. Nu încă, dragul meu. Te rog, nu încă.

Ransome se întinse spre jacheta sa care se afla pe un scaun. Intenţionase să mai aştepte, dar acum ea avea nevoie de el; nu mai era invers.

Scoase din buzunar un pacheţel.

— Am încercat să fac rost de o cutie adevărată. Oricum, s-ar putea să nu-ţi placă, l-am luat doar dintr-un impuls. Eu…

Eve rupse ambalajul şi ţinu inelul în razele soarelui. Părea să radieze, mai întâi în roşu şi alb, apoi micile diamante şi rubine parcă se contopiră.

— De unde l-ai luat? întrebă ea cu glasul stins.

Ransome i-l luă uşor şi îl privi. *Rob Roy* se aflase la Alexandria şi lui i se ordonase să meargă la Cairo să întâlnească nişte ofiţeri superiori, care se părea că furnizează arme partizanilor. Convingerile lor nu aveau importanţă. Dacă-i urau pe nemţi îndeajuns de mult ca să apese pe trăgaci, li se dădeau arme. Doar Dumnezeu ştia ce se va întâmpla când partizanii şi grupurile vagi de rezistenţă vor redeveni iarăşi bandiţi.

Fără să facă un efort, revăzu în minte magazinul, pe bătrânul bijutier observându-l în timp ce el alegea acest inel.

Nu era nici o verighetă, nici un inel de logodnă, după părerea încetăţenită. Dar i se păruse potrivit pentru Eve.

După ce-i povesti despre micuţul şi ciudatul magazin ea îi spuse:

— E minunat. Se ridică şi îl sărută uşor pe gură. Întotdeauna eşti plin de surprize. Apoi îl privi, cu ochii mari şi ficşi. Pune-mi-l tu.

Îi întinse mâna.

— Te rog.

El îi luă palma şi-i spuse:

— S-ar putea să nu se potrivească.

Era ca şi când şi acest moment le fusese predestinat.

— Te iubesc, Eve. Într-o zi…

Ea îşi ridică uşor degetul.

— Până în ziua aceea…

Apoi îşi retrase mâna şi o ţinu în razele soarelui.

— Suntem logodiţi!

Se priviră unul pe altul şi râseră ca nişte conspiratori. Ca nişte copii. Apoi ea se ridică în picioare şi clătină din cap când el încercă s-o reţină.

— Aveam de gând să fiu practică. Să te oblig să mănânci ceva, sau cel puţin să bei ceva tare.

Se retrăgea foarte încet, ca şi când n-ar fi suportat să nu-l mai vadă.

— Nu pot să fiu practică, dragul meu. Te doresc de atât de mult timp. De ce să fiu acum practică?

El stătea şi o privea, urmărind jocul flăcărilor oglindit în ochii ei. Atât de multe emoţii! Hotărâre şi dulce nesiguranţă, chiar teamă.

— Dă-mi cinci minute, şopti ea. Apoi îşi ridică inelul şi exclamă: Sunt atât de fericită!

Fugi în camera alăturată şi închise uşa.

Deci tatăl său ştia totul, dar se pare că al ei, nu. Nimeni nu putea să-şi imagineze consecinţele, dar nu vor exista regrete.

În acest loc, războiul şi pericolul erau stăpâni, nici măcar intruşi.

Ezită, apoi deschise uşa.

Habar nu avea la ce se aşteptase de fapt. Ca Eve să fie în pat, urmărind uşa; probabil nervoasă, timidă acum, când momentul sosise. Întrebându-se dacă nu cumva realitatea va strica visul la care ţinuseră amândoi.

Dar ea stătea la fereastră, ţinându-se cu o mână de perdeaua de camuflaj, privind estuarul asupra căruia se aşternea înserarea. Purta o cămaşă de noapte albă, tivită cu dantelă delicată. Pe umeri era susţinută doar de două bretele fine, iar părul îi lucea uşor în lumina veiozei.

O văzu încordată şi se duse la ea.

— Eu… eu doream să fiu perfectă pentru tine.

Ransome o luă de umeri şi rămase şocat când îi simţi foarte

reci, în ciuda aerului umed şi a focului care ardea în cealaltă cameră.

O întoarse foarte uşor cu faţa spre el, ţinând-o la distanţă. Mâna ei se desprinse de pe perdea şi căzu de-a lungul corpului; nu îşi ridică privirile, ca şi când ar fi simţit ochii lui.

— Eşti atât de frumoasă, Eve, îi şopti el.

Îi înconjură mijlocul cu braţul şi o trase spre el. Îi simţea prin mătasea subţire corpul suplu, apăsarea sânilor, îi vedea ochii strălucind, bucuria provocată de cuvintele lui.

Ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îşi scutură părul de pe faţă.

— Sunt neruşinată şi nu-mi pasă. Nu vreau să stric nimic prin lipsa mea de experienţă. Vreau să fiu matură…

Dar nu reuşi să continue şi-şi îngropă faţa la pieptul lui, simţind dorinţa pe care i-o stârnise.

— Poate că ai crescut, Eve. Dar eşti aceeaşi fetiţă. Ea nu protestă când el o duse în pat şi o aşeză. N-ai cum să strici nimic.

Se aşeză lângă ea şi mai întâi o sărută uşor, apoi cu o pasiune cum nu mai cunoscuse niciodată. Îşi simţi inima bătându-i nebuneşte şi o strânse mai tare când gura ei îi răspunse, desfăcându-şi buzele, agăţându-se de el.

Ea se lăsă pe spate şi îşi desfăcu braţele de parcă ar fi fost crucificată. El îi atinse trupul, sânii, mângâindu-i prin cămaşa de noapte. Apoi se aplecă peste ea şi o sărută de mai multe ori. Prin cămaşă, pe umerii goi, până când ea oftă.

— O, Ian, n-am crezut niciodată…

Se ridică atunci când el îi scoase cămaşa, privind-o în ochi, goală, cu părul răsfirat pe pernă.

— Să nu te întorci, îi şopti ea.

Nu se mişcă în timp ce el se dezbrăca.

Apoi el îngenunche şi-şi trecu degetele peste sânii ei, apoi în jos, până la triunghiul întunecat pe care-l zărise prin cămaşă atunci când ea se întorsese de la fereastră.

Ea îşi ridică braţele şi îl apucă de umeri.

— N-am mai făcut dragoste cu nimeni. Ştii asta, nu-i aşa?

El încuviinţă.

— Voi fi blând, draga mea.

— Nu-i asta. Sunt… sunt destul de mică. S-ar putea să mă

răneşti. Degetele ei îl strânseră mai tare. Dar nu vreau să te opreşti. Ochii ei erau rugători. Pot să suport durerea… şi cu timpul o să fie mai bine.

Ei i se tăie răsuflarea când el o atinse şi îi simţi trupul deasupra. Ransome o cuprinse pe după umeri şi o sărută foarte lung. Dorea să-şi ţină respiraţia, să se abţină să nu strige. Îi simţi spatele arcuindu-se spre el, apoi acel prim moment preţios. Ea îl trase jos şi mâinile îi alunecară pe spatele lui, strângându-l până când unghiile îi pătrunseră în piele.

— Acum, Ian, te rog, *acum!*

Ransome simţi cum trupul ei i se predă, apoi o sărută apăsat în timp ce o pătrundea, fiind reţinut, primit ca o parte dintr-un întreg.

Apoi stătură mult timp liniştiţi unul lângă altul, ea pe o parte, cu piciorul aruncat peste el şi jucându-se cu piciorul lui.

— A fost nemaipomenit. Ochii ei erau foarte apropiaţi de ai lui, aproape cuprinzându-i toată faţa. Ştiam că aşa va fi. Pur şi simplu ştiam. Acum nimic nu ne mai poate despărţi.

Ransome îi îndepărtă şuviţele de păr de pe obraz.

— Şi eu ştiam că tu vei fi aşa cum ai fost. Când te-am văzut aici, de-abia m-am stăpânit să nu o fac atunci. Nici nu ştii cât eşti de frumoasă.

Ea se apropie mai mult.

— Vreau să mai facem dragoste, cât mai repede posibil.

El zâmbi.

— Într-adevăr, eşti neruşinată.

Se sărutară, dar de data asta îmbrăţişarea lor dură mai mult.

A doua zi ieşiră la o plimbare pe faleză să privească marea. Era superbă şi ostilă, cu şiruri de valuri înalte şi norişori de spumă. Apoi departe, foarte departe în larg, aproape ascunse de pâcla orizontului, observară vapoarele. Lui Ransome i se strânse inima; era un subiect pe care sperase să-l evite. Ca un braţ lung care se întindea spre el, găsindu-l oriunde s-ar fi ascuns.

— Ian, ce fel de nave sunt?

Ea îl ţinea de braţ; avea părul strâns într-o eşarfă îngustă şi era atât de relaxată şi fericită încât el nu dorea să-i răspundă.

Pe neaşteptate linia orizontului fu tulburată de o pată albă şi

câteva secunde mai târziu se auzi o bubuitură înfundată.

— Sunt dragoare, aşa-i? întrebă ea încetişor.

El încuviinţă.

— Traulere cu baza la Falmouth, cel mai probabil.

— Par atât de mici. E o minune că reuşesc să reziste unor astfel de explozii.

Ransome o conduse pe altă potecă, dar nici aici nu aveau scăpare. Zona unde el şi Tony obişnuiau să hoinărească era acum dominată de o cazemată cu mitraliere, iar iarba luxuriantă era împestriţată cu stâlpi înalţi pentru prevenirea aterizării avioanelor mici.

— Să fii prudent, şopti ea. Promite-mi!

— Ai încredere în mine. Se întoarse spre ea şi o sărută, simţind gustul lacrimilor de pe obrazul ei. Te iubesc, ne iubim. Am fost făcuţi unul pentru altul.

Coborâră pe potecă şi vuietul mării rămase în spate.

— Te întorci la Codrington House?

Ea clătină din cap.

— Nu încă. Tatăl tău a spus că pot să stau cu ei atât cât doresc. Mama ştie. Îi place mult de tine.

— Sunt bucuros.

Ce nu era în regulă? Oare vederea dragoarelor? Ea va rămâne să stea cu părinţii săi. Acolo nu se va simţi atât de ruptă de realitate. Aici era şi lucrătura tatălui său, se gândi el. Probabil ştia că debarcarea bătea la uşă; întâlnea foarte multe oficialităţi de la Amiralitate şi ofiţeri de marină.

Gândul acesta îi arse creierul ca o schijă. Părinţii lui îi erau rudele cele mai apropiate şi vor afla primii dacă se va întâmpla ceva.

O strânse tare de umeri. Ea va fi acolo, alături de ei.

— A fost minunat…

Ajunseră pe stradă şi observă maşina patrulei de coastă parcată foarte aproape de vilă.

O, Doamne! Îşi încetini paşii, încercând să-şi găsească cuvintele. *Mi-e frică*.

— Au venit aici să mă ia. Mă cheamă.

Ea se întoarse şi-l privi.

— Nu încă, Ian! Am petrecut doar o noapte împreună…

Îşi înclină bărbia şi spuse cu o voce controlată: Nu-ţi sunt de prea mare ajutor, nu-i aşa?

Se îndreptară spre maşină şi patrula îi înmână lui Ransome un plic sigilat.

— Tocmai a venit, sir, trebuie să fie urgent. O să trimită o maşină după dumneavoastră.

— N-o să dureze mult.

Intrară în vilă şi priviră în jur cu o disperare tăcută.

— Mi-a plăcut foarte mult aici, dragul meu! spuse ea în pragul lacrimilor.

El o urmări cum împătureşte cămaşa de noapte şi o pune în geantă cu mare grijă.

— Stai puţin.

O scoase din geantă şi-şi înfundă faţa în ea, năpădit şi chinuit de amintirea nopţii trecute, care fusese atât de scurtă.

— Ce miros plăcut. N-o să-l uit niciodată.

Privirile lor se întâlniră ca într-o îmbrăţişare.

— E de la săculeţul cu plante, spuse ea simplu. Trandafiri şi rozmarin. – Apoi se apropie de el şi îi şopti:

— Iubire şi amintire.

20. Ziua răfuielii

Dragorul HMS *Rob Roy* efectuă o întoarcere lentă şi se înscrise pe noua rută a flotilei de dragoare.

Ransome se afla în partea din faţă a punţii de comandă şi urmărea plutitorul plasei de dragare cu steguleţul lui verde care tăia valurile, apoi îşi îndreptă binoclul spre celelalte vase care luau poziţie la pupă.

Era o seară cenuşie, cu puţină burniţă, deloc caracteristică pentru sfârşitul unei zile de iunie.

Din timonerie se auzi vocea lui Beckett:

— Cursul doi-zero-zero, sir.

Ransome îşi împinse chipiul spre spate şi se foi agitat. Ca

oricare altă zi, şi totuşi total diferită. Putea să simtă senzaţia plutind în aer; nădejdi, descărcări nervoase, nelinişti şi, predominantă, atitudinea de resemnare a marinarilor. Aşteptarea şi dubiile rămaseră în urmă, deşi pentru oamenii care lucrau la pupă lângă dragă sau pentru observatorii şi servanţii de la tunuri, Canalul Mânecii părea pustiu.

Îl auzi pe Morgan vorbind iarăşi cu maistrul-instructor şi văzu în minte fiecare membru al echipajului navei, pe punte şi în camera-motoarelor. Imediat ce Ransome se întorsese la Falmouth, comandorul Bliss îi convocase la o conferinţă pe toţi căpitanii. Grupul trebuia să ajungă în cea mai bună formă, fără să ia în seamă ameninţările meteorologilor. Urmaseră multe amânări şi incertitudini, iar marinarii bătrâni deja sugerau că mărimile ajunseseră iarăşi în impas. Patruzeci şi opt de ore de mesaje contradictorii, alte radiograme şi instrucţiuni de recunoaştere.

Apoi Bliss îl chemase pe Ransome şi îl anunţase fără zarvă:

— S-a dat semnalul. Marţi dimineaţă lovim Normandia, conform planului.

Acum se aflau în mijlocul Canalului, îndreptându-se spre coasta franceză. Deja nu mai era un plan sau faza de pregătire a unuia; nici măcar nu se va întâmpla luna viitoare. Va fi mâine dimineaţă.

Ransome simţi fiori reci. Îi era greu să-şi imagineze ce va urma. Toate navele, sute, convergeau din est şi vest spre punctul de adunare, la sud de Isle of Wight, care era deja foarte bine poreclit: Piccadilly Circus. De la Harwich, Chatham şi Nore. De la Portsmouth şi Weymouth Bay, de la Plymouth şi din fiecare golfuleţ din Ţinutul Vestic; din toate aceste locuri se adunau navele. Doar un pescăruş ar fi putut să vadă panorama completă. Amânarea de patruzeci şi opt de ore s-ar putea să-i coste scump. Mult prea mult. Deoarece, chiar şi deţinând supremaţia aeriană peste coasta de sud, cu escadrilele americane şi britanice patrulând zi şi noapte, inamicul aflase cu siguranţă până acum ce îl ameninţa.

Când dragoarele şi celelalte vase mici din grupul lui Bliss plecaseră din Falmouth îndreptându-se direct spre locurile de dragare, observaseră doar o infimă parte din forţele care se adunau. Nave de desant de toate tipurile şi dimensiunile, tancuri,

soldaţi, arme, în timp ce alte ambarcaţiuni ciudate le urmau îndeaproape ducând poduri de oţel, pontoane portabile şi carburantul atât de necesar pentru a menţine totul în mişcare.

De câteva ori fuseseră somaţi de patrule vigilente şi de escorte, dar Ransome avusese parte în trecut de incidente cu comandanţi prea zeloşi, şi îi ordonase lui Mackay să fie pregătit să aprindă luminile de recunoaştere care le dezvăluiau identitatea mai degrabă decât să rişte răniri inutile.

De jos de la tunul „A“ se auzi vocea tăioasă a lui Fallows şi ducându-l iarăşi gândul la comentariile de ultim minut ale lui Bliss.

— Sublocotenentul ăla al tău, Fallows. Am primit un mesaj despre el de la băieţii de la securitate. O mică problemă despre nişte falsuri la un depozit – vopsea de camuflaj vândută pe piaţa neagră, poţi să crezi?

Fără îndoială că Fallows se comporta bizar, îşi spuse Ransome, dar crezuse că alta era cauza.

Bliss adăugase mieros:

— Probabil îl aşteptă Curtea Marţială, ştii cum e, Ian. Fără îndoială că va fi anchetat. Bineînţeles, este la latitudinea ta când să-i comunici. Dar acum, când iadul e pe cale să se dezlănţuie, nu doreşti schimbări şi neglijenţe, nu? Îi zâmbi cu căldură. Fă cum doreşti.

Cu alte cuvinte, dacă ceva mergea prost, Ransome şi nu Bliss va suporta consecinţele.

Ransome trecu pe lângă un observator şi pe lângă tânărul Darley. Totul era atât de nou şi de deosebit pentru el încât se agita tot timpul, aducându-i lui Mackay cele trebuincioase, ca un căţeluş pe lângă un bătrân.

Se uită spre pupă, dar imaginea din binoclu se înceţoşă de la burniţa fină şi de la stropii de apă sărată.

Ranger se afla în spate, în diagonală, scufundându-se şi ridicându-se pe valurile mari; silueta lui era deja vagă. În curând va fi întuneric, dar dragarea trebuia efectuată orice s-ar fi întâmplat.

Se întrebă în treacăt cum se descurca Hargrave cu prima lui comandă şi ce gândea despre cârdul lui de vedete-dragoare, care erau undeva în urmă împreună cu şalupele de salvare şi cu *Bedworth*. Cineva îi dădu o cană de cacao şi simţi lichidul lipindu-

i-se de gât ca melasa. Conţinea mai mult decât un strop de rom. Fără îndoială că i-o preparase Beckett.

Ransome se sprijini cu coatele de scaunul său şi se strădui să nu-şi lase gândurile să părăsească nava, cablurile şi portavocile care-l legau de oamenii care-i aşteptau ordinele şi care se bizuiau numai pe el.

Dar se gândi totuşi la scurta vacanţă de la Polruan, la camera atât de mică şi care totuşi nu reuşise să le cuprindă toată dragostea. Îşi reaminti surpriza pe care o avusese văzându-şi fotografia lângă veioză, ca şi cum acolo i-ar fi fost locul dintotdeauna. Făcuse o remarcă, dar ea nu îi povestise prea multe. Fără îndoială că şi poza ascundea o poveste interesantă.

Îşi atinse buzunarul hainei, simţind contururile pungii de plastic. De data asta avea înăuntru alt desen, un mic autoportret pe care ea i-l oferise timidă chiar înainte de a pleca în ultima plimbare pe faleză.

O înfăţişa pe ea la şevalet, cu genunchii ridicaţi, arătând binecunoscutele pete de vopsele. Pe fundal se vedea *Barracuda* – surprinzător de bine conturată dacă te gândeai că velierul se afla de mult timp sub prelată.

Pe spatele desenului ea scrisese: „Celui mai iubit dintre bărbaţi“.

Nu era singurul mesaj pe care ea i-l lăsase. Ultimul îl primise într-un plic sigilat; i-l dăduse chiar înainte ca el să se urce în maşină, ca să nu aibă timp să-l deschidă. Îi spusese: „Citeşte-l mai târziu!“ Apoi, pe când maşina prindea viteză, îi strigase: „Te iubesc!“ După aceea privise în altă parte. Ransome ştia că o făcuse vrând să-şi ascundă lacrimile.

Probabil că alesese sonetul cu mare atenţie. Acesta îi reamintea de zilele de şcoală, dar ea îl actualizase pentru lumea lor periculoasă. Ca un iaz liniştit într-o pădure.

Nu mă lăsa în încrengătura realităţilor,
Printre obstacole. Iubirea nu-i iubire
Dacă se transformă când o găseşte schimbarea
Sau se pleacă în faţa greutăţilor...

Versurile mai continuau, dar în primele rânduri parcă o auzea vorbindu-i, îmbărbătându-l. Ca şi când ar fi fost lângă el.

Ransome traversă iarăşi puntea de comandă, conştient că

Morgan dorea să-i vorbească, dar că-i respectase aceste ultime momente de singurătate.

Se uită la repetitorul busolei şi simţi vasul tangând puternic pe valuri. Înfruntând un curent potrivnic şi trăgând draga la pupa, *Rob Roy* abia reuşea să înainteze cu şapte noduri.

Bătu în punte cu cizmele vechi de piele şi îl cuprinse iar acea familiară nelinişte. Oare era frică? Sau era teama de eşec, de omiterea vreunui amănunt vital?

Chiar sub el, marinarul-simplu Boyes auzi bocăniturile şi îşi ridică privirea spre plafon. Lângă el, Piers, noul aspirant, tresări holbându-şi ochii.

— Ce-a fost asta?

La cârmă, Beckett se relaxă, dar nu-şi desprinse ochii de pe înregistratorul de drum.

— Nu te teme. Şeful îşi descarcă nervii.

Nici măcar nu se obosi să mai adauge „sir“. Modul de adresare părea lipsit de importanţă, se gândi el, privind linia frântă de pe banda de înregistrare.

Când preluase cârma auzise câteva comentarii obraznice. Va rămâne la timonă până când îşi vor îndeplini misiunea. Beckett era îmbrăcat cu cea mai bună jachetă a sa, cu petliţe aurii pe guler. La auzul comentariilor se răstise la timonier:

— Şi de ce nu? Asta-i lovitura cea mare. Trebe să fie făcută cum se cuvine – trebe să arat bine, înţelegi?

Dar nimeni nu se certa cu maistrul-instructor.

Încă îşi simţea cicatricea de pe coapsă, unde-i pătrunsese schija încinsă. Dar ce dracu! Pierdeai ceva şi te alegeai cu altceva. Mai fusese decorat cu o tresă, care se adăugase la Medalia pentru Acte Vitejeşti Remarcabile, pe care o primise când Bătrânul fusese decorat de rege. Îi determinase pe cei de acasă să se ridice cu respect în picioare, cu toate că tatăl său se bucura în cu totul alt mod de bunăvoinţa Majestăţii Sale.

Uşa se deschise şi se închise. Intrase Buffer cu o lanternă puternică, pentru o ultimă verificare la panoul de avarie.

Beckett rânji leneş.

— Sper că ţi-ai păstrat un bănuţ pentru slujba de nuntă, Buffer! Nu mi-ar place să se uite ceva!

Buffer îi replică:

— Socoteam că de data asta *tu* ar trebui să porţi pantalonii maro, Cox'n!

Boyes îl urmări pe Buffer plecând. Această confruntare perpetuă dintre cei doi, ostilitatea cordială dintre ei îl reconforta.

Încerca să şi-o îndepărteze pe Connie din minte, dau nu reuşea. O vedea întinsă pe pat, apoi ghemuită în braţele lui; simţea cum roşea când îşi amintea ce făcuseră, şi cum îl condusese ea spre orgasmul copleşitor.

Încercase de câteva ori să-i telefoneze, o problemă dificilă şi scumpă. Cei din camera de gardă a bateriei ori nu doriseră, ori nu putuseră să-l ajute, dar la a treia încercare, pe când coada din faţa cabinei se mărise considerabil, reuşise măcar să ia legătura cu Sheila, prietena ei.

— Eşti un tip de treabă, Gerry, dar eşti un copil. Nu semeni cu Connie – eşti numai lapte şi miere. E cea mai bună prietenă a mea. O cunosc mai bine ca oricine.

— Dar trebuie să vorbesc cu ea!

Un marinar îi bătuse nerăbdător în geamul cabinei.

— Bineînţeles, Connie ţine la tine. Dar nu e o dragoste adevărată. Ezitase, punând în balanţă disperarea lui Boyes împotriva propriei trădări: Cândva a fost îndrăgostită de un băiat de la baterie. Ăsta s-a purtat urât cu ea, apoi a plecat în nordul Africii, blestemat să fie! Ei, acum s-a întors şi Connie se dă încă o dată în spectacol. Deci, uit-o. Oricum n-ar dura. Tu vei fi în curând ofiţer. Şi apoi?

Boyes părăsise cabina telefonică de parcă era în transă. O iubea. S-ar fi descurcat ei.

Într-o zi, în careu, Jardine îl întrebase:

— Ce dracu-i cu tine, Gerry? Ai o mutră ca o duminică ploioasă la Liverpool!

Atunci fuseseră singuri şi Boyes îi mărturisise totul lui Jardine, aşteptându-se ca acesta să-i ironizeze comportarea copilărească.

Jardine îl privise gânditor.

— Din ce-mi spui tu, s-ar părea că tipa-i fantastică. Apoi se mai domolise: Ascultă la mine, Wings, ea nu-i de tine. Prietena ei avea dreptate. Nu-i de tine, aşa cum nici eu nu sunt. Când o să capeţi o ţâră de aur pe mâneci, o să-ţi aminteşti de noi şi de ce-ai învăţat, cel puţin aşa sper.

Boyes îl privise mirat:

— Ştiai?

Jardine râsese.

— Desigur! Toată nava ştia. Da' acum e altfel, înţelegi? Poate că prima dată au avut dreptate să te respingă, dar acu' nu mai au motiv. Chiar dac-o să fii unul dintre *ei*, eşti în ordine, Wings. Deci socoteşte-o pe fătuca asta doar o experienţă. Apoi clătinase din cap. Iubire? Doamne, Gerry băiete, te-ar mânca la micu' dejun!

Dar Boyes încă nu era convins.

— Crezi că vom intra în luptă? îl întrebă aspirantul în şoaptă.

Boyes zâmbi.

— Greu de spus. Arătă spre masa ploterului care trepida. Uită-te la asta…

Toţi priviră în sus când vocea lui Sherwood se auzi la interfon dinspre puntea de comandă.

— Plutitorul nu mai priveşte, sir!

Aspirantul Pierce uită de autoritatea sa şi îl înşfăcă pe Boyes de braţ.

— Despre ce dracu vorbeşte?

Boyes înghiţi în sec.

— Înseamnă că plutitorul Oropesa a dispărut sub suprafaţa apei. Trebuie că am găsit ceva.

Îl privi pe celălalt, aşteptându-se să vadă pe chipul lui că înţelesese, dar nu era aşa. Îşi amintea de cuvintele lui Jardine. Poate că avuseseră dreptate să-l respingă la cursul de ofiţeri, dar acum situaţia era alta. În faţa temerilor lui Pierce, crezu că înţelege la ce se referise durul marinar.

Beckett îi întrerupsese gândurile:

— Atenţie, frumuseţilor! E timpul să vă câştigaţi solda!

Locotenentul Sherwood se agăţă de o gruie şi privi apa învolburată de elice. Înaintau încet, dar jos la pupă, unde apa se ridică aproape la nivelul punţii când *Rob Roy* se avântă în valuri, se crea o puternică impresie de viteză.

Văzu silueta întunecată a lui *Ranger* urmându-i în diagonală, ridicând cu prova perdele de apă. Celelalte dragoare se pierduseră deja în întuneric. Sherwood îşi încheie gulerul impermeabilului. Sub pânza groasă transpira abundent, dar fără

ea ştia că s-ar fi udat şi i-ar fi fost frig. Orice făceai, nu era bine.

Subofiţerul-mecanic Nobby Clarke se ghemuise pe un scăunel de metal şi verifica vinciul, iar apa aruncată de siajul navei îi curgea şiroaie de pe beretă. Sherwood descoperi că era în stare să accepte tot ce se întâmpla, ce vedea în jur şi ceea ce-şi putea doar imagina din citirea rapoartelor informative.

Toţi ştiau că debarcarea va veni. Acum era aici, sau va fi foarte curând. Adevărata recompensă era că trăiseră până acum.

Dacă altcineva ar fi exprimat asemenea gânduri cu voce tare, Sherwood l-ar fi desfiinţat. *Asta cândva*. Cum se schimbase atât de mult? Credea că-i o nebunie să te gândeşti la prietenie, darămite la căsătorie, pe timpul războiului. Aproape se auzea avertizându-i pe alţii împotriva unor astfel de idei. Dar clipele pe care le petrecuse lângă mina paraşutată îl transformaseră.

Se uită la celelalte chipuri lucitoare din echipa sa, la ţeava zveltă a tunului de patru inci de deasupra capului.

Oare ce s-a întâmplat cu prudenţa? Cu neîncrederea noastră în supravieţuire?

Surâse când îşi aminti rezerva neobişnuită cu care-i anunţase vestea lui Ransome, în ziua când se reîntorsese la bord să preia activitatea lui Hargrave.

— Am cerut-o în căsătorie.

Zâmbise, surprins de propria sa timiditate, de noua încredere în sine.

Ransome îi strânsese mâna călduros, exclamând:

— Idem!

Deci şi şeful avea o prietenă, deşi nimeni nu bănuise aşa ceva. Acesta era încă un secret preţios alături de cel aflat în Sicilia.

— Plutitorul, sir! se repezi subofiţerul-mecanic Clarke.

Marinarii cu experienţă simţeau adesea asemenea lucruri. Probabil după zgomote, sau după vibraţiile plasei de dragare.

— E ceva acolo, exclamă Clarke. Ochii lui sclipeau în semiîntuneric. Ar fi bine să-l informăm pe Bătrânu', sir.

Sherwood înşfăcă receptorul.

— Plutitorul nu mai „priveşte", sir.

Îl observă pe Guttridge holbându-se de la tunul de patru inci. Matrozul principal se întorsese din permisie cu ochii învineţiţi. Dar era un om dur, care nu-ţi permitea să râzi de el.

— Aici căpitanul.

Şi-l închipui pe Ransome pe puntea de comandă, analizând situaţia, făcându-şi planul, dar pregătind încă unul dacă primul ar eşua.

— Ridicaţi draga. Ezită. Nu te grăbi, Philip.

Sherwood îi făcu semn lui Clarke.

— Ridic-o.

Îl auzi pe Buffer grăbindu-se pe dunetă.

— Eliberaţi duneta şi adăpostiţi-vă.

Aşteptă, crezând că picioarele îl vor trăda în orice secundă şi vor începe să tremure.

— Nu te agita, Stoker! Probabil e doar o parte dintr-o epavă.

Clarke nu-i răspunse, dar îşi întinse mâna înmănuşată să ghideze plasa de dragare.

— Curată ca lacrima, remarcă el sec.

Sherwood mai aşteptă. Chiar şi în lumina difuză, putea să observe plasa, lucioasă şi şlefuită, dovadă că – dacă mai era nevoie de aşa ceva când o mânuiau marinari încercaţi ca Clarke – se târâse pe fundul mării.

— Guttridge! Plecaţi de la tun.

Sherwood privi în jur. De-abia se mai vedea ceva după balustradă.

Dacă prinseseră o mină, aceasta se apropia chiar acum de parapet.

— Avertizează puntea de comandă, Buffer.

Buffer îşi înălţă capul şi strigă: Ţigane, avertizează puntea de comandă. Probabil e o mină. Apoi îi spuse afabil lui Sherwood: Dacă nu vă supăraţi, o să rămân cu dumneavoastră, sir. Îşi împreună palmele şi dădu impresia că rânjeşte. Am auzit că ar trebui să vă felicit, sir.

Sherwood râse puţin. Poate asta era. Înnebuneau cu toţii pe nesimţite.

— Mai încet, Stokes!

Clarke strânse din dinţi. Acum o simţea, ca şi cum el, nu vinciul, ar fi suportat toată greutatea, ca un pescar cu un merlin în undiţă.

Sherwood se lăsă în genunchi şi se strâmbă de durere când un nit îi intră în carne.

— E acolo. Trebuie să fie. Apoi se hotărî: Anunţă-l pe căpitan. Întinse mâna şi adăugă: Dă-mi lanterna aia, Buffer. Mă duc să arunc o privire, la dracu cu camuflajul!

Aprinse lanterna şi observă concomitent mai multe lucruri. Plutitorul încercând să iasă la suprafaţă, tras de cablul vinciului, otterul, deja sclipind în lumină, care se apropia din ce în ce mai mult. Chiar sub el se afla mina.

Sherwood îl auzi pe Clarke icnind şi, de undeva de foarte departe, cineva chemă la interfon puntea de comandă. Puntea păru să se încline total şi bănui că una din elice se rotea cu toată viteza înapoi ca să întoarcă nava pe loc.

Văzu mina îndreptându-se spre el, dar realiză că o privea fără frică. Mai avea de trăit doar câteva secunde. Urlă către valuri:

— Te iubesc!

Apoi mina se îndepărtă, luată pe nepregătite de schimbarea violentă de direcţie. Se ciocni cu otterul la marginea plasei şi marea neagră fu luminată de o explozie puternică.

Sherwood fu trântit de valul produs de şocul exploziei care mătură puntea în linişte. Când îi reveni auzul, percepu chiuiturile, iar Buffer îl bătea pe spate şi urla:

— Vom avea nevoie de un nou plutitor, sir!

— Uite câţi peşti morţi! strigă un marinar. Ce păcat că nu putem sta aici să-i strângem cu un năvod, pentru cambuză!

Sherwood se chinui să se ridice în picioare. Chipiul şi lanterna lui Buffer dispăruseră. *La naiba, de-abia am scăpat*.

În instrucţiuni nu se spunea nimic despre folosirea unei lanterne în apele inamicului.

Jos, în camera motoarelor, Campbell urmări cum cele două cadrane ale turaţiilor ajung la aceleaşi valori, şi observă cum un mecanic îi făcu semnul victoriei, în timp ce maşinăriile unsuroase urlau în imediata apropiere.

Camera motoarelor reverberase ca o tobă mare lovită cu un ciocan gigantic. Campbell îl căută din priviri pe maistrul electromecanic şi îşi zâmbiră.

Apoi se întoarse la aparatele sale, murmurând o melodie veche:

Dragăm, dragăm, dragăm,
Fir-ar al naibii, tot timpul dragăm,

Dragăm de dimineaţă,
Dragăm şi după-amiază...

Campbell îşi şterse faţa asudată. Alf Bone avusese dreptate să se retragă, se gândi el. Pentru o frântură de secundă, acolo, în spate...

Ochii i se fixară pe peretele curbat, şiroind de ulei, unde fiecare picătură vibra ca o vietate în ritmul bătăilor elicelor.

Pentru o clipă îngrozitoare crezuse că se întâmplase acel lucru de care se temeau toţi.

Telefonul ţârâi strident lângă raftul de metal unde-şi ţinea jurnalul camerei motoarelor.

— Chief la aparat.

Trebui să-şi acopere cealaltă ureche cu o mână murdară.

— Aici căpitanul. Totu-i în ordine? Îmi pare rău de zgomot, nu ştiu ce-o să creadă vecinii.

Chief zâmbi şi simţi cum tensiunea se risipeşte ca nisipul suflat de vânt.

— Suntem bine, sir. Anunţaţi-mă când mai aveţi chef s-o repetaţi!

Pe puntea de comandă Ransome dădu receptorul ajutorului de nostrom. Apoi i se adresă lui Morgan:

— Să sperăm că asta a fost ultima!

Morgan scoase chipiul, lăsând stropii de apă să-i ude părul creţ.

Când Ransome dăduse comanda virajului brusc, avusese impresia că vede mina. Încă o secundă şi... simţi cum îi tremură picioarele. *N-avem victime, n-avem avarii*.

Apoi ajutorul de nostrom se întoarse de la portavoce şi spuse nesigur:

— Iertaţi-mă, sir, dar ofiţerul artilerist raportează că balustrada de la tribord a fost smulsă de suflul – ăă – exploziei.

Depunea toate eforturile să nu izbucnească într-un râs isteric.

Pentru prima dată în acea seară, Ransome se aşeză în scaunul său şi încuviinţă cu gravitate.

— Comunică-i domnului Fallows că voi comanda alta nouă când ne întoarcem în port!

Mackay îşi ascunse un zâmbet larg şi îl luă pe asistentul său de braţ.

— Sunt ca nişte puşti!

Dar nu îşi ascunse admiraţia sau uşurarea.

Cu mult înainte de ivirea zorilor, era evident pentru toţi că nu vor exista schimbări de ultim moment ale planurilor. Întreaga forţă de atac pornise.

Tot timpul nopţii, Ransome şi observatorii cu care se aflase pe punte simţiseră aerul vibrând la trecerea neîntreruptă a bombardierelor spre coasta Normandiei. După zgomot trebuiau să fi fost sute, poate chiar mii de avioane.

Şi acum, când zorile decolorau timid norii, linia coastei era conturată de o cortină de foc. Roşie şi portocalie, ca un zid de fum care se ridica parcă din poarta ladului.

Oare cum se înfăţişa scena pentru miile de soldaţi care se aflau în navele de desant, îndreptându-se spre următorul loc de întâlnire, o cruce pe hartă sau o fotografie aeriană prezentată la ultima informare?

De pe puntea de comandă a lui *Rob Roy* încă nu se puteau observa prea multe nave de desant, dar Ransome ştia că acestea erau răspândite pe Canal, ariergarda aflându-se încă în aria de adunare, în timp ce comandanţii celor aflate în frunte îşi pregăteau oamenii pentru botezul focului.

Ransome îşi ridică binoclul şi urmări şirurile de scânteieri care păreau că ţâşnesc chiar din pământ. Câteva secunde mai târziu, peste *armada* invizibilă începură să cadă obuze grele, iar aerul se cutremura de ecoul exploziilor.

Ca în Sicilia, navele mari trăgeau din depărtare, iar explozia fiecărei încărcături dădea formă coastei, ca o teribilă panoramă a morţii.

Bedworth se strecură printre navele de sprijin ridicând cu prova un val impresionant, cu luminile de semnalizare sclipind intermitent ca un ochi de ciclop.

— Continuaţi conform ordinelor, sir.

Mackay îşi coborî telescopul mare care fusese al tatălui său.

— Amândouă motoarele uşor înainte.

Ransome îşi puse mâinile pe paravan şi urmări primele siluete joase ale navelor de desant, care înaintau greoi la travers. De data asta nu se auzea nici un cimpoi. Cumva părea un semn rău.

Până acum supravieţuiseră. Începuse cea mai mare invazie a tuturor timpurilor.

Observă câteva vedete rapide deschizând drumul navelor de desant mai mari, care le urmau supuse.

O parte din Divizia a Treia Canadiană, îndreptându-se spre plaja cu numele de cod „Juno“.

Ransome se gândi la maiorul fumător de pipă pe care-l cunoscuse pe plaja din Sicilia. Probabil că şi el era aici în această dimineaţă dezolantă şi teribilă.

Asta-l determină să ordone:

— Maistre! Înalţă drapelele de luptă! Hai să le arătăm! Mackay îl privi, apoi încuviinţă:

— Am înţeles, sir!

Îl înghionti pe tânărul semnalizator:

— Hai, Nipper, ajută-mă să le desfac! Râse zgomotos: Ceva de care o să-ţi aminteşti, nu-i aşa, puştiule?

Morgan îşi ridică binoclul şi lentilele acestuia aruncară scântei reflectând o explozie orbitoare de pe apă.

— Un nenorocit a dat în clocot, sir.

Ransome se întoarse când alte coloane de apă izbucniră printre navele de desant.

Se uită în sus şi urmări cum prima flamură mare flutură pe verga de la pupa lui *Rob Roy*, apoi apăru şi a doua la prova. Nava asta era prea mică pentru un asemenea spectacol, dar putea să-i îmbărbăteze pe soldaţii în aşteptare, care numărau secundele şi sperau că rampele se vor deschide şi neajutorarea lor va lua sfârşit.

La travers apăru o navă de desant răsturnată. Pe coca plată stăteau doi soldaţi, care se dezechipau în timp ce nava se scufunda sub ei. Unul dintre ei le făcu semn cu mâna, sau poate fusese un salut ironic.

Pe deasupra vâjâiau obuzele şi, la un moment dat, când Ransome îşi îndreptă binoclul asupra unei culmi de pe coastă, văzu cum un bombardier cu patru motoare cădea pierzându-se în fum. Se părea că norii sunt luminaţi de o furtună electrică ce-i făcea să strălucească precum argintul, apoi alt avion se prăbuşi fără să ajungă la obiectivul său.

Ransome îl urmări în continuare, sperând. Rugându-se. Dar

din avion nu apăru nici o paraşută. Războiul lor încetase aici.

— Jumătate bandă stânga. Timoneria. Ai grijă!

Morgan se răsuci şi îl privi.

— Direcţia stabilită pe cinci-şase-zero, sir.

Dragoarele îşi îndepliniseră misiunea. Chiar în momentul când îşi spunea asta, Ransome văzu câteva nave mari de război, care fără îndoială plecaseră ultimele din punctul de adunare, depăşindu-i cu tunurile ridicate şi deja trăgând spre interiorul coastei.

Sherwood apăru pe puntea de comandă.

— Draga este în siguranţă, sir.

Privi coloanele înalte de apă care sfârtecau marea în apropierea navelor de desant. Unele dintre ele păreau că se scufundă, dar apoi ieşeau mai hotărâte ca niciodată.

— Du-te şi eliberează tunurile de la pupă. În curând va trebui să începem să-i sprijinim cu foc.

Auzi chiuituri de bucurie şi îi văzu pe câţiva din echipaj arătând şi făcând gesturi spre pupă. *Ranger* şi restul flotilei îi urmaseră exemplul, şi păreau chiar mai mici sub drapelele albe de luptă.

Sublocotenentul Fallows stătea cu mâinile în şolduri şi-l privea mânios pe matrozul-principal Guttridge, care trecea pe lângă el pe teugă.

— Buffer mi-a zis că aveţi nevoie de ajutor, sir.

Era adresarea cea mai insolentă pe care şi-o permisese Guttridge. El încă suferea de pe urma chelfănelii pe care o primise acasă, când se dusese să-şi rezolve problemele pe care i le făceau nevasta şi prietenul ei. Nu se aşteptase ca acesta să fie un soldat din trupele de comando, înalt de un metru optzeci, şi nici nu anticipase ca cei doi fraţi ai soţiei, amândoi sergenţi, vor fi acolo ca să-l aştepte.

Nevastă-sa îl acuzase vehement:

— Tu vorbeşti de fidelitate, mitocanule! Dar atunci ce-i cu toate fetele cu care te-ai încurcat?

Îl bătuseră măr. Încă mai avea o groază de vânătăi. Nu avea nici un chef să-l suporte pe Bunny Fallows, chiar dacă era ziua Z.

— Parapetul ăsta… lătră Fallows.

Arătă spre cablurile rupte. Explozia rupsese un stâlp de

susţinere ca pe un pai.

— E o porcărie!

— Şi ce vreţi să fac eu în problema asta?

Guttridge văzu cum servanţii de la tunul „A“ se ridică de după paravan ca să audă schimbul de cuvinte.

— Uite cum vin Băieţii Magnifici! strigă cineva.

Spre prova lor se îndreptau nişte vedete de luptă, aşezate în triunghi, cu toate tunurile şi mitralierele îndreptate spre ţărm. Cu flamurile pe fiecare pic şi cu ofiţerii purtând eşarfe albe, erau întruchiparea eroilor din visele şcolarilor.

Unii dintre marinari le făcură cu mâna când îl depăşiră pe *Rob Roy*, care înainta cu opt noduri.

— Vorbesc cu tine! urlă Fallows. Nu mai fi atât de insolent că te degradez!

Trebui să se agaţe de ce mai rămăsese din parapet când vasul fu ridicat, ca de un val mareic, de siajele combinate ale celor trei vedete.

Guttridge îl privi pe sublocotenent, sperând că acesta îşi va pierde echilibrul şi va cădea peste bord. Nici măcar un matelot nu i-ar fi aruncat un colac de salvare.

Dar Fallows se agăţase de un montant, iar ochii aproape îi ieşiră din orbite când privirile îi căzură pe valul ridicat de prova.

Dori să strige, să se facă auzit şi ascultat. Dar în acele clipe reuşi doar să privească mina care se rostogolea leneşă, ieşind din adâncurile unde stătuse probabil netulburată ani de zile.

Guttridge îi observă groaza din ochi şi urlă:

— Lipiţi-vă de punte! Jos!

Apoi mina se frecă de bord şi lumea se nărui.

Locotenentul Trevor Hargrave privi în sus când pe deasupra lor vâjâi o altă salvă de obuze îndreptându-se spre ţărm. Semăna cu zgomotul unei duzini de trenuri expres, atât de puternic încât te aşteptai să vezi ceva concret.

Marinarul care asigura legătura cu duneta îi raportă:

— Draga a fost strânsă, sir!

Hargrave încuviinţă. Oare cât timp îi va mai trebui, se întrebă el, să înceteze să mai atribuie chipurile celor de pe *Rob Roy* oamenilor pe care-i comanda acum?

Se uită în jurul punţii de comandă, la observatorii ghemuiţi, la semnalizatorul principal care ar fi trebuit să fie Mackay, care trăgea de sfoara fungii privind cum flutura în vânt flamura mare şi albă de luptă.

Ranger era sub comanda lui. *Al meu*. Simţea o mare mândrie, dar în acelaşi timp şi o pierdere grea.

Îl văzu pe *Bedworth* strecurându-se prin grupul de vedete-dragoare şi zâmbi amar. La Falmouth se întâlnise cu un fost coleg de clasă care era acum căpitan-locotenent în statul-major al marinei. Îi pusese acestuia întrebări despre Bliss, despre motivul pentru care nu se înţelegea cu vice-amiralul Hargrave.

Prietenul său zâmbise şi îl înghiontise.

— Doamne, Trevor, probabil că părinţii tăi sunt foarte solidari dacă au reuşit să-ţi ascundă un secret atât de picant!

Când Hargrave insistase mai mult, prietenul său îi explicase:

— Cândva, bătrânul tău a fost comandantul lui Bliss pe un distrugător al flotei. A circulat zvonul că taică-tu se ţinea după nevasta lui Bliss şi, după unele relatări, avea succes. De atunci nu se înghit unul pe altul.

Hargrave îşi muşcă buzele. Acum totul i se părea mai uşor de crezut, dar altădată şi-ar fi apărat tatăl cu orice preţ.

Simţi cum îl cuprinde iarăşi durerea şi ruşinea. Frumoasa Ross Pierce îi dăduse numărul ei de telefon direct.

— Data viitoare când ne vom întâlni, Trevor, poate aprindem nişte focuri împreună!

Şi el o crezuse.

O sunase la acel număr dintr-un apartament pe care ea îl avea la Mayfair, cu două zile înainte ca *Rob Roy* să primească ordinele finale pentru „Operaţiunea Neptun“, echivalentul marinei pentru „Overlord“. Era evident că ea îl plăcea destul de mult, dar îl ţinea la distanţă, ceea ce îl făcea doar s-o dorească mai mult.

Îi răspunsese tatăl său şi Hargrave închisese fără să spună nimic. Încă îl durea, mai tare decât crezuse că era posibil.

Sublocotenentul John Dent, a cărui soră conducea o maşină la WRNS, exclamă:

— Tocmai am primit mesajul ăsta prin radio, sir. Primele trupe au debarcat!

Hargrave privi cerul mohorât, marea agitată plină de

rămăşiţele navelor de desant răsturnate sau arse.

Au reuşit.

Se gândi la tatăl său alături de ofiţerul Wren şi încercă să accepte situaţia. Se va folosi de amândoi, aşa cum şi ei se foloseau unul de altul.

Auzi chiote înfundate din timonerie şi se aplecă peste portavoce:

— Încetaţi acolo cu gălăgia! Privi repetitorul giroscopului. Direcţia este unu-şase-zero, nu cu două grade abatere.

Ştia că era nedrept, că îşi descărca resentimentele pe nişte oameni care nu puteau riposta.

Privi iarăşi în jur. Chipuri noi. Probabil agăţându-se încă de imaginea lui Gregory, de metodele şi personalitatea lui.

Stropii de apă ridicaţi de provă trecură peste paravan, udând haina lui Hargrave. Îl surprinse pe sublocotenent cum încerca să-şi suprime un zâmbet şi spuse trist:

— M-am înşelat. Ziua Z sau nu, gulerele şi cravatele nu sunt adecvate.

Se declanşă un fulger orbitor, urmat de o explozie care izbi bordul lui *Ranger* ca un corp solid. Încă o secundă, Hargrave rămase cu impresia că se ciocniseră de o epavă sau de un banc de nisip nemarcat. Apoi privi uluit coloana de apă care părea că se ridică din puntea lui *Rob Roy*, ajungând din ce în ce mai sus, ca şi când n-ar mai fi vrut să se reverse. Apoi pe puntea de comandă sosi grăbit secundul lui *Ranger*, un tânăr neo-zeelandez.

— Drept în flanc, sir! A lovit o mină, fir-ar al dracului!

Părea că-l afectase personal, că nu-i venea să creadă.

Hargrave văzu cum coloana de apă se prăbuşeşte, izbind ca o stâncă puntea celeilalte nave şi părând să rămână acolo.

— De la *Bedworth*, sir, strigă semnalizatorul-principal. *Preia comanda flotilei. Vedetele de salvare se vor apropia de Rob Roy*.

Hargrave privi nava soră până când îl usturară ochii.

În minte îi apăreau imagini ca nişte fotografii dintr-un album. Fallows, prea beat ca să-i răspundă la întrebări. Ransome în cabina lui mică, copia celei pe care o ocupa el acum, când *Ranger* se afla în port. Campbell, bătrânul Bone şi ostilul Sherwood. Beckett şi Buffer, şi aspirantul care murise.

— Ignoraţi ordinul! spuse el răguşit. Mesaj către *Firebrand*:

Preia comanda. Noi rămânem să dăm ajutor.

Dădu cu pumnul în paravan, aşa cum îl văzuse pe Ransome făcând.

— Cu toată viteza înainte!

Nu se supunea ordinului direct dat de Bliss, dar, pe neaşteptate, acest fapt nu mai avea nici o importanţă. Toate manevrele meschine şi planurile pentru viitorul său nu mai însemnau nimic.

Rob Roy era încă vasul său. El avea importanţă. Oamenii mureau nebăgaţi în seamă în desfăşurarea unor evenimente mai importante.

— Ei bine, la naiba, pentru mine contează! strigă el.

Secundul şi sublocotenentul schimbară priviri. La urma urmelor, noul căpitan se ridicase peste aşteptările lor.

Ransome şi Morgan se aplecaseră peste masa hărţilor, sub copertină.

— Ne păstrăm cursul ăsta când ajungem în acest punct. Lovi cu compasul în crucea desenată cu creionul. La şase mile de ţărm.

Morgan se frecă la bărbie. Scotea un sunet aspru, fiindcă era unul dintre aceia care trebuiau să se radă de două ori pe zi.

— După aceea…

Simţi explozia de parcă s-ar fi produs sub picioarele lor. Bubuitura fu asurzitoare şi vasul se zgudui violent.

Ransome se trezi în genunchi, iar Morgan era întins lângă el şi tuşea. Peste tot era fum şi când se ridică în picioare aproape căzu iarăşi, îşi dădu seama că puntea se înclina repede.

Întinse o mână să-l ajute pe Morgan să se ridice din grămada de geamuri sparte şi portavoci îndoite, şi în coaste îl săgetă o durere cumplită.

Morgan se târî lângă el.

— Ce s-a-ntâmplat?

Ransome se chinui să ajungă la scaun, se agăţă de el, strângând din dinţi de durere.

— Cred că mi-am rupt nişte coaste! icni el.

Privi puntea de comandă înclinată, şocat şi buimăcit de explozie.

Rob Roy, vasul lui, lovise o mină. Îi era probabil fatal. Trebuia să gândească, să accepte situaţia. Să organizeze evacuarea de care se îngrozise întotdeauna.

— Opriţi motoarele! strigă el.

Dar răspunsul îi veni din timonerie.

— Comunicaţiile sunt întrerupte, sir. Îl auzi pe Beckett tuşind. Apoi acesta adăugă: Aici e o adevărată nenorocire, sir. Cârma s-a dus. Busola. Totul…

Ransome îi făcu semn lui Morgan.

— Preia comanda. Eliberează timoneria. Eu trebuie să vorbesc cu Chief.

Îl privi îngrozit pe unul dintre observatori. Fusese aruncat de explozie de la postul său; capul i se sfărâmase ca un ou de grătarele de oţel. Sângele se scurgea printre ele şi ajungea în canalele de drenaj. Morgan îngenunchease lângă un cheson pentru steaguri care se răsturnase şi îşi ştergea obrazul tăiat până la os de un ciob de sticlă de la paravanul spart. Ajutorul de nostrom stătea cu mâinile încrucişate în poală, de parcă s-ar fi odihnit. Doar receptorul spart şi ochii lui holbaţi arătau că fusese ucis instantaneu de explozie; altminteri era neatins.

Dacă nu s-ar fi aplecat peste masa hărţilor… Ransome îşi controlă gândurile cu mare efort şi se chinui să meargă spre scară. În cuşeta de lângă timonerie se mai afla un telefon conectat direct cu camera motoarelor.

Chiar când ajunse la acesta, îşi dădu seama că duduitul motoarelor se liniştise. Cuşeta arăta de parcă ar fi fost devastată de nebuni.

Ridică receptorul din furcă şi Campbell îi răspunse instantaneu:

— Ia apă repede – îi spuse acesta încordat – la tribord, în faţă. Pierdem şi combustibil din rezervoarele de acolo.

Ransome îşi lipi fruntea de peretele rece de oţel şi încuviinţă cu ochii închişi. Deja simţise mirosul de motorină. Asistase de prea multe ori la moartea unor nave. Ca şi cum li s-ar fi scurs sângele.

— Adu-ţi oamenii aici sus, Chief.

— Pompele rezistă, sir, îi răspunse Campbell. Stau aici cu ele.

Ransome îl văzu pe Sherwood privindu-l din uşă, îi observă

chipul strâmb; ştia că asta se datora navei care se scufunda. Oamenii strigau, se auzeau scârţâituri de pe punte, paşi grăbiţi, dezordine, când numai cu câteva clipe înainte…

Sherwood îi înţelese chinul şi spuse:

— Toate proiectilele sunt dezamorsate, sir. Buffer a pregătit colacii şi plutele. Baleniera e gata să fie lansată la apă, dar şalupa e distrusă.

Îl ajută să se ridice în picioare, dându-şi seama că are dureri, că-i chinuit de ideea pierderii navei sale. Nu îi mai zise că şalupa care atârna de gruiele de la tribord preluase mult din şocul exploziei.

Sublocotenentul Tritton fusese strivit de punte când şalupa căzuse şi încă mai era sub ea. Cusack era cu el împreună cu infirmierul care, speriat, îi dădea instrumentele necesare. Lui Sherwood i se făcu greaţă la gândul că doctorul opera în timp ce nava se scufunda tot mai mult.

Pe cer urlau obuzele, iar o navă de desant în derivă primi unul în plin, în locul unde două tancuri erau deja în flăcări.

Sherwood analiză situaţia. Se aflau doar la câteva mile în larg şi acele tunuri îşi vor îndrepta în curând ţevile asupra lui *Rob Roy*, după ce vor termina cu nava de desant.

— Câte victime avem? întrebă Ransome.

Ieşiră pe uşă, Sherwood susţinându-l de umeri, şi se îndreptară spre scară.

— Bunny Fallows a murit, sir. Şi Guttridge. Unii dintre servanţii de la tunul „A“ sunt în stare de şoc, dar numai Hoggan a fost grav rănit. Se gândi la agresivul matroz-principal cu tatuaj la încheietura palmei: A orbit.

Puntea se înclină iarăşi. Ransome se trase sus pe puntea de comandă şi-şi dădu capul pe spate, respirând adânc. Dacă Campbell n-ar fi reacţionat imediat oprind motoarele, atunci ar mai fi cedat încă un perete etanş şi *Rob Roy* ar fi fost deja pe fundul oceanului.

Auzi paşi în spatele său şi-l văzu pe Cusack păşind peste cioburi. Cusack intui întrebarea din ochii lui Sherwood şi ridică din umeri.

— A trebuit să-i tai piciorul. N-aveam de ales. Îl ajută pe Ransome să se aşeze. Lasă-mă să văd ce ai.

— Ai prea multe de făcut, îi răspunse Ransome. Du-te şi vezi ce-i cu Mackay.

La spatele punţii de comandă Mackay se holbă în jos, apoi se întoarse cu ochii roşii de şoc şi uluire.

— Doar un puşti! Îi privi pe cei din jur. Doar asta era, pentru numele lui Dumnezeu! Ce dracu suntem noi, dacă lăsăm copii ca el să păţească aşa ceva?

Sherwood se urcă pe un cheson, acelaşi pe care-l folosise tânărul semnalizator Darley când voise să elibereze una dintre flamuri, care se înfăşurase pe fungă. Suflul exploziei îl aruncase de acolo ca pe un pachet de cârpe. Acum trupul lui mărunţel se afla dedesubt, pe punte, ochii fără viaţă privind încă norii ca şi când nu putea accepta ce se întâmplase.

— Vino aici jos, Number One.

Sherwood se întoarse spre el. Oare avea vreun sens prelungirea agoniei? Apoi observă disperarea lui Ransome.

— O să fac tot ce pot.

Beckett urcă pe puntea de comandă şi salută.

Întocmai ca şi Boyes, aspirantul care-l urma, era plin de fulgi albi de vopsea din plafon, de parcă ar fi stat într-o ninsoare.

— La timonerie nu sunt victime, sir. Privi nava de desant care ardea cu furie pe toată lungimea ei. Doar afurisitele de dureri de cap, asta-i tot.

Îl văzu pe Mackay şi adăugă răguşit:

— Lasă, Mac, ar fi putut fi oricine.

Mackay ridică telescopul tatălui său şi îl şterse cu mâneca. Nici măcar nu-şi înălţă privirile când un al proiectil explodă în mare la mai puţin de un cablu distanţă.

Ransome mai încercă o dată. *Să abandonăm nava*. Nu avea de ales, doar dacă punea nava înaintea echipajului, mândria lui înaintea supravieţuirii lor.

— Câteva nave cu infanterişti se apropie de noi, sir, spuse Morgan ezitant.

Ransome făcu efortul să se ridice în picioare. Mare binecuvântare că îl convinsese pe Cusack să plece în altă parte, unde era într-adevăr nevoie de el. Se strâmbă şi-şi duse mâna la coaste.

— Adunaţi răniţii. Fiţi pregătiţi să lansaţi plutele.

Privi puntea înclinată, presărată din loc în loc cu trupurile celor care căzuseră.

Îşi părăsea vasul. După toate prin care trecuseră împreună. După toate milele parcurse, şi toate acele mine ucigătoare pe care le neutralizaseră pentru ca alţii să fie în siguranţă.

Nava se zgudui iarăşi şi rămăşiţele vergii principale, care fusese secţionată de explozie, se prăbuşiră peste puntea de comandă, trăgând după ele şi antena radarului.

Dacă s-ar putea mişca. L-ar duce cumva acasă, chiar dacă ar trebui să înainteze cu spatele, cu o singură elice.

Buffer apăru la capătul scării, cu chipul ca o mască.

— Am adunat echipajul, sir. Opt răniţi. Cinci morţi. Apoi ezită. Şi doi dispăruţi.

Ransome îşi trecu degetele prin păr. Ultimii trebuiau să fie Fallows şi Guttridge. Nu îi vor mai găsi niciodată. Probabil că nu mai rămăsese nimic din ei.

Buffer îşi privi neliniştit prietenul.

— Totu-i bine, Cox’n.

Beckett oftă.

— Nu-s bucuros, Buffer.

Buffer se uită în jur, ca unul căruia i se furase ceva preţios.

— Nici eu.

— Uite cum se duce afurisitul nostru de comandor, spuse cineva sec.

Deci Bliss văzuse ce se întâmplase. *Rob Roy* era deja de domeniul trecutului, şters de pe listă.

Ransome se duse în spatele punţii de comandă şi privi puntea foarte înclinată. Amândouă elicele trebuiau să fie aproape cu totul ieşite din apă, teuga era destul de scufundată, ancorele erau sub apă. Doar dacă…

Sherwood se întoarse şi raportă:

— Pereţii etanşi rezistă, deşi doar Dumnezeu ştie cum.

Se gândi la gaura imensă din puntea careurilor, care începea de jos din santină şi se căsca spre cer. Lumea lor intimă fusese invadată, murdărită. Ciorapi puşi la uscat pluteau acum în apa plină de carburant. O scrisoare de acasă, bereta cuiva cu emblema *Dragorul Majestăţii Sale*, care încă mai sclipea în murdărie. Ca un epitaf.

Sherwood îl privi pe căpitan, simţind şi el aceleaşi emoţii, de parcă *Rob Roy* ar fi fost nava lui.

— Să dau semnalul, sir? Dacă stăm aici, nemţii...

— Ştiu.

Cuvântul îi ieşi foarte greu din gură.

Atinse cu mâna punga impermeabilă din buzunar. Eve va înţelege. Îl va ajuta cumva.

Încuviinţă abrupt.

— O fac eu. Îşi duse mâinile la gură şi-i văzu pe toţi privind spre puntea de comandă, incapabili să accepte sfârşitul. Refuzând să plece.

Mackay se ridică şi îşi întinse muşchii încordaţi. Apoi îşi îndreptă telescopul spre larg şi exclamă.

— Ce bine ar fi dacă ai putea să vezi asta, Nipper!

Ransome se gândi că Mackay înnebunise până la urmă. Nimeni nu l-ar putea învinovăţi.

Apoi Mackay rosti cu voce mai puternică.

— De la *Ranger*, sir. *Intenţionăm să vă remorcăm*.

Ransome îl privi uimit. Flotila continuase să înainteze conform ordinelor, cum de era Hargrave acolo oferindu-le ajutor?

Sherwood se uită la el.

— Ce credeţi, sir?

Ransome se întoarse spre ei. Niciodată nu fuseseră atât de apropiaţi ca acum.

— Mesaj pentru *Ranger*: *Rămânem împreună*. Auzi păcănitul lămpii lui Mackay şi continuă: O să ne remorcheze de la pupă, Number One. Era surprins de noua hotărâre din glasul său. S-ar putea să reuşim.

În timp ce Sherwood şi Buffer se grăbiră la pupă să pregătească cablul de remorcare, *Ranger* deja vira strâns spre ei, cu puntea tot atât de înclinată ca a lui *Rob Roy*, venind în diagonală. Hargrave analizase pericolul bateriei de coastă.

Ransome privi pata lucioasă şi groasă de motorină care se întindea în jurul vasului, potolind valurile ca o pătură de ulei. S-ar putea să ajute cablului de remorcare în primul moment, când va prelua sarcina imensă.

Acum pe punte erau mai mulţi care răspundeau la comenzi, dar ochii lor se îndreptau mereu spre avariile din jur. Majoritatea

celor care veniseră să ajute erau mecanici trimişi de Chief, care rămăsese cu un maistru-electromecanic în camera motoarelor ca să aibă grijă de pompe, luptându-se cu puhoiul de apă care năvălea în navă. Dacă ar mai fi cedat încă un perete etanş, *Rob Roy* s-ar fi scufundat în câteva minute.

— Ar trebui să vezi afurisita de gaură din bord! îl auzi exclamând pe matrozul Jardine. Cred că trece prin ea şi un autobuz cu etaj!

Aşa i se părea şi lui Ransome.

Se mai linişti când observă că răniţii erau strânşi lângă o plută, astfel încât să fie pregătiţi dacă se întâmpla ceva rău. Morţii fuseseră acoperiţi cu prelate, iar micuţul infirmier stătea lângă sublocotenentul Tritton, nepăsător la ce se întâmpla, chiar şi când un obuz îi vâjâi pe deasupra capului. Îl privea pe Tritton care era alb ca varul, îl ţinea de mână ascultându-i respiraţia greoaie. Era de sperat că Cusack îi dăduse ceva care să-i uşureze durerile până…

Observă cum o altă plută era dusă lângă babord. Se putea întâmpla ceva mai rău? Putea oare să spere că trecuse ce era mai rău?

Se gândi la mina care-i găsise. După toată distanţa pe care o parcurseseră, după atâtea riscuri şi mine distruse…

Probabil că zăcuse acolo ani de zile după ce, foarte probabil, a fost pusă de britanici, ca să împiedice navigaţia lângă coastă. Poate că sistemul ei de poziţionare se defectase, şi zăcuse pe fund netulburată tot acest timp, până când vedetele acelea de luptă o treziseră cu siajele lor puternice.

Se plimbă pe punte, alunecând pe plăcile înclinate, ochii lui căutând şi simţind durerea navei ca şi cum ar fi fost a lui. Suflul exploziei îndoise pereţii de oţel ai timoneriei ca pe o tablă ieftină şi măturase partea de la tribord, rănindu-i pe unii, cruţându-i pe alţii. Ca servantul de la tunul Oerlikon care murise sub puntea de comandă. Nu era de mirare că marinarilor nu le plăcea să poarte căşti de protecţie, indiferent cât de aspre erau regulamentele. Suflul îi smulsese casca de pe cap, astfel încât servantul fusese sugrumat de cureaua de fixare a căştii.

Observă cum tot mai mulţi îşi reveneau din şoc. Cablurile şi parâmele care umpleau puntea laterală trebuiau mişcate prin

forţa muşchilor. Dacă erau atacaţi de avioane inamice, nu ar avea nici un sens să riposteze. Aveau nevoie de toţi oamenii disponibili pentru mânuirea cablului de remorcare şi oricum, tunurile care funcţionau doar cu energia dată de motoare erau inutilizabile.

Îşi ridică binoclul şi îl văzu pe Hargrave privindu-i în timp ce *Ranger* se redresa şi începuse să se apropie cu pupa de ei; elicele lui învolburau apa chiar şi prin stratul gros de motorină.

O parâmă fu aruncată spre ei şi nu nimeri. Apoi urmă alta, care avea ataşată la capăt o bară de fier ca să fie mai sigur. La pupa, marinarii se întinseseră s-o prindă şi Ransome îl auzi pe Buffer înjurând urât când unul dintre ei i se încurcă printre picioare.

Dar el îl studia pe Hargrave. Îl văzu cum încerca să zâmbească, apoi întorcându-se şi strigând un ordin în timp ce elicele navei lui se opriră şi porniră iarăşi înainte ca să evite ciocnirea.

— Uite, se scufundă! murmură Morgan.

Nava de desant în flăcări începuse să se răstoarne şi tancurile spărgeau pereţii subţiri, în timp ce câţiva soldaţi încercau să se îndepărteze. Dar marea îi trase cu dispreţ în vâltoarea ei şi îi înghiţi când nava dispăru sub apă.

Lângă una din vedetele de salvare explodă un proiectil. Apoi altul, astfel că micul vas luă viteză şi dispăru într-o perdea de fum.

Morgan nu spuse nimic, dar gândi: *Acum e rândul nostru*. Ransome îşi ţinu respiraţia când cablul de remorcare strălucitor începu să traverseze distanţa dintre cele două vase. De pe puntea de comandă nu se putea observa cum marinarii trăgeau parâma de tractare, şi cablul părea să înainteze singur, ca un şarpe de mare. Când cablul fu prins pe cealaltă pupă şi fixat, izbucniră urale. Ransome privi chipurile oamenilor de pe puntea de comandă. Unii chiuiau, alţii râdeau, alţii plângeau strângându-se în braţe, amintindu-şi probabil de prieteni. Pentru că de data asta nu supravieţuiseră toţi.

Se întoarse şi îl văzu pe Mackay privindu-l. Semnalizatorul îi spuse încetişor:

— Întotdeauna a fost o navă de nădejde, sir.

Beckett observase manevrele agile ale lui *Ranger*, în timp ce

cablul lung de remorcare se desfăşură până când mijlocul lui ajunse sub apă.

— Trebuie să recunosc că o manevrează destul de bine. Bineînţeles, *Ranger* are totuşi un maistru-instructor bun.

Ransome strânse punga impermeabilă din buzunar.

— L-a instruit destul de bine, spuse el. Ca pe noi toţi.

Sirena lui *Ranger* urlă lugubru şi, pe îndelete, apoi cu mai multă hotărâre, nava preluă toată greutatea remorcii.

Ransome se încleştă de balustrada de sub paravanul distrus şi privi celălalt vas până când aproape se pierdu în ceaţă.

Apoi spuse încetişor:

— S-a terminat. Haideţi să-l ducem acasă, nu?

Mic glosar de termeni marinăreşti

AMARA (a): a lega, fixa nava prin ancorare, de un punct fix, de exemplu la cheu.

ARMA (a): a înzestra nava cu tot ce-i este necesar pentru drum.

ASDIC: termen format din iniţialele cuvintelor care compun denumirea organizaţiei: *Anti-Submarine Detection Investigation Commitee*: Comitetul de cercetare pentru detectarea submarinelor; se referă la un aparat pentru detectarea submarinelor cu ajutorul sunetelor şi ultrasunetelor.

AZIMUT: unghiul dintre direcţia nord şi cea către un reper de navigaţie.

BABA (BABALE): piesă de fier pentru legarea navelor la cheu.

BABORD: partea laterală din stânga axei longitudinale a navei, privind de la *pupa* spre *prova*.

BANDA STÂNGĂ PÂNĂ LA BANDA DREAPTĂ: comenzi date timonierului pentru a manevra timona, *guvernând* nava la stânga sau la dreapta.

CABLU: unitate de lungime egală cu a zecea parte dintr-o *milă marină*, aproximativ 185 m.

CAMAROT: personaj din echipaj, cu atribuţia de a servi masa ofiţerilor şi celorlalţi marinari.

CAREU: încăpere servind ca sală de mese, lectură sau recreaţie

pentru ofiţeri.

CARGOU: navă comercială pentru transporturi marine la distanţe mari.

CART: interval de timp, (4 h), cât durează serviciul unui schimb la bord.

CHILĂ: piesă principală din osatura navei, situată la fund în plan longitudinal; are fixată *etrava* la *prova* şi *etamboul* la *pupa*.

CORVETĂ: navă militară de mic tonaj, uşor manevrabilă, folosită pentru escortă.

ESTACADĂ: obstacol construit din mijloace plutitoare, legate articulat, instalat la intrarea unui port pentru apărare contra vaselor inamice.

ETAMBOU: piesă masivă cu care se termină *chila* spre *pupa*.

FREGATĂ: navă militară folosită pentru escortă, mai mare decât *corveta*.

GRIJEA: capăt de *parâmă* ataşat la cablurile laterale; mai multe formează o scară.

GRUI: dispozitiv pentru lansarea şi ridicarea la bord a bărcilor.

GUVERNA (a): a menţine nava pe drumul stabilit.

H.M.S.: abreviere folosită curent înaintea denumirii vaselor marinei militare britanice, având semnificaţia *His (Her) Majesty Ship*, Nava Majestăţii Sale.

HUBLOU: ferestruică rotundă în bordul navei, prevăzută cu geam gros, şuruburi de fixare şi garnitură de cauciuc pentru a împiedica pătrunderea apei.

ÎN DERIVĂ: în voia valurilor, atunci când nava nu mai poate fi *guvernată*.

MILĂ MARINĂ: lungimea arcului de 1’ la latitudinea de 45°; serveşte în navigaţie la măsurarea distanţelor; este egală cu 1852 m.

NOD: unitate de măsură a vitezei navelor, egală cu o *milă marină* pe oră.

PARÂMĂ: cablu vegetal (cânepă, in sau manila) sau metalic (sârmă de oţel) folosit la bordul navelor.

PROVA: partea din faţă a navei.

PUPA: partea din spate a navei.

RULIU: balans al navei în sens transversal.

SIAJ: dâră, urmă lăsată în apă de o navă care înaintează.

TAMBUCHI: deschidere prin care se poate coborî sub puntea navei, acoperită cu capac sau gheretă.

TRIBORD: partea laterală din dreapta planului longitudinal al navei, privind de la *pupa* spre *prova.*

VIRA (a): a schimba direcţia navei.

CUPRINS

1. Ofiţeri 11
2. ...şi marinari 26
3. Pericole la tot pasul 37
4. Câmpul de luptă 51
5. Rudele cele mai apropiate 67
6. Întâlniri 79
7. „Când te duci înapoi?“..... 91
8. O zi plină 105
9. Victime 118
10. În adâncuri 132
11. Poarta 141
12. Unul din grupul lor 160
13. Husky 172
14. Cine este curajosul? 183
15. Urmările 197
16. Ancore de salvare 207
17. Reuniri 227
18. Mesaje 244
19. Iubire şi amintire 257
20. Ziua răfuielii 265

colecția comando

27

DOUGLAS REEMAN

LA DOUĂZECI ȘI OPT DE ANI, IAN RANSOME ESTE DEJA UN VETERAN AL RĂZBOIULUI. CĂPITAN AL DRAGORULUI DE MINE *HMS ROB ROY*, EL ÎNFRUNTĂ ÎN FIECARE ZI NOI PERICOLE. DAR VARA LUI 1944 SE APROPIE ȘI ÎN TIMP CE COMPATRIOȚII SĂI PREGĂTESC ZIUA Z, RANSOME VA TREBUI SĂ TREACĂ ÎMPREUNĂ CU ROB ROY PRIN CEA MAI GREA MISIUNE, O ÎNCERCARE SÂNGEROASĂ CARE ÎI VA DUCE PE COMANDANT ȘI PE ECHIPAJ DINCOLO DE LIMITA PUTERILOR UMANE.

NEMIRA

ISBN 973-569-067-5